

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PSİKOLOJİK GERİLİM

Küçük Surat

Sophie Hannah

“Bebeğim
Nerede?”

Küçük Surat *Sophie Hannah*

DK

DK
DOĞAN
KİTAP

KÜÇÜK SURAT

Orijinal adı: *Little Face*

© Sophie Hannah, 2006

Yazan: Sophie Hannah

İngilizce aslından çeviren: Pınar Aslan

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

I. baskı / haziran 2008 / ISBN 978-975-991-774-6

Sertifika no: 1105-34-002002

Kapak tasarımı: Bahar Giray

Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi

Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Küçük Surat

Sophie Hannah

Çeviren: Pınar Aslan

Büyükannem Beryl'e sevgiyle

26 eylül 2003, cuma

Dışarıdayım. Ön kapıdan çok uzakta değilim henüz ama dışarıdayım ve yalnızım. Bu sabah uyandığımda bugünün o gün olacağını düşünmemiştim. Öyleymiş gibi gelmemişti, daha doğrusu ben öyle hissetmemiştim kendimi. Vivienne'in telefonu beni tersine inandırdı. "İnan bana, asla hazır hissetmeyeceksin kendini" dedi. "Elini taşın altına koymak zorundasın." Haklı, zorundayım. Bunu yapmak zorundayım.

Arnavutkaldırımli bahçeden geçip çamurlu çakıl yoldan aşağı yürüyorum, elimde sadece el çantam var. Garip ve hafiflemiş hissediyorum kendimi. Ağaçlar parlak yünlerden örülmüş gibi gözüküyor; kırmızılar, kahverengiler, ara ara yeşiller. Gökyüzü ıslak taş renginde. Bu bir zamanlar içinde dolaştığım dünya değil artık. Her şey daha canlı, önceleri normal karşıladığım bu fiziksel ortam dikkatimi çekmek için yaygara koparıyor sanki.

Arabam yolun sonunda, Elms'i ana caddeden ayıran kapının önünde. Araba sürmemem gerekiyor. "Saçmalık." Vivienne bu tıbbi tavsiyeyi gürültülü bir şekilde kınadı. "Uzak değil ki. Bütün bu aptal kurallara uyacak olsan, hiçbir şey yapamayacak kadar korkarsın."

Ben de araba kullanmaya hazır hissediyorum kendimi. Ameliyattan bu yana epey iyileştim. Kendime reçelendirdiğim binbirderlik otu sayesinde olmuş olabilir bu ya da aklın maddeye üstün gelmesidir: Güçlü olmam gerek, öyleyse varım.

Anahtarı çeviriyorum ve sağ ayağımla gaza abanıyorum. Araba uyanıp cızırıyor. Yola çıkıp hızımın yavaş yavaş yükselmesini izliyorum. "Sıfırdan altmışa yarım saatte çıkıyor" diye espri yapıyordu babam Volvo hâlâ ona ve anneme aitken. Bu arabayı parça parça olana kadar kullanacağım. Başka hiçbir şeyin yapamadığı şe-

kilde anne babamı hatırlatıyor bana. Sanki ailemizin eski ve sadık bir üyesiymiş de anne babamı benim gibi sevgiyle hatırlıyor-muş gibi geliyor bana.

Pencereyi açıp suratıma çarpan temiz havanın birazını içime çekiyor ve insanların özgürlüğü arabalarla ilişkilendirmeyi bırakmasının trafikle ilgili yüzlerce kâbustan sonra gerçekleşeceğini düşünüyorum. Neredeyse tamamen boş olan arazilerin ve çiftliklerin yanından son sürat geçerken, kendimi olduğumdan daha güçlü hissediyorum. Mutluluk verici bir yanılsama bu.

Kendime Florence'ı ve aramızda açılan mesafeyi düşünme izni vermiyorum.

Ağaçsız kırlardan altı kilometre kadar sonra ilerlediğim yol bize en yakın kasaba olan Spilling'in ana caddesine dönüşüyor. Ortada bir market var, Elizabeth dönemi yapılarına benzeyen pastel cepheli güdük binalarsa iki tarafta uzanıyor. Bu binalardan bazıları dükkân. Diğerleriyse çift camlı gözlükleriyle durmadan Spilling'in tarihi mirasından bahseden yaşlı ve zengin züppelere ait. Bu muhtemelen benim objektif olmamamla ilgili. Vivienne kesinlikle Spilling'de yaşamıyor, burası ona en yakın kasaba olsa bile... Nerede oturduğu sorulunca evi çok iyi bilinen bir şehirmiş gibi sadece "Elms" diyor.

Trafik ışıklarında beklerken bana verdiği adresi bulmak için çantamı altüst ediyorum. Küçük kavşaktan sola, sonra ilk sağa dön; tabelayı görene kadar ilerle. Sonunda görüyorum işte: "Suyolu". Lacivert bir zemin üzerine kalın ve italik beyaz harflerle yazılmış. Arabamla bahçesine girip yolu kubbeli binaya gelene kadar takip ediyor ve arkadaki büyük otoparka park ediyorum.

Lobi zambak kokuyor. Neredeyse her düz zeminde zambaklarla dolu dikdörtgen bir vazo olduğunu fark ediyorum. Pembe güllü lacivert halı pahalıya benziyor, kir göstermeyen cinsten. Kimi terli, kimi duştan yeni çıkmış insanlar spor çantalarıyla oradan oraya koşuşturuyor.

Resepsiyonda, dik sarı saçlı genç bir kız var; bana yardım etmeye hevesli. Üzerinde "Kerilee" yazan bir yaka kartı var. Kızım için on beşlik bir popstarın pazarlama ekibi tarafından uydurulmuş gibi duran bir şey yerine, tarihi anlanı olan gerçek bir isim seçtim: Florence. David veya Vivienne'in bu isme itiraz edeceğinden korkmuştum, ama şükür ki sevdiler.

"Adım Alice Fancourt" diyorum. "Yeni üye oldum." Bilgilerimin içinde bulunduğu zarfı kıza uzatıyorum. Bugünün benim için ne denli önemi konusunda Kerilee'nin hiçbir fikrinin olmaması

çok komik geliyor; bir arada olmamızın ikimizin kafasındaki anlamı tamamen farklı.

“Ah! Siz Vivienne’in gelinisiniz! Kısa süre önce bebeğiniz oldu! Birkaç hafta oldu, değil mi?”

“Evet.” Suyolu üyeliği Vivienne’in hediyesi, daha doğrusu ona torun vermemin ödülü. Sarırm yıllık bin pound. Vivienne zengin olduğu kadar cömert de olabilen nadir insanlardan biri.

“Florence nasıl?” diye soruyor Kerilee. “Vivienne ona kesinlikle deliriyor! Küçük bir kız kardeşi olması Felix için çok güzel olacak, değil mi?”

Florence’tan bu şekilde bahsedildiğini duymak çok garip. Benim kafamda o hep ilk, benim ilkim, ilk göz ağrım. Ama David’in ikinci çocuğu.

Felix, Suyolu’nda iyi biliniyor. Burada okulda olduğu kadar zaman geçiriyor; Vivienne zamanını spor salonu, yüzme havuzu, güzellik salonu ve bara bölüştürürken o da minikler golf turnuvasına, yüzme derslerine ve Cheeky Chimps oyun günlerine katılıyor. Bu tür bir düzenleme ikisine de uyuyor gibi.

“İyileştiniz mi?” diye soruyor Kerilee. “Vivienne doğumu anlattı bize. Zor geçmiş anlaşılan!”

Biraz şaşırıyorum. “Evet, dehşet vericiydi. Ama Florence gerçekten iyiydi, önemli olan da bu.” Aniden kızımı aşırı derecede özlüyorum. Küçük, güzel kızımı tanımak varken bir sağlık merkezinin resepsiyonunda ne yapıyorum ben? “İlk defa ayrı kalıyoruz” diyorum düşünmeden. “Hastaneden döndüğümünden beri ilk defa dışarı çıktım. Çok garip bir his.” Hiç tanımadığım birine hislerimi açmam normalde, ama Kerilee Florence’ın doğumuyla ilgili detayları bildiğinden zararı olamayacağına karar veriyorum.

“O halde bugün büyük gün” diyor. “Vivienne biraz bocalayacağınızı söylemişti.”

“Öyle mi?” Vivienne her şeyi düşünüyor.

“Evet. Bir şeyler yapmaya başlamadan önce sizi bara götürüp büyük bir kokteyl ikram etmemizi söyledi.”

Gülüyorum. “Eve giderken arabayı maalesef ben kullanıyorum. Her ne kadar Vivienne...”

“İnsan ne kadar çakırkefifse, o kadar dikkatli kullanır diye düşünüyorsa da...” diye bitiriyor cümlemi Kerilee ve gülüşüyoruz. “Haydi, sizi sisteme kaydedelim.” Önünde duran bilgisayara dönüyor, elleri klavyede hazır bekliyor. “Alice Fancourt. Adres nedir? Elms, değil mi?” Etkilenmiş görünüyor. Burada yaşayanların çoğu Vivienne’in evini bilir, ev sahibini bilmeseler de... Elms son

Blantyre da öldükten sonra 1940'lı yıllarda Vivienne'in babası tarafından satın alınana kadar, Spilling'in ünlü ve asil ailelerinden Blantyre ailesine aitti.

"Evet" diyorum. "Şu anda Elms." David'le evlenene kadar yaşadığım, Streatham Tepesi'ndeki dairemi düşünüyorum. Tarafsız bir yorumcu o daireye karanlık ve kutu gibi derdi, ama ben orayı seviyordum. Sıcacık sığınağım, kimsenin, özellikle de tehditkâr ve saplantılı hastalarımın beni bulamayacağı kovuğumdu. Anne babam öldükten sonra, kendim olabildiğim ve etrafımda beni yargılayacak kimse olmadan yalnızlığımı ve kederimi yaşayabildiğim tek yerdi. Evim beni dış dünyanın kucak açma konusunda kararsız göründüğü

bu hasarlı halimle kabul ediyordu.

Elms sıcaklık ve samimi olamayacak kadar büyük. David'le paylaştığım yatak, Fransız saraylarında görülebilecek kırmızı nevresimli yataklara benziyor. Çok büyük. Dört kişi, hepsi zayıfsa beş kişi rahatlıkla sığabilir. Vivienne yatağa "Tanrılık" diyor. "Çift kişilik yataklar fareler içindir." Florence'in içinde antika mobilya, pencere yanında bir koltuk ve çocukken Vivienne'in oynadığı el oyması sallanan bir at bulunan ferah bir odası var. Felix'in iki odası var; yatak odası ve tavan arasındaki dar uzun oda; orada oyuncakları, kitapları ve pelüş ayıları yaşıyor.

En üst katta manzara nefes kesici. Bulutsuz bir günde bir tarafta Culver Bayı'nı, diğer tarafta Silsfor'daki kilisenin kulesini görebilirsiniz. Bahçe o kadar büyük ki birçok küçük bahçeye bölünmüş; bazıları yabancı, bazıları bakımlı bu bahçelerin hepsi de güzel havada bebek arabasıyla yürüyüş için ideal.

David taşınmak için bir sebep göremiyor. Taşınmaktan söz ettiğimde, eve verebileceğimiz paranın ne kadar az olduğunu söylüyor. "İki odalı ve bahçesiz bir ev için mi Elms'te sahip olduğumuz her şeyden vazgeçmek istiyorsun gerçekten?" diyor. "Ayrıca şu an Spilling'de çalışıyorsun. Annemle yaşamamız bizim için daha iyi. Evle iş arasındaki yolun daha da uzamasını istemezsin, değil mi?"

Henüz kimseye söylemedim ama işe geri dönmeyi düşündükçe, kasvet sis gibi çöküyor içime. Artık dünyayı başka türlü görüyorum ve böyle görmüyormuşum gibi davranamam.

"Üyelik danışmanımız Ross'u çağırayım, size tesisimizi gezdirsin." Kerilee'nin sesi beni şu ana geri getiriyor. "Sonra isterseniz yüzebilir veya spor salonunu kullanabilirsiniz..."

İçim acıyor. Dikişlerimin yırtıldığını, hâlâ pembe olan yaranın açıldığını düşünüyorum. "Bunun için çok erken..." diyorum, bir

elim karnumda. “Hastaneden çıkalı sadece bir hafta oldu. Ama etrafı gezip bir kokteyl içebilirim belki.”

Ross sarıya boyanmış saçlara, kaslı bacaklara ve turuncu bir bronzluğa sahip kısa boylu, Güney Afrikalı bir adam. Cilalı tahta zemininin üzerinde hayal edilebilecek her aletin bulunduğu büyük bir spor salonuna götürüyor beni. Likralı spor kıyafetler içindeki insanlar bu parlak siyah ve gri aletlerde koşuyor, yürüyor, bisiklet çeviriyor ve hatta kürek çekiyor. Çoğu kulaklık takıyor ve kolları bacakları kauçuk ve metale çarparken tavandan sarkan televizyon sürüsüne bakarak gündüz kuşağındaki sohbet programlarını izliyorlar. Vivienne’in yaşına göre bu kadar iyi görünmesinin sebebini anlamaya başlıyorum.

Ross bana yirmi beş metrelik yüzme havuzunu gösteriyor ve sualtı aydınlatmasına dikkat çekiyor. Su berrak ve ısıtlı bir turkuvaz; hareket ettikçe ışık saçan sıvı, camgöbeği ve kocaman bir mücevher gibi. Havuzun taştan bir çevre düzenlemesi ve suyun dibine uzanan basamakları var. Arkada pembe mermer sütunlarla çevrili bir bölüm var, bu bölümde yuvarlak ve köpüklü bir jakuzi bulunuyor. Ağzına kadar dolu jakuzinin köşesinden köpükler sızıyor. Havuzun öbür tarafında tatlı, çam kokan bir sauna ve cam kapısı buhar yüzünden buğulanmış bir buhar odası var. Ani bir şakırtı beni ürkütüyor ve kubbeli cam tavana vuran yağmuru görmek için kafamı kaldırıyorum.

Ross dışarıda beklerken bayan soyunma odalarını teftiş ediyorum. Suyolu’ndaki diğer her şey gibi burası da işlevsel olmanın çok ötesinde. Yerde mürdümeriği renkli kalın bir halı, tuvalet ve duşlarda siyah fayanslar var. Her yerde çekici şeylerden oluşan bir yığın var: yumuşak beyaz banyo havluları, Suyolu armalı yumuşak beyaz bornozlar, el kremleri, şampuanlar ve saç kremleri, vücut losyonları ve hatta tırnak törpüleri. Üç kadın kurularıp giyiniyor. Bir tanesi havluyla göbeğini kuruluyor, bayılacak gibi oluyorum. Gömleğinin düğmelerini ilikleyen bir diğeri kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. Güçlü ve sağlıklı gözüküyor. Çıplak ayaklarının derisi ısıdan dolayı pembe. Tamamen giyinik olan ben kendimi kırlı, garip ve içine kapanık hissediyorum.

Dikkatimi numaralı ahşap dolaplara veriyorum. Bazıları hafif aralık, anahtarları üstünde; diğerleri anahtarsız ve sımsıkı kapalı. Vivienne’in dolabı 131’i bulana kadar odada daire çiziyorum; bu dolap Felix’in doğum günü ocak ayının 31’i olduğu ve kıskanılacak bir yerde bulunduğu için seçilmiş, hem duşlara hem de “Yüzme Havuzu” yazılı kapıya yakın. Vivienne Suyolu’nda başka kim-

senin kullanmasına izin verilmeyen bir dolaba sahip yegâne üye. Anahtarı onun için resepsiyonun arkasında saklıyorlar. “Tüm eşyayı her gün göçmen gibi getirip götürmekten kurtarıyor beni” diyor.

Soyunma odasından çıktığımda Ross’u beni koridordaki havlu sepetinin yanında bekler halde buluyorum. “Beğendiniz mi?”

“Çok.” Her şey tam da Vivienne’in anlattığı gibi.

“Sorunuz var mı? Dolapların nasıl çalıştığını tam olarak anladınız mı? Kapatmak için otomata metal bir pound atıyorsunuz, sonra paranızı tabii ki geri alıyorsunuz.”

Başımla onaylayıp Ross’un benim de kendi dolabım olacağını söylemesini bekliyorum ama bir şey demiyor. Biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Beni sağlık merkezinin şık restoranı Chalfont’s’a ve Vivienne’in nefret ettiğini bildiğim Chompers adlı neşe dolu, gürültülü ve Amerikan taklidi kafe bara götürüyor. Sonra üyelerin barına gidiyoruz, Ross beni burada Tara’ya teslim ediyor. Cesaretimi artırıp gerginliğimi alacağını umarak bir kokteyl içmeye karar veriyorum. Mönüyü alıyorum ancak Tara benim için bir şeyler hazırladığını söylüyor, şişmanlatıcı bir krema ve kahve likörü karışımı. Vivienne’in siparişi önceden verdiği anlaşılıyor.

İçeceğim için ödeme yapmama izin verilmiyor, şaşırmıyorum. “Şanslı bir bayansınız” diyor Tara. Vivienne’in gelini olduğum için böyle söylüyor muhtemelen. Pek de şanslı olmayan Laura’dan haberdar olup olmadığını merak ediyorum.

Sakin ve gamsız görünmeye çalışarak çabuk çabuk içiyorum kokteylim. Aslına bakılırsa bu binadaki en rahatsız insanım; bu yüzden eve, Elms’e ve Florence’a dönmeye hevesliyim. Evden ayrıldığım ilk andan beri içten içe geri dönmeyi istediğimi anlıyorum. Suyolu’nun sunduğu her şeyi gördüğüme göre gidebilirim artık. Uğruna yola çıktığım şeyi yaptım.

Dışarıda yağmur kesildi. Eve dönerken hız limitini aşıyorum, alkol damarlarımda yayılıyor. Kısaca cesur ve asi hissediyorum kendimi. Sonra başım dönmeye başlıyor ve ebem Cheryl’in beni kızımın doğumundan sadece on beş gün sonra yıpranmış Volvo’mda hız yaparken görüp ayıplayacağından korkuyorum. Birinin ölümüne sebep olabilirim. Hastaneden ayrılırken verdikleri ilaçları kullanıyorum hâlâ. Ve alkol oranı yüksek bir kokteyl içtim... Ne yapmaya çalışıyorum, kendimi zehirlemeye mi?

Yavaşlamam gerektiğini biliyorum ama yavaşlamıyorum. Yavaşlanıyorum. Florence’ı görme isteğim fiziksel bir arzu gibi.

Kehribar rengi trafik ışıklarına doğru ilerlerken normalde yaptığım gibi frene basmak yerine hızlanıyorum. Arkamda kolumu, bacağımı veya hayati bir organımı bırakmış gibi hissediyorum kendimi.

Evi sokağa bağlayan yola girdiğimde heyecandan nefes nefese kalıyorum. Arabayı park edip karnımın alt tarafındaki sinir ve acı hissini yok sayarak eve koşuyorum. Ön kapı aralık. "David?" diye bağıryorum. Cevap yok. Florence'ı bebek arabasıyla dışarı çıkarmış olabileceğini düşünüyorum. Hayır, olamaz; David dışarı çıktıığında kapıyı kapatır.

Holü geçip oturma odasına gidiyorum. "David?" diye bağıryorum tekrar, sesim bu kez daha yüksek. Kafamın üstünde zemin çatırtısı ve boğuk bir inilti duyuyorum, David'in uykudan uyanışının sesleri. Aceleyle yukarı, yatak odamıza çıkıyorum ve onu yatakta doğrulmuş esnerken buluyorum. "Bebek uyurken ben de uyuyorum, Miriam Stoppard'ın yapmamı söylediği gibi" diye şaka yapıyor. Florence doğduğundan beri çok mutlu, başka biri sanki. Yıllar boyunca David'in hislerinden daha çok bahsetmesini diledim. Şu an bu çok gereksiz gözüküyor. Mutlu olduğu enerjisinden, gözlerindeki ve sesindeki istekten belli.

Çocuğu geceleri David doyuruyor. Bir kitapta biberonla beslemenin avantajlarından birinin babaya bebekle bağ kurma fırsatı vermesi olduğunu okumuş. Bu onun için yeni bir şey. Felix doğduğunda David ile Laura çoktan ayrılmıştı. Florence, David'in ikinci şansı. Kendisi böyle bir şey söylemedi ama bu sefer her şeyi mükemmel yapmaya kararlı olduğunu biliyorum. İşten bir ay izin bile aldı. Kötü baba olmanın babadan oğla geçmediğini kendine kanıtlaması gerek. "Suyolu nasıldı?" diye soruyor.

"İyi. Bir dakika." Ona arkamı dönüp odayı terk ediyor, Florence'ın odasına giden koridoru parmak uçlarımda geçiyorum.

"Alice, dikkatli ol da uyandırma" diye fısıldıyor David arkamdan.

"Sadece bakacağım. Sessiz olacağım, söz veriyorum."

Nefes alışverişini kapıdan girmeden duyuyorum. Bu çok sevdiğim bir ses; ince, hızlı ve kesik kesik; minicik bir bebeğin çıkarabileceğini düşündüğünüzden çok daha yüksek. Kapıyı açıp hâlâ alışmadığım komik karyolasını görüyorum. Tekerlekleri ve bezden kenarlıkları var, tam anlamıyla Fransız. David ve Vivienne bu karyolayı Silsford'da bir dükkânın vitrininde görmüş; bana sürpriz yapmaya karar vererek almışlar.

Perdeler kapalı. Karyolanın içine bakıyorum, ilk anda gördüğüm, bebek şeklinde bir yığın. Birkaç saniye sonra daha net gö-

rebiliyorum. Tanrım. Zaman dayanılmaz bir şekilde yavaşlıyor. Kalbim gümbürdüyor ve kendimi kötü hissediyorum. Kremimsi kokteylin tadı safrayla karışık ağızma geliyor. Öylece bakıyor, bakıyorum; arka üstü düşüyor gibi hissediyorum kendimi. Etrafımdakilerden kopuk bir halde süzülüyorum, etrafımda tutunabileceğim hiçbir şey yok. Bu kâbus değil. Ya da daha doğrusu gerçek bir kâbus.

David'e sessiz olacağıma söz vermiştim. Ağızım açık ve bağıryorum.

3 ekim 2003, 11:50

(bir hafta sonra)

Simon öğleden sonra mesaisinin başlangıcında polis merkezine vardığında, Charlie onu merdivenlerde bekliyordu. Simon, kadının kolları ve boynu sahte kürklü uzun siyah yün paltosunu bu sene ilk defa giydiğini fark etti. Kemikli bilekleri bütün yaz olduğu gibi ince çorabın altından görünmüyordu artık. Mevsimler birbirini devamlı takip ettiğinden Charlie'nin bacakları ince çoraptan mus çoraba ve sonra yine ince çoraba dönüyordu. Bugün mus çoraptı. Dün ince çoraptı. Bu da kesinlikle kışın kapıda olduğunun bir göstergesiydi.

Aylardan ekimdi. Charlie o kadar zayıftı ki çoğu insan hâlâ sandalet giyerken o doğal olarak soğuğu hissetmeye başlardı. Bugün yüzü solgundu ve altın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri endişeliydi. Sağ elinde yarısı içilmiş bir sigara vardı. Charlie elinde sigara tutma ve sigarayı kendi kendine yanarak bitirme bağımlısıydı. Simon onun sigaradan bir fırt aldığını nadiren görürdü. Kadına yaklaştıkça sigaranın filtresinde kırmızı ruju görebiliyordu. Sigarada kadının dudağından daha çok ruj vardı. Kadın dışarı duman veya nefes olabilecek küçük bir bulut üfledi.

Elinin küçük bir hareketiyle sabırsızca el salladı adama. Yani onu bekliyordu. Onu merdivenlerde beklediğine göre önemli bir şey olmalıydı. Simon yakınlardaki belanın varlığını hissederek sessizce küfretti, şaşırdığı için de kendine kızdı. Belanın kapıda olduğunu tahmin etmeliydi. Köşeyi her döndüğünde ona kötü haberler getiren mendebur suratlı birini görmeyi beklediğini söylebilmeyi diledi. Bu sefer Charlie'yi görmüştü.

Simon kaderin ona tamamen suçsuz olmanın verdiği güvenle fırlattığı şeyleri memnuniyetle tanışırdı. İronik bir şekilde cezasını hak etmemiş olsa tahammül etmenin daha kolay olacağını his-

setti. Şehitlik kavramındaki bir şeyler ona çok çekici geliyordu.

Zorlukla yutkunduğunu fark etti. Bu sefer konu plaka numarasından daha ciddiydi. Bir şeylerden paçasını kolaylıkla kurtarabilen tiplerden olmadığını kısa süreliğine ve haklı bir gerekçeyle olsa da unutarak aptallık etmişti. İç Disiplin Birimi'ndeki sürüngenler dolabını çoktan boşaltmıştı muhtemelen.

Midesinde bir çalkalanma hissetti. Aklının yarısı savunmasını tekrarlarlarken, diğer yarısı bunun aksiyile uğraşıyordu. Simon'ın düşüncelerine göre davranması korkakça olmazdı. Yavaş, vakur ve üzgün olurdu. Çizgi, nokta ve nihayetinde hiçbir şey olana kadar küçüldüğünü hayal etti. Abartılı el kol kullanımının cazibesi, sessiz bir kalkış. Charlie onu nasıl üzdüğünü ve onu dinlemiş olsa her şeyi çözeceğini düşünerek öylece kalakalacaktı.

Biraz umut. Simon'ın önceki işlerinden ayrılması çılgınca ve karmaşık olmuştu; fon müziği de yüksek sesli tehditler, çarpılan kapılar ve yumruklanıp tekmelenen masalardı. Bir insanın kaç yeni başlangıca izinli olduğunu ve kaç kez her şeyin diğerlerinin hatası olduğunu söyleyip buna gerçekten inanabileceğini merak etti.

Selamı kelamı es geçip "Ne? Ne oldu?" diye sordu Charlie'ye. Sanki biri içinden büyük bir parça koparmış gibi boş hissediyordu kendini.

"Bir sigara al." Charlie, Marlboro paketini açtı ve neredeyse adamın ağzına soktu.

"Söyle hadi."

"Sakin olursan söyleyeceğim."

"Hay anasını! Ne oldu?" Simon paniğini Charlie'den gizleyemeyeceğini biliyor, bu da onu daha çok kızdırıyordu.

"Ses tonunuzu ayarlar mısınız lütfen, dedektif?" Charlie işine geldiği zaman adamın rütbesini vurgulardı. Bir an Simon'ın arkadaşısı ve sırdaşı olur, hemen sonrasında kendi rütbesini hatırlatırdı adama. Sıcaklık ve soğukluk her an açıp kapayabildiği ruh halleriydi. Simon kendini küçük, kıvranan bir yaratık gibi hissetti. Charlie'nin üzerinde uzun süreli bilimsel araştırmalar yaptığı konuydu o, kadın art arda tamamen farklı yöntemler deniyordu: şefkatli, işveli, uzak. Deneyin sonucu; mütemadiyen şaşkın ve rahatsız.

Bir erkek için çalışmak daha kolay olurdu. Simon başka bir komiserin ekibine transfer edilmesini rica edebileceği düşüncesiyle iki yıldır kendini tutuyordu. Asla bunu yapacak kadar ileri gitmedi; ihtiyacı olan, bu değişiklikten fazlasını her an yapabileceği düşüncesiyleydi. Charlie uzman bir amirdi. Simon'ın çıkarlarını gözet-

yordu. Simon bunun nedenini biliyordu ve suçluluk hissetmemeye kararlıydı, kadının sebepleri onu ilgilendirir, Simon'ı alakadar etmezdi. Charlie'nin korumasından çıktığı an o korumaya acilen ihtiyaç duyacağına inanmak batıl bir inanç mıydı?

“Özür dilerim” dedi. “Üzgünüm. Lütfen söyleyin.”

“David Fancourt 2 numaralı odada Proust'la sorguda.”

“Ne? Neden?” Simon'ın hayal gücü Müfettiş Giles Proust'un bir siville yüz yüze gerçekleştirdiği sorgunun sarsıcı görüntüsüyle gureşti. Komiserin raporundaki isim gerçek bir kişiliğe ve yüze bürünmüştü. Simon'ın tecrübelerine göre bu durum oldukça kötüydü. Vücudundaki her sinir alarma geçmişti.

“Ben burada değildim, sen de değildin, Suç Araştırma Birimi'ndeki tek kişi Proust'tu; bu yüzden onu Proust aldı.”

“Neden gelmiş?”

Charlie derin bir nefes aldı. “Keşke bir fırt alsaydın” dedi.

Simon kadının çenesini kapatmak için sigaradan derin bir nefes çekti. “Söyle artık, başım belada mı?”

“Şey, şu an...” Kadının gözleri küçüldü. “Bu çok ilginç bir soru, değil mi? Neden *senin* başın belada olacakmış ki?”

“Charlie, benimle oynama. Fancourt neden burada?”

“Karısı ve kızının kayıp olduğunu bildirmek için geldi.”

“Ne?” Bu sözler yüzüne inen bir tuğla gibi kekeletti Simon'ı. Sonra Charlie'nin söylediklerinin etkisini hissetti. Alice ve bebek kayıptı. Hayır. Bu olamazdı.

“Tüm bildiğim bu. Proust bize ayrıntıları anlatana kadar beklemek zorundayız. Fancourt neredeyse bir saattir burada. Jack Zlosnik'in masasında. Fancourt karısı ile kızının dün gece kaybolduğunu anlatmış. Not falan yokmuş ve dün geceden beri onlardan haber alamamış. Aklına gelen herkesi aramış, hiçbir şey çıkmamış.”

Simon etrafını net göremiyordu. Her şey karmakarışık olmuştu. Charlie'yi itip geçmeye çalıştı ancak kadın onu kolundan tuttu. “Hey, yavaş ol. Nereye gidiyorsun?”

“Fancourt'u bulup neler olduğunu öğrenmeye.” Öfke içinde kaynadı. O piç kurusu Alice'e ne yapmıştı? Hemen şimdi öğrenmeliydi. Bilmeyi istiyordu.

“Yani elini kolunu sallayarak Proust'un sorgusuna gireceksin, öyle mi?”

“Zorunda kalırsam evet!”

Charlie adamın kolunu daha sıkı kavradı. “Öfken sana işini kaybettirecek bir gün. Sen her şeyi berbat etmeyesin diye her ha-

reketini izlemekten bıktım.” Simon ‘Beni kovsalar benden çok üzülür’ diye düşündü. Bu onun güvenlik bariyerlerinden biriydi. Charlie bir şey istedi mi olurdu; genellikle.

Üç polis memuru istasyona doğru yürürken yere bakıyordu. Kapıdan yeterince hızlı geçemediler. Simon bir özür mırıldanarak kolunu kurtardı. Rezalet çıkarmaktan hoşlanmıyordu. Charlie haklıydı. Bu tür davranışları bırakmasının zamanı gelmişti.

Kadın sigarayı Simon’ın elinden aldı, adamın ağzına yerleştirip yaktı. Diğer insanların şifalı diye fincan fincan kahve dağıtması gibi o da sigara dağıtırdı. Simon gibi sigara içmeyenlere bile. Gerçi Simon’ın şu an sigaraya ihtiyacı vardı. İlk nefes ferahlık verdi. Nikotini ciğerlerinde olabildiğince uzun süre tuttu.

“Charlie, dinle...”

“Dinleyeceğim ama burada değil... Şu sigaranı bitir de gidip bir şeyler içelim ve Tanrı aşkına, sakinleş.”

Simon dişlerini gıcırdattı ve düzgün nefes almaya çalıştı. İletişim kurabildiği tek kişi Charlie’ydi. En azından çok ağır konuştuğunu söylemeden önce kısa bir açıklama yapıyordu kadın.

Birkaç nefes daha çektikten sonra sigarayı söndüren Simon, kadının arkasından binaya girdi. Spilling Polis Merkezi eskiden halka açık yüzme havuzuydu. Önceki kimliğiyle lanetlenmiş bir halde hâlâ klor kokuyordu. Simon yüzmeyi sekiz yaşındayken burada öğrenmişti, öğretmeni de uzun tahta sırnğı ve kırmızı mayosu olan bir manyaktı. Sınıfındaki herkes yüzmeyi çoktan öğrenmişti zaten. Simon bu durumu fark ettiğinde ne hissettiğini hatırladı. Şimdi de öyle hissediyordu, otuz sekiz yaşındaydı ve her mesai başlangıcında böyle hissediyordu.

Gerginliğinin ağırlığı onu aşağı çekiyor, sürüklüyor, batırıyordu. Bir kez daha koşması gerektiğini hissetti ama bacaklarının onu binanın dışına mı, yoksa daha da içine mi götüreceğini bilemedi. Hiçbir planı yoktu, sadece kendisini sarsıp korkusunu dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Charlie, yıllar önce somurtkan Morris’in “Girebilir” yazılı yeşil kâğıt biletleri acımasızca uzatırken yaslandığı gri yuvarlak masaya dayanmış Zlosnik’le havadan sudan sohbet ederken, Simon kadının arkasında dik durmak için kendini zorluyordu.

En kötüsünü düşünmek için, kendine bile olabilecek en kötü şeyi söylemek için bir sebep yoktu. Alice’e zarar gelmiş olamazdı. Simon’ın bir fark yaratabilmesi için hâlâ zaman vardı. Çok geç olsa bir şekilde hissederd, yudum yudum geçmişe karışan şimdinin böylesine farkında olmazdı. Ancak bu bilimsel bir kanıt sayı-

lamazdı. Charlie'nin tepkisini tahmin edebiliyordu.

Bir asır sonra Zlosnik geride kalmıştı ve Simon ayaklarını neon lambaları, çoğunlukla erkek olan ses çarpışmaları ve kötü kokuyla dolu bir yankı odası olan kantine doğru giden Charlie'nin ayaklarına adımı adımına uymaya zorluyordu. Simon'ın ruh hali her şeyin grotesk gözükmesine neden oluyor, idrar sarısı duvarlar ve ucuz laminant zemine karşı gözlerine siper etme isteği uyandırıyor.

Üç orta yaşlı beyaz saçlı kadın beyaz önlükleriyle servis tezgâhında duruyor, aç ve yorgun polis memurlarına gri ve kahverengi çamur dağıtıyorlardı. Bir tanesi yüzündeki hiçbir kası oynatmadan iki fincan çay uzattı Charlie'ye. Simon geride duruyordu. Elleri bir şey taşıyacak kadar sabit duramazdı. Bir masa seçilmeliydi, sandalyeler önce dışarı sonra içeri doğru çekildi; sabrını zorlayıp öfkelenmesine neden olan sıkıcı konular...

“Şok geçiriyormuş gibi görünüyorsun.”

Charlie'nin haklı olmasından şüphelenen Simon buna rağmen kafasını hayır anlamında salladı. Alice'in yüzünü aklından çıkaramıyordu. Önünde bir uçurum açılmıştı ve o da düşmemek için çabalıyordu. “İçimde kötü bir his var, Charlie. Gerçekten kötü. Bütün bunların altında her nasılsa Fancourt var. Proust'a ne anlatıyor bilmem ama hepsi yalan.”

“Sen de objektif sayılmazsın, öyle değil mi? Alice Fancourt'la bir derdin var. İnkâr etmeye kalkma. Geçen hafta geldiğinde sırf onunla aynı odada olmanın bile seni ne kadar heyecanlandırdığını gördüm. Onun adını her zikrettiğinde sır veriyor gibisin.”

Simon kararlı bir şekilde çayına bakıyordu. Objektif? Hayır. Asla. David Fancourt'a güvenmiyordu, bu iki adamın da suçlu olduğu ortaya çıkmıştı. Simon'ın iddiaları net bir biçimde kanıtlanınca arkadaşları onu övmüş, ona içki ısmarlayıp doğruyu söylediğinden en başından beri emin olduklarını belirtmişlerdi. Charlie bile böyle yapmıştı. O zaman objektiflik konusunda bir şikâyeti olmamıştı. Aslında her iki olayda da Simon şüphelerini ilk dile getirdiği zaman, takımın geri kalanı kahkahalar atıp onun kafadan kontak olduğunu söylemişlerdi.

Çoğu insan tarihi işine geldiği gibi yazardı, işi doğrulara bağlı kalıp gerçeği ortaya çıkarmak olanlar bile... Simon bunu nasıl becerdiklerini bilmiyordu ama bu beceriye sahip olmayı diledi. Gerektiği gereksiz, kim neyi ne zaman söylemiş tamı tamına hatırlardı. Aklı hiçbir şeyi unutmasına izin vermiyordu, en küçük bir detayı bile. Bu durum hayatının daha kolay veya rahat olmasını sağ-

lamıyordu ama işi için yararlı oluyordu. Charlie, Simon'ın ara sıra taşan öfkesine defalarca şahit olmasına rağmen çalıştığı herkes tarafından hafife alınmasının kaçınılmaz olduğunu görmüyorsa nasıl iyi, objektif ya da başka türlü bir dedektif olabilirdi?

“Sana Alice Fancourt’la görüşmemeni söylemiş olmama rağmen özel zamanlarında onunla görüşüyorsan, başının belaya gireceğini hatırlatmam gerekir” dedi Charlie. Yine o konuşmacı sesi, kürsü tonu. Simon dayanamadı. Adamın durumunu göremiyor muydu? Etraftakilerden cilalı kaputtan süzülen yağmur gibi yayılacak ayıplamaların kaygısı içinde öylece sıkışıp kalmanın nasıl bir duygu olduğu konusunda fikri var mıydı? “Dosyası kapandı.” Charlie dikkatle Simon’ı izliyordu. “Eğer gerçekten kayıpsa sen de şüpheli durumuna düşersin, hatta daha da kötüsü tutuklanabilirsin. Şüpheli olursun, seni geri zekâlı. Bunun gibi ciddi bir şeyden seni ben bile koruyamam. Kadının ortaya çıkması için dua et sen iyi olur.” Acı acı güldü ve mırıldandı: “Bunu zaten yapıyor olman gerekir...”

Simon'ın ağzı yutamadığı çayla doluydu. Neon lambaları başını ağrıtmıştı. Yan masadan esen buharda pişmiş et kokusu onda kusma isteği yarattı.

“David Fancourt’tan falan mı şüpheleniyorsun yani?”

“Bilmiyorum.” Sesini titretmemek, oturduğu yerde durabilmek ve medeni konuşma ayinine katılmak öyle büyük bir çaba gerektiriyordu ki... Simon sağ dizinin seğirdiğini hissetti, tüm vücudunun ağrıyla kasılacağını göstergesiydi bu. “Ama ilk karısına olanlardan sonra bu tesadüf biraz fazla.” Simon, Charlie’ye doğru insanlardan şüphelenmesi gerektiğini söyleme konusunda pek istekli değildi. Eğer Charlie, onun güçsüzlüklerine odaklanmak istiyorsa, öyle yapmasına izin verecekti. Böyle yaparak güçlerinin varlıklarını inkâr etmiyordu ya... Evet, Alice Fancourt’la ilgili konularda sağlıklı düşünmekten âcizdi Simon. Evet, bazen celallenip her şeyi berbat ediyor, iş arkadaşlarının kalın kafalılığına kızıp dengesini tamamen kaybediyordu.

“Beni unut” dedi Charlie’ye keskin bir ifadeyle, ilk sözcüğü vurgulamıştı. “David Fancourt’a bakmaya başla. Ya da adamın etrafında şekillenen sahneye. Ondan sonra gözlerinin içine bakanın ne olduğunu anlarsın belki.”

Charlie’nin gözleri adamdan uzaklara kaydı. Saçıyla oynamaya başlayan kadın sürüden ayrılan telleri koparıyordu. Konuşmaya başladığında sesi hafif ve küstahtı, Simon atışının hedefi bulunduğunu anlamıştı. “Kim olduğunu hatırlayamadığım ünlü bir şahıs,

‘Bir kadını kaybetmek şanssızlıktır, bir çift gözü kaybetmekse dikkatsizliktir’ der. Ya da böyle bir şeydi, her neyse.”

“Ya da suçtur” dedi Simon. “Laura Cryer’ın ölümü...”

“Kapanmış bir dava.” Charlie’nin yüzü katılaştı. “O konuya girmeyi düşünme bile.” Sonra belirsizliği sevmeyi için “Neymiş? Çıkar ağzındaki baklayı!” dedi.

“Masum bir adamın başına gelemeyecek kadar fazla şey olmuş” dedi Simon. “Olanları görmek için bana ihtiyaç duyduğuna inanamıyorum. Ya Fancourt ilk karısını öldürüp paçasını kolayca kurtarmışsa?” Parmaklarını yumruğa dönüştürdü. “Ya şansını tekrar denemek üzereyse? Hâlâ binadayken onu durdurmak için bir şeyler yapacak mıyız, yoksa bu piç kurusunun binaya girerkenki kadar özgür çıkmasına izin mi vereceğiz?”

26 eylül 2003, cuma

“Sorun ne? Neyin var senin?” David nefesi kesilmiş bir halde bebek odasında. Ben hâlâ bağırıyorum. Siren gibi gürültülü bir kükreme çıkıyor ağzımdan. İstesem bile durduramayacağım sanki. Bebek karyolasından acı ve tiz bir feryat yükseliyor. David tokatlıyor beni. “Alice, ne oldu sana? Ne?”

“Florence nerede? Nerede o?” diye soruyorum. Sıradan günümüz korkunç bir şeye dönüştü.

“Aklını mı kaçırdın sen? Burada işte. Uyandırdın onu. Şışış. Şışışt, canım, geçti tamam. Annen seni korkutmak istemedi. Haydi, gel de babana sarıl. Tamam, geçti.”

“Bu Florence değil. Bu bebeği daha önce hiç görmedim. Florence nerede?”

“Sen ne... saçmalıyorsun?” David asla küfretmez. Vivienne argoyu tasvip etmez. “Tabii ki Florence bu. Baksana, ‘kucakla beni’ tulumu var üzerinde. Dışarı çıkmadan önce bu tulumu ona sen giydirdin, hatırladın mı?”

Bu giysi Florence için aldığım ilk şey, o zaman altı aylık hamileydim. Soluk sarı bir tulum; üzerine ‘kucakla beni’ yazısı işlenmiş, yazının üstünde de annesinin kucağında kahverengi bir ayı yavrusu var. Spilling’in tek mağazası Remmick’s’te gördüğüm bu tulumu o kadar çok beğenmiştim ki, Vivienne bebek odasındaki gardırobu en sevdiği butiklerden aldığı bir sürü kıyafetle doldurmuş olmasına rağmen almam gerektiğini düşünmüştüm. Vivienne’in aldıkları Florence’a üç yıl yeterdi oysa.

“Tabii ki tulumu hatırlıyorum, Florence’ın tulumu bu. David, bu bebek kim? Florence nerede? Söyle bana! Konuklarımız mı var? Şaka mı bu? Eğer şakaysa hiç komik değil.”

David’in gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Duygularını sa-

dece mutlu olduğu zaman paylaşır o. Herhangi bir perişanlık veya bela içine kapanmasına neden olur. Yüzündeki *oturumu sonlandırdır* ifadesinden kapanmanın başladığını anlıyorum. “Alice, bu Florence.”

“Hayır değil. Sen de biliyorsun ki değil. Nerede o?”

“Bu saçma sapan bir şaka mı, yoksa çıldırdın mı?”

Ağlamaya başlıyorum. “Lütfen, lütfen, David, o nerede? Ne yaptın ona?”

“Bak, ne oldu sana bilmiyorum ama kendine gel. Florence ve ben aşağda özür dilemeni bekliyor olacağız.” Ses tonu çok soğuk.

Birden bebek odasında yalnız kalıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra yerde cenin pozisyonu alıyorum. Bana saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç saniyelik bir süre boyunca ağlıyorum. Kendimi bırakamam. Arkalarından gitmeliyim. Zaman geçiyor, boşa harcamayacağım değerli dakikalar bunlar. David’in beni dinlemesini sağlamalıym; bir yanım da onu dinleyip özür dileyebilmeyi, öyle olmasa da her şey yolundaymış gibi davranabilmeyi diliyor.

Gözyaşlarımı silip aşağı iniyorum. Mutfaktalar. Ben içeri girince David kafasını kaldırmıyor. “Bu bebek benim kızım değil” diye bağırveriyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum. İçimde öyle çok mutsuzluk ve korku var ki hepsi buraya, Vivienne’in mutfağına dökölüyor.

David beni görmezden gelmeyi düşünüyormuş gibi görünüyor ama sonra fıkrını değiştiriyor. Yüzünü bana çeviriyor. “Alice, bence sakın olman gerek, sonra bunu mantıklı bir şekilde tartışabiliriz.”

“Üzgün olmam mantıklı olmadığım anlamına gelmez. Ben de senin kadar mantıklıyım!”

“İyi” diyor David sabırla. “Bu durumda sorunu çözebilmemiz gerek. Eğer bu bebeğin bizim olmadığđ konusunda ciddiysen, ikna et beni.”

“Ne demek istiyorsun?” Kafam karışıyor.

“Hangi yönden farklı? Florence’in saçı yok. Burnunda süt döküntüleri var. Gözleri de mavi. Bunlara bir itirazın yoktur herhalde?”

“Ona bak!” diye bağırıyorum. “Yüzü farklı! Florence değil bu!”

David bana öyle bir bakıyor ki, beni daha önce hiç görmemiş sanki. Deli olduğumu düşünüyor. Karısını tanıyamıyor. Aramıza hayali bir sınır çizdiğini görebiliyorum. David savunmacıdır, duygusal açıdan bir oğlan çocuğu kadar toydur. Acaba bunun nedeni ona hep annesinin bakmış olması mı, merak ediyorum. Karmaşık bir yetişkin sorununu tek başına çözmeye gerek duymamış

hiçbir zaman. Bir parçası olduğunuz daha az mükemmel gerçeklikle mücadele etmektense sizi hayatından kesip atmayı, sesinizi aklından çıkarmayı tercih eder. Babası ve Laura gibi sorunlu insanlardan asla bahsetmez. Benim mahkûmiyetime ne kadar var acaba?

“David bunu fark etmiş *olmalısın*. Birkaç saat önce veda öpücüğü verdiğim bebek değil bu. Hastaneden eve getirdiğimiz bebek değil. Tulumunu giydirirken kıpırdanıp ağlayan bebek değil. Çıkar şu tulumu!” Ansızın bağırıp David’i de kendimi de ürkütüyorum. “O tulum Florence’ın! Bu bebeğin o tulumu giymesini istemiyorum. Çıkar tulumu!” Koridora doğru gidiyorum.

“Ondan korkuyormuş gibisin.” David’i hiç bu kadar bezgin görmemiştim. “Alice, neyin var senin? Burada sadece bir bebek var. Florence. Bu o.”

“David, ona bir bak!” diye bağırıyorum. Vahşi ve ilkel bir yaratığa, bir tür hayvana dönüştüm. “Yüzüne bak. Farklı bir yüz bu, görmüyor musun? Evet, mavi gözleri ve süt lekeleri var ama yenidoğanların çoğu böyle zaten. Vivienne’i arıyorum.” Odadan koşarak çıkıyorum. Koridorda gözlerim sola sağa kayıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Adrenalin beni soluksuz bırakıyor. O kadar şaşkın ve üzgünüm ki, bir an burada ne yaptığımı, ne aradığımı unutuyorum. Sonra hatırlıyorum. Telefon.

David beni takip edip koridora geliyor. Yalnız olduğunu görüyorum. “Bebeğe ne yaptın?” diye soruyorum. Bebeği görünce tedirgin oluyorum. Şimdiyse göremediğim için daha da tedirginim. David telefonu elimden çekip yere çarpıyor. “Annemle Felix’in tatilini bu saçmalıkla bölmeye cüret etme! Annem bebeği kaybettiğini düşünecek. Alice, kendine gelmek zorundasın. İçindeki sesi dinle.”

Vivienne Felix’i tedavi için, yani yeni bebeği kutlamak için Florida’ya götürdü. Ben Felix’in kalmasını tercih ederdim, ama Vivienne bunun Felix’in yeni bebeğin gelişine kızmamasını garantilemenin en iyi yolu olduğu konusunda ısrar etti. Bunun kıskançlığı engellemek için başarılı bir taktik olduğu kesin. Vivienne tek çocuk ve kardeş düşüncesinden hep nefret etmiş. Kardeş kavramını anlayacak kadar büyüdüğü an ailesinden bir çocuk daha yapmamalarını istemiş. Daha şaşırtıcı olansa, ailesinin bu isteğe uymuş olması galiba.

David’in babası büyük bir aile istemiş. Kendisi de altı kardeşten biriymiş. “Ona katiyen olmaz dedim” demişti Vivienne. “Çocuk kendini özel hissederek büyümeli. Senden altı tane varsa

kendini nasıl özel hissedebilirsin ki?" Bu hikâyeyi bana anlatmak için David'in evden çıkmasını beklemeye dikkat etmişti. David'in yanında asla babasından bahsedilmez.

Kocamı tatsız gerçeklerle yüzleşmek zorunda bırakmaya alışık değilim. Onu hep korumaya çalıştım.

"Dış kapı açıldı" diyorum.

"Ne?"

"Geri döndüğümde. Dış kapı açıldı. Sen uyuyordun. Biri içeri girip Florence'ı almış... ve yerine bu bebeği bırakmış olmalı! Polisi aramak zorundayız, David! Tanrım, Florence! Nerede o? Ya güvende değilse? Ya korkunç bir şey gelmişse başına?" İnleyerek saçımı çekiyorum.

David'in gözlerinde yaşlar var. Konuşurken sesi çok az çıkıyor. "Alice, beni korkutuyorsun. Lütfen yapma bunu. Beni gerçekten korkutuyorsun. Mutfağa gidip oturdaki bebeğe iyice bakmanı ve onun Florence olduğunu anlamanı istiyorum. Çünkü o Florence. Tamam mı?" Gözlerinde küçük bir umut ışığı var. Yumuşuyor, bana son bir şans veriyor. David'de gördüğüm korkunun önemini biliyorum. "Beni gerçekten seviyor" diye düşünüyorum. Ve şimdi umutlarını sonlandırmak zorundayım.

"Hayır değil!" diye ısrar ediyorum. "Ağlamasını dinle. Dinle!" Zavallı bebek şaşkın, annesi gelsin diye çığlık çığlığa ağlıyor. "Bu Florence'ın ağlaması değil. Telefonu ver bana."

"Hayır, Alice, bu çılgınlık. İzin ver Doktor Dhossajee'yi arayalım. Sakinleştirici bir şeye, yardıma ihtiyacın var. Doktoru aramalıyım."

"David telefonu hemen bana ver, yoksa yemin ediyorum etmek bıçağıyla bıçaklarım seni."

David irkiliyor. Bunu söylediğime inanamıyorum. Neden onu boğmakla tehdit edemedim? Bunu onun canını acıtmak için yapmadım ama, o bu yüzden yaptığımı düşünüyor olmalı.

"David biri kızımızı almış! Hemen bir şeyler yapmalıyız!"

Telefonu almama izin veriyor. "Kimi arıyorsun?" diye soruyor.

"Polisi. Sonra da Vivienne'i. Sen bana inanmasan bile o inancaktır."

"İsrar ediyorsan polisi ara, ama annemi arama, *lütfe*."

"Çünkü bana arka çıkacağını biliyorsun. Sebep bu, değil mi?"

"Alice, bu bebek Florence değilse kim o zaman? Bebekler gökten düşüvermiyor bildiğin gibi. Sadece on dakikalığına uyumuşum..."

"Bu yeterince uzun bir süre."

"Bebeğin Florence olduğunu kanıtlayabilmek için yaptırabile-

ceğimiz testler var, DNA testi mesela. Annem geri dönmeden önce her şeyi çözümleyebiliriz. Bak, o benim annem, senin değil. Onu arayıp aramayacağımıza ben karar veririm ve aramıyoruz.” David çaresizce saçmalıyor. Kişisel bir zorlukla karşı karşıya kaldığında gözetlenmeye dayanamıyor. Her tür mutsuzluğu utanılacak çok özel bir konu olarak görüyor sanırım. Onu bu korkunç karmaşada düğümlenmiş görmek Vivienne için kâbus olurdu.

“Şey, benim annem yok, değil mi?” Sesim çatlıyor. “En yakınım Vivienne ve onu kesinlikle arayacağım. Polis, lütfen” diyorum telefona. “Buraya taşınmayı asla kabul etmemeliydim. Bu ev uğursuz!” Deliriyorum. “Başka bir yerde yaşıyor olsak, bunlar asla olmazdı.”

“Bu saçmalık!” David onu tokatlamışım gibi bakıyor bana. Sevgili evine hakaret ettim. “Oğlumdan ayrılmamı bekleyemezsin benden.”

“Tabii ki beklemiyorum! Felix’i yanımıza alırdık.” Bu, yaşayacağımız yer konusunda yaptığımız en doğrudan konuşma.

“Evet, çok güzel, Laura öldüğünden beri oğluma annelik yapmış annemden ayıracağız onu. Bunu söylediğine inanamıyorum!”

“Polis, lütfen. Bir şey bildirmek için aramıştım... Beklemeye alındım!”

“Bütün bunlar geçecek. Geçecek” diye mırıldanıyor David. Merdivenlere oturup başını elleri arasına alıyor. Kendini kontrol etme çabalarına rağmen çaresizlik ve şok onu etkisi altına aldı. Daha önce hiç ağlamamıştı yanımda. Kendinden ne kadar emin olursa olsun, ‘Acaba haksız olabilir miyim?’ diye düşünüyor olmalı. Bu duygu gösterisine şahit olduğum için beni asla affetmeyeceğini biliyorum.

“Gidip bebeği sakınleştir. David, dinle beni. Lütfen. Bebek korkmuş.” Savunmasız ve âciz çığlıklar kalbime saplanıyor. Tek yapabildiğim dimdik durmak.

Zavallı, zavallı Florence. Çektiği acıyı düşünmeye dayanamıyorum. Tek istediğim ona sarılmak, yumuşacık yanağını yanağıma dayamak.

David’in boğazından bir inilti yükseliyor. “Ne diyorsun sen ya? Ağzından çıkanı kulağın duysun. ‘Bebekmiş.’ O bizim kızımız, bizim Florence’ımız. Bunu nasıl yapabilirsin? Koy o telefonu yerine! Gidip sakınleştir onu.” Bana çok kızgın, ama ikinci bir şansa, Florence ve benimle yeni bir hayata başladığına bu kadar yüreктen inandığı için kendine de kızgın. Şu iki haftadır duyduğu mutluluktan dolayı utanç içinde olmalı. Acısını onun benim acımı an-

layacağından çok daha iyi anladığımı düşünmek beni üzüyor.

“Yardım edin, yardım edin, bildirmem gereken bir... üzgünüm, üzgünüm.” Bir kadın sesi bana sakinleşmemi söylüyor. O kadar şiddetli ağlıyorum ki söylediklerimi anlamıyor. “Bir kaçırma olayı bildirecektim.” Bunu iki kez tekrarlamak zorunda kalıyorum. Üç insanın çaresizliği evde yankılanıyor. “Bebek kızım Florence. Evet. Adım Alice Fancourt.”

3 kasım 2003, 12:10

“Şunu yeniden anlat” dedi Charlie, “Laura Cryer’ı David Fancourt’un öldürdüğünü mü söylüyorsun?”

“Lanet olsun ki mantıklı olanı bu! Beyni olan herhangi biri Alice ile bebeğin kaybolduğunu görünce aynısını söyler. Ben onunla tanıştığım an böyle düşündüm.” Simon adama olan güvensizliğini kelimelere dökmeye çalışıyordu. “Gözlerinin ardında gerçek bir insan yok. Ona bakınca tek gördüğüm boşluktu. Billy Idol’ın ‘Yüzü Olmayan Gözler’ adlı şarkısını hatırlıyor musun?”

“İstersen mankafa de bana” dedi Charlie, Simon’ın bunu yapacak kadar salak olmadığını biliyordu, “ama bu dosya üzerinde çalışan takıma liderlik ettiğime ve dahası konuyla ilgili birini yakaladığımıza yemin edebilirim.”

“Bütün bunları biliyorum” dedi Simon ilgisizce. O günlerde hâlâ üniformalıydı. Uzman olan Charlie’ydi. Ancak Simon yine de kafasındaki karanlıklarda Alice’in ismini bağırان sesi susturamıyordu. Ve bütün bunların altında durmadan aynı soru dönüyordu: Alice ona sormadan kaçır mıydı? Alice kaybolmasının Simon’ı mesleki olduğu kadar kişisel açıdan da kaygılandıracağını bilmiyor muydu? Aslında hiçbir şey söylememişti. Yeterince şey söylememiş, yeterince şey yapmamıştı.

Simon’ın anne babası davranışlarını kesin doğrulukla tahmin edebildiği yegâne insanlardı; saat altıda çay, pazar sabahları kilise, on haberlerinden sonra doğruca yatak. Yani Simon’ın çok istikrarlı bir geçmişi vardı. Çoğu insan istikrarın mutluluğa eşit olduğunu düşünüyor gibiydi.

Simon’ın arkasında sivilceli bir polis memuru oyun oynuyordu. Sık sık “Eveeeeet!” diye tıslayıp Simon’ın sandalyesinin arkalığına çarpıyordu. Bu tek kollu canavar kantinin tek geliriydi. Simon

bu kumar makinesinden nefret ediyor, onu ilkel toplumun bir göstergesi olarak değerlendiriyordu. Bu kategoride olduğunu düşündüğü her şeyi kınıyordu; gürültülü, devamlı bipleyen makine-lerle gelen eğlence. Eğer çocukları olursa, evet bu pek mümkün görünmüyordu ama imkânsız da değildi, evde bütün bilgisayar oyunlarını yasaklayacaktı. Kendi çocukluğunda yaptığı gibi çocuklarına da klasik okutturacaktı. Bu sefer de seksenlerden başka bir şarkı geldi aklına, The Smiths'ten: "Hayata kitaplardan çok var, bilirsin ya, ama çok çok da değil."

Morrissey haklıydı. Kumar anlamsızdı, fazla sıkıcı bir sosyalleşme biçimiydi. Simon kitapların dikkatli ve ihtiyatlı yapısını seviyordu. Kitaplar her şeye şekil verir, sizi etrafta kalıplar aramaya yönlendirirdi. İlk karısı öldürülen bir adamın ikinci karısının kayıplara karışması gibi. Bir yazar en doğru kelimeleri seçip bu kelimeleri doğru sıralama zahmetine girdiği zaman gerçek iletişimin kurulması, dikkatli yazarın dikkatli okuyucuya ulaşması imkânı doğardı. Bu da iki insan ağızlarını açıp yarı şekillenmiş abuk sabuk düşüncelerinin dökülmesine izin verdiği zaman olanın tam tersiydi. "Kendi adına konuş" derdi Charlie.

"Fancourt hakkındaki bu şüpheleri aklına sokan sevgili Alice'ti sanırım. Onunla aranızda neler oluyor, Simon? Bu bir kayıp vakası olarak adlandırıldığı an bana söylemek zorunda kalacaksın, neden şimdi açıklığa kavuşmasın?"

Simon başını olmaz anlamında salladı. Söylemek zorunda kalacağı zaman söyleyecekti, daha erken değil. Henüz hiçbir dosya açılmamıştı. Charlie'yi üzmemek ve işin içine ettiğini itiraf etmek istemiyordu. *Sana Alice Fancourt'la görüşmemeni söylemiş olmama rağmen özel zamanlarında onunla görüşüyorsan, başının belaya gireceğini hatırlatmama gerek yoktur umarım. Şüpheli duruma düşersen, seni geri zekâlı.* Alice ve bebeğin kaybolacağını nereden bilebilirdi ki? "Bana Laura Cryer'dan bahset" dedi Simon. Dinlemek dikkatini dağıtacaktı, konuşmaksa daha büyük bir işkence...

"Ne, birer de tatlı söyleyelim istersen? Eşek yüküyle işimiz var. Ve sen hâlâ soruma cevap vermedin."

"İş mi?" Simon öfkeyle kadına baktı. "İki büyük dosyadaki sağlam iddiaları doğrulamak için gerek duyduğumuz kanıtı gösterecek ortaya çıkmasına düşüncesizce sebep olduğum kâğıt işlerini mi kastediyorsun?"

Simon bakışlarının deliciliğini hissetti ve bu gücünü bir matkap gibi kullandı. Sonunda Charlie uzaklara baktı. Charlie bazen

Simon'ın ummadığı anda geri adım atardı. "Kısa kesmemiz gerekecek" dedi Charlie huysuzca. "Yeşil ve huzurlu topraklarımızın azılı belalarından Darryl Beer, Laura Cryer'ı öldürdü. Suçlu bulundu, canına okundu. Hikâyenin sonu."

"Cidden kısa oldu" dedi Simon. "Beer'ı tanırım. Onu birkaç kez tutukladım." Bir Winstanley pisliği daha, caddeler onsuz daha temiz. Beer gibi tiplerden yeterince tanıdıktan sonra diğer polislerden duyduğunuzda sinirlerinizi bozan, asla kullanmayacağınıza yeminler ettiğiniz klişeleri kullanmaya başlarsınız.

"Her birimiz birkaç kez tutukladı onu. Her neyse, madem hikâyeyi duymak istedin işte anlatıyorum: Aralık 2000. Tarihi tam hatırlamıyorum ama cuma gecesi idi. Laura Cryer işten geç çıkmıştı, bilim kadınıydı ve BioDiverse adlı bir şirket için Rawndesley Bilim Vadisi'nde çalışıyordu. Laboratuardan çıkıp doğruca kayınvalidesi Vivienne Fancourt'un evine gitti, oğlu Felix oradaydı. Kapının hemen dışına park etti, kaldırımın oraya, biliyorsun ya?"

Simon başını evet anlamında salladı. Charlie konuştuğu sürece öylece oturmakta kararlıydı. Bunu başarabileceğini düşünüyordu.

"On dakika sonra arabasına yürürken Beer onu soymaya çalıştı. Mutfak bıçağıyla bir kez bıçaklayıp kan kaybından ölmesi için bıraktı. Kadının Gucci el çantasıyla kaçtı. El çantasının sapı kopmuştu, onu kadının cesedinin yanında bulduk. O da aynı bıçakla kesilmişti. Laura'nın cesedini sabahleyin Vivienne buldu. Her neyse, DNA araştırması konusunda şansımız yaver gitti. Beer olay yerinde o kadar çok saç bırakmıştı ki o saçlardan peruk yapabiliydik. DNA profilini çıkardık; profile uyan biri bulundu. Darryl Beer bir adım öne çıksın."

Charlie o zaman duyduğu tatmini hatırlayarak gülümsedi. "Onun canına okuduğumuz için memnunduk, işe yaramaz uyusuk hıyarın tekiydi." Charlie, Simon'ın kaşlarını çatıldığını fark etti. "Hadi ama! Cryer'ın öldürülmesinden önceki iki haftada Vivienne Fancourt evinin etrafında başıboş dolaşan bir adamı bildirmek için polis merkezine iki kez telefon etmişti. Bize tırnağına kadar Darryl Beer olan birini tarif etmişti; boyalı atkuyruğu, dövmeleler. Darryl o ara sorguya alınmış ama inkâr etmişti. Kadının sözüne karşılık kendi sözüne inanılmasını istemişti, aşağılık ukala dümbeleği."

"Orada ne yapıyormuş?" diye sordu Simon. "Elms kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdedir. Yakınlarında bir kafe veya gece açık bir otopark yok ki."

“Ben nereden bileyim?” Charlie omuz silkti.

“Bilmelisin demiyorum ki. Seni işkillendirmiş, canını sıkmış olmalıydı ama sıkmamış.” Simon diğer polislerin merak duygusunun gelişmemiş olmasına şaşırmişti. Charlie ve diğerlerinin “Sanırım bu hep açık bir soru olarak kalacak” demekten rahatsızlık duymadığı davalar sıkça oluyordu. Simon asla yapmazdı bunu. Her zaman her şeyi bilmek zorundaydı. Bilmemek onun çaresiz hissetmesine, etrafa saldırmasına neden oluyordu.

“Vivienne Fancourt cinayet gecesinde Darryl Beer’ı görmüş mü?” diye sordu Simon.

Kadın başını hayır anlamında salladı.

“İki kez görmüş ikisinde de bahçedeymiş...”

“Evin arkasında, nehir tarafında...” Böyle bir sorunun geleceğini tahmin etmişti. “Olay yerinin yakınlarında değil. Bulduğumuz fiziksel kanıtın çoğu cesedin üzerinde, Laura Cryer’ın kıyafetlerindeydi. Beer bunları önceki ziyaretlerinden birinde bırakmış olamazdı. Bu olasılık senin aklına geldiği gibi bizim de aklımıza gelmişti.” Sesinde acı bir keskinlik vardı. “Yani bir grup moronun içindeki yalnız dâhi olduğunu düşünmekten vazgeçebilirsiniz.”

“Bu ne demek şimdi?” Kimse Simon’a ne düşünmesi gerektiğini söyleyemezdi.

“Ben gayet açık olduğunu düşünmüştüm.” Charlie derin bir nefes aldı. “Simon, hepimiz ne kadar iyi olduğunu biliyoruz, tamam mı? Sanırım bazen bilmiyor olmamızı diliyorsun. Kızacak bir şeylere ihtiyaç duyuyorsun, değil mi?”

“Neden o kadar çok saç vardı? Cryer mı çekmiş o saçları? Yani mücadele mi etmiş?” Kahrolsun tüm bu psikolojik saçmalıklar. Simon, Laura Cryer ve Darryl Beer’la ilgiliydi. Şu an gerçekten onlarla ilgileniyordu. Sadece bir patlamadan sakınmak için soruşturmuyordu. Sağ dizi hâlâ seğiriyordu.

“Ya da o lanet herifin saçları dökülüyordu. Hayır, adam kadının el çantasını kapmaya çalıştı. Kadın da adamın tahmin ettiğinden daha çok mücadele etti.

Öyle olmuştur, yoksa bıçaklamayla sonlanmazdı, değil mi?”

“Dövmelerden bahsetmiştin.”

“El parmaklarındaki eklemlerde aşk ve nefret yazıyordu.” Charlie esnermiş gibi yaptı. “Yaratıcı bir şey değil.”

Simon “Sen de onu tutukladın” diyerek konuşmayı hızlandırmaya çalıştı. Kadının cevaplarını hızlandırırsa Alice’i daha hızlı bulabilirdi sanki.

“Sellers ve Gibbs tutukladı. Vivienne Fancourt’un davetsiz misa-

firini duyunca Beer'ı aldılar. Laboratuvar DNA çalışmalarını hızlandırdı; aldığımız sonuca pek de şaşırmadığımızı söyleyebilirim.”

“Kanıtın seni haklı çıkarmasını istediğini biliyordun, işte bak...”

“Simon, bir adamın sisteme karşı mücadelesini dinleyecek havada değilim bugün, gerçekten. Bu bir Yunan trajedisi değil, lanet bir Spilling hırsızlığı, tamam mı? Çeneni kapa da dinle!” Charlie kendine hâkim olabilmek için duraksadı. “Beer tahmin edeceğin gibi masum olduğunu iddia etti. Suç işlenirken başka yerde olduğuna dair bir şeyler uydurdu, ama kanıtlayamadı. Evinde Beer'dan bile daha az güvenilir ev arkadaşıyla televizyon seyrettiğini iddia etti. Avukatı yoktu, bu yüzden hükümet tarafından atanan avukatı kabul etti. Onu bir süre içeride tuttuk, punduna getirmeye çalıştık. Kozlarımız olduğunu bilmiyordu tabii ki.”

“Sen de ona söylemedin” diye sesli düşündü Simon.

“Gerçeği açığa çıkarma taktiği bu, gizli saklı yok” dedi Charlie kendini beğenmiş bir tavırla. “Ona itiraf ettirmek için elimizden geleni yaptık ama olmadı. Ondan bir şey alamayacağımızı anladığımız an DNA kartını oynadık. Avukatı çıldırdı.”

“Beer ne dedi?”

“Yine de inkâr etti. Bir işine yaramadı tabii. İhtiyacımız olan kanıt elimizdeydi. Her neyse, avukatı ona mantıklı bir konuşma yapmış olmalı. Birkaç hafta Earlmount'ta kraliçenin misafiri olarak kaldıktan sonra Beer aniden hikâyesini değiştirdi. İtiraf etti. Cinayeti değil ama öldürücü silahla saldırdığını. Mahkemeye sevk edildi, yerel ayaktakımından ünlü birkaç suçluyu ele verdi, rehabilitasyona gidip danışmana görüneceğine söz verdi ve hafif bir ceza aldı. Düşündüğün zaman tam bir kepezelik. Biz farkına bile varamadan dışarı çıkacak o dangalak.”

“Şimdi nerede? Earlmount'ta mı?”

Charlie dudaklarını büzüp Simon'a baktı. Birkaç saniye sonra gönülsüzce “Brimley” dedi. A kategorisinde bir hapisane; çok nahoş Combingham kasabası yolunda, Culver Bayırı'nın on mil uzağında. Biçimsiz ve sinir bozucu büyük bir demir yığını, mat kahverengi arazilerin arasında ihmal edilmiş görünürdü; Simon oradan ne zaman geçse kesici bir makine tarafından parçalanmış, öldürücü kimyasallarla sulanmış gibi gelirdi bu hapisane ona.

“Beer, Cryer'ın nasıl öldürüldüğüne dair detayları biliyor muydu?” diye sordu Simon. “İtiraf ettiğinde demek istiyorum.”

“Belli belirsiz bir şekilde. Uyuşturucudan dolayı aklının yerin-

de olmadığını ve pek bir şey hatırlamadığını iddia etti. Öldürücü silahla saldırıdan sorumlu tutulması işte böyle oldu.”

“Amacının hırsızlık olduğunu söylemedi mi?”

“Başka ne olabilirdi ki?” Charlie kaşlarını çatı. ‘Soru, çok önemli bir soru bu’ diye düşündü Simon, ‘ama bunu bir cevap gibi kullandı.’ “Beer, Cryer’ı tanımuyordu. Aynı ortamda bulunmadılar. Birkaç haftadan beri Elms’ta dolaşüyor, bir yerlere girme imkânı arıyordu muhtemelen. Kabul edelim, bariz bir hedefti, çevredeki en büyük ev. Beer, omzunda Gucci çantası sallanan Cryer’ı kendine doğru yürürken gördüğünde muhtemelen çevredeki başka bir evi gözlüyordu. Çantayla kaçtı, uyuşturucu bağımlısıydı; evet, amacının hırsızlık olduğu kesinlikle kazanacağım bir bahis.”

Charlie belli sözcükleri söylediği zaman yüzündeki ifadenin değişmesi Simon’a aralarındaki sınıf farkını anımsatırdı bazen. “Uyuşturucu bağımlısı” demenin daha önce hiç duymadığınız bir şekli vardı, kusurlular ve zayıflar başka bir dünyaya aitti sanki. Charlie de böyle “uyuşturucu bağımlısı” diyordu. Ve yüzlerce kusuraıyla karşılaşmıştı. “Cinayeti işlediği silahı verdi mi size? Ya da çantayı?”

“Silahı ve çantayı ne yaptığını hatırlamıyor, biz de bulamadık. Bazen olur böyle, Simon” diye ekledi savunmaya geçerek. “Bu hıyarın masum olduğunu göstermez bu.” Tüm erkek suçlular hıyardı. Kadınlar da çatlaktı. Polisin gizli dili ikinci bir üniforma gibiydi. Herkesin güvende hissetmesini sağlıyordu.

“Mutfak bıçağı mı demiştin?” Burada yanlış bir şeyler vardı. “Beer gibi bir insanın ateşli silah taşınması daha muhtemel değil mi?”

“Öyle ama yoktu işte” dedi Charlie sakince. “Mutfak bıçağı vardı. Bilinenlere odaklan, Simon. DNA’nın uyması. Laura Cryer’ın göğsünde bulunan bıçak.” Tartışmasız gerçekleri savunurken, Simon’ın şüphelerini sorgularken olduğu kadar ihtiyatlıydı. Bu kombinasyon her zaman huzur verici olmuyordu.

“Aileyle konuştunuz mu? Fancourt’larla?”

“Tanrım, nasıl da düşünemedik! Tabii ki yaptık. Laura Cryer öldürüldüğünde David Fancourt’tan ayrılalı dört yıl olmuştu. Çift boşanma sürecindeydi ve David ikinci eşiyle nişanlanmıştı. Cryer’ın ölmesini istemek için hiçbir nedeni yoktu.”

“Nafaka? Vekâlet?” Alice’in adını anmaktan kaçınmıştı ama bu tesadüf de olabilirdi.

“Fancourt’un meteliğe kurşun attığı söylenemez. Evi gördün. Hem neden David’in vekâleti almak istediğini düşünüyorsun? Oğlunu hâlâ görebiliyordu, ayrıca düşünecek yeni bir ilişkisi vardı.

Evde dolaşacak bir çocuk tutkuyu öldürebilirdi.”

Bu sorulara ilk kez cevap veriyormuş gibi bir hava vardı Charlie’de, bu da Simon’ı endişelendirmişti. “Aile bir araya gelip savunmaya geçmiştir” dedi. “Hep öyle yaparlar, özellikle de olayda Beer gibi bir şüpheli varsa. Suçlunun yabancı biri olduğunu var saymak

çok daha kolaydır.”

“Yabancı!” Charlie dudak büktü. “Of, onu şirin ve yalnız biri gibi gösterdin. Lanet olası bir uyuşturucu bağımlısı o. Simon, Tanrı aşkına bırak şunu. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki suçlular genelde uyuşturucu bağımlısıdır. Üç çeşit cinayet vardır; kontrolden çıkmış ev ahalisi, cinsel amaçlı saldırılar ve savaşılan çetelerden harçlık alan uyuşturucu bağımlısı silahlı hıyarlar. Ama temelde hepsi uyuşturucuya bağlanıyor bir şekilde.”

“Genellikle doğru. Ama her zaman değil.” Simon’ın vücudu ve aklı uyuşmuş, narkoz yemiş gibiydi. Önceden bilmediği ne biliyordu şimdi? Olgular ile gerçek arasında bir fark vardı. Çok derin bir şey. Sözcüklerin ardına saklanmak çok kolaydı. Şimdi hareket imkânsız görünüyordu. Charlie’yle konuşmak onu akla, teoriye hapsedmişti. Ölü veya diri, daha önce hiç tanışmadığı bir kadın hakkında konuşuyordu. Bu sandalyeden asla kalkamayabilirdi.

“Tamam o zaman, dinliyorum. David Fancourt, Laura Cryer’i neden öldürmek istesin? Neden?” diye ısrar etti Charlie.

“Ayrılmışlardı. Neden diye soran oldu mu? Ayrılma sebepleri konuyla alakalıydı belki. Belki aralarında bir düşmanlık vardı.” Simon’ın kafasında bir ses ‘Korkak’ dedi, ‘bir şeyler yapsana’.

Charlie dudağını ısırdı. “Doğru” dedi. “Belki de yoktu. Çoğu insan aralarındaki aşk bittiği için ayrılır, ama birbirlerini severler yine. Ya da bana böyle söylendi. Kabul edelim, sen ve ben evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Eminim hayal ettiğimiz evliliğin gerçek evlilikle alakası yok.” Ağzının çevresinde tanıdık bir gülümseme dolaştı.

Simon konuyu değiştirmek için malzeme aradı. Charlie bekârlığın ortak noktaları olduğunu düşünüyor, ama Simon kendini başı bağlanmamış olarak görmeyi tercih ediyordu. Bekâr sözcüğü, fazla savunmacı bir sözcük gibi geliyordu ona. Eğer savunmaya geçerseniz, savunmacı sözcükler sarf etmek istemezsiniz.

Charlie birçok erkekle yatmıştı ve bundan hep yanlış zamanlarda bahsederdi; şimdiki gibi. Simon’ın kafasında Charlie’nin gülünç küstahlığına yer yoktu şu an. Kadın seksten henüz bahsetmemiş olsa bile bahsetmek üzereydi. Aşk hayatını takımı için bir

eğlence aracına dönüştürerek Colin Sellers ile Chris Gibbs'in bir sonraki bölümü izlemek için her gün zamanında gelmelerini sağlıyordu. Bugünkü bölüm başlıyor muydu? Bazen başladığını hissediyordu Simon ve Simon'ın anladığı kadarıyla bahsedilenler pek sevgi barındırmıyordu.

Simon erkeklerin Charlie'ye kötü davrandığı fikrini sevmiyordu. Erkeklerin onu kullanıp atmasına neden izin verdiğini de anlayamıyordu. Daha iyisini hak ediyordu. Simon bir keresinde bu konuyu açmaya çalışmıştı ama, Charlie saldırgan bir tavırla kullanıp atarın kendisi olduğu konusunda ısrar etmiş, her şeyin kontrolünde olduğunu söylemişti.

Simon başını hayır anlamında salladı. Charlie, dikkatini çok kolay dağıtabiliyordu. Kayıp olan Alice'ti ve hâlâ bulunamamıştı. Bir hata olduğunu söylemeye gelmemişti kimse.

"Bütün bunlarla benim zamanımı da, kendi zamanını da boşa harcıyorsun, Simon. David Fancourt, Laura Cryer'in öldürüldüğü gece Spilling'in yakınlarında bile değildi."

"Değil miydi? Neredeydi peki?"

"Nişanlısıyla Londra'daydı."

"Yani?" Simon ateş bastığını hissetti. Charlie, Fancourt'un başka bir yerde olduğunu kanıtladığını söylememiş, kozunu saklamıştı. Lanet olası gerçeği açığa çıkarma taktiği.

"Evet, bundan bahsetmiş miydin, Darryl Beer'a dair kanıt şüphe götürmeyecek kadar fazla olduğu için kimse David'in bir şahidi olması gerektiğini düşünmüyordu, ama şahidi Alice'ti." Charlie dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerine koydu. "Yani, Laura Cryer'i öldürenin David Fancourt olduğunu sana Alice söylediye, yalan söylüyor. Ya da o zaman yalan söylüyordu. Her iki şekilde de Alice'in güvenilmez olduğunu gösteren çok şey var. Hatırlarsan onun kaçık olduğunu söylüyorum baştan beri." Charlie'nin ifadesi bulandı. "Çatlak bir kaltak, evet, bence böyle."

Simon konuşursa sonradan düzeltemeyeceği şeyler söyleyeceğini biliyordu. Ceketini kaptı ve Charlie'den mümkün olduğunca çabuk uzaklaştı.

26 eylül 2003, cuma

Hayattaki en kötü şey sadece bir kez yaşanır. Bunu hastalarına hayatlarına devam etmelerine yardımcı olmak, başlarına gelen felaketleri atlatmalarını kolaylaştırmak için söylerim. Başınıza gelen her neyse, bittiği an, bir daha asla olmayacağı düşünceyle kendinizi teselli etmeye başlayabilirsiniz.

Sekiz yıl önce anne babam bir trafik kazasında öldüğünde işe yaramıştı bu düşünce. Cenazelerinde öylece dururken onca yıldır ruhumu bir arada tutan dikişlerin bana acı vererek söküldüğünü hissetmiştim. Yirmi sekiz yaşında bir öksüzdüm. Sığınacağım kardeşlerim yoktu. Arkadaşlarım vardı ama arkadaşlık hafif ve yetersiz kalıyordu, kışın giyilmiş mevsimlik bir ceket gibiydi. Aileye ihtiyacım vardı, aileye hasrettim. Kaybettiğim canım anne babamı kalbimdeki bir delik gibi her yere götürdüm.

Arkadaşlarım ve işyerindekiler ne kadar kötü etkilendiğimi görünce şaşırды. İnsanlar yirmi sekiz yıl boyunca sevgi ve güven duygusunu tattıktan sonra ani kaybımla başa çıkacak kadar dayanımlı olduğumu düşünüyordu sanki. Güvenli ve mutlu bir çocukluğum olduğu için şiddetli acılara karşı güçlü olmamın beklendiğini çabuk öğrendim. Herkes yeniden canlanmamı, iyi zamanlarımıza, güzel anılarımıza odaklanmaya başlamamı bekledi. Kayıtsız varsayımları acıma hakaretti ve beni yas halinden ağır depresyona itti. Arkadaşlarımın “İyi de güzel zamanları da olmuş, değil mi?” demek için can attıkları hissine kapıldım. Ama anne babam öldüğünde daha ellili yaşlarındaydı.

Londra’dan ayrıldıktan sonra kimseyi aramadım. Arkadaşlarına gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda olmaları hiçbir şeyin başaramayacağı kadar yalnız hissetmeme neden oluyordu. Bu onların hatası değildi elbette. Beni neşelendirmek için ellerinden

geleni yapıyorlardı. Zorlama ve az da olsa hoşgörüsüz neşelerinin beni zehirli gaz gibi boğduğunu bilmiyorlardı.

Elimden gelen tek yolla ayakta kaldım; kendime en kötüsünü hissetme konusunda izin vererek. En çok üzüldüğüm noktada tek bir tesellim vardı. Kendime bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını söyleyebiliyordum. Anne babamı iki kez kaybedemedim. Gelecekte beni her ne bekliyorsa, Newark yakınlarında buz parçası yüzünden kayıp A1 yolunun ters tarafına geçerek eski Volvo'yu bana veren anne babamın yeni Audi'sine çarpan kamyon bunlardan biri değildi. Bu zaten olup bitmişti.

Ama şu an içinde olduğum bu kâbus hâlâ bitmemişti. Daha yeni başlıyordu. Belanın her zaman gürültü çıkarmadan ve haber vermeden geldiğini şimdi anlıyorum. Bazen etrafınıza kötü hava gibi çöker, her geçen gün yoğunlaşarak sizi ürpertir. Bu çaresizlikten çıkış yolu göremiyorum, çünkü daha ne kadar kötüleşeceğini bilmiyorum.

Kendimi yatak odasına kilitledim. David kapının öbür tarafından sakinleştirmeye, bebeğin her yönden Florence'a benzediğine, yani sadece Florence olabileceğine ikna etmeye çalıştı beni bir süre. Sonra vazgeçti. Kendime onu duyma izni vermedim. Bir çift kulak tıkacıyla hallettim bu işi. Bu tıkaçları Elms'teki komodinın en üst çekmecesinde saklıyorum. Onlar olmazsa David'in horultusu yüzünden uyuyamıyorum. Bundan bahsettiğim zaman içerliyor. Hamileyken benim de horladığımı, ama bunu büyütmediğini söylüyor; rock konserinde bile uyuyabilir. Hiçbir şey onu uyandıramaz.

Bu kocam hakkında bildiğim detaylardan biri. Başka ne biliyorum? Elektronik olsun, mekanik olsun her çeşit makineden iyi anlar. En sevdiği yemek garnitürlü rostodur. Doğum günümde ve yıldönümümüzde bana çiçek alır, bunlar gibi özel günleri kutlamak için beni hafta sonlarında beş yıldızlı otellere götürür. Kadınlara bayan der.

Ona daha önce hiç karşı çıkmadım. Hep çok kırılgan olduğunu düşündüm. İlk tanıştığımızda Laura'dan yeni ayrılmıştı ve sadece mutlu aile hayallerinin suya düşmesiyle değil, Felix'ten ayrılmanın verdiği acıyla da başa çıkmaya çalışıyordu. Bu durumun canını ne kadar acıttığını konuşmaktan hoşlanmasa da her şeyi kolayca anlayabiliyordum. Ben de ona aşırı düşünceli yaklaştım, mutsuzluğunu hiçbir şekilde artırmak istemedim.

Üç yıl önce Laura ani bir şekilde ve vahşice ölünce David bana açılmayı tamamen bıraktı. Sessizleşti ve içine kapandı, ben de

daha nazik ve sakinleştirici buldum kendimi. Felix, Elms'e taşındı; bu David'in hem mutlu olmasını sağlamış, hem de oğluyla bir araya gelmesini sağlayan olayın verdiği acıyla suçluluk duymasına neden olmuş ve kafasını karıştırmış olmalı. Homeopati eğitiminin danışmanlık kısmından öğrendiğime göre, biri için duygularımız net değilse veya karmaşıkta o kişinin ölümüyle başa çıkmamız çok daha zor olur.

David'i duygusal dünyasına saygı duyarak ve mümkün olduğunca şiddetli severek sonunda derdini bana güvenle anlatabileceğine ikna edebileceğimi düşünmüştüm, ama yanılmışım. Elms'te Felix'le yaşamaya ve Laura'nın etrafta olmadığı düşünce-sine alıştıkça eski David'e döndü sanki, ama aramızdaki duygusal mesafe öylece kaldı; bu mesafeyi kapatma girişimlerime öyle bir direndi ki, bundan hoşnut olduğumu düşünmeye başladım. Onu zorlamak, sıkboğaz etmek istemedim. Yüreğinin derinliklerindeki rutubeti yüzleşemeyecek kadar acı verici bulduğunu, normal görüldüğüne inanmak için bir süre daha böyle yüzeysel bir ilişki sürdürmemiz gerektiğini söyledim kendime. Üç yıl oldu ve biz hâlâ Laura'nın ölümünden bahsetmedik ve ben de ruhsal durumunu bozacak bir şeyler söylememem gerektiği duygusundan kurtulamadım.

Kapıyı açmam için bana yalvardığı zaman açmayışımın bir nedeni de, bunun ona verdiği zararla yüzleşmeye dayanamayacak olmam. Bugün yüklendiğimiz bu kâbusun onu mahvetmesinden korkuyorum.

Vivienne eve geliyor. Felix'le tatilini kısa kesiyor, öyle yapacağını biliyordum. Felix'e ne söyleyeceğini, ne söyleyeceğimizi bilmiyorum. Geçmiş bir şeylerin göstergesiye hiçbir şey söylemeyeceğiz. Ne Vivienne ne de David Felix'in yanında Laura'dan bahseder, en azından ben varken yapmazlar bunu. Onun adı asla geçmez.

Keşke Felix'le daha çok vakit geçirebilsem, sadece ikimiz. Her şey farklı olsaydı şimdiye kadar yakınlaştırdık. Annesi gibi olabilirdim şimdi. Ben normal bir üvey anne olmak istiyorum, ama Felix'in hayatında böyle birine yer yok. Vivienne onun vekil annesi. Ona 'anne' diyor zaten, çünkü David'in ona böyle dediğini görüyor.

Felix benim de yetişkinlerden biri olduğumun farkında mı bilmiyorum. Onunla aynı evde yaşayan bir çocukmuşum gibi davranıyor bana.

David insafli bir baba. O ve Vivienne, baba oğlun her hafta sonunda en az bir tam günü beraber geçirmesine dikkat ediyorlar. Oğluna geçmek zorunda olduğu bir sınav gibi bakıyor David ve

ben ne zaman Felix'in parlak siyah saçları ve soluk mavi gözleriyle Laura'yı anımsattığını, ona benzediğini söyleyecek olsam ısrarla inkâr ediyor.

David inkâr etme konusunda başarılı. Uyuyakaldığını ve ön kapıyı açık bıraktığını da inkâr edecek. Örnek bir baba olduğu konusunda ısrar edecek. Mutlu giden ikinci evliliğinden olan sevgili kızını kimsenin kaçırmamasına izin vermez.

Sabırsızlıkla Vivienne ile polisin gelmesini bekliyorum. Hamileliğimden kalma ağrım geçsin diye sırtımı demir yatak başlığına dayamış, bağdaş kurmuş sessizce oturuyor ve onları bekliyorum. Bir sonraki saati, günü, haftayı düşünmeye çalışıyorum ama zihnim koca bir boşluk. Geleceği hiçbir şekilde hayal edemiyorum. Florence'in odasına girip bağırmaya başladığımda zaman durmuş gibi hissediyorum.

Ona daha çok sarılmış, hâlâ şansım varken bebek kokusunu içime çekmiş olmayı diliyorum. Ona sarılamıyor olmak işkence, daha kötüsü acı, daha da kötüyse korku. Önümde korkunç derecede belirsiz bir gelecek var, nasıl etkileyeceğimi bilemediğim bir gelecek.

David herkese gerçek olmayan bir şeye inandığımı söyleyecek. Polis kime inanacak? Çoğunluğunun erkek şovenistler olduğunu duymuştum. Ya yetersiz bir anne olduğumu düşünüp sosyal hizmetleri ararlarsa? Uzaklardaki Sildford tepelerini gören büyük pencereleri ve gerçek bir şöminesi olan bu odada bir gece daha geçiremeyebilirim. Burada veya başka bir yerde olsun, David ile ben bir daha asla yan yana uyuyamayabiliriz. İlk tanıştığımızda beraber geçireceğimiz hayattan çok umutluydum. Bunu düşünmek üzüntüden içimin acımasına neden oluyor şimdi.

Yanımızda şahitler olana kadar konuşmayacağım kocamla. Dün gece Vivienne'in koltuğunda oturup şarap içerek aptal bir romantik komedi izlemiştik, gülüşüp esnerken David'in kolu omzumdaydı. Bazı şeylerin değişme hızı şok nedeniyle baş dönmesi yapıyor bende.

Aşağıdan sesini duyuyorum. "Gel bakalım, Küçük Surat" diyor. Bu yeni bir şey. Polis geldiği zaman anlatmak için aklıma not alıyorum bunu. David, Florence'a doğduğu günden beri "Bayan Tiggy-winkle" veya kısaca "Bayan Tiggy" dedi. "On minik parmak burada, on minik parmak şurada, iki minik kulak ve bir minik burun" diye her gün en az bir kez şarkı söylerdi kızına. Bu sabah da öyle yaptı.

David'in Florence'ı benim kadar sevdiğini biliyorum. Onu rahatlatmanın gerekli olduğu duygusu içime öylesine işlemiş ki, bu

duyguyla savaşmak m¼cadele istiyor. Eğer aşağıdaki bebeğin kı-zımız olduğu konusunda ısrar etmeye devam ederse savaşmak zorunda kalacağım. Acısından tamamen bağımsız d¼ř¼nmeyi ¼ę-renmem gerekecek. İşte tehlike ve korku bir insana, bir evliliğe bunları yapıyor.

“Alt açma minderimizde duralım mı biraz?” diyor David. Sesi küçük odadan havalanıp doğruca yatak odamızın altına geliyor. Sanırım benim iyiliğim için sakın ve yeterli gör¼nmeye çalışıyor. Mantıklı rol¼n¼ oynuyor.

Adrenalin beni eylemde bulunmaya zorluyor. Fotoğraf ma-kinesi. Nasıl unutabildim? Yataktan fırlayıp gardıroba koşuyor ve kapısını açıyorum. Ayakkabı yığınının tepesinde hen¼z açılma-mış hastane çantam var. Çantayı çılınlar gibi alt¼st edip fotoğraf makinemi, Florence’ın ilk fotoğraflarını içeren yuvarlak köşeli si-yah kutuyu buluyorum. Makinenin arkasını açıp p¼r¼zs¼z siyah silindiri başparmağımla çıkarıyorum. “Tanrı’ya ř¼k¼r” diye mırıl-danıyorum kendi kendime. Evet, şimdi insanları kendime inan-dırma şansım var.

3 ekim 2003, 13:30

Suç Araştırma Birimi'nde Charlie'den eser yoktu. Kahretsin. O olmadan Proust'tan David Fancourt'un ne söylediğini öğrenemedi Simon. Charlie'nin takımındaki diğer polis memurlarından Colin Sellers ile Chris Gibbs, Simon'a biraz abartılmış gibi gözüken dosya kulesinde yol açmaya çalışıyorlardı.

Simon döndü ve Müfettiş Proust'u ofisinin köşesinde gördü. Burası ofisten çok sanat galerilerinde içinde ölü hayvanların sergilendiği cam kutulara benziyordu, tek farkı alt tarafın ucuz alçıpandan yapılmış ve Suç Araştırma Birimi'ndeki donuk ve çizgili gri halıyla döşenmiş olmasıydı. Bir elinde telefon, diğer elinde "Dünyanın En İyi Babası" yazılı fırınca olan müfettişin üst yarısı masanın yörüngesinde dönerken görülebiliyordu.

David Fancourt gitmişti demek. Proust onu Charlie'ye teslim etmediyse tabii. Belki de Charlie o pis herifle sorgu odasında idi. Simon, Gibbs ve Sellers'ın yanına oturup parmaklarıyla masada ritim tuttu. Suç Araştırma Birimi kabarmış yeşil boyası, ter kokusu ve bilgisayar vızıltısı nedeniyle Simon'ın üstüne üstüne geliyordu. İnsan burada boğulabilirdi. Duvarlardan birine kurbanların fotoğrafları iğnelenmişti, yüzlerde ve vücutlarda kan vardı. Simon Alice'i o durumda düşünmeye dayanamıyordu. Ama Alice o durumda değildi zaten, olamazdı. Simon'ın hayal gücü buna izin vermezdi.

Simon'ın bilinçaltında bir şeyler dırdır ediyordu, Charlie'nin Laura Cryer dosyası hakkında söylediği bir şeyler. Simon bu huzursuzluğu şimdilik durdurup sonra başlamasına izin verecek kadar akıllı değildi. Bunun yerine omuzlarını düşürüp sandalyesinde oturmaya devam etti ve hafızasının kasvetli derinliklerini taramaya çalışan beynini zonklattı. İşe yaramıyordu.

Farkına bile varamadan bir karar vermişti, Simon ayaktaydı şimdi. Alice'in iyi olup olmadığından habersiz şekilde oturup bekleyemezdi. Charlie hangi cehennemdeydi? Charlie'nin kısıtlayıcı etkisinden kurtulmuş olarak özgürce Proust'un ofisine yürüdü ve kapıyı hızla vurdu. Proust söz konusuysa, Charlie gibi komiser olsanız bile içeri çağrılana kadar beklerdiniz. Simon, Gibbs ile Sellers'ın sorunun ne olduğu hakkında fısıldaştığını duydu.

Proust olması gerektiği kadar şaşkın görünmüyordu. "Memur Waterhouse" dedi bölmesinden çıkarak. "Tam da görüşmem gereken adam." Sesi sertti ama Simon'a hiçbir şey anlatmadı bu. Çünkü müfettişin sesi hep sertti. Proust'un karısı Lizzie'yle birkaç partide karşılaşan Simon, kadından müfettişin evde ailesiyle konuşurken de mahkeme ve basın toplantılarındaki ses tonunu kullandığını duymuştu.

"Efendim, David Fancourt'un geldiğini biliyorum." Simon hemen konuya girdi. "Karısı ve çocuğunun kaybolduğunu biliyorum. Adam Charlie'nin yanında mı?"

Proust derin bir nefes aldı, kızgın bakışlarıyla Simon'ı kamçılıdı. Ellili yaşlarında küçük, zayıf, kel bir adamdı; kötü ruh hali tennin dışına çıkıp insanlarla dolu tüm odaları zehirleyebilirdi. Bu yüzden onu mutlu eden herkesin kârlı çıkmasını sağlamış oluyordu. Proust 'Kardan Adam' lakabını biliyor ve seviyordu.

"Beni dikkatle dinle, Waterhouse. Sana bir soru soracağım ve senin için büyük bir sorun anlamına gelse de doğruyu söylemeni istiyorum. Eğer bana yalan söylersen..." Simon'a kötü bir şeyin habercisi bakışlar atmak için durdu. "Eğer bana yalan söylersen, Waterhouse, polis kuvvetlerindeki kariyerinin sonlanacağını düşünebilirsin. Pişman olursun. Anlaştık mı?"

"Evet, efendim." İki seçeneğin de çekici gelmediğini söylemek anlamsızdı.

"Ve yalan söylersen anlamayacağımı düşünme, anlarım."

"Efendim..." Hüsrân Simon'ın damarlarında dolaşmaya başladı ama sakın görünmeye çalıştı. Proust'la konuşurken kısa kesmek olmazdı. Onun hazırladığı birçok hendekten atlamamız gerekirdi. Her konuşmaya konuşmanın nasıl şekillendirilmesi gerektiği konusunda bir açıklamayla başlardı. Konuşurken paragraflar açardı.

"Alice ve Florence Fancourt nerede?"

"Efendim?" Simon şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı.

"Bildğin tek kelime bu mu, Waterhouse? Eğer öyleyse sana memnuniyetle eş anlamlılar sözlüğü hediye edebilirim. Tekrar soracağım: Alice ve Florence Fancourt nerede?"

“Bilmiyorum. Kaybolduklarını biliyorum, efendim. Fancourt bu sabah bu yüzden geldi, ama nerede olduklarını bilmiyorum. Nereden bileyim ki?”

“Hımm.” Proust burnunu kaşıyarak arkasını döndü. Sonraki cümlesini mükemmelleştirmek için derin düşüncelere dalmıştı. “Yani sana Bayan Fancourt’la gereğinden fazla yakın olduğunuzu söyleyen biri haksızlık eder, değil mi?”

“Evet. Öyle olur, efendim.” Simon kızgınlığını gizledi. ‘Bu konuda başarılıyım’ diye düşündü. Proust’un kontrollü duraksamaları yanındakileri öyle geriordu ki müfettiş herkesin en iyi performanslarını göstermesini sağlıyordu. “Kim söyledi bunu? Fancourt böyle mi söyledi size?” Belki de Charlie’ydi, hain. Simon’ın bildiği tek bir şey vardı; işini kaybedemezdi. Yedi yıldır önce polis memuru, sonra Suç Araştırma Birimi görevlisi olarak işini iyiden çok daha iyi yapmıştı. Önceki işlerini kaybetmeyi dilediği zamanlar olmuştu, işler ters gitmeye başladığı an bir anlaşmazlık anında çıkıp gitmeyi istemişti bazen. Dış hastanesi, turist bilgilendirme bürosu, inşaatçılar cemiyeti... hiçbirini umursamamıştı. Simon’ı elinde kitaplarla gördükleri an “gerçek dünya” hakkında homurdanmaya başlayan mankafalardı hepsi. Sanki kitaplar hesap cüzdanları kadar gerçek değildi, Tanrı aşkına. Hayır, o bok çukurlarından atılmayı bir ödül, değerli olduğunun bir kanıtı gibi görüyordu.

Annesi aynı fikirde değildi. Simon iki yıl içindeki dördüncü işi olan sanat galerisinde güvenlik görevlisi işinden de kovulduğunu söyleyince annesinin yüzünün nasıl düştüğünü hâlâ hatırlıyordu. “Rahibe ne diyeceğim?” demişti.

Kardan Adam’dan cevap yok. Simon alnının boncuk boncuk terlediğini hissedebiliyordu. “Fancourt yalan söylüyor, efendim” deyiverdi. “Ona güvenmiyorum.”

Müfettiş fincanından bir yudum alıp bekledi. Tedirgin edici derecede soğuktı, sıcak bir günde sırtınıza atılan bir buz parçası gibi.

Simon çenesini kapalı tutması gerektiğini muhtemelen biliyordu ama sonunda bunu başaramayacağını anladı. “Efendim, bu olanlar doğrultusunda Laura Cryer dosyasını yeniden gözden geçirmemiz gerekmez mi?” Tüm iş Charlie, Sellers, Gibbs ve diğer takım üyeleri tarafından yapılmış olsa da, üç yıl önce yapılan soruşturmanın başında Proust vardı. “Char... Komiser Zailer’a aynı şeyi söyledim. Alice Fancourt David Fancourt’a güvenmiyordu. Güvenmediği çok açıktı. Ayrıca kadınlar kocalarını tanır, öyle değil mi? Efendim, Fancourt’un ilk karısı öldürüldüğüne, ikinci ka-

rısı Alice Fancourt da kaybolduğuna göre Fancourt'un başlıca şüpheli sayılması gerekmez mi? Soruşturmanızın ilk cümlesinin bu olması gerekmez mi?" Simon normalde bu kadar konuşkan değildi. Proust duyduklarını kendi kendine tekrarlırsa Simon'ın söylemek istediğinin mantığını anlayacaktı.

"Kadınlar kocalarını tanır!"

Simon irkildi. Sesteki yükselme ona sırasının geçtiğini ve fırsatını iyi değerlendiremediğini söyledi. Proust, konuşmanın yönünü belirlemeye çalışmasının cezasını ödeyecekti Simon'a. Bu kadar çok konuşmamalıydı. Yeni bir konu açmıştı, Proust bundan nefret ederdi.

"Kadınlar kocalarını tanır, değil mi? Sen de buna dayanarak David Fancourt'tan şüpheleniyorsun?"

"Efendim, eğer..."

"Sana bir şey söyleyeyim, Waterhouse. Her cumartesi gecesi karım ve ben sıkıcı birileriyle yemek yiyoruz, karım benim hakkımda hikâyeler uydururken ben de salak gibi oturmak zorunda kalıyorum. Giles şöyle, Giles böyle, Giles limonlu mereng sevmez çünkü okulda zorla yedirmişler, Giles İspanya'yı İtalya'ya tercih eder çünkü İspanyolların daha cana yakın olduğunu düşünür. Bu hikâyelerin yüzde yetmiş beşi uydurma. Ah, bir zerre gerçeklik payı var tabii, ama çoğunlukla uydurma. Kadınlar kocalarını tanımaz, Waterhouse. Böyle söylemenin tek sebebi evli olmaman. Kadınlar saçmalar, çünkü bu onları eğlendirir. Havayı rastgele sözcüklerle doldururlar ve söylediklerinin bir gerçeğe dayanıp dayanmadığını umursamazlar." Proust konuşmasının sonuna geldiğinde yüzü kızarmıştı. Simon cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

"Güzel, kıskırtıcı bir kadın sana olta atıyor, sen de zokayı yutuyorsun! Laura Cryer'ı Darryl Beer öldürdü, çünkü kadın çantası için mücadele etti. Kadının vücudunun her yerinde adamın saçları vardı. Ne yapmaya çalışıyorsun, Waterhouse? Ha? Kartlarını doğru oynarsan şu an benim bulunduğum yere gelebilirsin. Gerçekten iyi bir komiser olabilirsin. Sen geçici görev için buraya geldiğin zaman böyle söyleyen ilk kişiydim ben. Son zamanlarda birkaç kez turnayı gözünden vurduğunu söylemek zorundayım. Ama unutma, daha fazla hata yapamazsın."

Turnayı gözünden vurmak mı? Simon'ın yumrukları Proust'un kendini beğenmiş yüzünün doğrultusunda uçmak için kaşınıyordu. Müfettiş Simon'ın geçen ay yaptıklarından herhangi birinin başarabileceği şeyler gibi bahsetti, oysa şu an Suç Araştırma Birimi'nde çalışan başka hiç kimsenin bunu başaramayacağını çok

iyi biliyor olmalıydı. En azından bunu daha önce kimse başaramamıştı ve önemli olan da buydu.

Peki ya bu “daha fazla hata” saçmalığı neydi? Simon birkaç kez uyarı almıştı ama ciddi şeyler değildi. Herkes uyarı alırdı, önemsiz disiplin uyarıları. Ve hafızası ona oyun oynamıyorsa Proust Alice’ten kıskartıcı diye bahsetmişti. Bu düşünce kendisi merhametsizce kıskartıcı olabilen Charlie’den geliyordu muhtemelen. Simon’a göre Alice son derece açık sözlü, kurnazlık edemeyecek bir insandı. Simon ağzını sıkıca kapadı ve içinden saymaya başladı. Otuz ikiye geldiğinde hâlâ Proust’u yere sermek istiyordu. Hazır ısınmışken Charlie’yi de tabii.

“Senin kadınlarla derdin ne, Waterhouse? Neden bir kız arkadaş edinmiyorsun kendine?”

Simon dondu, gözlerini yere sabitledi. Bu kesinlikle konuşmak istemediği bir konuydu. Hiç kimseyle hiçbir zaman konuşmak istemiyordu bu konuyu. Kafasını aşağıda tuttu ve Proust’un konuşmasını bitirmesini bekledi.

“Özel hayatın nasıldır bilmiyorum Waterhouse, umurumda da değil, ama eğer işini etkilerse iş değişir. Buraya gelip ‘Charlie söyle’, ‘Alice böyle’ diyorsun. Suç Araştırma Birimi burası, ucuz bir pembe dizi değil. Kendine gel!”

“Üzgünüm, efendim.” Şu an titremeye başlamak için kötü bir andı. Kızgınlığını ve hayal kırıklığını bastırma çabasıydı bu. Simon her şeyi fark eden Proust’un bunu fark etmemiş olmasını umdu. Neden kız arkadaşlar hakkında böyle söylemişti?

“Şu haline bir bak! Dağıtmışsın kendini!”

“Derhal... üzgünüm, efendim.”

“O halde açık konuşalım: Alice Fancourt’la bebeği hakkındaki iddiaları nedeniyle kurduğun resmi iletişim dışında bir iletişimin olmadığı, doğru mu?”

“Evet, efendim.”

“Onunla flört ediyor musun?”

“Hayır.” En azından bu doğrudu. “Bir ay kadar önce doğum yaptım.”

“Peki ya hamileyken? Hamile kalmadan önce?”

“Onu sadece bir haftadır tanıyorum, efendim.”

Gerçekten de geçen cuma mı tanışmışlardı? Daha uzun gibi geliyordu. Simon, takımının bir kayıp vakası için gerek duyduğu kapalı devre yayın görüntüsünü almak için bir yerlere gidiyordu ki, telsizde Robbie Meakin’in tüm ekiplerin Rawndesley yolu üzerindeki Elms diye bir yere gitmesi gerektiğini söyleyen sesini duymuştu.

“Kadını adı Alice Fancourt. Bebeğinin kaçırıldığını söylüyor.”

Simon bu tesadüfe şaşırmişti. O evin önünden yirmi saniye önce geçmiş, o an açık olan demir kapıların evin ismini oluşturmaları için özel olarak yapıldığını fark etmişti: Soldaki kapıda “El”, sağdaki kapıda “ms” yazıyordu. ‘Boyali tahta levhalardan çok daha iyi’ diye düşünmüştü Simon. “Oradayım. Giriyorum” demişti Meakin’e. Sırada zaten bir suç dosyası varken başka bir dosya daha yüklendiği için isteksizdi oysa, ancak tam da olay yerindeyken olanları görmezden gelirse suçluluk hissedirdi. Söz konusu olan bir bebektir en nihayetinde.

Durup U dönüşü yaptı ve Spilling yönünde ilerlemeye başladı. Kendini Elms’in önünde bulduğunda daha tam hızlanmamıştı. Uzun bir yol, yolun sonunda da bir yanında ağaçlar, diğer yanında ahıra benzeyen bir yapı bulunan ince beyaz bir ev gördü. Ahırın önünde, yola en yakın olan tarafında bir alan vardı. Buradaki kıvrık ve sarkık ağaçların altına biri metalik mavi bir BMW, diğeri dört yüz yaşında görünen bir Volvo olan iki araba park edilmişti.

Simon yoğun trafikte evin yoluna girebileceği bir boşluk bekledi sabırsızca. Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarken Meakin’in sesi duyuldu telsizden. “Waterhouse?”

“Evet.”

“Yalnız mısın?”

“Evet.”

“Buna bayılacaksın. Kadının kocası aradı şimdi. Bebeğin kaçırıldığını söylüyor.”

“Ne?”

“Evde bir bebek varmış. Bu konuda ikisi de hemfikir. Adam onun hastaneden getirdikleri bebek olduğunu, kadınsa o bebek olmadığını söylüyor.” Meakin güldü.

Simon homurdandı. “Canları cehenneme!”

“Çok geç. Gidiyorum demiştin.”

“Adisin Meakin.” Trafik sonunda tenhalaştı ve Simon yolu geçebildi. Artık istemiyordu oysa. Neden üniformalılara bırakmamıştı ki bu olayı? Çok fazla insaflı davranıyordu bazen. Kaçırılmış bir bebek önemli bir şeydi, ciddi bir konuydu; bebeğinin yanlış bebek olduğunu iddia eden bir anneyse bambaşka bir konu. Simon tam bir karmaşanın içine düştüğünden emindi. Alice Fancourt’un bugün solundan kalkmış ve herkesin zamanını boşa harcamaya karar vermiş sorunlu bir ev kadını olduğundan emindi.

Kâğıt işi artacaktı. İddianın ne kadar saçma olduğu hiç önemli değildi. Günümüzde her saçmalık bir dosya numarası ve komiser

yardımcısı atanarak raporlanmalı, sonra da müfettişe verilmeliydi. Bu polis kuvvetlerinin toplumun her üyesini ciddiye aldığını gösterme girişimiydi. Tabii ki almıyorlardı.

Simon'ı endişelendiren kâğıt işleri değildi. Suç Araştırma Birimi'nde geçici olarak çalışırken alışmıştı kâğıt işine. Her gün karşı karşıya kaldığı karmaşık ve çoğu zaman korkunç olan el kol hareketlerine ve bu durumun verdiği korkuya tercih ederdi kâğıt işini. İş nedeniyle bulunması gerektiği sahnelerden sıkıntı duyardı, önündeki dosya yığınıyla veya düşünceleriyle çok daha iyi iş çıkarıyordu; Diğer insanlardan, her halükârda, diğer insanlardan ve vasat düşüncelerinden.

"Ah, bir şey daha" dedi Meakin.

"Evet?" İyi haber olması imkânsızdı.

"Adres, Elms. Bilgisayarda bu adrese bağlı bir not var."

"Ne diyor?"

"İlgili olaya bakınız diyor sadece, olay numarası da var."

Simon derin bir nefes aldı ve Meakin'in verdiği numarayı yazdı. Daha sonra kontrol edecekti.

BMW'nin ve bitkin Volvo'nun yanına park etti; BMW ağaçlardan düşen yapraklarla kaplıyken, Volvo'nun üstünde sadece iki yaprak olduğunu fark etti, biri kırmızı biri kahverengimsi iki yaprak. Simon eve yürüdü ve zili çaldı. Ön kapı ahşaptı ve inanılmaz kalın görünüyordu. Ev saray gibiydi, ön tarafı kusursuz derecede simetrikti. Açıklığı ve düzeni Simon'a bir zamanlar gazetede okuduğu buzdan oteli hatırlattı. Görüntünün mükemmelliğinde Simon'ı çatlak veya yarık aramaya iten ürkütücü bir şey vardı. Polis memuru hiçbir şey bulamadı. Dış duvarlarla pencere pervazlarının uyumu kusursuzdu.

Birkaç saniye sonra ekoseli tişört ve kot pantolon giymiş, temiz yüzlü zayıf bir adam kapıyı açtı. Simon'dan birkaç santim kısaydı ve evin büyüklüğü adamın daha da kısa görünmesine neden oluyordu. Saçları açık kahverengiydi ve saç kesimine çok para harcadığı belli oluyordu. Simon bu adamın sıradan, orantılı özelliklerinin çoğu kadına çekici geleceğini düşündü.

David Fancourt. Suçlu, sıkıntılı, sinsî görünüyordu. Bir şey vardı. Hayır, suçlu değil. Simon o an öyle düşünmemişti. Bu sonradan düşündüğü bir şeydi, zaten izlediğiniz bir filmde ne olacağını bilmeniz gibi. "Sonunda" dedi Fancourt sabırsızca kapıyı açarken. Kollarında çok küçük bir bebek, bir elinde de bir şişe sür vardı. Bebeğin Simon'ın gördüğü birçok bebekten daha yuvarlak bir yüzü vardı. Bazılarının kafası göçmüş, ezilmiş gibi gö-

r n rd . Bunun çok az saçı ve burnunda minik lekeleri vardı. Gözleri açıktı ve yoğun bir merakla bakıyor gibiydi, Simon bu bölümü hayal ettiğinden emindi. Birkaç hafıza tuza ı daha.

Fancourt'un arkasında havadar bir hol ve koyu renk, cilalı, kıvrımlı ahşap merdivenleri gördü. 'İnsanların diğer yarısı i te böyle ya ıyor' diye düşündü. "Ben Polis Memuru Waterhouse. Bebek kaçırma olayı için polis merkezini arayan siz misiniz?"

"David Fancourt. Karım delirdi." Ses tonu bu durumda Simon'ın hatası olmasa bile sorumluluğu olduğunu ima ediyordu, gelmişti ya.

Ve sonra Simon merdivenlerin başında Alice'i gördü.

26 eylül 2003, cuma

Tek bir polis var. Eminim ciddi bir şey olduğunda iki tane yol-luyorlardır. Televizyonda hep böyle oluyor, ne olursa olsun. Ha-yal kırıklığıyla bağırabilirim. Böyle yapmamaya karar veriyorum. David, memur Waterhouse'a tam anlamıyla delirdiğimi söyledi; söylediklerini destekleyecek şekilde davranmamalıyım.

Polis memuru beni merdivenlerin başında görüyor ve hafifçe gülümsüyor. Kaygılı bir gülüş, gülümsemesi kaybolduktan sonra bana bakmaya devam ediyor. Akli dengemi kontrol etmeye veya kişiliğim ve kıyafetime dair bilgi edinmeye mi çalışıyor, anlayamıyorum ama bana kesinlikle uzun uzun bakıyor. Üzerinde polis üniforması yok. Kendini polis memuru olarak tanıttı. Belki bun-lar iyiye işarettir. Sanırım biri üniformasız polislerin daha iyi ol-duğunu söylemişti.

Onun gelişi beni yüreklendiriyor. Yakışıklı değil ama sağlam ve ciddi, en önemlisi de uyanık görünüyor. İşleri otomatik pilota devreden, mesaisini bitirmek için mümkün olduğunca az çalışan birine benzemiyor.

İri gri gözleri bana kilitlenmiş. Kaslı, geniş omuzlu ve şişman değil ama ızbandut gibi. Akla gelen tek kelime iriyarı. Burnu ha-fif şekilsiz, sanki kırılmış. David onun yanında hafif kalıyor. Pa-halı görünen İtalyan stili saç kesimiyle mağrur ayrıca. Polis Me-muru Waterhouse'un kahverengi saçları birkaç pounda kesilmiş gibi.

Kare ve sert bir yüzü var. Kayadan oyulduğunu düşünebilece-ğiniz bir yüz. Onun insanları koruyan ve kurtaran, adalet dağıtan bir adam olduğuna inanmakta güçlük çekmiyorum. Umarım bun-dan ben de nasiplenirim. Sanırım benim yaşlarımda, ya da biraz daha yaşlı. Adını merak ediyorum.

“Ben Alice Fancourt” diyorum. Ona doğru yürürken bacaklarım tel gibi yetersiz ve güçsüz. Elini sıkıyorum. David sinirlenip haklılığını kanıtlamadığım için kızgın.

“Sarhoş” diyor. “Eve geldiğinde ayyaş gibi kokuyordu. Hiç dışarı çıkmamalıydı. Doğumun üzerinden sadece iki hafta geçti. Beni bıçaklamakla tehdit etti.”

Boğazımın şok ve acıyla düğümlendiğini hissediyorum. Üzgün olduğumu biliyorum ama bir yabancıнын önünde beni kötülemek?.. Ben aynı şeyi yapmakta zorlanırdım. Sevgi istediğin zaman kapatıp istediğin zaman açabileceğin bir düğme değil ki. Sonra David’in kızgınlığını tetikleyen belki de sevgisinin gücüdür diye düşünüyorum. Böyle düşünmeyi tercih ederim.

David, Vivienne’le telefonda son konuştuğunda ebe aksini iddia etse de araba kullanmamın güvenli olduğu konusunda anlaşmışlardı. Şimdi öyle görünüyor ki fikrini değiştirmiş. David annesiyle farklı fikirde olmaya alışık değil. Annesinin güçlü fikirleriyle karşılaştığı zaman genelde sessiz ve uysaldır. Annesi olmadığı zaman kendine bol gelen bir karakteri giymeye çalışıyormuş gibi onun hayat hakkındaki düşüncelerini kelimesi kelimesine ezberden okur. Bazen kendini tanıdığından şüphe ediyorum. Belki de bunun sebebi bu durumu biliyor olmam.

“Lütfen, Bay Fancourt, olay çıkarmaya gerek yok” diyor Waterhouse. “İkiniz de söylemek istediklerinizi söyleme fırsatına sahip olacaksınız. Şimdi bu karmaşayı çözmeye çalışalım, olur mu?”

“Karmaşadan çok daha fazlası söz konusu! Biri kızımı kaçırdı. Hemen çıkıp onu aramaya başlamalısınız.” Bunu söylediğimde polis rahatsızlık duyuyor sanki. Benim adıma sıkıntı duyduğundan şüpheleniyorum. Kocamın kollarında bir bebek varken nasıl böyle konuşabildiğimi merak ediyor. En olası sonucu çıkaracak; evde bir bebek var, o halde bebek onların kızı olmalı.

“Florence burada işte” diye bağırıyor David.

“Sanırım kocam suçluluk duyuyor” diyorum açık sözlülükle, iç huzurumun kaybolduğunu hissediyorum. Yanlışın ne olduğunu anlıyorum. Bu olanlarda telaş duygusu eksik. Her şey çok yavaş oluyor. Bu da polisin bana inanmadığı anlamına geliyor. Benim sözcüklerimse sel gibi hızlı çıkıyor. “Suç kendini kızgınlık olarak gösteriyor. Bebeğe bakması gerekirken uyuyakalmış. Eve geldiğimde ön kapıyı açık buldum. Asla açık olmaz oysa. Biri içeri girip kızımız Florence’ı bu bebekle değiştirmiş olmalı...”

“Hayır, bu gerçekten saçmalık, çünkü bu Florence, burada işte! Onu tutanın kim olduğuna dikkat edin, Müfettiş, bakanın, süt

verenin, annesi kafayı sıyrınca onu rahatlatanın kim olduğuna baktır.” David bana dönüyor. “Suçluluk kendini kızgınlık olarak gösteriyor, ne saçmalık ama. Onun ne iş yaptığını biliyor musunuz, Müfettiş? Hadi söylesene.”

“Müfettiş değilim ben, polis memuruyum” diyor Waterhouse. “Bay Fancourt, bu kadar kızgın davranarak yardımcı olamazsınız.” David’i sevmiyor ama ona inanıyor.

“Kızgın, çünkü korkuyor” diyorum. Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Teorime (geçen yıllarda kocam hakkında teoriler geliştirmek zorunda kaldım, çünkü o bana asla açılmıyor) göre David’in davranışlarını korku şekillendiriyor.

Mesleğimin bana olan güveni sarsmak için yeterli olduğunu düşünüyor David. Yaralandığımı ve küçümsendiğimi hissediyorum. David’in hakkımda iyi düşünmesini istedim hep. Öyle düşündüğüne inanıyordum. İki yıldır evliyiz. Bugüne kadar hiç kötü söz söylemedik birbirimize, tartışmadık, küsmedik, ağız dalaşı yapmadık. Sebebin birbirimize duyduğumuz aşk olduğunu düşünürdüm, ama şimdi kıbarlığımız tamamen yapay görünüyor. Bir keresinde David’e hangi partiye oy verdiğini sormuştum. Yan çizip cevap vermemiştii ama soruma çok şaşırdığını anlamıştım. Çok kötü olmuştum, terbiyeden yoksun bir öküz gibi hissetmiştim kendimi. Vivienne oy verdiğin partiyi ailene bile söylememe taraftarı.

David çok yakışıklı bir adam. Onu görmek bile mideme taklalar attırıyor. Ama şimdi bu hislerden eser yok. Çok garip geliyor, resme heveslenmek gibi. Kendime kocamın bana yabancı olduğunu itiraf ediyorum ilk defa. Onunla tanıştığımdan beri hasretini çektiğim yakınlık, anlıyorum ki, anlıyoruz ki hiç yaşanmamış.

David bilgisayar oyunları yapan bir şirkette çalışıyor. O ve arkadaşı Russell kendi işlerini kurdu. Russell benim üniversiteden arkadaşım, David’le Russell’in düğününde tanıştım. Sonunda depresyondan kurtulmuştum ama acı veren yalnızlık hâlâ oradaydı. Meşgul olacak bir şeyler bulursam gün içinde o duygudan kaçabiliyordum ama o beni akşamları hep yakalıyordu, ben de bir saat boyunca ya da daha uzun süre ağlıyordum.

Bunu söylemekten utanıyorum ama hayali bir arkadaş bile edinmiştim. Adı Stephen Taylor’dı. Daha gerçekçi olsun diye her yerde rastladığımız sıradan bir isim seçmiştim sanırım. Geceleri uyuyabilmemin tek yolu onun beni kollarına aldığını ve daima yanımda olacağını fısıldadığını düşünmekti.

Stephen, Russell evlendiği gün kayboldu. Oturma planını ya-

pan kişi benim adımı David'in yanına yazdı ve hayatımı kurtardı, daha doğrusu bana öyle gelmişti.

David'in bana ilk söylediğı şeylerden biri, karısının onu çocukları doğmadan önce terk ettiğı ve Felix'i haftada sadece birkaç saat görebildiğıydi. İronik olacak ama dürüstlüğünü takdir ettiğimi hatırlıyorum. Bir daha asla o gün yaptığı gibi açılmayacağını düşünmemiştim o zaman. Belki ortada bir hesap vardı ve Felix hikâyesi David'in sohbet aracıydı.

İşe yaramıştı. Ben de ona anne babamdan bahsetmiştim tabii ki. David'le konuşmak, bana ölümün sevdiklerimizi kaybetmenin tek yolu olduğunu göstermişti. Onu teselli etmek, ondan da teselli görmek istedim. Tanışmamızın bir sebebi olduğunu düşündüm ve birbirimizi kurtarmaya, sonunda karısı olmaya karar verdim. Bayan Fancourt olup yine bir aile kurmayı, çocuklarım olmasını çok istiyordum. Yalnız kalmak ve hayatım boyunca yalnız olmak korkusu her şeyi yutan bir takıntıydı bende.

Felix konusundaki bariz üzüntüsüne rağmen günümü çaresiz davranarak mahvetmek istemediğini söyleyen David, öğleden sonrayı beni eğlendirerek ve şımartarak geçirdi. Gal fıkrası anlattı ama önce "Gal olma ihtimalin yok, değil mi?" diye sordu. Fıkra, bisikletinin çalındığını bildirmek için karakola giden bir adam hakkındaydı. "Kiliseden çıktım, bisikletim yoktu!" David bu can alıcı cümleyi öyle mükemmel bir aksanla söylemişti ki, o cümleyi her düşündüğümde kıkırdamamı sağladı günler boyu. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Düşündeki herkesten daha sıcak bir gülüşü ve daha parıltılı gözleri vardı; Russell'la tasarladıkları oyunlarda bulunan kırmızı ve siyah burunlu, uzun dişli ve ağzından ateş saçan kötü adamların arasındaki mükemmel ve romantik kahramana benziyordu.

David ile Russell'ın kötü adamların nasıl öldürüleceğı konusundaki sohbetleri asla sonlanmıyordu. Kocamın sayesinde ülkenin her yerindeki çocuklar bazısı yarı-pornografik cinayetleri evlerinin güvenli ve rahat ortamında sanal olarak işliyorlardı. Ama ben yine de David'in işini destekliyordum, normalde şüpheyile yaklaşacağım bir şeyi, sırf ona olan sadakatimi kanıtlamak için onaylıyordum. David yapıyorsa doğrudur, sloganım buydu. Onun da benim için böyle düşündüğünü zannediyordum.

"İfadenizi alabileceğim sessiz bir oda var mı buralarda?" diye soruyor memur Constable.

"Şimdi zamanı değil!" diye karşı çıkıyorum. "Florence ne olacak? Onu aramaya başlamam gerek."

“İfadenizi alana kadar hiçbir şey yapamayız” diye ısrar ediyor Waterhouse.

David mutfağı gösteriyor. Afacan bir köpekmişim gibi “Onu şuraya götürün” diyor Waterhouse’a. “Ben Florence’ı odasına çıkaracağım.”

Ağlamaya başlıyorum. “Bu Florence değil. Lütfen, bana inanmalısınız.”

“Buradan Bayan Fancourt.” Büyük, hayvani eliyle kolumu dirseğimin hemen üstünden kavrayan Waterhouse beni mutfağa yönlendiriyor. “Neden bize çay yapmıyorsunuz, bu arada ben de size birkaç soru sorarım?”

“Yapamam. Pek iyi değilim” diyorum dürüstçe. “Çay istiyorsanız gidip kendiniz yapın. Bana inanmıyorsunuz, değil mi? İnanmadığınızı anlayabiliyorum. Şimdi de ağlıyorum, sinir krizi geçirdiğimi düşüneceksiniz...”

“Bayan Fancourt, ifadeyi ne kadar hızlı alırsak o kadar...”

“Aptal değilim ben! Şu an Florence’ı aramıyor olmanızın sebebi David’in kucağında tuttuğu bebeğin Florence olduğunu düşünmeniz, değil mi?”

“Ben varsayımlarda bulunmuyorum.”

“Hayır, ama evde bebek olmasaydı, David de ben de kızımızın kayıp olduğunu söyleseydik, her şey tamamen farklı olurdu, değil mi? Florence’ı aramaya hemen başlardınız.”

Waterhouse kızarıyor. İnkâr etmiyorum.

“Neden yalan söyleyeyim? Böyle bir şey uydurarak kazançlı çıkabileceğim bir şey var mı?” Ses tonumu belli bir düzeyde tutmak için çabalıyorum.

“Kocanız neden yalan söylesin? Kocanızın elindeki bebeği kızı zannettiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Hayır.” Şimdi söyleyeceğimi dikkatle düşünüyorum. David’i suçlamak yılların aşkına ve alışkanlığına aykırıydı ama polisi etkilemeye yardımcı olacak bir şeyler söylemekten çekinemezdim. “Florence’ın sorumluluğu ondayken uyuyakaldı. Ön kapı açıktı. Bebeğin Florence olmadığını itiraf ederse, bebeğin kaçırılmasına izin verdiğini itiraf etmek anlamına gelecek bu. Olanlar için onu suçlayacak değilim elbette” diye ekliyorum hemen. “Yani, böyle bir şeyi kim tahmin edebilirdi ki? Ama ben böyle düşünüyorum, bence David gerçeği görmek istemiyor, çünkü suçluluk duymaktan korkuyor. Ama iddiasının Florence’ı aramanızı engellediğini anlayacak ve sonunda itiraf etmek zorunda kalacak.” Sesim kadar umutsuz hissediyorum kendimi. Daha yavaş konuşmalıyım.

Polis memuru Waterhouse geriliyor, bozuluyor; bütün bu olanlar ona çok fazla geliyor sanki. “Neden birileri bebekleri değiştirsin ki?” diye soruyor bana.

Aslında öyle söylemek istemediğini bilmeme rağmen bu bana çok acımasız bir soru gibi geliyor. Belki acımasız biraz ağır bir sözcük. Duygusuz diyelim. “Bir anneden çocuğunu kaçıran insanın zihnini okumasını isteyemezsiniz” diyorum sertçe. “Dürüst olmam gerekirse birinin böyle bir şey yapması için sebep göremiyorum. Ne oldu şimdi? Bu nereye götürür bizi?”

“Demin gördüğüm bebekle kızınız arasındaki fark nedir? Görüşlerindeki en küçük farkı söylemeniz bile işimize yarayacaktır.”

Hayal kırıklığıyla inliyorum. David de aynı şeyi sormuştu bana. Erkekçe bir şey bu, listedekileri tek tek işaretleme arzusu. “Farklı bebekler oldukları gibi çok önemli bir fark dışında belirtebileceğim belli bir fark yok. Farklı bebekler bunlar. Benim kızımın farklı bir yüzü, farklı bir ağlaması var. İki bebeğin ağlaması arasındaki farkı anlatmam nasıl beklenebilir benden?”

“Tamam, Bayan Fancourt, sakın olun. Üzülmeyin.” Polis memuru Waterhouse benden korkmuş gibi görünüyor.

Daha sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. “Bakın, güvenilmez insanlarla uğraştığınızı biliyorum. Benim mesleğim de ayınsını gerektiriyor. Ben bir homeopati doktoruyum. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?” Homeopati benzeri benzer olanla tedavi etme ilkesine dayanırken, bildiğimiz tıbbınsla ilaçla tedaviye dayandığından bahsetmeye hazırlanıyorum. Polis memurunun gözleri kısa bir süre için büyüyor. Sonra başıyla onaylıyor.

Hastalarımın biri polisti. Benden gençti, evliydi ve üç çocuğu vardı, işinden nefret ettiği için ağır depresyon geçiriyordu. Bahçıvan olmak istiyordu. Ben de ona yüreğinin sesini dinlemesi gerektiğini söyledim. O an öyle hissetmişim, homeopati doktoru olmak için İç Gelirler İdaresi’ndeki sıkıcı yöneticilik işini bırakmıştım. David’le tanıştığımda, o ve Vivienne beni acınası yalnızlığımdan kurtardığında o kadar minnettardım ki, tek istediğim insanlara yardım etmektir. Şimdi düşünüyorum da, idealist ve kıskırtıcı tavsiyemle acaba adama destek mi oldum, köstek mi... Ya polislikten istifa ettikten sonra sefaletle saplanmışsa? Ya karısı onu terk etmişse?

“Hastalarımın çoğunun gerçekliği algılaması kendilerine özgüdür” diyorum. “Bu meslekten olmayan insanlara göre hastalarımın çoğu kafadan kontakttır. Ama ben değilim, tamam mı? Akli başında, zeki bir kadınum ve size yukarıdaki bebeğin kızım Florence ol-

madığını söylüyorum!” Gömleğimin cebinden negatifi çıkarıyorum ve masaya, polisin önüne koyuyorum. “İşte. Birinci dereceden kanıt. Bu filmleri banyo edin, gerçek Florence’ın birçok fotoğrafı olacak elinizde. Evde ve hastanede çekilmiş fotoğraflar.”

“Teşekkürler.” Filmi alıp bir zarfa koyuyor ve zarfın üzerine okuyamadığım bir şeyler yazıyor. Yavaş, sakın ve düzenli.

“Şimdi biraz detay alayım.” Bir not defteri ve kalem çıkıyorum.

Yavaş davranması beni çileden çıkarıyor. “Bana hâlâ inanmıyorsunuz!” Kızgınlıkla söyleniyorum. “İyi, inanmayın bana, inanıp inanmamanız umurumda değil ama lütfen onu arayacak birilerini çağırın. Ya yanıyorsunuz? Ya doğruyu söylüyorsam ve Florence gerçekten kayıpsa? Boşa harcadığımız her saniye bizi felakete yaklaştırabilir.”

Sesim titriyor. “Risk almaya gücünüz yetecek mi?”

“Kızınızın başka fotoğrafı var mı Bayan Fancourt? Banyo edilmiş fotoğraflar?”

“Hayır. Bana Alice deyin. Sizin adınız nedir? İlk adınızdan bahsediyorum.”

Kuşkulu görünüyor. Köşeye sıkışmış bir ifadeyle “Simon” diyor sonunda. Simon... En güçlü erkek çocuk isimiydi bu. İrkiliyorum. Neden bilmiyorum ama isim listenin anısı gerçekten acı verici. Oscar, Simon, Henry. Leonie, Florence, Francesca. (“Fanny Fancourt mu! Cesedimi çiğnemeniz gerekir” demişti Vivienne.) Florence. Bayan Tiggywinkle. Küçük Surat.

“Biz hastanedeysen hastane fotoğrafçısının gelip fotoğraf çekmesi gerekiyordu ama kadın gelemedi. Arabası bozulmuştu.” Hıçkırmaya başlıyorum. Vücudum elektrik çarpmış gibi dalgalanıyor. “‘Bebeğimizin ilk fotoğrafı’ olmadı hiç. Tanrım. Nerede o?”

“Alice, sakın olmaya çalışın. Bulacağız onu... Elimizden geleni yapacağız.”

“Benimkilerden başka fotoğraflar var. Vivienne bizi hastanede ziyarete geldiğinde çekmişti. Yakında gelecek ve size deli olmadığımı söyleyecek.”

“Vivienne?..”

“David’in annesi. Burası onun evi.”

“Burada başka kim yaşıyor?”

“Ben, David, Florence ve Felix. Felix, David’in ilk evliliğinden olan oğlu. Altı yaşında. Vivienne ile Felix şu anda Florida’da ama Vivienne uçağa binme cesaretini gösterir göstermez gelecekler. Vivienne beni destekleyecek. Bebeğin Florence olmadığını söyleyecek.”

“Kayınvalideniz Florence’ı gördü yani?”

“Evet, bebek doğduğu gün hastaneye geldi.”

“Ne zaman doğdu bebek?”

“12 eylül.”

“Felix Florence’ı gördü mü?”

Çekiniyorum. Hassas bir konu bu. Felix Florida’ya gitmeden önce Florence’la tanışmasını istemiştım. Okuldan sonra, havaalanına gitmeden önce gelip bebekle tanışabilirdi ama Suyolu’nda dalış dersi vardı ve Vivienne bu derse katılması gerektiği konusunda ısrar etmişti. “Florence’ı sevilen bir şeyin kaybıyla ilişkilendirmek ihtiyacın olan son şey” demişti. “Tanışmaları konusunda acele etmeye gerek yok, sonra çok vaktimiz olacak.” David tahmin edilebileceği üzere annesiyle aynı fikirdeydi, ben de Felix adına kaygılandığını düşündüğüm için ona karşı çıkmadım. Kaygıyla tartışamazsınız.

Vivienne, Felix’in krallığını paylaşma konusunda isteksiz davranacağını düşünüyor, çocukluğunda kendisi de böyle yapmış. Bence yanılıyor. Onun kadar yayılmacı olan çok fazla çocuk yok. Anne babasının ilgisini evin köpeğiyle bile paylaşmaya razı olmadığından köpek Vivienne üç yaşındayken birilerine verilmiş. Bu hikâyeyi bana anlattığı zaman köpeğin ismini sormak istemiş ama cesaret edememiştım. Vivienne’in rakibine ilgi gösterdiğim için sadakatsiz hissetmişim kendimi.

“Hayır” diyorum. “Vivienne hastaneye geldiğinde Felix okuldaydı, aynı gün ilerleyen saatlerde Florida’ya gittiler zaten.”

“On beş gündür evde değil yani? Okulu yok mu?”

“Var.” Başta sorunun amacını anlamıyorum. “Ah, Felix’in gittiği okul çok anlayışlı” diyorum sonra. Başka şansları yok ki. Vivienne onların en cömert yönetim kurulu üyelerinden biri. Ona torununu ne zaman tatile götürüp ne zaman götüremeyeceğini söylemeye cesaret edemezler. “Felix, Stanley Sidgwick’te.”

Simon kaşlarını çok hafif kaldırıyor. Stanley Sidgwick Dil Okulu ve Kız Koleji’ni herkes bilir ve okulun iyi olduğunu düşünür. Elitist, ücretli, tek cins ve disiplin bağımlısı olmaktan utanmazlar o okuldakiler. Vivienne onları çok sever. Önce David’i, şimdi de Felix’i Stanley Sidgwick’e gönderdi. Yirminci hafta girdiğim ultrasonda bebeğimin kız olduğu anlaşılınca Kız Koleji’nde Florence’ın yeri ayrıldı, listeye “Bebek Fancourt” olarak kaydedildi. Vivienne üç yüz poundluk kayıt ücretini kendi ödemiş, David’le beni kayıttan sonra bilgilendirmişti. “İstatistiklerin söylediğine göre bu bölgede, dolayısıyla bu ülkede daha iyi bir okul yokmuş” diye

ısrar etti. Şaşırmış ve belli belirsiz tamam demiştim. Tek istediğim karnımdaki çocuğu sağ salım doğurmaktı. Okulu düşündüğüm yoktu.

“Felix annesiyle yaşamıyor mu?” diye soruyor Simon.

Bu soruyu beklemiyordum. Olayları bir bütün olarak algılamasını ve ilgili kişilerle alakalı sorular sormasını takdir ediyorum. Ben de hastalarımı aynısını yaparım. Bazen bakmanız söylenen yere bakarken önemli olan şeyleri gözden kaçırabilirsiniz. “Felix’in annesi öldü.” Bunu söylerken Simon’ı dikkatle izliyorum. Bilmediği besbelli. Her polisin her dosyanın her detayını bildiğini düşünmek çok saçma. Belki de biliyor ama olayları ilişkilendiremedi. Laura’nın soyadı Fancourt değildi. David’le evlendiğinde soyadını değiştirmemişti. Vivienne’i sinirlendiren çoğu şeyden ilki buydu.

“Peki, Vivienne Fancourt’tan başka kim gördü Florence’ı?”

“Hiç kimse. Ah, Cheryl Dixon, ebem. Üç kez geldi buraya. Florence doğduğunda da nöbetçiydi. Bunu neden daha önce düşünemedim?” Sesli düşünüyorum. “Cheryl söylediklerimi doğrulayacaktır, Cheryl’le konuşun.”

“Merak etmeyin, herkesle konuşacağım Bayan...”

“Alice” diye ısrar ediyorum.

Rahatsızlık duyduğu bariz olan senlibenli konuşmadan sıkışmış bir halde “Alice” diye tekrar ediyor acemice.

“Peki ya arama?” diye soruyorum. Bu soruma tatmin edici bir cevap alamadım hâlâ. “Birileri bir şeyler görmüş olabilir. Şahitler bulmalısınız. Size kesin saat verebilirim. İkiye beş kala çıktım ben...”

Simon başını iki yana sallıyor. “Böyle arama başlatamam” diyor. “İşler böyle yürümüyor. Komiserimden onay almak zorundayım, ama önce hikâyenizi doğrulayabilecek herkesle konuşmak zorundayım. Örneğin komşularınızla konuşmalı, garip bir şeyler görüp görmediklerini sormam gerek. Çünkü kocanız...”

“Doğrulamıyor. Biliyorum. Fark ettim” diyorum acı bir sesle. “Komşumuz yok bizim.” David beni Elms’e ilk getirdiğinde, Vivienne posta kodunu paylaştığı tek insanların evine gelen misafirler olduğunu söylemişti gururla. Benim de o kategoriye girdiğimi göstermek için gülümsemişti bana. Ayrıcalıklı ve güvende hissetmiştim kendimi. Anne babam ölüp de dünyada beni gerçekten seven kimse kalmadığını anladığımda, kendime olan güvenim sarılmıştı. Yaşadığım trajedinin bir tür ceza olduğu düşüncesinden kurtulamıyordum. Vivienne gibi kendi değerini ve önemini özüm-

seyip her düşüncesine sonuna kadar güvenen bir kadından kabul görmek, düşündüğümde daha değerli olduğumu hissettirmişti bana.

“Sadece sizin sözünüzle arama başlatamam” diyor Simon özür diler gibi.

Bir sandalyeye çöküp ağrıyan başımı kollarım arasına alıyorum. Gözlerimi kapadığımda hareketli ışıklar görüyorum. Bulantı mide-mi sarsıyor. Hayatımda ilk defa mücadele etme isteğini kaybeden insanları anlıyorum. Tüm dünya size kulaklarını tıkamış gibiyken, söylemek zorunda olduklarınız inanılmaz, hatta imkânsız görünüyorken sesinizi duyurmaya çalışmak o kadar zor ki.

Mücadeleci değilim, yapımda yok. Asla güçlü biri olduğumu düşünmedim, zayıf düştüğüm çok oldu. Ama anneyim artık. Kendim kadar Florence'ı da düşünmem gerek. Pes etmek gibi bir seçeneğim yok.

3 ekim 2003, 14:00

Proust'la konuşmasının sonuca bağlanmasından on dakika sonra Simon kantindeydi. Tek kollu canavar makine olağandışı bir şekilde sessizdi, sanki Simon'ın ruh haline saygı duyuyordu. Müfettiş Simon'ın tezini aşağılamış, ona paranoyak demiş ve gidip kafasını toplamasını emretmişti. "Bu haldeyken çalışmanı istemiyorum. Tek yapabileceğin insanları sinirlendirmek ve her şeyi berbat etmek olacak" demişti, Proust'un merhametli vedası böyle oluyordu.

Bugün insanların nesi vardı böyle? Simon'a apaçık görünen şeyi neden fark edemiyorlardı? Sebep, Charlie ile Proust'un Darryl Beer'ın hapse girmesinde bizzat etkili olmaları mıydı? Simon'ı kişisel meselelerinin gerçeklerin önüne geçmesine izin veren dengelessiz ve acayip biri olarak görmeye neden bu kadar meraklılardı? Bu arada David Fancourt'un kişisel meseleleri de göz ardı ediliyordu. İlk karısı öldürülmüş, ikinci karısı kayıplara karışmıştı. Gerçekten.

Simon kendine çay aldı ve Fancourt'a doğruları söylediğini hayal etti. Bazı şeyler vakit ayırmaya değerdii. O piç kurusu Alice'e ne yapmıştı? Proust'a Simon hakkında neler söylemişti? Bir şeyler söyleyen Charlie değil David'di muhtemelen. Bu sorular Simon'ı hiçbir cevaba götürmeyen bir işkenceydi. Arkasında bir öksürük duyan Simon dönüp baktı.

"Proust seni burada bulabileceğimi söyledi. Onunla az önce konuştum. Düzelteyim: Onu dinledim. Uzun uzun. Senden memnun değil, hiç memnun değil."

"Charlie!" Onu görmek Simon'a hâlâ umut olduğunu düşündürdü, belki kıyamet biraz daha ertelenebilirdi. "Onu sakinleştirmeyi başardın mı? Bunu başarabilecek tek kişi sensin."

Charlie ümitsizce “Beni hain durumuna sokma hemen” dedi Simon’ın karşısına otururken. Charlie’ye onu kızdırmadan iltifat etmek mümkün değildi Simon için. İsteddiği tek bir iltifat vardı, onu da Simon’dan duyamazdı. Simon’dan gelecek ve acıma ya da bağış olarak görünebilecek her şeyi reddetmeye kararlıydı Charlie. Bazen kadının ona nasıl bakabildiğini merak ediyordu. Charlie Sellers’ın geçen yılki kırkuncu yaş günü partisinden sonra Simon’ın acınası bir adam olduğu düşüncesinden nasıl sıyrılabilirdi? Simon bu korkunç anıyı yüzeye çıktığı her zaman yaptığı gibi dibe itti.

“Kardan Adam ne söyledi?” diye sordu.

“Aptallar gibi saçmaladığını. Alice Fancourt’la bir derdin olduğunu söylüyor. Kadının kocası da öyle söylüyor. Gözü ve beyni olan herkes bir kilometre uzaktan anlar bunu. Ondan bahsederken ağzının suyu akıyor sanki.”

Sözleri iğne gibi batıyor. Simon tartışmaya kalkışmıyor bile.

“Uygunsuz davranışlarda bulunulmadığını söylemişsin ayrıca.”

“İnanıyor mu bana?”

“Şüpheliyim. Eğer yalan söylüyorsan asla fark etmemesini sağla. Her neyse, bana söylenen, anne ve bebek yirmi dört saat içinde ortaya çıkmazsa olayı kayıp olarak değerlendirmem.”

Simon’ın gözleri büyüdü. “Sana mı? Bu şey demek mi oluyor...”

“Proust dosyayı bana verdi. Bizim takıma. Fancourt’ları iyi tanıdığımız için” diye ekledi Charlie alay eder gibi.

“Bu olaya dahil olmam mümkün olmaz diye düşünmüştüm. Teşekkür ederim.” Simon gözlerini vızıldayan lambalara dikti. Ne olduğunu bilmediği o şeye tüm kalbiyle inanıyordu. Annesi rahat olmasını isterdi hep. Belki de hâlâ istiyordu. Simon annesinden bir şeylere tutunma ihtiyacını almıştı, o bir şeylerin Tanrı olduğu inancını değil... Annesiyle ortak bir yönü olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

“Proust sürprizlerle dolu, kesinlikle öyle” dedi Charlie. “Olanları bu kadar önemsedığın için iyi sonuçlar alacağını düşündüğünü söyledi bana. Alice Fancourt’u bulmayı buradaki herkesten çok istediğini düşünüyor.” Ses tonu onun da herkese dahil olduğunu gösteriyordu.

Simon başını ellerinin arasına aldı. “Aramaya başlama şansım olursa” diye inledi. “Charlie bu iş beni mahvedebilir. Alice’le görevim dışında iki kez buluştum. Araştırma başlarsa sizlere itiraf etmek zorunda kalacağım şeyler söyledi bana. Biliyorsun, işimi kaybetmeyi hak etmiyorum, ne kadar iyi olduğumu biliyorsun...”

Bir kaşını kaldırarak ruhsuzca “Bilmem mi” dedi kadın. “Nasıl

unutabilirim ki? Sen olmasan, kulaklarımızı karıştırıp dişlerimizi temizlemekten tek bir dosyayı bile çözümleyemezdik biz.”

“Ya tabii. Sen de bazı konularda benim çoğu konuda olduğum kadar kötü olsaydın, gerçekten iyi yapabildiğin şeyleri unutmanın zor olduğunu bilirdin, şaşırilacak bir şey değil bu. Ve bu, yani polislik başarılı olduğum bir konu.”

“Ah gerçekten mi? Neden hiç bahsetmiyorsun bana bundan? Anlatmalıydın bence.”

“Def ol!”

Charlie güldü. “Sinirle kükrerken aynı anda kurban gibi konuşmayı ancak sen becerebilirsin.”

“Ve sadece sen, bende güzel bir tokat atma isteği uyandıran sevecen, küçümseyici ve alaycı bir yolla patronluk taslayabilirsin” diye düşündü Simon. “Sana bunu sorma hakkım yok biliyorum ama... bu karmaşadan nasıl çıkacağıma dair bir fikrin var mı?”

Charlie şaşırmış görünmüyordu. Adamın önüne bir tomar araba anahtarı bıraktı. “Hadi.”

“Nereye?”

“Kimsenin bizi duyamayacağı bir yere.” Kantin, dedikodu üretim yeri. Masa, sandalye ve gürültülü kalabalığın arasından yol bulup binadan çıktılar.

Charlie arabayı erkek gibi kullanırdı; direksiyonu iki parmağıyla, bazen de dirseğiyle tutar, hız limitlerini umursamaz, diğer şoförlere küfredirdi. Silsford yoluna girerek Spilling’ten çıktılar. Radyo İki bangır bangır konuşuyordu. Simon’a kalsa bu radyoyu asla dinlemezdi ama bu konuda Charlie’yle uzlaşmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Sabahları Radyo Bir, öğlen birden sonra Radyo İki; Charlie kuralıydı bu. Bu da öğlenleri Steve Wright, gereksiz bilgiler ve sadece asansörlerle otel lobilerinde çalınan parçalar demekti; her şey Simon’ın nefret ettiği sakinlikteydi.

Radyo yerine yarılarından hızla geçen düz ve düzenli manzara odaklandı Simon. Bu manzarayı sakinleştirici bulurdu ama bugün çok boş göründü gözüne. Bir şeyler eksikti. Bir utanç hücumuyla Alice’i görmeyi umduğunu anladı Simon. Onun olmayan her yüz, her vücut bir hayal kırıklığıydı. Çaresizlik ve panik duygusu kederli bir yalpalamaya neden olmuştu.

Alice’te gördüğü, kendindeki benzer şeylere hitap eden şey neydi? Güzel bir kadındı ama Simon’ın Alice’e olan hislerinin kadının nasıl görüldüğüyle hiçbir ilgisi yoktu. Onu etkileyen Alice’teki tedirginlik, ait olduğu yerde olmadığı havası, görünmez engellerle savaştığı hissiydi. Simon da hep böyle hissederdi. Bazi

insanlar hayatı hiç çaba harcamadan yaşamayı biliyordu. Simon onlardan biri değildi, Alice'in de öyle olmadığını tahmin ediyordu. Kadın fazla duyarlıydı, kafası fazla karıştıktı. Ancak Simon Alice'i sadece aşırı stresliyken görmüştü. Geçen haftadan önce nasıl biri olduğunu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Charlie bunları duysa, Alice'in karakterini bu kadar az kanuttan yola çıkarak anlamaya çalıştığı için hayalci derdi Simon'a. Diğer insanlara dair tüm algılarımız böyle uydurmalara dayanmıyor muydu peki? İnsanın ailesi, dostları ve çevresinin kısaca özetlenebilen sabit bir bütün oluşturduğunu düşünmek çılgınca değil miydi? Simon insanın çoğu zaman anlayamadığı çılgınca, belirsiz bir zorlamadan kaynaklanan rastgele davranışlar sergilediğini düşünürdü.

Sherly Crow'un vasat sesini duyan Simon başını iki yana salladı. Her zamanki gibi. Charlie şarkıya eşlik etti; rüzgârlı yollarda geçen günler hakkında bir şey. Simon şarkının saçma olduğunu düşünüyordu.

Kasabaya beş mil kalmışken Kırmızı Aslan Barı'nı gören Charlie frenlere asıldı ve zarıfçe U çizerek barın otoparkına girdi. "Havamda değilim" dedi Simon, midesi alkol düşüncesine bile katlanamıyordu.

"Endişelenme, içeri girmiyoruz. Bunu sana polis merkezinin yakınlarında vermek istemedim sadece." Siyah süet el çantasını karıştırdı ve her polisin taşıdığı türden bir not defteri çıkardı. Gerekli ya da gereksiz olsun, her mesaideki her olayın hava ve yol koşullarıyla beraber not alınması gerekiyordu. Simon'ın not defteri de ceketinin cebindeydi.

Charlie defteri Simon'ın kucığına attı. Kahverengi not defteri on beş santime yirmi üç santim boyutlarındaydı ve diğer her not defteri gibi üzerinde bir numarayla müfettişin, yani Charlie'nin imzası vardı.

"Söylediğini düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?"

"Tek çaren bu değil mi? Alice'le resmi olmayan görüşmelerini resmileştir. Tarihi yeniden yazma şansın var."

"Benim için yalan söylemek zorunda kalmamalıydın." Simon kadının defteri almasına rağmen beklemesine kızmıştı. Simon'ın önünde sonunda ona gidip yardım isteyeceğini biliyordu çünkü. Utanç vericiydi ama tahmin edilebilir bir şeydi bu.

"Ya, evet." Charlie yüzünü buruşturdu. "Yine de risk alıyoruz. Biri seri numaralara çok dikkatli bakarsa... Yani birileri anlarsa, bu defteri benden almadın."

“Her şeyi yeniden yazmak zorunda kalacağım.” Simon göstereceği çabının düşüncesinden bile yorularak gözlerini kapadı.

“İlk değilsin, son da olmayacaksın. Bak, heyecanlandığım falan yok, ama arkama yaslanıp hayatını mahvetmeni izleyemem. Tam bir kontrol manyağıyım ben. Sen de... beraber çalıştığım en zeki, en yaratıcı ve en ilham verici meslektaşımın; istersen kabul etme de boğayım seni, böyle bir saçmalığın her şeyi berbat etmesi tam bir trajedi olurdu. Eğer biri sorarsa, görüşmelerden haberim olduğunu ve benim izin verdiğimi söyleyeceğim.”

Charlie'nin dikkatle yaptığı iltifatlar Simon'a aşagılıandığını hissettirdi. Charlie, Simon'a eşitlermiş gibi davranmaktan âcizdi ve sebebi Charlie'nin onun amiri olması değildi sadece, Simon emindi bundan. Kendisini tam olarak neyin tatmin edeceğini bilemedi Simon. “İşe yaramayacak, değil mi? Herkes bilmiyor mu bebek değıştirme iddiasına inanmadığını? Neden soruşturmaya devam etmemi isteyesin ki?”

Charlie omuz silkti. “Ben her şeyi tüm ayrıntılarıyla araştırmamla gurur duyarım” dedi ifadesizce.

İnsanlar bara girip çıkarken Charlie ve Simon bir süre sessizce oturdu.

“Özür dilerim” dedi Simon sonunda. “Sana yalan söylememeliydim. Hiç istemedim. Ama Alice'in söylediklerine asla inanmadın. Zamanımızı boşa harcadığına inanıyordun. Bu yüzden sana anlatmadım. Onun için endişe ediyordum... bak, bebek konusunda ona inandığımı söylemiyorum sana, ama... onu öylece bırakmayacağımı hissettim.”

Charlie'nin yüzü seğıirdi, gerildi. Simon “öylece bırakmak” dediğine pişman oldu. İş hakkında, yani Simon'la Charlie'nin mesleki anlayışının uyuşmadığı hakkında konuşuyorlardı ve bu Simon'ın kadına yalan söylediğı ve bu yalanın başka bir kadını içerdığı gerçeğini değıştirmezdi.

“En azından gözlerinden anlıyorum şüpheli olmadığımı.”

“Şüpheli değil, aptal. Ama ne derler, kördür onun gözü, öyle değil mi?” Charlie, Simon yüzünü göremesin diye arabadan dışarı baktı. “Her ne kadar bu romantik konuşmadan çok zevk alıyorsam da kığımızı kaldırsak iyi olacak” dedi. Simon, Sellers'ın doğum günündeki görüntüsünü bir kez daha attı aklından. Bilincini kaybetme isteğıyle gözlerini kapadı. Bugün üstesinden gelebileceğinden fazlası oluyordu. Bütün düşüncelerini kafasından atmaya çalıştı.

Birden beyninde bir şeyler tıkırdadı. Anlamıştı. Aklına çakıl taşı gibi batmış olan şeyi bulmuştu. “Laura Cryer'ın öldürüldüğü

gece” diye başladı. “Beer onu soymaya çalıştığında...

“Of yine mi o konu.”

“Yalnızdı, değil mi? Arabasına yalnız döndüğünü söylemiştin.”

Charlie Simon’a döndü. “Evet.” Kaşlarını çattı. “Neden ki?”

“Oğlu Felix yanında yok muydu?”

“Hayır.”

“Felix babaannesiyile Elms’teydi, çünkü annesi geç saate kadar çalışıyordu” diye devam etti Charlie.

“Evet? Yani?” Sabırsızlık Charlie’nin sesine de yansımıştı.

“Neden oğlunu alıp eve götürmedi? Felix onunla yaşıyordu, değil mi?”

Charlie’nin yüzünden bir kuşku kıvılcımı geçti. “Şey, çünkü... o gece babaannesinde kalıyordu belki.”

“Bu durumda” dedi Simon, “Laura Cryer o gece Elms’e neden gitti?”

26 eylül 2003, cuma

Ebe Cheryl Dixon geldi. Kırklı yaşlarının sonlarını süren, uzun boylu, etine dolgun, şu an popüler olan kısa ve kat kat kesilmiş sarı düz saçlı, kıvrık solgun tenli bir kadındı. Bugün fazla dar bir kot pantolon ve göğüs çatalını vurgulayan V yakalı, kadife bir bluz giymiş. Cheryl'in tutkusu amatör tiyatro. Spilling Amatör Tiyatrosu'nun *Mikado* adlı yapımında oynuyor şu sıralar. Oyunun galası iki hafta önceki cumartesi günü yapıldı. Galayı kaçırdığım için bir gün önce doğum yaptığımı söyleyerek özür dilemem gerekmişti. Bunun geçerli bir bahane olmadığını düşündüğü izlenimine kapılmıştım.

Cheryl, karrumdaki pozisyonu haftadan haftaya değişen Florence'a "Flipper" adını takmıştı. Ona saçma sapan sorular sordugunda bana "Meraklı Melahat" dedi. Ben nevroikleşip gereksiz yere bebeğimin yanında durmasını istediğimde sabrı taşardı. "Sakin ol!" veya "Kızıyorum ama!" derdi.

Florence'ın doğduğu gece Culver Valley Hastanesi'nde nöbetçiydi. Florence durmadan ağladığı zaman onu yatağıma almamı söyleyen oydu. Hastane battaniyesine sarmaladığı Florence'ı kucağıma koyarken "Hiçbir şey anneyle sıcak yatakta kucaklaşmaktan daha mutlu edemez bebeği" demişti.

Gözyaşları gözkapaklarımın dibine batıyor. Bunları düşünmek hiç iyi olmayacak benim için.

Simon "Florence Fancourt'u en son ne zaman gördünüz?" diye soruyor Cheryl'e. "Bugünden önce yani." Simon bana özür diler gibi bakıyor. Onunla göz göze gelmeyi istemiyorum.

Küçük salon diye bilinen odadayız, bu salon kimseye göre küçük değil tabii. Elms'te akşamların televizyon izleyerek ve konuşarak geçirildiği yer burası. Vivienne, Felix uyuyana kadar tele-

vizyon seyretmeye izin vermiyor. Çocuk uyuduktan sonra bile sadece haberleri veya belgeselleri izlemek istiyor. Ara sıra kazayla reality show'a denk geliyor ve "Sevgili kraliçemizin ev yaşamından ne kadar farklı" diye mırıldanıyor.

Koltuklar ve sandalyeler duvarları çevrelemiş, sanki yirmi kişilik bir grup bekleniyor. Uzun bir dikdörtgen şeklindeki evladiyelik cam sehpa odarın ortasında duruyor. Ayakları bronz, yanlarında kalın birer S var. Bu sehpayı hep çok çirkin bulmuştumdur, gösteriş meraklısı bir firavunun sarayında bulunduracağı türden bir şey bu. Şu anda masada kahve yok, sarı yün bir battaniyenin altında uyuyan bir bebek var sadece.

Köşedeki koltukta oturuyorum; dizlerimi göğsüme çekmiş, bacaklarımı da kollarımla sarmış durumdayım. Bu pozisyonda oturmak sezaryen yaramı acıtıyor. Fiziksel acı beni rahatlatıyor galiba. Kantaron hapımı almadım bugün. Yakında bu haplar bitecek, ben de ofisime gidip biraz daha almak veya sarı yasemin haplarına başlamak zorunda kalacağım. Doğum koğuşunda yanımdaki yatakta yatan kadına üzülüp kantaron haplarımın çoğunu vermiştim. Mandy. O da sezaryenle doğurmuş ve yarasına kan oturmuştu. Ayrıca çok kötü sivilce izleri vardı ve kürdan gibi zayıftı. İçine bebek alamayacak kadar küçük görünüyordu. Erkek arkadaşı Mandy'ye, eve dönüp erkeğine bakabileceği zaman hakkında uzun bir nutuk çekmişti herkesin önünde. Çocuklarına verecekleri isim konusunda hiç durmadan tartışıyorlardı. İsim üstüne isim önerirken yorgun ve umutsuzdu Mandy'nin sesi. Erkek arkadaşı Chloe isminde ısrar ediyor, küfürler savuruyordu.

David ve ben bizim bölmemizi diğer üç bölmeden ayıran plastik hastane perdesinin öte tarafından konuşmalarına kulak misafiri olmuş, Mandy'nin erkek arkadaşının Chloe isminde ısrar etme nedeninin önceki ilişkisinden aynı isminde bir kız çocuğu olduğunu duyduğumuzda kulaklarımıza inanamamıştık. Mandy tam tersine, bu durumun Chloe haricinde herhangi bir isim koymaları için geçerli bir neden olduğu konusunda adamı ikna etmeye çalışmış ama başaramamıştı.

Kantaron haplarına benden çok ihtiyacı olduğuna karar verdim ve bir gece korkunç erkek arkadaşı evine gittikten sonra hapları ona verdim. Hızla teşekkür etti, sanki daha önce hiç kimse ona iyilik yapmamıştı ve bu yüzden de kabalık gibi gelmişti.

David camın yanındaki beyaz kanepeye oturmuş, sağ ayağıyla yerde ritim tutuyor. Sık sık derin nefes alıyor, biz de ona bakıp konuşmasını bekliyoruz. Ancak konuşmuyor. Tek yaptığı başını

hayır anlamında sallayıp ağzını kapamak. Olanlara inanamıyor. Ben ifademi verdikten sonra o da ifade verdi. Birazdan da Cheryl ifade verecek. Garip bir mezhebin ibadet törenindeyiz sanki.

Florence'ın annesi olarak ifademın herkesinkinden daha değerli olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama öyle olmamasından korkuyorum. Simon söylemek istediklerimin yarısını söylememe bile izin vermezdi. Gerçeklere dayanan, kelimesi kelimesine gerçek bir ifade olması gerektiğini söyleyip durdu. Ağdalı dil dediği şeyi kullanmama izin vermedi. İçinde "hissediyorum" geçen cümleler kullanmam veya David uyurken birinin eve gizlice girip Florence'ı aldığından şüphelendiğimi söylemem yasaktı. Düşüncenizden yalnızca "kanıtlanabilir"se bahsedebilirdiniz belli ki, o da ne demekse... Simon bunun benzer bir durum olmadığını söylüyor.

Sonunda, bu öğlen Suyolu'ndan eve döndüğümde ön kapıyı açık bulduğumu, bu durumu olağandışı gördüğümü, yukarı çıkıp bebeğime bakınca sepette uyuyan bebeğin çoğu yönden Florence'a şaşırtıcı derecede benzese de benim kızım olmadığını fark ettiğimi söyleyememe izin verildi.

Şu an konuşmayacağım. David ne söylerse söylesin karşı çıkmayacağım. Ne anlamı var ki? Simon da bana inanmıyor. Söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey kimsenin fikrini değiştirmeyecek nasıl olsa. Kalan gücümü Vivienne'in geldiği ana saklayacağım.

"Bayan Dixon? Size Florence'ı en son ne zaman gördüğünüzü sordum?"

Cheryl odanın ortasındaki İran halısının üstünde durmuş sepetteki bebeği izliyor. Her birkaç saniyede bir endişeyle bana bakıyor. Sessizliğimden rahatsızlık duyuyor ve olayı netleştirmem için bir şeyler söylememi istiyor. "Bu hafta salı günü gördüm, üç gün önce."

"Bu o zaman gördüğünüz bebek mi?"

Cheryl kıpırdanıyor, alını kırıyıyor. Uzaklara bakmak zorunda kalıyorum. İçimin çekildiğini hissediyorum. Beynim bulanıyor, biri başımı sarsıyor sanki. Dizlerime daha sıkı sarılıp Cheryl'in cevabı için tutuyorum kendimi. "Bilmem" diyor. "Emin değilim. İlk günlerde çok değişir bebekler ve ben günde on on iki bebek görüyorum. Yani, Alice öyle diyorsa..." Sesi yavaş yavaş alçalıyor.

Şaşkınlık, hayret yükseliyor içimde. Yanıldığımdan yüzde yüz emin olmayan, dinlemeye değer olduğumu düşünen biri çıktı sonunda. "Şimdi bir şeyler yapacak mısınız?" diye yalvarıyorum.

"Emin değil misiniz? Ne demek bu? Böyle söyleyemezsiniz!"

"Bay Fancourt, lütfen." Simon'ın sesi kısık ve otoriter. "Bayan

Dixon bize yardım etmek için burada. Ona gözdağı vermeye çalışacaksanız odadan çıkmanızı istemek zorunda kalacağım.”

“Burası benim evim!” diye tersliyor David.

“Hayır, değil. Vivienne’in evi burası ve o yolda, buraya geliyor” diyorum. Durum konuşmaya değer görünüyor birden.

“Daha kesin konuşmadığım için gerçekten üzgünüm” diyor Cheryl. “Florence’ın yüzünü net hatırlayamıyorum. Ayrıca söylediğim gibi, ilk günlerde bebekler çok değişiyor, değil mi?”

“Değişip bambaşka bebeklere dönüşmezler ama!” diye bağılıyor David. Koltuktan atlıyor. “Bu çok saçma! Hayatım boyunca başıma gelen en komik şey! Florence bu! Kesinlikle!”

David için üzülüyorum, kendim için daha çok üzülüyorum ama en çok Florence için üzülüyorum. İsteyen herkese eşit dağıtacak kadar sevgi ve azim sahibi olduğumu düşünürdüm. Artık öyle değilim.

“Bebegin kız olup olmadığına baktınız, değil mi?” diyor Cheryl. Sessiz ve şaşırmış bir halde birbirimize bakıyoruz. Sessizlik, kara ve yapışkan bir şurup gibi dağılıyor odada. “Bebegin cinsiyetine bakmadınız mı?” diye soruyor Cheryl bu eleştiri karşısında yüzü sertleşen Simon’a.

“Bakmadı, çünkü bakmasına gerek olduğunu düşünmüyor” diyorum Cheryl’e. “Bana inanmıyor ki.”

“Tanrı aşkına.” David tiksiniyor arkasını dönüyor. “Hadi, açın bezini. Zaten altının temizlenmesi lazım. Altında hangi bez olduğunu söyleyebilirim size, yenidoğanlar için Pampers Baby Dry.” Ayrıca mavi gözleri, burnunda da süt lekeleri var ve hiç saçı yok, diye eklemesini bekliyorum.

“Bütün bebekler o bezi kullanır” diyorum sessizce. “David, bu bir şey kanıtlamaz. Ben mutfakta Simon’la konuşurken senin bezi değiştirecek kadar vaktin oldu.”

“Simon mı?” David önce Simon’a, sonra bana bakıyor. “Hemen arkadaş olmuşsunuz.”

“Durumu olduğundan daha rahatsız edici bir hale getiriyorsunuz, Bay Fancourt.”

Cheryl tulumun düğmelerini açmaya başlıyor. Kimseden izin almıyor.

“Altını değiştirmek için yukarı çıkaramaz mısın?” diyorum titreyerek. “Bebek o, kanıt değil.” Gözlerim ve beynim acıyor, ağlamamak için gösterdiğim çaba burnumu ısıyor. Daha fazla dayanamayacağım.

“Kızı!” diyor David vurgulayarak.

“Kız olduğu belli” diyorum.

“İşte, sen de biliyorsun Florence olduğunu.” David parmağıyla dürtüyor beni. “Çıldırдың ama aslında biliyorsun.”

“Öyle mi?” diyorum belirsizce. O kendinden çok emin konuşuyor. Odadaki her yüze sırayla bakıyorum. Üç koca yüz, bir küçük surat. “Hayır. Hayır. Bilmiyorum.”

Florence’ın tulumunu çıkartırlarken olacakları izlemeye dayanamayarak odadan çıkıyorum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca gözlerim kapalı, alnım koridorun soğuk duvar kâğıtlarına dayalı halde küçük salonun dışında bekliyorum. Öfkeli ağlama sesinde sesini duyurabilmek için “Kız” diye bağıyor Cheryl sonunda. Bu sözü duyduğum son anı hatırlıyorum, yirmi haftalıkken ultrasonda, dizlerim bükülü. *Kız. Kızınız olacak.* Ama o ne kadar benim olacak? Bunu sormak aklıma gelmemişti. Biri onubenden, beni ondan alana kadar ne kadar zamanımız var? Kimse bununla ilgili bir şey söylememişti.

“Bezi de Pampers Baby Dry” diyor David. “Şimdi bana inanıyor musunuz?”

“Giydirin onu” diye yalvarıyorum koridordan.

“Kırmızı kitabı nerede?” diye soruyor Cheryl uyanık bir ifadeyle. “Onda Florence’la ilgili tüm bilgiler var, kilosu, boyu, doğum lekeleri. Her bebekte vardır” diyor Simon’a. “Bu bilgileri kontrol etmenin bir yolu. Terazim arabada. Gidip getireyim.”

“Kırmızı kitabı odasında” diyorum.

“Ben getiririm” diyor David. “Bu her şeyi çözecek.”

Nasıl çözebilir anlamıyorum. Bebekler durmadan kilo alıp verir, özellikle de yenidoğanlar. Boy konusu var bir de, sanırım; ama boy insanın sadece artmasını bekleyebileceği bir şey elbette.

David koridorda yanımdan geçiyor ve bana düşünceli bir bakış fırlatıyor, sanki gözü beni bir yerden ısıırıyormuş ama emin olamıyormuş gibi. Ona elimi uzatmak istiyorum ama çok geç. İkimiz de ayrı yollarda gidiyoruz şimdi.

“Tamam, küçük bayan, sen burada bekle” dediğini duyuyorum Cheryl’in. “Kıyafetlerini tekrar çıkaracaksam seni şimdi giydirmenin hiçbir anlamı yok, değil mi? Seni şu battaniyeye saralım da sıcak turalım. Bak bir iş karıştırma sakın!” İş karıştırmak Cheryl’in tüm bedensel fonksiyonlar için kullandığı bir terim. Meslek hayatı boyunca karşılaştığı en zor durum bu değildir muhtemelen. Bazen gerçek trajedilerle başa çıkmak zorunda kalıyor. En zor durumlarda bile nasıl sakin olup düşünebileceğini biliyor. Lütfen bu gerçek bir trajedinin başlangıcı olmasın, diye

dua ediyorum, geçici bir kâbus olsun sadece.

David kırmızı kitapla aşağı geliyor. Bu sefer beni resmen küçümsüyor. Onun arkasından odaya giriyorum. "Florence en son geçen salı tartıldı" diyorum. "Üç kilo dokuz yüz doksan gramdı. Bu bebek daha ağır görünüyor."

"Bu bebek" diye mırıldanıyor David. Odaya arkasını dönmüş, pencereden bakıyor. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi. Bize döndüğü zaman yüzü sinirden solmuş. "Tamam, o zaman. Tamam. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim, sen istedin. Akıl hastalığı geçmiştini Simon'a sen mi anlatırsın, ben mi?"

"Saçmalama" diyorum. "David, hastanedeki o kadını hatırlıyor musun? Mandy'yi?"

"Alice anne babası öldükten sonra depresyon geçirdiği için bir yıl kadar Prozac kullandı. Ayrıca şimdi söyleyeceklerimde Cheryl de beni destekleyecektir, Florence'ın doğduğu gecenin ertesinde hastanedeki diğer bebeklerden birinin Florence olduğunu iddia etti."

Olduğum yerde kalıyorum. Bu doğru, ama ben bunu neredeyse tamamen unutmuşum. Çok aptalca ve alakasız. David'in bunu bildiğini bilmiyordum bile. Ona ben söylemedim, eminim. Öbür gün hastaneye geldiğinde ebelerden biri söylemiş olmalı.

Cheryl kapıda gözüküyor, terazisi elinde. David'in söylediklerini duyduğunu yüzünden anlıyorum. Üzgün bir ifadeyle bana bakıyor. Bana ihanet etmek istemiyor ama içinden bir ses bu olayın konuyla alakalı olabileceğini söylüyor, belki de akıl sağlığıma ve güvenilirliğime olan inancı biraz sarsılmıştır.

"Bitkindim" diyorum. "Üç gün doğum sancısı çektikten sonra acilen ameliyata alınmışım. O kadar yorgundum ki tam anlamıyla halüsinasyon görüyordum."

"Hâlâ görüyorsun" diyor David. "Bak senin halüsinasyonların yüzünden nerelere geldik."

"Cheryl biraz uyuyabileyim diye Florence'ı yanımdan almayı önermişti, ben de izin vermiştim. Sonra suçluluk duydum. Kızım-la geçireceğim ilk geceydi ve ben onu bir başkasına verdiğim için üzülmüştüm." Bu olayı anlatırken gözyaşlarımı tutamıyorum. Bir yanımda dünyadaki en kötü anne olmamdan korkmuştu o gece. İyi bir anne yirmi dört saat biricik bebeğinin yanında olur, ona zarar gelmesini önlerdi. "On dakika kadar sonra hâlâ uyuyamamıştım, çok yorgundum, suçluluk duyuyordum ve Florence'ı da deliler gibi özlüyordum; bu yüzden onu geri almayı düşündüm. Ebe gelsin diye zile bastım ve birkaç saniye sonra kucağında küçük bir be-

bekle Cheryl geldi. Ben... ben o bebeğin Florence olduğunu düşündüm, çünkü birkaç dakika önce bebeğimi alan Cheryl'di. Yorgunluktan aklımı kaçırmış gibiydim. Üç gündür uyumamıştım!”

“Florence’ı odaya getirir getirmez hatasını anladı” diyor Cheryl. Tanrı’ya şükür. hâlâ benim yanımda. Simon da biliyor bunu ve Cheryl desteklediği için beni ciddiye almaya meyilli. Tanrım şükürler olsun sana.

“Cheryl, Mandy’yi hatırlıyor musun?” diye soruyorum.

“Üç gün acı çekti” diyor David Simon’a. “Doğumu bile normal değildi, doktorlar diyor bunu. İki kez suni sancı vermeye çalıştılar ama işe yaramadı. Alice’i seruma bağlamaları bile sonuç vermedi. Hiçbir şey çare olmadı. Sonunca acilen sezaryene aldılar ama anestezide sorun çıktı. Öyle değil mi?” Gözleri inkâr etmem için meydan okuyor bana.

Başımı sallıyorum.

“Acısı o kadar fazlaydı ki bayıldı. En güzel anı kaçırdı, Florence’ı çıkardıkları anı. Kendine geldiğinde her şey bitmişti. Emzirme işi de çok kötüydü, Alice tam bir felaketti. Florence’ı kendi beslemek istemişti. Bütün bunlar birini travmaya sokmak için yetmez diye düşünüyorsunuz, değil mi Müfettiş? Bir tür... doğum sonrası cinneti?”

David’in Florence’ın doğumunu özetlemesi konusunda aksi bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım. Bütün olayları biliyor gibi görünüyor ama bunlar gerçek değil. Her şeyi bu kadar olumsuz bir bakış açısıyla mı algıladı? Eğer öyleyse bana hiç belli etmedi.

Kocamın aklını girmeye korktuğum tehlikeli bir ülke olarak hayal ediyorum ilk defa. Bütün bu yıllar boyunca içeri girmeyi bekledim, oranın nasıl bir yer olduğunu bildiğimi ya da tahmin edebileceğimi düşündüm hep. Bu kederin ve güvensizlik duyusunun babasız büyümekten, oğlundan ayrılmaktan ve Laura’nın ölümünden kaynaklandığını düşündüm. Onun yerinde olsam düşüneceklerimi ve hissedeceklerimi ona attıttım.

“Bu bizi hiçbir yere götürmez” diyor Simon. “Hadi bebeği tatalım.”

Kafamda alternatif ifademi yazıyorum, imzalayıp Simon’a verdiğimden çok daha doğru bu ifade:

Adım Alice ve kızım Florence’ı hayattan, dünyadaki en güzel şeylerden daha çok seviyorum. Tam adı Florence Imogen Fancourt. Kusursuz yuvarlak bir kafası, birkaç tel saç, koyu mavi gözleri ve küçük pembe bir çiçeğe benzeyen mükemmel

bir ağzı var. El ve ayak parmaklarıyla kirpikleri şaşırtıcı derecede uzun. Temiz, taze, pudralı ve yeni kokuyor. Kulaklarını babamdan almış. Gazını çıkarmak için elime aldığımda yuvarlak omuzları çöküyor ve boğazından komik bir ses çıkarıyor, gargara yapıyor sanki. Ellerini ve ayaklarını balerin gibi nazikçe bir arada tutuyor ve bazı bebeklerin yaptığı gibi rastgele ağlamıyor. Kızgın bir yetişkin gibi ciddi ve şikâyet ederek ağlıyor.

“Tam olarak dört kilo yüz gram.”

“Yani? Yani? Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Kilo almış, hepsi bu. Bebekler kilo alır.”

12 eylül 2003 cuma günü Culver Valley Devlet Hastanesi’nin sezaryen bölümünde acil bir ameliyatla dünyaya geldi. Üç kilo dört yüz doksan gramdı. Kocamın söylediğinin aksine kâbus gibi bir gün değildi, hayatımın en mutlu günüydü. Doktorlar ve ebeler beni sedyede doğum odasından ameliyathaneye götürürken birilerinin David’e “Bebek için kıyafet getirin” diye bağırdığını duydum. Her şeyin gerçek olduğunu o an anladım. Boynumu uzattım ve hastane çantamı altüst eden David’i görmeyi başardım. Beyaz bir body ve her yerinde Winnie the Pooh ve Tigger’lar olan beyaz bir tulum çıkardı. “Pooh balını çok sever, Tigger buna hep güler.” Vivienne almıştı. “Bir bebeğin ilk kıyafeti beyaz olmalıdır” demişti. Kendi kendime bebeğim yakında bu elbiseleri giyecek diye düşündüğümü hatırlıyorum.

“Hastaneyi aradınız mı?” diye soruyor Cheryl. “Plasenta ve göbek kordonu hâlâ ellerindedir belki. O parçaların bu bebeğe ait olup olmadığını kontrol edebilirsiniz. İki gün içinde onları atmamız gerekir, ama aramızda kalsın, her zaman iki gün olmaz bu süre. Bence hemen arasanız iyi edersiniz.”

“Ah, Tanrım. Saçmalık bu! Şimdi gerçekten...”

Beni ameliyathaneye aldıklarında Cher’den bir parça çalışıyordu gümbür gümbür, hani sesinin devamlı titrediği şarkı. O anda sevdim o şarkıyı, o andan sonra bu parçanın bana hep bebeğimin doğumunu hatırlatacağını biliyordum. Benim şarkım olacaktı, benim ve bebeğimin... Anesteziist göbeğime mavi bir jel sürdü. “Soğuk gelmese gerek” dedi.

“Çok sürmese gerek, günümüz tıbbını düşünürsek. Sonuçlar için bir süre beklememiz gerekebilir yalnız.”

“Gördün mü! Simon devletin parasını düpedüz delilik olan bir konuda harcayıp patronuyla papaz olmak istemiyor.”

“Ve koğuştaki diğer kadınlar, Alice’in bahsettiği Mandy.”

“O kadınlardan hiçbiri Florence’a ikinci kez bakmadı!”

“Bay Fancourt, yardımcı olmuyorsunuz. Bana bir dakika izin verin lütfen.”

Soğuk gelmişti.

Polis Memuru Waterhouse'un not defterinde yazılanlar

(3 ekim 2003, saat 15:00'da yazıldı)

27 eylül 2003, 11:00

Yer: Spilling Polis Merkezi. Alice Fancourt'tan (indekse bakınız) bir telefon geldi. Acilen benimle konuşmak istediğini, çünkü bebeğinin kaçırıldığı ve başka bir bebekle değiştirildiği iddiasına dair yeni bilgiler edindiğini söyledi (dosya no. NS1035-03-Q). Ona ilerleyen saatlerde kayınvalidesi Bayan Vivienne Fancourt (indekse bakınız) ile polis merkezine gelmesini, onunla orada konuşacağımı söyledim (Vivienne Fancourt o gün polis merkezine gelip ifadesini verecekti). Bayan Fancourt ağlamaya başladı ve benimle kayınvalidesi ya da David Fancourt'un (indekse bakınız) olmadığı bir ortamda yalnız görüşmesi gerektiğini söyledi. Amirim Komiser Yardımcısı 326 Charlotte Zailer'a danıştım, kendisi bana Bayan Fancourt'la görüşme izni verdi. Bayan Fancourt 28 eylül pazar günü saat 14:00'da "Suyolu" adlı sağlık merkezinin Chompers adlı kafe-barında buluşmayı önerdi. Bunun imkânsız olduğunu söyleyip 29 eylül pazar tarihini önerdim. Bayan Fancourt telaşlandı ve o kadar uzun süre bekleyemeyeceğini söyledi, ben de görüşmemizin daha erken tarihte olamayacağını anlattım. Polis merkezinin Chompers'tan daha uygun bir mekân olduğunu söyledim ancak Bayan Fancourt daha az resmi ve daha az korkutucu bir yerde buluşmak istediği konusunda ısrar etti.

Sonra bana Vivienne Fancourt'un da Suyolu üyesi olduğunu, ancak asla Chompers kafe-bara gitmediğini, çünkü oranın bir cehennem deliği olduğunu düşündüğünü söyledi. Vivienne Fancourt da aynı gün sağlık merkezine giderse diye kafe-bara ön kapıdan girip lobi-den geçerek gelmememi, Alder Caddesi üzerindeki kapıdan girmemi söyledi. Bu şekilde, kayınvalidesi binada olsa bile beni göremeyeceğini söyledi. Bunun çok karışık görüldüğünü söyledim ve tekrar polis merkezine gelmesini istedim. Reddetti, kontrolünü kaybetti ve onunla istediği yerde buluşmazsam yeni edindiği bilgiyi bana verme-

yeceğini söyledi. Chompers'ın Vivienne Fancourt'un kesinlikle gitmeyeceği yerlerden biri olduğunu, çünkü kadının bu kafe-barı "ilkeleri doğrultusunda protesto ettiğini" söyledi.

Bayan Fancourt'a amirimden onay alacağımı, on dakika içerisinde ararsa ona cevap verebileceğimi söyledim. Sonra Komiser Yardımcısı Zailer'la konuştum ve ona Bayan Fancourt'un olağandışı istekleri konusunda endişelendiğimi söyledim, ancak amirim kadındaki bilgiyi alabilmek için onun kurallarına uymamız gerektiğini söyledi. Bayan Fancourt dört dakika sonra telefon etti ve 29 eylül pazartesi günü saat 14:00'da Suyolu Sağlık Merkezi kompleksindeki Chompers kafe-barda buluşmak üzere sözleştik. Sonra Bayan Fancourt saat 14:30'a kadar gelmezse daha fazla beklememem gerektiğini söyledi. Evden çıkamayacağından korktuğunu belirtti. Bunu söylerken sesi korku doluydu, sonra hoşça kal deyip hemen kapadı.

29 eylül 2003, 14:00

Yer: Spilling'teki Saltney yolu 27 numarada yer alan Suyolu Sağlık Merkezi'ndeki Chompers kafe-bar. Saat 14:00. Oraya vardığımda, Alice Fancourt (indekse bakınız) zaten oradaydı, odanın sigara içilmeyen bölümünde bir masaya oturmuştu. Chompers'taki durum şöyleydi;: dolu, gürültülü, dumanlı ve çok sıcak. Arka planda yüksek sesle konuşup gülüşen insanların ve odanın her yerinde bulunan hoparlörlerin sesi vardı. Odanın bir tarafında oyuncakların, plastik toplarla dolu bir oyun havuzunun, plastik bir tırmanma şeridinin ve küçük bir oyun evinin bulunduğu çocuk bölümü vardı. Yaşları iki ila yedi arasında değişen on kadar çocuk odanın bu bölümünde oynuyordu.

Oturunca Bayan Fancourt bana "Şu anne babalara bakın. Çocuklarının iyi olup olmadıklarına bakma gereği bile duymuyorlar. Hiçbiri çocuklarının güvenliği konusunda korkmamış belli ki" dedi. Korkacak bir şey olmadığına dikkat çektim ve Bayan Fancourt "Biliyorum. Keşke onlara ne kadar şanslı olduklarını söyleyebilsem" diye cevap verdi. Başta sakın görünüyordu ancak konuştukça huzursuzlandı. Benden bir iyilik istediğini söyledi. David'i altı yaşındayken terk ettiği ve o zamandan beri ailesini hiç aramadığı dışında hakkında hiçbir şey söylenmeyen kayınpederinin (ismi bilinmiyor) izini sürmesine yardım etmemi istedi. Amirimin izni olmadan hiçbir şey yapamayacağımı, Komiser Yardımcısı Zailer'ın da David Fancourt'un babasını aramama muhtemelen izin vermeyeceğini, bunun araştırmamızla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim.

Kayınpederini neden bulmak istediğini sordum ve o “Ona neden gittiğini, karısını neden bıraktığını sormak istiyorum. Nasıl bir baba yapabilir ki bunu? Neden kimse ondan bahsetmiyor? Ya?..” Sorusunu tamamlamadı, ona sorusunu hatırlattıktan sonra bile. “David’in babasıyla konuşursam David’i daha iyi anlarım diye düşünüyorum” dedi. Bana kocasının kendisini eskiden “yüceleştirdiğini”, şimdiyse “kötü giden her şeyden sorumlu tuttuğunu” söyledi. “Çocukluğunda şiddet ve zulme maruz kalmış insanlar yapar bunu, biliyor muydunuz? Olanlara tipik bir tepki bu.”

Bayan Fancourt daha sonra doğum koğuşundaki kadından bahsetti ve onunla temasa geçmek istediğini söyledi. O kadının adının Mandy olduğunu ama kadına dair başka bir bilgisi olmadığını anlattı. Bu kadını bulmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu. Mandy’yi neden bulmak istediğini söylemedi önce, ama sonra birden fikrini değiştirdi. Mandy’ye nerede yaşadığını söylediğini ve Mandy’nin gözlerinde Elms’i (indekse bakınız) bildiğine dair bir işaret gördüğünü anlattı. Mandy’yi ziyaret edip Mandy’deki bebeğin kendisinin bebeği olmadığını gözleriyle görürse içinin rahat edeceğini söyledi.

“Mandy’nin korkunç ve asabi bir erkek arkadaşı vardı” dedi Bayan Fancourt. “Ya o adamın zarar vermesinden korkarak bebeğini korumak için Florence’ı onunla değiştirdiyse? Her ayrıntıyı düşünüyorum ve birinin bebeğimi başka bir bebekle değiştirmesi için geçerli bir sebep göremiyorum.” Bayan Fancourt bunu söylerken panikledi ve ağlamaya başladı. “Benim hatam” dedi, “yaşadığımız yeri Mandy’ye ben söyledim.”

Bayan Fancourt’u sakinleştirmeye çalıştım ama o konuşmaya devam etti; Mandy’nin erkek arkadaşının ismini bilmesine de onu tarif edebileceğini söyledi. Adamı tarif etmeye başladı, ancak ben sözünü yarıda kestim ve Komiser Yardımcısı Zailer’ın bu konuyu araştırmama izin vereceğinden şüphe duyduğumu söyledim. Bayan Fancourt söylediklerimi dikkate almadı ve tarifine devam etti. Mandy’nin erkek arkadaşının kahverengi saçlı olduğunu söyledi ve “Yalnız ailede kesin bir kızıl var. Ne demek istediğimi anladınız mı? Anne babasından biri kızıl saçlı, eminim. Seni fildişi rengi, sarı bir matlık da var” diye ekledi.

Bayan Fancourt görüşme boyunca aşırı heyecanlı, kararlı ve anormal haldeydi. Tek bir konu üzerinde yoğunlaşmakta zorluk çekiyordu, kocasının babasından Mandy’nin erkek arkadaşı konusuna atlayıp durdu. Aklının bu iki adamla meşgul olduğu hissine kapıldım. Bir ara cep telefonunun yanında olmadığını fark etti ve ısrarla kocasının telefona “el koyduğunu” söyledi. Ruh hali konusunda endişelendim ve bir doktora görünmesini söyledim.

26 eylül 2003, cuma

Yatak odamızın kapısında duruyorum. David yatağa uzanmış. Bana bakmıyor. Durumumuzun buz gibi gerçekliği her defasında ilk kez yaşanıyormuş gibi ansızın vuruyor beni; dayanılmaz korku, her şeyin beklenildiği gibi güzel olmayacağı ihtimali. Yine vuruyor işte. Vücudum titriyor, sağlam durmak için mücadele vermem gerekiyor.

“Başka bir odada uyumamı ister misin?” diye soruyorum.

David omuz silkiyor. Bekliyorum. On saniye kadar sonra, bir yere gitmediğimi görünce “Hayır. Her şeyi olduğundan daha anormal hale getirmeye gerek yok.” Vivienne’in iyiliği için. David, olanları küçük bir sorun gibi göstermeyi umuyor hâlâ: “Saçmalıyor, anne, cidden. Kendine gelecektir.” İkimiz de haberlerin onda yarattığı endişe ve çaresizlikle yüzleşmek istemiyoruz. Eskiden Vivienne mutlu olduğu, ben de onun beyin takımının bir üyesi olduğum sürece asla zarar görmeyeceğimi düşünürdüm. Bunun diğer açıdan yorumlanması, yani Vivienne mutsuzsa dünyanın sonunun geleceği korkusu def edilmesi zor bir şeydi.

David beni sürgüne göndermek istemeyince rahatlıyorum. Belki yatağa girince her zamanki iyi geceler öpücüğünden verir. “David, çok geç değil. Söylediklerinden sonra iddialarından vazgeçmek çok zor biliyorum ama, polisten Florence’ı bulmasını istemek zorundasın. Yapmalısın bunu! Ve bunun tek yolu onlara haklı olduğumu söylemek, sonra onu arayacaklardır!” diyecek kadar cesaretleniyorum. Sesimi makul düzeyde tutmaya çalışıyorum. David aşırı duygu gösterilerinden korkar. Onu daha da uzaklaştırmak istemiyorum.

“Ben de aynı şeyi söyleyebilirim” diyor ruhsuzca. “Bu saçma oyuna son vernen için çok geç değil.”

“Biliyorsun ki oyun değil. Lütfen David! Peki ya diğer anne, odadaki bebeğin annesi? Peki ya o? Kızını benim Florence’ı özlediğim kadar zliyordur. Umurunda değil mi?”

“Diğer anne mi?” diyor alaycı bir sesle. “O umurumda bile değil. Neden biliyor musun, çünkü diğer anne diye bir Şey yok.”

Hastanedeki Mandy’yi düşünüyorum. Bu durumda erkek arkadaşı ona nasıl davranırdı? Onunla doğru dürüst sadece bir kez konuştum. Tek odalı bir dairede yaşadığını ve bebekle beraber oraya sığmayı nasıl baŐaracaklarını bilemediğini söylemişti. “Uykuları bölündüğünde erkekler nasıl olur bilirsin.” Derin bir nefes almıştı. Bizim evde bebek için yer olup olmadığını sorduğunda çok kötü hissetmiştim kendimi. Yalan söylemek istemedim, büyük bir evde yaŐadıęımı söylemek zorunda kaldım, ancak evin sahibi olmadığımı belirtmeyi de unutmadım.

“David, doğum koğuşundaki Mandy’yi hatırlıyor musun?” Kolu na dokunuyorum, geri çekiliyor. “Nerede yaŐadıęımızı söylemiŐtim ona. Evimizi biliyor.” Sesim titremeye başlıyor. “Bana evi önceden gördüğünü, hangi yol üzerinde olduğunu bildiğini söylemişti.”

“Buna nasıl cüret ediyorsun bilmiyorum” diyor sessizce. “Evet, Mandy’yi hatırlıyorum. Onun için zlmŐtk. Ne söylemeye çalışıyorsun, Florence’ı onun çaldığını mı?” Başını iki yana sallıyor. “Bunu nasıl syleyebiliyorsun bilemiyorum.”

Çok geç olduğunu anlıyorum. Öğlen benimle mantıklı bir Şekilde konuşmak istedi ama ben kendimi odaya kapattım ve onu umursamadım. Bu ona çok uzak bir durum. Hayatına panik ve belirsizlik soktum. Başına gelen tüm kötülüklerin sebebi benim, cym ben.

David benimle yüz yüze gelmek için dönüyor. “Bugün delirdiğini, hastalandığını düşündüm” diye fısıldıyor, “ama bir Şeyin yok, değil mi? Aklın benimki kadar başında.”

“Evet.” Gözyaşları gözlerime hücum ediyor. Omuzlarım rahatlama duygusuyla kyor.

“O halde sadece kötüsün.” DŐmanlıktan irkinleŐmiŐ yüzünü çeviriyor. “Yalancısın.”

Beynim isyan ediyor, duyduğu Şeyi algılamak istemiyor. Kötü szcğn benim için nasıl kullanabilir? Seviyor beni, biliyorum, seviyor. Sevmek zorunda. Şimdi bile, bugün söylediği o korkunç Şeylerden sonra bile, yaptığı güzel Şeyleri, glmsemlerini, pcklerini ve sevgi szcklerini aklımdan çıkaramıyorum. Bana nasıl bu kadar kolay arkasını dönebilir?

Geceliğimi yastığımın altından alırken “Gidip stm değişti-

reyim” diyorum sessizce. Birbirimizin önünde soyunma huyumuz yoktur. Seviştiğimiz zaman da yarı giyiniğizdir ve etraf karanlıktır. Sevgili olduğumuz ilk zamanlarda David’in alçakgönüllülüğü bana garip gelmişti. Sonra kendime eski kafalı olmasının şirin bir şey olduğunu, bunun belki de iyi olabileceğini söyledim. Gerçekten iyi yetiştirilmiş bir adamla çıkmamıştım daha önce. David söyleyene kadar sütün de sürahiye koyulduğunu, tereyağı için özel bir kap olduğunu bilmiyordum. Anne babamın evinde süt şişelerinin yemek yediğimiz eski çam masanın üzerinde durması gayet normaldi.

David yataktan kalkıyor. Ne yaptığını anlayamadan kapıyı çarparak kapatıyor. Kapıya yaslanıp hiçbir şey söylemeden boş boş bakıyor bana.

“Ben de geceliğimi giymek için banyoya gidiyordum” diyorum tekrar.

Başını iki yana sallıyor, çekilmiyor.

“David, tuvalete gitmem gerek” demek zorunda kalıyorum. Yolumdan çekilmesini sağlayamıyorum. Benden çok daha güçlü.

Bana, sonra elimdeki geceliğe, sonra tekrar bana bakıyor; ne yapmamı istediğini anlatıyor. Sidik torbam bu derece doluyken başka çare göremiyorum. Ona kadar sayıp soyunmaya başlıyorum. Saldırgan bir yabancıнын önünde soyunmaya zorlanmış gibi hissederek yan dönüp vücudumu tamamen görmesini engellemek istiyorum ama David kıpırdanıp her şeyi gördüğünden emin olabilmek için boynunu uzatıyor. Pişmiş kelle gibi sırtıyor.

Suratında o sırtıma yerine bir yumruk görmeyi tercih ederdim.

Geceliğimi giyince ona tekrar bakıyorum. Hareketlerinde zafer belirtisi görüyorum. Başıyla onaylayıp yana çekiliyor, odadan çıkmama izin veriyor. Altıma etmeden önce kapıyı kilitleyip tuvalete oturacak zamanı zor buluyorum. Midemi böylesine bozan korku değil, şok duygusu. Yatak odasındaki o soğuk ve acımasız varlık kimdi bilmiyorum ama David değildi. Kendi kocamı tanıyamıyorum. Bana gönderdiği ilk doğum günü kartına “Rüyalarımın sınırı sensin” yazan adamla aynı kişi olamaz. Daha sonra bu cümlelerin The Pogues imzalı bir şarkıdan alındığını öğrenmiştim tesa-düfen. Bunu öğrendiğimi söylediğimde sırtmış ve “Ne, bu tür romantik cümleleri benim yazmamı beklemiyordun, değil mi?” demişti. “Ben bilgisayar programcısıyım, Alice. Bilgisayarların ayaklarını yerden kesebilirim, kadınların değil. Shane McGowan’ın işini bilen ellerinde güvendesin, inan bana.” Gülmüştüm. Beni nasıl güldüreceğini hep bilmiştir.

Beni onun önünde soyunmaya zorlamanın David için mantıklı bir şey olduğuna inanamıyorum. Beyninde bir şeyler olmuş olmalı, sigortaları atmış sanki. Korkunç derecede baskı altında. Duygularını açıklamayı beceremeyen insanlar genelde baskı altındadır.

Onu tekrar kıskırtmayı göze alamıyorum, bu yüzden yatak odasına dönüp sessizce yorganın altına giriyorum. David yüzünü öbür tarafa çevirmiş, yatağın en ucunda. Kısa süre sonra en kötü uyku çeşidine yenik düşüyorum; cehennemde saatte yüz kilometre hızla gitmek gibi tedirgin edici rüyalarla dolu üzücü ve sarsıcı bir uyku. Florence'ı yalnız başına ağlarken görüyorum ama ona gidemiyorum, çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Elms ve yol arasında yatan Laura'yı görüyorum; henüz ölmemiş, bıçağı göğsünden çıkarmaya çalışıyor.

Ritmik bir vuruş duyuyorum. Tik tak sesi. Kafam karışıyor, kalp kırıyor; oturuyorum; uyuyor muyum, uyanık mıyım bilemiyorum. David'in tarafı boş. Bir an için olduğum yerde kalıyorum, dehşete düşüyorum. Yalnız olan, göğsünden bıçaklanan, zifiri karanlıklarda kalan benim. Sonra bunu anlamış olmak, sarsıcı gerçek beynime soğuk, boğucu bir dehşetle hücum ediyor. Florence. Florence'ı istiyorum. Ciğerlerim ağır bir şeyle dolu, nefesim boğazımda sıkıştı. Ağlayamayacak kadar acınası haldeyim.

Saate bakıyorum. Neredeyse beş. Yatak odası kapısına gidiyorum ve kapıyı elimden geldiğince sessizce açıyorum. Bebek odasının kapısı hafif aralık, sıcak sarı bir ışık dilimi yere düşmüş. David'in fısıldayan sesini duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Öfke içimde kıvranıyor, ağzımdan çıkıp beni ele vereceğinden korkuyorum. O odada olmalıyım ben, hakkı olmadığı halde burada bulunan biri gibi titrememeliyim.

Ama o da yanlış. Şu an odada kimse olmamalıydı. Florence yatağının yanındaki beşiğinde uyuyor olmalıydı. Ben öyle olmasını istemiştım ama Vivienne her zamanki gibi karşı çıkmıştı “bu modern düşüncelere” “Çocuk doğduğu günden itibaren kendi odasında, kendi karyolasında olmalıdır” demişti sertçe. David de onu onaylayınca razı olmuşum.

Tüm hamileliğimi razı olarak geçirdim. David Vivienne'i her onayladığında gururumu bastırdım ve çocuğumla ilgili bir konuda dışarıda tutulmuş olmanın verdiği acıyı gizledim. David'in Vivienne'e karşı çıkmasının zor olduğunu, onun annesine sadık bir oğul olduğunu söyledim kendime. Bunun güzel bir şey olduğunu düşündüm hep. Dışarıdan hep itaat örneği gibi görünmüşümdür, oysa sözlere dökülemeyen muhalefet duygusuyla içten içe yan-

dım. Pasifliğim canımı sıkılmıyordu, çünkü garip bir şekilde geçici bir durum olduğunu biliyordum. Florence Vivienne'in kızı değildi, benim kızımdı ve zamanı gelince ben de konuşacaktım.

Bazen kendimi Vivienne için üzülürken bulurum, kendi kafamdan bir tane daha doğurarak onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi gelir bana. Onda ilk sevdiğim şeylerden biri müdahaleci, kontrol edici karakteriydi. David'in kocam olmasını istediğim kadar Vivienne'in de kayıinvalidem olmasını istedim.

Nefesimin ve kalp atışlarımın bandodan daha çok ses çıkardığımı düşünerek parmak uçlarımda Florence'in odasına yaklaşıyorum, David'in sözleri anlaşılabilir hale geldiğinde duruyorum. "Güzel kızım" diyor. "Tam yüz on gram almış. Büyüyen kızıma da tam bu gerek. Aferin benim minik kızıma. Aferin Küçük Surat." Yine o isim. Yumuşak bir dokunuş ve bir iyi geceler öpücüğü duyuyorum. "Yeni beze gerek yok bence." Bu benceyi not ediyorum aklıma, "babasına göre" demiyor. Tüm bunları Simon Waterhouse'a anlatmalıyım. Bunun kanıt sayılmayacağını biliyorum ama düşüncelerinin şekillenmesine yardımcı olabilir. David iki haftadır "babası" diye bahsediyor kendinden, üçüncü tekil şahıs gibi. Beni duymasını umursamadan koşarak geri dönüyor ve yatağa atıyorum. İçimdeki umutsuzluk deposunda birkaç gözyaşı daha buluyorum. O öpücük sesi bitirdi beni.

Ben kızımı öpmek istiyorum. Anne babama sarılmak, onları öpmek istiyorum ama asla yapamayacağım. Dayanamıyorum. Beni yatağa koyup saçma bir kâbus gördüğümü ve sabah her şeyin düzeleceğini söylemelerini istiyorum.

Ben çocukken çok dikkat edilen bir yatma törenim vardı. Önce babam bana hikâye okurdu, sonra annem yukarı gelip bana üç ya da dört şarkı söylerdi. Ne kadar söylerse söylesin, ben hep bir tane daha isterdim; o da hayır demezdi. "Hoşça kal Siyah Kuş", "İkinci El Gül", "Caddenin Güneşli Yanı" hepsinin sözlerini tamamen hatırlıyorum. Şarkılardan sonra babam final sohbeti için tekrar yukarı çıkardı. Bu benim en sevdiğim bölümdü. Babam sohbet konusunu seçmeme izin verirdi hep, o gecenin konusuna karar verilince yanımda mümkün olduğunca uzun kalsın diye aklıma gelen bütün soruları sorardım.

O zamanlar dört ya da beş yaşlarındaydım. Babası evi terk ettiğinde David altı yaşındaymış. Kayınpederimin ismini bile bilmiyorum, dahası neden sormamam gerektiğini hissettiğimi de. Babamı sorguya çekerek uyku vaktimi geciktirdiğim bütün o geceler... Hastalarımın en uygun tedavi yöntemini bulmak için sordu-

ğum bütün o sorular... Soru sormak benim doğamda var. Sadece David bana sormamam gerektiği hissini veriyor. Karakterinin derinliklerine inmeye çalıştığımdan şüphelenirse kaba olduğumu, her şeye karıştığımı söyleyerek tepki gösteriyor. “Ne bu, işkenceli sorgulama mı?” diyor. Bazen de “İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Davaya vekili tanığa şantaj yapıyor” diyor. Sonra kahkaha atıp konuşmanın bittiğini göstermek için odadan çıkıyor. Bu durumu geçmişte yaşadığı acılara veriyor, bu yüzden olanlara göz yumuyordum.

Terk edilmesi zor bir alışkanlık bu. Bu gece yaptıkları için bile kendimi suçlamaktan kaçınamıyorum. Onun için her şeyi yapacağıma inanmasını sağladım hep ve o bunun doğru olmadığını anlıyor. Bu evdeki bebeğin Florence olduğunu David için bile kabul etmeyeceğim. Onu üzme istemezdim ama oldu. Bazı olayların engellenmesi imkânsız.

Uzaklardan bir gürültü duyuyorum. Araba sesi. Vivienne ve Felix. Beni uyandıran bu muydu? Yataktan çıkıp pencereye gidiyorum. Ellerim altın zinciri arıyor. Vivienne’in evindeki perdelerin hiçbirisi kolayca açabileceğiniz türden değil. Başarısızlıkla sonuçlanan birkaç girişimden sonra zinciri doğru yönde çekmeyi başarıyorum ve perdeler yavaşça açılıyor. Vivienne’in Mercedes’inin farları yola uzanıyor, beyaz altından iki uzun parlak toz ışını. Eski ahırın duvarında evle yol arasındaki alanı çoğunlukla kaplayan turuncu ve loş bir aydınlığa neden olan bir ışık var. Bu ışık Laura öldürüldükten sonra koyulmuş buraya. Önceden olsa gecenin bu saatinde hiçbir şey göremezdiniz.

Polis Laura’nın ölüm saatini dakikası dakikasına biliyor mu, yoksa kaba bir tahmin mi yapmış merak ediyorum. Kadının ölümünden hemen sonra bizimle konuştuklarında tek söyleyebildikleri kadının gece saat dokuzla sabahın ilk ışıkları arasında bir zamanda bıçaklandığıydı. Onu zifiri karanlıklarda ölürken düşünmeyi sevmiyorum. Laura’yla sadece bir kez karşılaştım. Beni sevmemişti. Sığ ve iradesiz bir aptal olduğuma inanarak öldü.

Vivienne’in uyanık olduğumu görmesini istemediğimden perdeleri kapatacak zincire uzanıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Çabuk, çabuk. Ona hazır değilim henüz. Perdeler çok küçük bir aralık bırakarak kapanıyor. O aralıktan bakıp Vivienne’i görüyorum. Mutlu görünmüyor. Pilili siyah pantolon ve siyah yün palto var üzerinde. Elini Felix’in olduğu tarafa uzatmadan önce birkaç saniye sakince eve bakıyor, saldırı hazırlığı içindeki bir kadın gibi. Çocuk eli tutuyor; dik başlı ve kararlı bir ifadeyle eve yürüyorlar, Vivienne bir yandan da tekerlekli valizini çekiyor. Yürürken ko-

nuşmuyorlar. Florida'da tatil yapıp dönen hiç kimse onlardan daha az tatilci gözükmemiştir.

David'in nefesini boynumda hissediyorum. "Korkmakta haklısın" diye fısıldıyor. Nefesim kesiliyor ve dengemi neredeyse kaybediyorum. Vivienne'e o kadar odaklanmışım ki geldiğini duymamışım. "Yapmaya çalıştığını hemen anlayacaktır." Şu ana kadar geri adım atıp açıkça özür dilememi, annesini güven verici bir "Endişelenme anne! Hepsi geçti!" cümlesiyle karşılayacağımı ummuş. Beni korkutmaya çalışıyor çünkü kendi de korkmuş.

Başarıyor. Simon Waterhouse'u arayıp, eve gelerek beni kurtarmasını söylemek istiyorum çılgık çılgıca. Kucağında saklanmak, Florence ve benim iyi olacağımızı söylediğini duymak istiyorum. Her terapistin listesinde bulunan hasta tipine dönüştüm. Muhtaç, sorumlu bir yetişkin gibi davranma beklentisiyle başa çıkamayan biri olarak meslekte drama üçgeni diye bilinen şeyi yarattım. Kendimi kurban, David'i zorba, Simon'ı da kurtarıcım rolüne oturttum.

Ön kapı tıkırtıyla açılıyor ve ahşap bir gümbürtüyle kapanıyor. Vivienne geri döndü.

3 eylül 2003, 21:00

“Kesinlikle hayır demiyorum. Henüz bilmiyorum. Elimden geleni yapacağım.” Simon “Bugün daha önce konuşmadık mı? O konuşmadan sonra önemli bir şey oldu mu?” deme ihtiyacı hissetti. Annesi tam zamanlı çalışırken her şey daha kolaydı. Bu kadar çok telefon konuşması yoktu o zamanlar.

“Ne zaman öğreneceksin peki?”

“Bilmiyorum. İşe bağlı. İşimin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.” Umurundaydı sanki. Hiçbir fikri yoktu ki. Pazar günü akşam yemeğinin daha önemli olduğunu düşünüyordu kadın.

“Sende neler var?” diye sordu Kathleen Waterhouse. Simon aslında görmese de görebiliyordu annesini, telefonu kafasının yan tarafına gömmek ister gibi kulağına bastırıldığını biliyordu. Kadın elinden gelen çabayı göstermezse oğluyla arasındaki iletişimin kopacağından korkuyordu. Telefonu kapattıktan sonra kulağı kızarmış olacak ve acıyacaktı.

“Bir şey yok.” O sabah piyangodan büyük ikramiye çıksa veya uzay gemisinde seyahate çıkacağı söylense bile bir şey yok derdi annesine. Annesiyle konuşmalarının sakın ve eğlenceli geçmesi gerektiğine inanıyordu. Ona söyleyeceği şeyleri, anlatacağı olayları veya fıkraları konuşmadan önce düşünürdü, ancak o çekingen “Merhaba canım. Annen ben” diyen sesi duyunca her şey dilinin ucunda kalırdı. İşte o zaman ne kadar isterse istesin asla çıkamayacağı bir senaryo olduğunu anlardı. İşte o zaman “Merhaba anne. Nasılsın?” der ve gelecek hafta, sonraki hafta, yani her hafta pazar günleri boş olup olmadığı sorularıyla mücadele etmekten vazgeçerdi.

“Sende neler var?” Sonraki suflesi buydu. Kadın hep yaptığı gibi tek bir şey söyleyecekti.

“Bugün çamaşırhanede Beryl Peach’le karşılaştım.”

“Ya, demek öyle.”

“Kevin bir süre evde kalacakmış. Buluşmak isteyip istemediğini ona sen sorabilirsin.”

“Muhtemelen onunla buluşamayacak kadar meşgul olacağım.” Kevin Peach, Simon’ın okuldan arkadaşıydı. Kısaca özetlemek gerekirse, Simon Peach’in küçük grubunun maskotu, çılgın pisliği olmaktan sıkılana kadar öyleydi. Peach ve arkadaşları, Simon’ın gereksiz yere kavga çıkarmasından hoşlanırdı, ona bakmayacak kızlara yaklaşması için onu tahrik ederlerdi. Simon’ın dikkatle yazdığı notları kopya eder, onun gibi A alamayınca yine onu suçlardı. Teşekkür falan da yoktu. Simon’ın artık yeni bir çevresi vardı; Charlie, Sellers, Gibbs ve diğerleri. Polislerin arkadaşlığı yüzeysel olur, işle alakalı ve eğlencelidir. Charlie hariç. O hep bunun ötesine geçmeye, daha fazla öğrenip daha derine inmeye, daha iyi tanımaya çalışmıştır.

“Pazar olmazsa ne zaman görebileceğim seni peki?” diye sordu Kathleen Waterhouse.

“Bilmiyorum anne.” Alice bulunana kadar olmaz. Simon keyifsizken anne babasını görmeye dayanamıyordu. Onlarla olmak, büyüdüğü evin otuz senedir değişmeyen boğucu havası keyifsiz bir ruh halini ölümcül bir ıstıraba dönüştürebilirdi. Zavallı aptallar, onların hatası değildi. Simon’ı gördüklerine hep çok memnun olurlardı. “Neden bekleyip bir yolunu bulmaya çalışmıyoruz?”

Zil çaldı. Simon’ın tüm vücudu kaskatı kesildi. Annesi zili duymamış olsun diye dua etti. Yoksa bütün sorulara maruz kalacaktı; kimdi o? Yani kim olabilirdi? Saat dokuzda çıkıp gelmek kabalık değil miydi? Böyle bir şey yapan birini mi tanıyordu Simon? Kathleen Waterhouse plansızlıktan hoşlanmazdı. Simon hayatının çoğunu planlı geçirmeye çalışmıştı. Kapıyı çalan her kimse vazgeçip gideceğini umarak zili duymazdan geldi.

“Ev nasıl?” diye sordu annesi. Ev bir hayvanmış veya çocukmuş gibi her telefon ettiğinde sorardı bunu.

“Kapatmak zorundayım anne. Ev iyi. Gayet iyi.”

“Neden kapatmak zorundasın?”

“Kapatmak zorundayım işte, tamam mı? Yarın ararım seni.”

“Tamam canım. Hoşça kal. Tanrı seni korusun. Sonra konuşuruz.”

Sonra mı? Simon dişlerini sıktı. Kadının lafın gelişi öyle söylemiş, bu gecenin ilerleyen saatlerini kastetmemiş olmasını umdu. Annesine daha az telefon etmesini söyleyemediği, bunu başara-

madığı için kendinden nefret etti. Anlaşılabilir bir rica olurdu. Neden yapamıyordu ki sanki?

Kahrolası ev iyiydi. Parkın yanındaki sessiz bir çıkmaz sokakta bulunan ev, alt katta iki, üst katta iki odası bulunan teraslı bir yapıydı; anne babasının evinden yürüyerek beş dakika uzaklıktaydı. Çok cazip bir evdi ama küçüktü; Simon kadar uzun bir adam için yanlış seçimdi ama eve bakarken dikkatini çekmemişti bu. Artık eve bağlanmıştı ve bir odadan diğerine geçerken eğilmek çok da zor gelmiyordu.

Bu evi üç yıl önce aldığı anda emlak fiyatları saçmalama sınırındaydı ve Simon mortgage ücretini ödemek için hâlâ çabalıyordu. Annesi oğlundan ne evden ayrılmasını istedi, ne de evden neden ayrılma ihtiyacı duyduğunu anladı. Oğlu şu an olduğundan daha da uzağa taşınırsa çok mutsuz olurdu. Simon “Köşedeyim, bir şey değişmeyecek ki” diyebiliyordu. Değişim, dehşet verici bir şey.

Zil yeniden çaldı. Simon koridora çıkınca Charlie’nin sesini duydu. “Bırak da içeri geleyim, seni kahrolası keşiş, inzivaya mı çekildin!” diye bağıyordu kadın gülererek. Simon saatine baktı, kadının ne kadar kalmayı planladığını merak etti. Kapıyı açtı.

“Tanrı aşkına, sakın ol.” Charlie adamın yanından geçti, elinde kahverengi bir paket vardı. Davet edilmeden odaya yöneldi, paltosunu çıkardı ve oturdu. “Bunu sana vermeye geldim.” Kapalı zarfı Simon’a uzattı.

“Bu ne?”

“Şarbonlu zarf.” Adama bakıp somurttu. “Simon, kitap tabii ki, ne olacak? Sadece kitap. Panik yapmaya gerek yok. Kusura bakma aramadım ama Olivia’yla bardaydık ve bana bunu verdi. Olivia erken gitmek zorunda kaldı, ben de uğrayıp bunu sana veririm diye düşündüm, annen için.”

Simon zarfı açtı ve *Her Şeyi Riske Atmak* adlı beyaz kapaklı bir kitap çıkardı. Yazarı annesinin en sevdiği yazar olan Shelagh Montgomery’ydi. Yazarın isminin altında büyük siyah harflerle “DÜZELTİLMEMİŞ İLK METİN” yazıyordu. Charlie’nin kız kardeşi Olivia gazeteciydi ve birçok kitap eleştirisi yazmıştı. Simon’ın okudukları bir elin parmaklarını geçmezdi, onlar da gereksiz ve saçmaydı. “Bu henüz yayımlanmadığı anlamına mı geliyor?”

“Aynen öyle.”

“Annem gerçekten çok mutlu olacak. Teşekkürler.”

“Teşekkür etme. İlk paragrafı oku ve yazılmış en kötü kitaplardan biri olduğunu gör.” Charlie düşünceli biri olduğu açığa çıktığında hep yaptığı gibi sıkılmış görünüyordu. Charlie sık sık Oli-

via'dan aldığı kitaplardan verirdi Simon'a. Her defasında acımasızca dalga geçerdi kitapla, düşünceli olduğunu sahte bir alayın arkasında saklamaya kararlıydı çünkü. Güzel erdemlere sahip olmaktan utanıyordu sanki.

"Hâlâ dekore ettirmedin demek." Beğenemeyerek etrafa baktı. "Buraya giren evde doksanlık bir dulun yaşadığını sanır. Neden bu komik duvar kâğıdını boyatmıyorsun? Ve bütün şu süsler! Simon, genç bir adamsın sen. Şöminenin üstüne porselen köpekler koymak pek hoş karşılanmaz. Normal değil."

Köpekler ev ortamının samimi görünmesi için anne babasından hediye idi. Simon kitap için Charlie'ye minnettardı, bu yüzden öfkesini bastırmaya çalıştı. O ve Charlie çok farklıydı, birbirleriyle konuşmayı başarabilmeleri bile ilginçti. Simon bir başkasının evi hakkında yorum yapmayı aklından bile geçirmezken, Charlie kabalığın sevgi gösterisi olduğu bir dünyada yaşıyor gibiydi. Bazen Charlie, Olivia'yı polis merkezine getirirdi ve Simon iki kardeşin birbirine hakaretler savurduğunu görüp şaşırırdı. "Kahrolası deli", "cehennemden gelen psikopat kaltak", "ucube", "beyinsiz mongol" Charlie ile Olivia bu hakaretleri sanki iltifatmış gibi savururdu. Birbirlerinin kıyafetleri, davranışları, tavırlarıyla dalga geçerlerdi. Simon onları bir arada gördüğünde tek çocuk olduğuna şükrederdi.

Charlie'nin dünyasında, yarınki işgününü bekleyebilecekken kitap vermek için gece dokuzda çıkagelmek kabul edilebilir bir şeydi. "Laura Cryer'ın Elms'ten neden tek başına çıktığını merak ediyordun" dedi koltuğun kenarındaki *Moby Dick*'i alıp karıştırırken. "Dosyalara baktım. Oğlunun battaniyesini bırakmak için gitmiş oraya. Önceden götürmeyi unutmuş çünkü. O gece Vivienne Fancourt bakacakmış bebeğe. Laura gece kulübüne gidecekmiş."

"Gece kulübüne mi?" Simon iş konuşacak havada değildi, konuya geçmek zor geldi. Akı hâlâ Charlie'den kurtulmak ve kitabına dönmekle meşguldü. Charlie'nin kitabı ayracı yerine koymaya zahmet etmeden kapattığını fark etti. Bir kez daha öfkesini bastırdı.

"Evet, bilirsin ya, genç insanların eğlenmek için gittiği yerlerden biri. Cryer bekârdı, boşanma davasının sonuçlanmasını bekliyordu."

"Belki de yeni birini bulmuştu ve Fancourt onu kıskanmıştı."

"Yeni birini bulmamıştı. Arkadaşları arayışta olduğunu söyledi. Yalnızdı" dedi Charlie sinirli bir tavırla.

Simon engellendiğini hissetti, durumlar özellikle David Fanco-

urt'u korumaya elverişliydi sanki. Adam cinayet değilse de bir şeylerin suçlusu olmalıydı. Muhtemelen cinayet tabii. Alice'in kaybolması ile Laura'nın ölümü bir şekilde birbirine bağlıydı, Simon hayatı üstüne bahse girebilirdi bu konuda. "Darryl Beer'ı Brimley'de ziyaret etmemin sakıncası var mı?"

Charlie bağırmaya başladı. "Evet, var tabii ki. Neden yapmak istiyorsun bunu? Simon, aklını kaçırana kadar düşünmeye bayıldığın... bu olasılıklara kapılmayı bırakmak zorundasın..."

"Doğruluğu ispatlanıncaya kadar kalıbının dışındakileri kastediyorsun sanırım?"

"Evet. Onlar dışındakileri. Ama bu onlardan biri değil. Şimdi yanlış düşündüğünü itiraf etme ve ilerleme zamanı."

"Öyle mi? Sen ne zaman böyle bir şey yaptın ki? Sen de benim kadar inatçısın, biliyorsun bunu. Senin öyle düşünmen doğru olduğunu göstermez. Hep böyle yapıyorsun!"

"Ne yapıyorum?"

"Kendi düşünceni evrensel bir ahlak yasasına dönüştürmeye çalışıyorsun!"

Charlie geri çekildi. Birkaç saniye sonra "Ben sana karşı çoğu zaman kibarken, sen bana karşı neden bu kadar kötüsün diye merak etmiyor musun hiç?"

Simon ellerine baktı. Evet, merak ediyordu.

"Kişisel fikrim değil ki bu" dedi kadın sakince. "Beer'ın itirafı. DNA sonuçları. Düşünceleri asılsız ve aldatıcı olan tek kişi sensin! Laura Cryer'ı Darryl Beer öldürdü, tamam mı? Bana inan. O dosyanın bu dosyayla, Alice ve Florence Fancourt'la hiçbir bağlantısı yok."

Simon başıyla onayladı. "Seni kızdırmak istemezdim" dedi.

"Âşık mı oldun ona? Alice'e?" diye sordu Charlie. Korkmuş gibiydi. Bunu söyler söylemez, Simon ziyaretin asıl amacının bu olduğunu anladı. Bu soruyu adama sorma ihtiyacı duymuş, cevabını öğrenmek istemişti Charlie.

Simon kızdı. Kendini ne sanıyordu da böyle sorular sorabiliyordu bu kadın? Charlie'den evden hemen gitmesini istemesini engelleyen tek şey, ona karşı onun istediği hisleri besleyememesinin getirdiği suçluluk duygusuydu.

Charlie, Simon'ın peşinden koşan tek kadındı. Bu flört Simon Suç Araştırma Birimi'nde geçici olarak görevlendirildiği gün başlamıştı. Simon başlarda kadının kendisiyle dalga geçtiğini sanmıştı; bu durum, Sellers ve Gibbs'in onu aksine inandırana kadar devam etmişti.

Simon Charlie'ye karşı romantik duygular beslemeyi başarsa bilse ikisi de mutlu olacaktı. Bu durumun Simon'ın hayatını kolaylaştıracağı kesindi. Çoğu erkeğin, hatta çoğu polisin aksine Simon dış görünüşüne pek dikkat etmezdi. Charlie'nin iri göğüsleri ve biçimli uzun bacakları varsa ne olmuş yani? Düzgün vücudu, Simon'a karşı ilgili ve her daim hazır olması adamın onu korkutucu bulmasının sebeplerindendi. Sayısız aşağılama ona yerini öğretmeden önce okulda takıldığı kızlar gibiydi o da, ona asla bakmayacak türdendi. Ayrıca kadın iki kariyerinde de başarılıydı. Kafasına koyduğu her konuda başarılı olabilen tiplerdendi.

Üniversitede Anglosakson, Norveç ve Kelt Kültürü bölümünde okumuştı. Polis kuvvetlerine katılmadan önce dört yıl boyunca gelecek vaat eden bir akademisyen olarak çalışmıştı. Hak ettiğini bildiği bir terfi bu genç akademisyene önceki başarıları ve yayımladıkları yüzünden sinir olan bölüm başkanı tarafından engellenince, polis kuvvetlerinde her şeye sıfırdan başlamış ve rekor bir sürede komiser yardımcısı olmuştu. Başarıları Simon'ı hem etkiliyor, hem de korkutuyordu. Kadın çoğu zaman kendini yetersiz hissetmesine neden oluyordu.

Geriye bakınca ne kadar aptalca davrandığını anlıyordu Simon. Charlie onu istediğini açıkça belirtmişti, Simon'ın hayatında inkâr edilemez bir boşluk vardı, düzen bir kız arkadaşı olması gerektiğini söylüyordu ve tek gönüllü de Charlie'ydi. Kafasındaki bir ses ilk günden beri muhalefet etmişti ama o bu sesi duymazdan geldi ve bunun yerine kendine Charlie'nin ne kadar mükemmel olduğunu, kendini şanslı hissetmesi gerektiğini söyleyip durdu.

Kadın Sellers'ın geçen seneki kırkinci yaş gününde harekete geçmişti sonunda. Simon sersemlemişti, zombi gibiydi; hiçbir şey yapması gerekmedi aslında. Kadın onu kontrolüne almıştı, Sellers'ın misafir odasını bile ayarladığını söylemişti. "Oraya bizden önce giren olursa, Sellers kendine yeni bir iş arayacak!" diye espri yapmıştı.

Bu Simon'ı tedirgin etti ama hiçbir şey söylemedi. Simon, kadının yatakta da normaldeki gibi olacağından, tartışma götürmez bir ses tonuyla durmadan neyin nasıl yapılması gerektiği konusunda emirler vereceğinden korktu. Simon çoğu adamın böyle şeyleri umursamadığını biliyordu, ama bu manzara ona itici geldi. Her şeyi yanlış anlayıp berbat edeceğinden emindi.

Yine de biraz daha ileri gitmeye karar verdi. Öpüşmeleri devam ederken Charlie heyecanlanmış görünüyordu, Simon da heyecanlanmış gibi yaptı. Onun gibi hızlı hızlı nefes aldı; filmlerde görme-

se aklının ucundan geçmeyecek, ona romantik gibi gelen birkaç güzel söz söyledi.

Sonunda Charlie onu Simon'ın küçük misafir odasına götürdü ve tek kişilik yatağa attı. Şanslıyım dedi Simon kendine bir kez daha. Çoğu adam onun yerinde olmak için Dünya Kupası finali biletlerini verirdi. Charlie gözünün önünde soyunurken kadını korku ve hayranlıkla izledi. Mantıklı olarak, yani beyninin mantık tarafıyla düşününce, kadını özgürlükçü düşündüğü, ilk adımı erkeğin atması gerektiği şeklindeki o seksist saçmalığa uygun hareket etmediği için takdir ediyordu. Ancak itiraf etmeye çekinse de, tüm içgüdüleri cinsellik konusunda asabi davranan kadın düşüncesine isyan ediyordu.

Charlie üstüne çıkıp, gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca 'Çok geç' diye düşündü Simon. Yapılacak tek şey zevk almaya çalışmaktı. Kendinden beklenenin bu olduğunu düşünerek ellerini kadının vücudunda gezdirmeye başladı.

Hikâyenin bu bölümünde, Simon'ın hafızası anlatılamayacak kadar korkunç bazı detayları atlıyor hep. Belli bir noktada daha fazla devam edemeyeceğini anlamasını hatırlamak yeterli. Dizlerindeki Charlie'yi kaldırdı, bir özür mırıldandı ve arkasına bile bakmadan koşarak çıktı odadan. Kadın korkak ve zavallı olduğunu düşünmüştü muhtemelen. Ertesi gün bu utanç verici başarısızlığının tüm polis merkezinin dilinde olmasını bekledi ama kimse bir şey demedi. Simon Charlie'den özür dilemeye çalışınca kadın onun sözünü kesti, "Kızmıştım evet, ama şimdi pek bir şey hatırlamıyorum." Adamın daha fazla utanmasını istemiyordu kuşkusuz.

"Evet?" dedi Charlie. "Bir cevap gelmedi, Proust'un dediği gibi. Alice Fancourt'la alakan nedir? Kadını sadece uzun sarı saçları olduğu için mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Simon İspanyol engizisyonu önüne çıkmış gibi hissetti kendini. Bu derece sığ olmakla itham edildiği için kızmıştı. Uzun sarı saçların konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Simon'ı etkileyen, Alice'in yüzündeki açık sözlülük, kırılganlık, sadece yüzüne bakarak ne hissettiğini anlayabilmektir. Ağırbaşlılığı Simon'ı duygulandırmıştı. Kadına yardım etmek istemişti, kadın da yardım edebileceğine inanmıştı. Alice'e göre bir alay konusu değildi Simon. Alice Simon'ı tam da adamın görülmek istediği şekilde görmüştü sanki. Alice kaybolunca Simon devamlı onu düşünüyor, o an söylediği her şeyin üstünden geçiyor, ona her konuda tüm kalbiyle inandığını söyleme ihtiyacıyla kıvranıyordu. Bu düşüncele-

ri duyması için artık çok geç olabilirdi; sanki kaybolarak gerçekliği aşmış, efsane olmuştu.

“Ona âşıkısın” dedi Charlie asık bir suratla. “Dikkatli ol, tamam mı? Yanlış yapma sakın. Kardan Adam’ın gözleri senin üzerinde. Eğer yine hata yaparsan...”

“Bu sabah Proust bana da söyledi bunu. Ne dediğini anlamadım. Birkaç uyarı aldım ama çoğu insan alır.”

Charlie yavaşça iç geçirdi. “Çoğu insan diyemeyiz aslında, ben hiç almadım. Gibbs ve Sellers da almadı.”

“Kusursuz olduğumu söylemedim” dedi Simon hemen savunmaya geçmesi gerektiğini düşünerek. Gibbs ve Sellers’ın olabileceğinden daha iyi bir polisti ve Charlie biliyordu bunu. Proust da biliyordu. “Risk alıyorum. Bazen çığırından çıkıyor, biliyorum ama...”

“Simon onlar sadece uyarıydı, çünkü Proust’a sana karşı anlayışlı olması için adeta yalvardım. Senin kararlarını sorgulayan herkesi ezerek çalışamazsın!”

“Biliyorsun ki her şey bu kadar basit değil.”

“Kardan Adam seni atma taraftarıydı. Dilimde tüy bitene kadar yalakalık yapmak zorunda kaldım, Kardan Adam da daha yüksekteki birkaç kişiye yalakalık yaptı. Ama pek işe yaramadı.”

Bunları ilk kez duyuyordu Simon. Sadece gerçekten gerektiğinde sinirlenirdi. “Ne... ne diyorsun sen?” dedi, kendini aptal gibi hissediyordu. Bu konuda Charlie’den daha fazla bilgi sahibi olmalıydı. “Bana neden söylemedin?”

“Bilmiyorum” diyerek konuşmaya başladı Charlie. “Herkesin sana karşı olduğunu hissetmeni istemedim, gerçi ne olursa olsun sen böyle hissediyorsun ya. Bak, davranışlarını frenletebileceğimi ummuştum ve gerçekten de son zamanlarda çok daha iyisin bu konuda, bu yüzden bu Alice Fancourt konusunun her şeyi berbat etmesini istemiyorum. Seni kontrol altında tutacağıma söz verdim Proust’a, bu yüzden...”

“Bu yüzden insanlara karşı ne hissettiğimi de kontrol etmeye başlayacaksın, öyle mi?” Simon çileden çıkmıştı. Charlie onu hem beladan uzak tutmuş, hem de belanın tam içine atmıştı. Kadının patronluk tasladığını düşündü. Simon acı gerçeği kaldırmayacak küçük bir çocuğu sanki.

“Saçmalama. Yardım etmeye çalışıyorum, tamam mı? Ben her şeyi berbat etmek üzere olsam, senin beni engellemeni isterdim. Çünkü arkadaşlar böyle yapar.” Sesinde bir titreme vardı.

Simon, Charlie’nin kırılgan ifadesini görünce ardından gözyaşları geliyor diye panikledi. “Özür dilerim.” Böyle söyleyince belki

özür dilemek zorunda olduğu için dilediğini, belki de gerçekten hatalı olduğunu düşündü. Charlie vurdumduymaz görünürdü ama Simon kadının kolayca kırıldığını ve ihanete uğradığını hissettiğini biliyordu. Şimdi de öyle hissettiğinin farkındaydı. Charlie'nin söylediği gibi diğer ortak noktalarıydı bu.

Charlie ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Bir gece kulübüne giderim belki" dedi anlamlı bir ifadeyle.

"Kitap için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Evet evet."

Simon, kadın gider gitmez bir sandalyeye çöktü; önemli bir parçasını kaybetmiş gibi sarsılmıştı. Düşünmeye, hayatını Charlie'nin verdiği bu bilgiler doğrultusunda yeniden değerlendirmeye ihtiyacı vardı. Yalan söyleyenin niyeti ne kadar şerefli olursa olsun, yalanlar öldürücüydü. İnsanı hayatının temel gerçeklerini bilme hakkından mahrum ediyordu yalanlar.

Kaçma, uzaklarda bir yerlerde yepyeni bir hayata başlama isteği yeni bir fikrin cazibesiyle geri döndü. Yarın işe gitmemek çok kolay olabilirdi. Keşke Charlie'ye veya herhangi birine Alice'i bulacakları konusunda güvenebilseydi. Ama Simon hariç takımdaki hiç kimse onun standartlarında iş çıkarmazdı. Simon'ın böyle düşünmesinin sebebi kendine tamamen güvenmesi değildi. Belki de işinde düşündüğü kadar iyi değildi. Belki de bu sığ ve yapay dünyada itaat ve uysallık, tutku ve zekâdan daha muteberdi.

Geçmişte tüm amirlerinin ondan kurtulmak istediğini öğrenmiş olmak Simon'a tüm çabalarının boşa gittiği hissi verdi. Gidip bütün kafaları yumruklamaya başlayabilirdi. Ya zaman sıralaması yanlışsa? Bu Simon'ın hislerini değiştirmiyordu. Bu gece huzursuz uyuyacaktı.

27 eylül 2003, cumartesi

Vivienne'le beraber polis merkezinde bir sorgu odasındayız. Hayatımda bulunduğum en sinir bozucu yerlerden biri burası; küçük, havasız, en fazla üç metrekare büyüklüğünde ve mide bulandırıcı yeşil duvarları var. İçeri girdiğimizde gri yer döşemesi ayaklarımıza yapıştı. Her adımdan sonra ayağıımızdaki döşeme parçalarını soymak zorunda kaldık. Odadaki tek pencere demirli ve sandalyelerin hepsi zemine sabitlenmiş. Önümüzdeki masa sigara yanıklarıyla kaplı. İdrar, sigara ve ter karışımı nahoş kokuyu duymamak için ağızımdan nefes alıyorum.

“Burası nasıl da korkunç bir yer böyle?” diyor Vivienne. “Burası suçlular için. Bize bakınca suçlu olmadığımızı anlayacaklarını düşünmüşsündür.”

Vivienne kesinlikle suçlu gibi gözükmüyor. Gri yün bir takım elbise ve gri süet ayakkabıları var. Beyaz kısa saçları kusursuz ve tınakları törpülü, cilalı ve her zamanki gibi ojesiz. Onu tanımayan biri aşırı stresli olduğunu anlayamaz.

Vivienne bağırarak konuşmuyor, ağlamıyor, yaygara koparmıyor. Ne kadar ümitsizse o kadar sakinleşiyor. Oturup derin derin düşünüyor. Duvarları izliyor, pencerelerden dışarı bakıyor; suratı asla renk vermiyor, kendi sessizliğine sınıyor. Sevgili Felix'i için bile her zamanki canlı Vivienne olamıyor. O da kaybolabilirmiş gibi çocuğa sıkıca sarılıyor. Bu sabah ona Felix'in başka bir yerde kalması gerektiğini söyledim ama kararlı bir ifadeyle “Kimse bir yere gitmiyor” dedi.

Mutlak gücüne güvenerek emirler verir hep böyle. David beni annesiyle tanıştırmak için eve getirdiğinde, Londra'ya dönerken binmem gereken tren, bizi götürdüğü restoranda yemem gerekenler hakkında direktifler verme şekli hoşuma gitmişti. O za-

manlar arkadaşlar insanı hayatın sorumluluğunu tamamen yüklenip tek başına ilerlemesi için yalnız bırakmadan önce kibar tekliflerde bulunur diye düşünüyordum. Çok önemli zamanlarda müdahale etmez, fikirlerini kabul ettirmeye çalışmazlardı, umursamazlardı çünkü.

Vivienne hayatımın kontrolünü eline aldığı bana kızına davranacağı gibi davrandığını düşündüm. Onun için çok önemliydim, yoksa neden umursasın ki? Tren ve yemek konusunda haklıydı. Vivienne aptal değildir. Kendim için vereceğim kararlardan çok daha iyi kararlar veriyordu benim için. David'le tanıştıktan iki ay sonra daha güzel bir saç şeklim, sevdiğim ve bana yakışan, ama bana kalısa almaya asla cesaret edemeyeceğim kıyafetlerim vardı.

Vivienne'in randevusundan önce polis merkezine vardık. Vivienne kim olduğumuzu söyledi ve danışmadaki orta yaşlı, polis üniformalı memur bizi buraya getirip sorumlu polisi çağırırken beklememizi söyledi. Ne demek istediğini ikimiz de anlamadık, bir memur mu, yoksa bir grup memur mu beklememiz gerektiğini bilemedik.

Vivienne ifade vermek için burada. Onunla gelmeme izin vermesi için yalvardım. David'in yanında olmayı çok üzücü ve korkunç buluyorum. Ama düşündüğümde çok daha gerginim. Daha önce polis merkezine gelmemiştim ve bu tecrübeden zevk almıyorum. Her an bir şeylerden suçlu bulunabilirmişim gibi hissediyorum.

Kapı açılıyor ve Simon giriyor içeri, ardından da etli butlu bir kadına daha çok yakışacak büyüklükteki göğüsleriyle uzun, zayıf bir kadın. Koyu kahve kısa saçları var, altın çerçeveli yuvarlak gözlükler takmış ve kırmızı bir kazakla siyah etek giymiş. Vivienne'i çabucak süzüyor, sonra duvara yaslanıp bana bakıyor. Krem rengi robadan hamile elbisemin içinde demode hissediyorum kendimi. Göbeğim normal kıyafetler için hâlâ çok büyük. Kadının yüzünde soğuk ve acımasız bir ifade var, hoşlanmıyorum. Simon göz göze geldiğimizde kızarıyor. Sevimsiz arkadaşına pazartesi öğlen için ayarladığımız buluşmadan bahsetmediğinden eminim. Polis merkezine gelmeyi teklif ettiğimde bunun imkânsız olduğunu söyledi. Ben de Vivienne'e bir şey söylemedim.

Simon Vivienne'e dönüyor. "Ben polis memuru Waterhouse" diyor. "Bu da Komiser Yardımcısı Zailer."

"Sayın Zailer ve ben tanışıyoruz" diyor Vivienne hızla. Hızı bu tanışmanın Laura'nın ölümüyle ilgili olduğunu söylüyor bana. "Bizi daha iyi bir odaya almanız mümkün mü acaba? Bu oda hoş olmaktan çok uzak."

“Daha iyi bir odamız yok” diyor Komiser Yardımcısı Zailer karşınıza otururken. Onun oturduğu tarafta başka sandalye yok, yani Simon ayakta durmak zorunda. “Dört tane sorgu odamız var ve hepsi bunun gibi. Polis merkezi burası, otel değil.”

Vivienne dudaklarını büzüyor ve sandalyesinde daha dik oturuyor.

“Polis Memuru Waterhouse? Bayanlara dosya hakkındaki güncel bilgileri verir misiniz?”

Simon boğazını temizliyor ve ağırlığını bir ayağından diğer ayağına veriyor. Pek rahat görünmüyor. “Dün, bugün, daha doğrusu iki haftadır kayıp bebek olayı bildirilmedi polise” diyor. “Ayrıca Culver Valley Devlet Hastanesi’nden de üzücü bir haber aldık. Bebeğin plasentası veya göbek kordonu yokmuş onlarda. Bunları hastanede sadece bir iki gün tutuyorlarmış. Bu da bebekle plasentası arasında bir DNA karşılaştırması yapamayacağımız anlamına geliyor maalesef...”

“Benimle aynı anda hastanede kalan bir kadın vardı... diye başlıyorum, ama Vivienne de aynı anda konuşuyor; baskın ses ona ait. Onlara yine Mandy’den bahsetme zorunluluğu duyuyorum. Vivienne’in varlığı beni engelliyor. Ne söyleyeceğini biliyorum: Mandy bebekleri değiştirmek gibi yaratıcı bir plan yapamayacak kadar aptal. Kafamda küçük bir Vivienne var hep, sanki aklıma küçük bir temsilcisini bırakmış, o temsilci Vivienne burada olmadığı zaman bile onun gibi tepki veriyor.

“Alice ile David’den DNA örnekleri alabilir, onların bebeğin gerçek anne babası olup olmadığına bakabilirsiniz.” Vivienne’in sözleri dikkatimi çekiyor. Bebek dedi, Florence değil.

“Bunu yapabiliriz.” Komiser yardımcısı bize soğuk bir gülümseme fırlatıyor. “Ama yapmayacağız. Masrafları ödemek isterseniz, kendiniz yaptırırsınız. Böyle yapmak süreci de hızlandırır kuşkusuz. Ortada bir olay yok Bayan Fancourt. Bebek kayıp falan değil. En yakın komşularınızla konuştuk, kimse şüpheli bir şey görmemiş. Herhangi bir kanıt bile yok elimizde, gelininizin düşüncelerinden başka... Buradaki polis memurum...” duruyor ve Simon’a bakıyor, “oldukça detaylı bir araştırma yaptı. Plasenta veya göbek kordonu gibi fiziksel bir kanıt için hastaneyle iletişime geçti, ama ikisi de mümkün olmadığından... yapabileceğimiz bir şey yok sanırım. Olsaydı bile laboratuvarlarımız ağır suçlar için gerekli DNA araştırmaları yapmakla meşgul. Elimizdeki imkânlarla ilgili bir konu bu, Bayan Fancourt, anlayacağınızdan eminim.”

Simon *polis memurum* sıfatıyla tanımlanmak konusunda ne

hissediyor merak ediyorum. Vivienne'e akli dengemin yerinde olmadığını ima ederken yüzüme bile bakmadı kadın. Masanın öbür tarafından gelen düşmanlık ışınlarını hissedebiliyorum. Kendisi meşgul; bana ve gülünç bebek değiştirme hikâyeme zaman kaybı olarak bakıyor, ama beni sevmeme nedeninin farklı olduğunu düşünüyorum. Beni insan olarak sevmiyor.

Hastalarına size karşı çok asabi davranan biriyle başa çıkmanın en iyi yolunun tanımlama, açıklama, strateji, sonuç modelini izlemek olduğunu söylerim, söyledim daha doğrusu. Karşıdakinin kabul edilemez davranışlarını tanımlar, bu davranışlar karşısında ne hissettiğini açıklarsın. Sonra değişim için, yani her ne yapıyorlarsa onu yapmayı kesmeleri için stratejiler üretirsin ve bu tür bir değişimin herkesi etkileyecek olumlu sonuçlarının altını çizersin.

Şu an bu modeli deneyebileceğimi sanmıyorum.

"Öneriniz için teşekkürler" diyor Vivienne. "Ailemin içini rahatlatmak için kesinlikle DNA testi yaptıracam." Sesinde bir minnettarlık yok oysa.

"Bu sizin de evdeki çocuğun Florence Fancourt olmadığını düşündüğünüz anlamına mı geliyor?" diye soruyor Komiser Yardımcısı Zailer.

Vivienne Florida'dan döndüğünden beri ne düşündüğünü söylemedi. Beni ve David'i çok yakından takip ediyor. İkimiz de bu durumdan rahatsızız. Sorulara cevap vermek yerine yeni sorular sormayı tercih ediyor. Hep böyle yapar zaten. Arka arkaya sorular sorar ve cevaplarınızı dikkatle dinler. Onunla ilk tanıştığımda, hayatımdaki hiçbir detayın, düşüncenin veya duygunun ilgi gösterilmeyecek kadar gereksiz olmadığını düşünmesi karşısında şaşırmış, son derece minnettar olmuştum. İnsan bu tür bir ilgiyi anne babasından başka birinden beklemez normalde. Vivienne hakkımda bilinebilecek her şeyi öğrenmeye kararlı gibi görünüyordu. Gelecekteki bir test için bilgi topluyordu sanki. Ben de ona yardım etmeye çok hevesliydim. Vivienne'in keskin zekâsına varlığıma dair daha çok bilgi girdikçe, daha gerçek ve değerli olduğumu hissediyordum. Ondan bir şeyler saklamaya başladığımdan beri tuhaf hissediyorum kendimi.

"Florence'ı sadece bir kere gördüm, doğduğu gün" diyor Vivienne. "Sonra torunumla Florida'ya gittim. Dün döndüğümde, Alice'le zaten konuşmuştum. Elms'teki bebeğin kızı olmadığına inandığını biliyordum; onu ciddiye almaya eğilimliyimdir. Eminim siz de biliyorsunuzdur Komiser Yardımcısı Zailer, hafıza insana oyunlar oynar. Bu olayı çözmenin tek yolu DNA testi." Sakin

görünüyor ama içten içe benim gibi kaynıyor, kafasının içindekiler ezilip özütü çıkarılıyor gibi hissediyor olmalı. Ancak ikimiz de burada uslu ve terbiyeli bir halde oturuyoruz. İkimiz de gizliyoruz hislerimizi.

“Elms'teki bebek hastanede gördüğünüz bebeğe benziyor mu?” diye soruyor Simon. İlmli ses tonu meslektaşının haşinliğine zıt bir hoşluk içeriyor.

“Bu yersiz bir soru” diyor Zailer soğuk bir ifadeyle. “Bu dosyada işlenmiş bir suç olduğuna dair bir kanıt yok.” Kadın Simon'a dönüyor ve “Kes şunu” gibi bir şeyler mırıldanıyor.

“Çok benziyor, evet” diye cevap veriyor Vivienne.

“Tabii ki benziyor!” deyiveriyorum. “Ben aksini asla söylemedim.”

“Diğer kötü haberleri vermek istemez miydiniz, Waterhouse?” diyor Zailer. O haberler her neyse, Simon söylemek istemiyor. Kadın Simon'ı bize kötü davranması için zorluyor. “Memurumun ağzı dili bağlandı, ben söyleyeyim size. Bize negatifler vermiştiniz, Bayan Fancourt.”

“Evet.” Sandalyemde doğruluyorum. Vivienne elini koluma koyuyor.

“Zarar görmüş. Işık aldığı için böyle olduğu söylendi bize. Fotoğraflardan hiçbirisi çıkmadı. Üzgünüm.” Sesi pek üzgün gelmiyor.

“Ne? Hayır!” Ayaktayım. Zailer'ın kendini beğenmiş, kötü niyetli ve söylediklerinden zevk alan suratını tokatlamak istiyorum. Benim yerimde olmak nasıl bir duygu, hiçbir fikri yok; kendini benim yerime koymaya da çalışmıyor. Empatiden bu derece yoksun birinin bu işi yapmasına izin verilmemeli. “Ama... onlar Florence'in ilk fotoğraflarıydı. Şimdi elimde... aman Tanrım.” Oturup kucağımda birleştirdiğim ellerimi sıkıyorum, bu kadının önünde ağlamamaya kararlıyım.

O fotoğrafları bir daha asla, bir kez bile göremeyeceğim düşüncesi dayanılmaz. Florence'in yanağı benimkine değerken David'in çektiği fotoğraf. Ben bebeğimin kafasını öperken çekilen fotoğraf. Florence'in parmakları David'in başparmağına sarılıyken çekilmiş fotoğraf. Florence gaz çıkarırken ebenin dizine uzanmış, komik bir ifadeyle esniyor. Hastanedeki cam beşiğinden sarkan levhanın yakından çekilmiş fotoğrafı: Göbeğine mavi tükenmezle “Kız bebek Alice Fancourt” yazılmış pembe bir fil, bir şişe şampanya tutuyor.

Bu şeyler beni yok etmeden önce aklımdan atıyorum onları.

“Çok garip” diye kaşlarını çatıyor Vivienne. “Ben de dijital fo-

toğraf makinemle Florence'ın resimlerini çektim doğduğu gün."

"Ve?" diye soruyor Simon hemen. Komiser Yardımcısı Zailer ilgisiz görünmekte kararlı.

"Aynı şey. Florida'dayken bütün fotoğrafların silinmiş olduğunu fark ettim. Makinede değillerdi. Anlayamadım, çünkü diğer bütün fotoğraflarım oradaydı. Sadece Florence'ınkiler yok olmuştu."

"Ne?" Bunu bana ilk kez ve iki polis memurunun önünde söylüyor. Neden Florence'ın kaybolduğunu söyler söylemez anlatmadı? David yüzünden mi?

Dijital fotoğraf makinesini Vivienne'e doğum gününde ben aldım. Genelde modern diye değerlendirdiği şeylere karşı direnç gösterir, ancak yeni torununun fotoğraflarını mümkün olan en iyi şekilde çekmek istedi. Kullanma talimatlarına bakıp kaşlarını çattığı sahne hâlâ gözlerimin önünde; bir sürü talimat karşısında gözünün korktuğunu itiraf edemeyecek kadar gururlu, yeni teknolojiye yenilmemeye kararlıydı. Zamandan tasarruf etmesini sağlayacak olsa da David'in yardım teklifini reddetti.

Vivienne çocukken anne babası yapamayacağı hiçbir şey olmadığını söylemiş ona. Vivienne onlara inanmış. "Güven insana böyle aşılır" demişti bana.

Bir an düşüncelerinde kaybolup "Bu imkânsız" diye mırıldanıyor şimdi.

"Şimdi garip bir şeyler olduğunu kabul edecek misiniz?" diye soruyorum. "Hadi ama, iki ayrı dizi fotoğrafın kazara harap olmasında ne gariplik var ki? İşte kanıt!" Komiser yardımcısını suçlar gibi konuşuyorum. "İki film, ikisi de mahvolmuş ve bunlar Florence'ın yegâne fotoğrafları!"

Komiser yardımcısı derin bir nefes alıyor. "Size öyle geliyor. Ama korkarım ki bu herhangi bir polis memurunun veya mahkemenin kanıt olarak değerlendireceği bir şey değil."

"Cheryl Dixon, yani ebe bana inanıyor" diyorum gözlerim dolu dolu.

"İfadesini okudum. Emin olamadığını, bebeğin Florence olup olmadığını söyleyemeyeceğini anlatmış. Her gün onlarca bebek görüyor. Sizin yerinizde olsam doktorumdan randevu alır, benim için ne yapabileceğine bakardım, Bayan Fancourt. Geçmişte depresyon yaşadığınızı biliyoruz..."

"Bununla ilgili herhangi bir çıkarım yapmayın sakın! Anne babam yeni ölmüştü. Yas dönemiydi o, depresyon değildi!"

"Size Prozac verilmişti" diyor Zailer abartılı bir sakinlikle. "Belki şu anda da ilaca ihtiyacınız vardır. Doğum sonrası depresyon

çok sık rastlanan bir şikâyetdir ve utanılacak bir şey değildir. Aslında etkileri...”

“Bir dakika lütfen, Komiser Yardımcısı.” Vivienne’in müdahaleleri çok kibardır, o an duramadığı için asıl konuşanın kaba görünmesine neden olur. “Alice fotoğraflar konusunda haklı. Aynı şeyin iki fotoğraf makinesine de olması imkânsız. Benim fotoğraf makinemde daha önce böyle bir şey olmadı.”

“Benimkinde de” diyorum. Daha cesur ve daha güçlü abisinin arkasına saklanan bir korkak gibi hissediyorum kendimi.

Esnemesini engelleyen Zailer’ın burun delikleri kabarıyor ve dudakları hafifçe kıpırdanıyor. “Tesadüfler olur bazen.” Omuz silkiyor. “Bu, soruşturmayı temellendirecek kadar yeterli değil, korkarım.”

“Siz de böyle mi düşünüyorsunuz Waterhouse?” diye soruyor Vivienne.

Güzel soru. Simon yüz ifadesinin hiçbir ipucu vermemesi için çaballıyor.

“Bayan Fancourt, burada amir benim ve böyle bir olay olmadığını söylüyorum size. Şimdi eğer sizi mutlu edecekse Memur Waterhouse’a ifadenizi verebilirsiniz, ama korkarım bu dosyanın sonu olacak. Eminim hak vereceksinizdir, bu konuda gerekenden çok daha sabırlı davrandık.”

“Hak veremiyorum, Sayın Zailer.” Vivienne ayağa kalkıyor. Karşısındakine son darbeyi vurmaya hazırlanan bir kabine bakanını hatırlatıyor bana. Benim tarafımda olmasına memnunum. “Her nasılsa, hayatımda hiç bu kadar acelesi olan birini görmedim. Hatırladığım kadarıyla son görüştüğümüzde aceleniz vardı. Az şeyi doğru dürüst yapmaktansa çok şeyi kötü yapıp, yapılacaklar listesinde daha çok şeyi işaretlemeyi tercih eden bir kadınsınız siz. Polis memuru Waterhouse’un amiri olmanıza üzuldüm. Tam tersi olsa çok daha iyi olurdu bize göre. Şimdi, sizin amirinizin ismini alayım ki ona bir şikâyet mektubu yazabileyim.”

“Elbette: Müfettiş Giles Proust. Mektubunuzda iki bozuk fotoğraf makinesi ve yeni doğum yapmış bir kadının çılgınca paranojalarına dayanan çok somut bir dosyanız olduğundan da bahsetmeyi unutmayın.” Zailer’ın yüzü taş gibiydi.

“Bayan Fancourt’un ifadesini alayım mı?” Aramızdaki havaya daha fazla kötü niyet karışmadan önce sözümüzü kesiyor Simon. Komiser Yardımcısı Zailer’a kaşlarını çatarak bakıyor. Düşmanlığı büyüttüğü için kızgın kadına. Zailer’ın tavırlarının gereksiz ve terbiyesiz olduğunu düşünüyor, ancak amiri olduğu için onu eleştiremiyor, bu da onu sinirlendiriyor. Simon gerçekten arkadaşım

mı, yoksa her şeyi uydurup, benim gibi düşündüğünü mü farz ediyorum bilemiyorum. Daha önce de hayali arkadaşlarım oldu.

“Sizin yardımınız olsun olmasın bu işi çözeceğim” diyor Vivienne. “Torunlarım benim her şeyim, Komiser Yardımcısı, anlıyor musunuz? Ailem için yaşıyorum ben.”

Bu doğru. Vivienne seçtiği herhangi bir mesleğin en üst seviyesine yükselebilirdi, ancak başbakan, emniyet müdürü veya hâkim olmak ilgisini çekmiyordu. Bir keresinde istediği unvanların anne ve büyükanne olduğunu söylemişti bana. “Kariyer sahibi olursan ve şanslıysan haftanın beş gününü sana hayranlık ve saygı duyan insanlarla geçirirsin” demişti. “Ama aileni hayatının işi haline getirirsen, tüm zamanını sana hayranlık, saygı ve *sevgi* duyan insanlarla geçirirsin. Bu ikisi karşılaştırılmaz. Annem hiç çalışmadı” diye eklemişti. “Çalışsa hiç hoşuma gitmezdi.”

Ancak aile tek karakterli bir varlık değildir. Aile, özellikle de Vivienne’inki her birinin farklı şeylere ihtiyaç duyduğu farklı insanları bir araya getiriyor. Bazen güven ve sadakat ihtiyacı aynı anda giderilemiyor. Bazen seçmek zorunda kalıyor insan; çocuk mu, torun mu; koca mı, kız mı; oğul mu, torun mu?..

Vivienne fotoğrafların başına gelenlerin tesadüf olmadığını kabul ediyor, ancak önsezilerinin getireceği mantıksal sonuçlara ulaşp ulaşmadığını merak ediyorum. Komiser Yardımcısı Zailer’in bizi yarı yolda bırakmasına kızmakla meşguldü. Eğer olanlar kaza değilse, birinin Florence’in fotoğraflarını bilerek yok ettiği, bu birinin de David gibi sebep ve fırsatı olabilecek biri olduğu anlamına geldiğini idrak etmesi ne kadar sürer acaba?

4 eylül 2003, 15:15

Simon, Spilling Alternatif Tıp Merkezi'nin bekleme salonunda oturuyordu. Bir refleksolog, bir akupunktur uzmanı, bir de Reiki doktoruyla konuşmuştu; şimdi de kapının yanındaki cam kapılı ahşap bölmede bulunan kitaplara bakıyordu. Odanın diğer tarafına geçip yakından bakma isteği uyandıran hiçbir şey yoktu. *Kendinizi Nasıl İyileştirebilirsiniz. Aydınlanmaya Giden Manevi Yol*. Simon sayfaları sararmış eski püskü bir kitapla iyileşmek veya aydınlanmak istemiyordu. Bu kitapların çoğunda gözler önüne serilen manzaraya, yani maneviyatın mutluluğa kısa yol olduğu düşüncesine inanmıyordu. Tam tersine inanıyordu; maneviyyata önem veren insanlar diğerlerinden daha çok acı çekiyordu.

Merkez Spilling'in sadece yayalara açık bölgesinde bulunan üç katlı eski püskü bir binaydı, beyaz binanın pencerelerindeki siyah boyalar dökülüyordu. Yapının görünen yüzü yarıklar ve pas lekeleriyle doluydu. İçeride, insanların dertleri ve yetersizliklerinden kazanılan paranın harcandığına dair kanıtlar vardı. Gri yeşil halı öyle kalın ve yumuşaktı ki, Simon iplerin hareketini ayak-kabıllarının içinden hissedebiliyordu. Duvarlar fildişi rengindeydi ve mobilya minimalist tarzdaydı; açık renk ahşap, krem rengi minderler. Birileri ahenkli ruhu düşünüp de yapmıştı bunu.

Simon'ın ruhu olamazdı bu düşünülen. Alice'i her gördüğünde kadının üzerinde hemen hemen aynı renkler varmış gibi geliyordu Simon'a; bej, yeşilimsi gri, krem rengi. Simon Alice gibi döşenmiş bir binadaydı. Bu düşünce göğsünde bir ağırlık yaptı. Şimdi hiçbir yerde bulunamıyordu ya, her şeye sinmişti. Her yerdeydi.

Utanç vericiydi ama Simon o yokken yalnız hissediyordu kendini. Onu bu kadar az tanırken nasıl mümkün olabilirdi bu? Tam olarak dört kez görmüştü onu. Onunla tanıştıklarından beri arka-

daş oldukları düşüncesi Simon'a aitti, Alice'e değil... Ona daha çok yaklaşmalıydı. İstemişti ama sonunda onu itmek zorunda kalacağından korktu.

David Fancourt'un karısı ve kızının kayıp olduğunu bildirmesinin üzerinden yirmi dört saatten fazla süre geçmişti. Dosya açılmış, Simon bütün sabahını kapalı devre yayın görüntüsü aramakla geçirmişti. Öğlen için Charlie ona Alice'in meslektaşlarıyla görüşme görevini vermişti. Simon'ı Elms ve David Fancourt'tan uzak tutmak için düzenlenmiş bir oyundu bu. Simon kadını suçlayamıyordu. Charlie David'in daha az sakıncalı olduğunu düşünen bir memurun adamı konuşturma şansının daha yüksek olduğunu düşünmeye eğilimliydi. Her halükârda Simon gerçek olaydan uzakta ve önemsiz hissediyordu kendini.

Duygusal özgürlük terapisti dışında herkesle konuşmuştu. Kadının adı Briony Morris'ti. Şu anda yanında hastası vardı, Simon'ı bu yüzden bekletiyordu. Simon en azından akupunktur ve refleksoloji terimlerini daha önce duymuştu ve bu aşinalık neredeyse saygıdeğer görünmelerini sağlıyordu. Duygusal özgürlük terapisi pek ümit vaat etmiyordu. İsmi Simon'ın küçümsemesine ve sabırsızlanmasına, hatta biraz da gerilmesine neden oluyordu. Tüm hayatını duygularını kontrol etmeye çalışarak geçirmişti. İşi insanları tam tersi bir politika gütmeye cesaretlendirmek olan bir kadınla tanışmayı dört gözle beklemiyordu.

Alice'in ofisi kadının nerede olabileceğine dair bir ipucu vermemişti; homeopati* hakkında birçok kitap ve broşür, "pulsatilla" ve "cimicifuga" gibi garip isimli homeopatik ilaçlarla dolu iki siyah çanta ve kahverengi camdan boş şişelerle dolu bir kutudan başka bir şey yoktu burada. Çekmecelerden birinde Stanley Sidgwick Dil Okulu ve Kızlar Koleji'nin broşürü vardı; parlak kestane rengi bir kapak, okulun bulunduğu tepe ve ortada da okulun sloganı. Simon Latince sloganı anlamadı. Belki "Bir sürü paranız yoksa, lanet olsun size" gibi bir anlama geliyordu. Ön kapağa sarı bir post-it yapıştırılmıştı: "F için bilgi al, kayıt ne zaman? Bekleme listesi ne kadar uzun?"

Zavallı Florence diye düşündü Simon. Henüz bir aylık bile değil ve çocuğun Oxford'da hangi bölümde okuyacağını planlıyorlar. Alice'in el yazısını görmek Simon'ı sarstı. Simon yazıya işaretparmağıyla dokundu. Sonra dişlerini sıktı ve post-iti çıkarınca ikisi kız biri erkek üç iyi yetiştirilmiş ve çalışkan öğrencinin türkuaz üniformaları içinde sırtta renkli bir fotoğraf ortaya çıktı.

* Vücudun kendini doğal olarak iyileştirmesine yardım eden sistem. (ç.n.)

Simon bir aşağıdaki çekmecedeki Alice, David, Vivienne ve Felix olduğunu tahmin ettiği bir çocuğun muhtemelen Elms'in bahçesinde çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını buldu. Vivienne kucağında kollarıyla sardığı Felix'le çimin üzerinde oturuyordu, David ile Vivienne de kadının her iki yanında ayakta idi. Vivienne ve David gülümsüyor, Felix ve Alice gülümsemedi. Arkalarında bir nehir vardı ve Alice'in hamile olduğu belliydi.

Diğer fotoğrafsa masada önemli bir yerdeydi. Büyük ahşap bir çerçevesi vardı ve ellili veya altmışlı yaşlarını süren bir adamla bir kadının fotoğrafıydı. İkisinin de ağzı açıktı, ikisi de fotoğrafı çeken kimse onunla dalga geçiyormuş gibi gülüyordu. Alice'in ölen anne babası. Annesinin de gözleri büyüktü. Simon göğsünde bir ağırlık ve sıkışma hissetti.

Alice'i birkaç gün önce canlı canlı görmüştü ama o an şimdi hissettiği gibi hissetmemişti; içinde kıvılcımlanan, onu kavuran bir güç vardı. Alice'in kaybolması dışında ne değişmişti?

Bekleme odasında yalnız olmadığının farkına vardı. Sırım gibi atletik vücutlu, omuzlarında kızıl saçlı bir kadın Simon'ın yanında duruyor, aşağı bakıyordu. Çerçevesiz kare gözlükler takmış, siyah dar bir elbise giymişti. Adama bakışlarında içeri izinsiz girdiği ifadesi vardı. "Polis memuru Waterhouse? Ben Briony Morris. Beklettiğim için üzgünüm. Ofisimde konuşalım mı?"

Simon koridor ve iki kat merdiven boyunca kadının arkasından giderken Briony hâlâ geliyor mu diye bakmak için iki kez arkasına döndü. Okul gezisindeki çocukları gözlemleyen öğretmen gibi kontrolün onda olduğu gibi bir hava vardı kadında. 'Kendine çok fazla güveniyor' diye düşündü Simon. Çağımızın gerçek laneti.

"İşte geldik." Briony'nin ofisi çatı katındaki tek ofisti. Kadın kapıyı açtı ve Simon'ı içeri buyur etti. "Şuradaki kanepeye oturun."

Oda akla meyve salatası, özellikle greyfurt getiren bir parfüm kokuyordu. Duvarlarda Simon'ın hoşuna gitmeyen iki büyük resim vardı; binalar, çiçekler, atlar ve muhtemelen kemiksiz insanların uzayda süzülmesi renkli girdaplar.

Simon direnç veya destek konusunda pek yardımcı olmayan eski bej kanepeye oturmak isterken beceriksizce çöktü. Koltuk minderlerinin hepsi çukurdu, oturana bütün olarak yutmaları için tasarlanmışlardı. Briony de oturdu; masası ve arkası düz ahşap sandalyesi Alice'inkine benzerdi. Briony bu şekilde Simon'dan oldukça yüksekteydi; adam kendini kuşatılmış hissetti.

"Evet, Alice ve Florence için buradasınız. Paula söyledi."

Paula refleksologtu.

“Evet, dün sabah erken saatlerde kayboldular” dedi Simon. Kaybolan bebeğin Alice’e göre Florence olmadığını kimseye söylememişti. Alice’in bebeğin değiştirildiği yönündeki ifadesinden sonra Simon kadının güvenilir olup olmadığını öğrenmek ve şaşırtıcı davranışlarına ışık tutacak bir şey bilip bilmediklerini görmek için Alice’in dostları ve iş arkadaşlarıyla konuşma isteği duymuştu. Ancak Charlie olayı sonlandırma konusunda ısrar etmişti. “Bu konuya daha fazla kaynak harcamayacağım” demişti. “Alice Fancourt geçmişte depresyon geçirmiş, Prozac almış, mümkün olan en travmatik yollarla bebek sahibi olmuş. Yazık kadına, ben de aynı fikirdeyim, ama doğum sonrası depresyon polisiye bir konu değil.” Simon kuşkulu görününce de “Tamam, sen anlat. Neden birileri bebekleri değiştirmek istesin? Sebep ne olabilir? Demek istediğim, insanlar bebek çalar evet, ama bu kendi bebekleri olmadığı ve umutsuzluğa kapıldıkları zaman olur genelde” dedi. Simon, Mandy’dan, yani David ile Alice’in bahsettiği, erkek arkadaşının Chloe isimli bir kızı olmasına rağmen çocuğuna yine de Chloe adını vermek istediği kadından bahsetmenin anlamsız olacağını biliyordu. Charlie’nin de hemen dikkat çekeceği üzere hiçbir şeyin kanıtı değildi bu. Ayrıca Alice’in bunu ona tam olarak ne zaman söylediğini bilmek isteyecekti.

Şimdi kendini Alice’le Florence’in dün sabah erken saatlerde kaybolduğunu Briony Morris’e anlatırken yakalayınca söyledikleri yalan gibi geldi. Bu kalbinin derinliklerinde Alice’e inandığı anlamına mı geliyordu? İki kişi kaybolmuştu, ancak çözülmesi gereken daha önemli bir gizem vardı.

Simon’ın sağduyusuna olan güveni Charlie’nin dün söyledikleri nedeniyle fena halde sarsılmıştı. İçgüdülerine her zaman inanmıştı, çünkü diğer insanlardan daha az hayal kırıklığına uğratmıştı içgüdüleri onu. Ama başı büyük bir beladayken buna dair hiçbir şey hissetmemişti. Başka neler kaçırmıştı?

“Evet, nasıl yardım edebilirim size?” dedi Briony Morris. “Alice’i en son ne zaman gördüğümü mü bilmek istiyorsunuz? Tam olarak söyleyeyim size. 9 eylül. Buradaki herkesten daha yakın bir zamanda gördüm onu sanırım.”

“Evet.” Simon not defterine baktı. “Doğum iznine ayrıldığından beri kimse görmemiş.”

“İzinli olduğum bir günde bana geldi. Combingham’daki evime. Evet günahlarım yüzünden Combingham’da iğrenç bir evde yaşıyorum!” Birden pişman oldu, bunu söylememiş olmayı diledi. Simon onun nerede oturduğunu umursamıyordu. “Spilling’te, Sils-

ford'da ve hatta Rawndesley'de yalnız başına yaşayan bir kadının maaşıyla normal bir ev almayı denesene... Kesinlikle imkânsız. Combingham'da dört yatak odalı müstakil bir evim var. Dikkatini çekerim, evin muhtemelen her yerinde çatlaklar var..."

"Alice'in size gelmesindeki amaç neydi?" Simon kadının sinir bozucu konuşmasını kesti. Briony Morris, o kadar da güvenmiyordu kendine belki; Simon kadını ilk gördüğünde ona öyle gelmişti.

"Mesleğimin ne olduğunu biliyor musunuz? Duygusal özgürlük terapisi?"

Simon başını evet anlamında salladı ve derisinin altında rahatsızlık verici, ani bir sıcaklık hissetti.

"Alice biraz gergindi. Ertesi sabah saat dokuzda doğum için hastaneye gidecekti. Bu ne demek biliyor musunuz? Bu..."

"Biliyorum." Kadının sözünü bir kez daha kesti Simon. Sertti. "Yani sizi evinizde görmeye geldi? Bir hastanız olarak?"

"Benden bir seans istedi, evet. Kendine olan güvenini artırmak için. Son anda çıkan bir şeydi. Biz arkadaşız tabii. Yani arkadaş gibiyiz. Alice'in yakın arkadaşı yoktur pek." Briony sandalyesine yaslandı, saçını kulağının arkasına attı. "Bakın, biliyorum bana söylemeniz yasak ama... Florence'la ilgili veriler var mı elinizde? Yani, sadece iki haftalık o. Çok küçük..."

"Evet, öyle" dedi Simon. Alice doğum konusunda gerginse neden kendine bir homeopati ilacı yazıvermedi diye merak ediyordu. 'İşinin iyi yanı bu' diye düşündü, 'kendini hiç para almadan, çok daha kolay iyileştirebilmek.'

Simon sekiz yıl önce bir homeopati doktoruna gitmişti. Spilling'te değildi doktor; Rawndesley'de, evden ve anne babasının öğrenebileceği yerlerden uzak güvenli bir yerdeydi. Radyo Dört'te homeopati konulu bir program dinlemiş, psikolojik ve fiziksel sorunlarından homeopati sayesinde kurtulan insanları duyunca kendi karakterine bu kadar uzak bir şeyi denemenin yararlı olabileceğine karar vermişti. Kendi olmanın getirdiği sınırlardan güzel bir kaçış yolu.

Elektrikli sandalyede bir saat yapabileceğinin en iyisiydi, homeopati doktorunun başlangıç seansı dediği şeyin yarısında koşarak çıkmıştı oradan. O önemli an geldiğinde Simon, Dennis isimli nazik, sakallı ve eski bir tıp doktoru olan homeopati uzmanına sorununun ne olduğunu söyleyemedi. İkincil problemlerini anlatmakta zorluk çekmemişti; bir iş tutturmadaki başarısızlığı, annesine göre başarısız biri olma korkusu, dünyanın saçma ve ahlaksız düzenine olan kızgınlığı, Denis ona birkaç grup soru so-

rana kadar varlığından haberdar olmadığı kızgınlık.

Ancak konuşma kadınlar ve ikili ilişkiler konusuna saptığında, Simon ayağa kalkmış ve hiçbir açıklama yapmadan kapıya yönelmişti. Şimdi böyle yaptığına pişmandı; pişmanlığı kabalık yapmış olmasından kaynaklanıyordu, çıkıp gitmesinden değil. Dennis iyi bir adama benziyordu. Simon'ı konuşturma konusunda fazla iyiydi, bu yüzden eğer kalırsa konuşacağından korkmuştu Simon. Eğer biri daha gerçeği bilirse hayatı nasıl olurdu hayal bile edemiyordu.

"Alice'in yakın arkadaşı yok dediniz?"

"Yanlışı anlaşılsın, cana yakın bir insandır." Briony devam etti. "Hepimiz severiz onu, ben de tabii. Eminim herkes seviyordur. Size böyle söylemediler mi?" Koşar gibi coşkulu konuşuyordu. Ama Simon ne biliyordu ki? Belki duygusal açıdan özgür tüm insanlar böyle konuşurdu.

"Söylediler." Bu bilgiyi paylaşmanın zararı dokunmazdı. Alice'in bütün iş arkadaşları kadının sevecen, nazik, düşünceli, duyarlı olduğunu söylemişlerdi. Akıllı başında da oybirliğiyle kabul edilen bir sıfattı.

"Ancak normal arkadaşlıklar için zamanı yoktu. Aile meseleleriyle meşguldü. Onu bir yerlere davet ederdik, bilirsiniz işte, bir şeyler içmeye, yemeklere, doğum günü partilerine, ama o asla gelmezdi. Boş zamanlarının her dakikası o saçma..." Briony durdu ve ağzını eliyle kapadı. "Pardon" dedi. "Bu benim üstüme vazife değil, karışmamalıyım."

"Karışmalısınız. Eğer karışmazsanız, Alice'le bebeği bulmamız imkânsız. Söyleyeceğiniz herhangi bir şey bize yardımcı olabilir."

"Kimse iki haftalık bir bebeğe zarar vermez, eminim." Briony kaşlarını çatı. "Yani, tabii ki zarar verecek insanlar var, saf değilim ben de. Ama demek istediğim, çoğu insan..."

Kadının kendinden geçercesine konuşmasını durdurma konusunda umutsuzluğa düşen Simon, sözünü kesmeye bile gerek duymadan konuşmaya başladı. "Alice'in boş zamanlarının her dakikası neyle doluydu?"

"Şey..." Briony köprücük kemiğini sol elinin parmaklarıyla ovdu ve solgun teninde pembe izler bıraktı. "Tamam, size söyleyebilirim o halde. Kayınvalidesi." Söylenmemesi gerekeni söylediği için rahatlayıp derin bir nefes aldı.

"Vivienne Fancourt."

"Evet, o yaşlı vampir. O kadına dayanamıyorum. Alice eve gide ne kadar bekleyebilecek saçma sapan bir şeyler söylemek için gelir buraya hep; Alice çalışırken veya meşgulken anlamsız şeylerle

böler onu. Eğer Alice gece bizimle çıkacaksa sonunda iptal ederdi, çünkü Vivienne arar, bir yerlere gideceklerini hatırlatırdı, ona bir sürpriz hazırladıklarını söylerdi veya Londra'daki bir gösteriye bilet almış olurdu. Beni deli ediyordu. Ancak Alice o yaşlı cadıya tapıyordu adeta. Alice nasıldır bilirsiniz, çok hoşgörülü, sabırlı ve nazik. Anne babası ölünce bir anne vekili aramaya başladı sanırım, ama Yüce İsa! Pardon, siz Hristiyan değilsiniz, değil mi? Vivienne Fancourt'a bağlanacağıma lanet Plymouth tarikatına bağlanırım daha iyi, orada bile daha özgür olursunuz, bu kesin."

"Yani Alice ile Vivienne yakın mıydı?" Simon Hristiyan sorusu-na kızmamaya çalıştı.

"Böyle söyleyebilir miyiz, bilemiyorum. Alice Vivienne'in emrindeydi. Burada ilk çalışmaya başladığında, devamlı Vivienne'den inciler anlatıyordu bize. Vivienne'in her konuda bir sözü veya kuralı vardı. Bu biraz din gibiydi aslında. Bence Alice bu durumun getirdiği kesinlikten hoşlanıyordu."

"Ne gibi kurallar?"

"Bilmem. Yok, biliyorum. 'Asla yüzde yüz yün olmayan bir halı alma' cümlesi bunlardan biriydi. Alice ben evimi alırken söylemişti bunu. Ah, asla beyaz bir araba alma. Hayat için iki önemli ilke, emnim siz de aynı fikirdesinizdir" dedi Briony alaycı bir ifadeyle.

"Neden ama? Beyaz arabadan bahsediyorum."

"Tanrı bilir" diyor Briony bezgin bir ses tonuyla. "Şükür ki bu inciler bir süre sonra kesildi, yoksa Alice'i boğazlamak zorunda kalacaktık. Sorumu mazur görün lütfen, ama Florence ile Alice'in sağ salim bulunma şansı nedir?"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım" dedi Simon. "Benim elimden gelenin en iyisi çoğu insanın elinden gelenden daha iyidir. Tüm söyleyebileceğim bu."

Briony gülümsedi, biraz rahatlamış görünüyordu. "Peki, elinizden gelenin en kötüsü de daha mı kötüdür? Yoksa daha mı iyidir?"

Bu tür bir soru ancak bir terapistten gelebilirdi. Simon cevap mı versin, düşünsün mü bilemedi. "Alice'le daha yakın bir arkadaşlık kurmak ister miydiniz?" diye sordu; Briony'nin olası kıskançlığının duruma bakış açısını değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordu. Vivienne'in Alice'i etkilemesine, kadın üzerinde kendisi de hâkimiyet kurmak istediği için mi kızırıyordu? Belki de Alice'in vakti vardı da Vivienne'i bahane ediyordu. Briony ile arkadaş olmayı o da çok yorucu bulmuştu belki.

"Hayır, Alice ile olan ilişkimizden gayet memnundum. Ancak insanların, özellikle de zeki insanların aptallık yapmasını izlemek

beni sinirlendiriyor. Alice Vivienne'e kafa tutmalı ve kendine ait bir hayat konusunda ısrar etmeliydi." Ses tonu Simon'a meydan okuyordu.

"Bunu ona söylediniz mi?" Bu derece dik kafalı birinden terapi görmenin nasıl bir şey olacağını merak etti Simon.

"Hayır. Çok yakınlaşabileceğiniz bir insan değildir o, anlarsınız ya... Sınırları vardır." 'Bu yönü benim hoşuma gidiyor' diye düşündü Simon. "Hoşuna gitmek" zayıf anlamlı bir sözcük olsa da "hoş görmek"ten bir adım öndeydi.

"Birçok konuda oldukça içine kapanık bir insandır. Mesela, doğum iznine ayrılmadan önceki bir iki ay canını sıkan bir şey vardı kesin. Yakında anne olacak olmanın verdiği gerginlik değilse tabii. Ama yine de..."

"Yine de ne?" Simon not defterine bir şeyler karalıyordu.

"Sadece bu gerginlik olduğunu düşünmüyorum. Aslında emin değilim. Onu son gördüğümde bana bir sırrını vermeyi düşündüğünü hissetmiştim." Briony Morris birden sırttı. "Bazen insanların düşüncelerini okurum. Mesela siz bunun gibi cadaloz bir tip nasıl sevgi dolu bir terapist olabilir diye düşünüyorsunuz. Doğru mu?"

"Sizinki gibi mesleklerde başkalarını yargılamaktan kaçınılır gibi gelirdi bana" dedi Simon "başkalarını yargılamamak" sözcüklerini vurgulayarak. Muhakeme yetisini kullanmazsa iyilik için nasıl çalışırdı insan? Simon çoğu şarlatanın uğraştığı gereksiz empatiden, herkesin eşit ölçüde merhamet ve ilgi hak ettiği iddiasından nefret ediyordu. Saçmalık. Hiçbir şey Simon'ın hayatın her günü, her dakikasının ahlaki kurtuluş ile cehennem arasındaki bir savaş olduğuna dair inancını sarsamazdı.

"Alternatif sağlık ve terapi dünyasında pozitif ve sakin duygulara yapılan vurgu tek kelimeyle saçmalık. Hepimizin negatif duyguları vardır, sevdiğimiz insanlar kadar nefret ettiğimiz insanlar da var. Dünyada iyi şeyler kadar kötü şeyler de olduğunu kabul etmezseniz duygusal özgürlüğe ulaşamazsınız. Benim gibi kovboyları severim. John Wayne'in kötü adamları vurması hoşuma gider" diyerek şaşırttı Briony Simon'ı.

Simon gülümsedi. "Benim de" dedi.

"İşte Alice bundan nefret ederdi" dedi Briony. "Onu eleştirmek gerekirse, biraz saf olduğunu söyledim. O kadar iyi ve yüce gönüllü ki, iyi olmayan insanlarda bile iyi yanlar görebiliyor."

"Vivienne gibi mi?"

"Ben David'i düşünüyordum aslında. Kocası. Alice onun derin

ve hassas olduğunu düşünüyor, ama açık konuşmam gerekirse ışıklar açık da evde kimse yok.”

“Nasıl yani?”

“Kaç kere görüşürseniz görüşün, ne kadar görüşürseniz görüşün, asla daha yakından tanıdığınızı hissedemeyeceğiniz insanlardan biri o. Onun gibi adamlarla daha önce de tanıştım, özel veya meslek hayatımda. Bazen savunma mekanizması gibi görünebilir, birinin çok yaklaşmasından korktukları için kimsenin delemeyeceği bir kalkanın ardına saklanırlar. Bazı insanlar da basbayağı sığdır” dedi. “David hangisi bilmiyorum, ancak birçok kez görüştüğüm adamla Alice’in bahsettiği adam arasında bir benzerlik göremedim. Tek bir benzerlik bile.” Briony omuz silkti. “Kimse farkına varmadan yer değiştiren iki David mi var acaba diye merak ediyordum bazen.”

Simon kafası karışmış bir halde kadına baktı.

“Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?”

Adam başını iki yana salladı.

Briony saçlarıyla oynuyordu. “Bir haber çıktığında bana da bildirecek misiniz?” diye sordu.

“Tabii ki.”

“Devamlı Florence’ı düşünmeden edemiyorum, zavallı küçük. Sizce...” Sözleri bitmişti. Soracak yeni bir sorusu olmadığı zaman bile soru sorma girişiminde bulunması kendine olan güvenini tazeliyordu sanki.

Simon zaman ayırdığı için kadına teşekkür etti ve oradan ayrıldı. İki David Fancourt. İki bebek. Charlie ne derse desin, fırsat bulur bulmaz Laura Cryer dosyalarına bakmasını hiçbir şey engelleyemezdi.

28 eylül 2003, pazar

Akşam yemeğimizi yerken telefon çalıyor. Hepimiz ölesiye minnettarız telefona. Birden yeniden nefes alabiliyor, hareket edebiliyoruz. Vivienne koridora yürüyor. David ve ben de aynı yöne dönüyoruz haberleri daha çabuk alabilmek için.

“Evet. Evet” diyor Vivienne hızla. “Cuma mı? Ancak... Bizi bundan daha önce alabileceğinizi ummuştum. Yeterince net anlattığımı düşündüğüm üzere, acil bir konu bu. Bizi hemen alırsanız daha fazla para ödeyebilirim. Bugün veya yarın.” Bütün sabahı özel hastaneleri arayarak geçirdi. DNA testini ayarlama istediğim konusunda ısrarcı davranabilirdim ancak Vivienne’in desteğine ihtiyacım var ve bu desteği ancak otoritesine meydan okumazsam alabilirim. Yanımda olmasına ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

“Tamam. Başka bir şansım yok gibi görünüyor” diyor soğuk bir tavırla. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Cuma. Neredeyse bir hafta. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda hiç dokunmadığım limonlu bezemin döndüğünü görüyorum, gözüme hoş gelmeyen bir parlaklık ve katılaşmış krema. Tabağımdaki fırında sebzeli kuzu yemeğinin çeyreğini yemeyi başardım ama boğazımdaki seğirme bir kaşık daha yiyemeyeceğimi söyledi.

David her şeyi yedi. Vivienne’in de şaşırdığını anladım. Normalden daha hızlı yedi, yemeği tabağından alıp çabucak ağzına attı; tüm ailenin bir arada bulunduğu yemek zamanının mümkün olduğunca çabuk geçmesini istediğini göstermek içindi bu. David ve ben masaya oturduğumuzdan beri bakmadık birbirimize.

Vivienne kapıda duruyor, kollarını bağlamış. “Cuma sabahı. Saat dokuzda” diyor hayal kırıklığı nedeniyle donuklaşmış sesiyle. “Sonuçlar da iki gün sonra.”

“Nerede?” diye soruyorum.

“Rawndesley’deki Duffield Hastanesi’nde.”

“Benim sonuca ihtiyacım yok” diye söyleniyor David.

“Birinizin söyleyecek çok şeyi olacak” diyor Vivienne. “Neden yalan söylediğinizi itiraf edip hepimizi bir haftalık bekleyiştten kurtarmıyorsunuz?” Önce David’e, sonra bana bakıyor. “Ne? İkınız de gerçeği söylüyor olamazsınız.”

Sessizlik.

“Florence’ın benim makinemdeki fotoğrafları ben Florida’ya gitmeden önce silinmiş. Demek ki Florence’ın doğduğu gün hastanede yapıldı bu, çünkü hastaneden havaalanına gittim. Bunu kim yaptıysa olacağını biliyordu.”

Mandy hastanedeydi, erkek arkadaşı da. Ayrıca Vivienne hastaneden direkt havaalanına gitmedi. Hastaneyle havaalanı arasında Felix’i dalış dersinden almak için Suyolu’na gitti. Ama bunu ona hatırlatmaya cesaretim yok. Gereği yok. Önemsiz bir detay konusunda yanıldığını gösterir bu, benim doğruyu söylediğimi veya aklımın onunki kadar başında olduğunu falan değil.

O Suyolu’ndayken fotoğraf makinesi neredeydi merak ediyorum. Hep yanında, el çantasında mıydı? Yoksa güvende olsun diye dolabına mı koymuştu? Dolabın anahtarının çoğu zaman danişma masasının arkasında durduğunu biliyorum, ayrıca her dolabı açan bir anahtar da var muhtemelen. Yani Suyolu çalışanlarından herhangi biri dolabı açıp fotoğraf makinesiyle oynamış olabilir. Böyle söylersem Vivienne’in ne diyeceğini biliyorum; sağlık merkezi çalışanlarının ona adeta taptığını, özel eşyasını asla karıştırmayacaklarını anlatacak. Ayrıca oradakilerin bu olanlarla ne ilgisi olabilir ki? Mümkün değil.

“Evet? Alice? David? İkınızdan biri bir şeyler söyleyecek mi?” Vivienne ikimizden birinin itiraf etmesini istiyor. David’e haklı olduğumu, evdeki bebeğin kızımız olmadığını söylemek istiyorum. Küçük Surat. Ona böyle diyip diyemeyeceğimi merak ediyorum. Bir isim bulmak zorundayım ona. Bebek sözcüğü, verdiği uzaklık hissiyle kalbimi acıtıyor.

Felix’in kafası karışık bakışları Vivienne’in maun renkli büyük masasının karşı tarafından içimi yakıyor. Dördümüz hep bu şekilde otururuz masaya: Vivienne ile David iki uçta birbirlerinden metrelerce uzakta, ben ve Felix ortada karşı karşıya. Yemek odası Elms’ta en az sevdiğim yer. Dördü de mor duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarları, lacivert perdeleri ve kışın yemek yerken bacaklarınızda soğuk hava dolaştığı için sağlam basamadığınız bir zemini var.

Duvarlarda Vivienne'in sevimli anne babasına ve küçüklüğüne ait siyah beyaz fotoğraflar var. Vivienne'in annesi kısa boylu, çökük omuzlu tıknaz bir kadın; babası da şişkin gözleri ve üstdudağını kaplayan bir bıyığı olan uzun boylu, atletik yapılı bir adam. İkisi de fotoğraflardan hiçbirinde gülümsemiyor. Bu insanların Vivienne'in devamlı sevgiyle anlattığı samimi ve hoşgörülü insanlar olduğuna inanmakta güçlük çektim hep. "Bana her şeyden iki tane alırlardı" dediğini hatırlıyorum. Böylece Vivienne'in arkadaşları eve geldiğinde oyuncaklardan bir tanesiyle oynarlardı, o oyuncakları kırsalar bile sorun olmazdı, çünkü oyuncaklardan birer tane daha vardı, "gerçek oyuncaklar" güvendedi.

"Nasıl istiyorsanız öyle olsun" diyor buz gibi bir sesle. "Gerçeği çok yakında öğreneceğim."

'Senin öğrenmen umurumda değil' diye düşünüyorum sabırsızca. 'Gerçeği öğrenmesi gereken o lanet olası polisler.'

"Bebegin alışkanlıkları neler?" diye soruyor Vivienne. "Şu an uyuması mı gerekiyor?"

Alışkanlık. Bu sözcük ağlama isteği uyandırıyor bende. 'O daha bebek' diye bağıryorum kafamın içinde. Vivienne herkesin bir çizelgeye göre hareket etmesini bekliyor, bebeklerin bile...

"Hangi bebekten bahsediyorsun?" diye soruyor David. "Ah, pardon, Florence'ı mı kastediyorsun? Senin de bildiğin gibi bir adı var onun." Vivienne'le böyle konuştuğunu hiç duymamıştım daha önce. Hamileliğimin çoğunu David'in annesine karşı durmaya gücü ve eğilimi olmasını dileyerek geçirdim. Vivienne Sidgwick Kızlar Koleji'nden gelen ve Florence'ın ikinci doğum gününden sonraki ocakta başlayacağı anaokulu için yerinin ayrıldığını belirten mektubu gösterdiğinde David'in de benim kadar şaşırdığını biliyorum. David'in annesine teşekkür edip hayır demesini, Florence biraz daha büyüyene kadar tam zamanlı herhangi bir okula veya anaokuluna gitmesini istemediğimizi söylemesini beklemiştim. Ancak o hiçbir şey söylememişti. Vivienne Florence'ın okul masraflarını karşılama konusunda ısrar ettiğinde de bir şey dememişti.

"Kavgaya tahammül edemem" diyor şimdi Vivienne. "Şunu ikinizin de anlamasını istiyorum: Bu durum çözülene kadar hepimiz medeni insanlar gibi davranacağız, anlaşıldı mı? David, soruma cevap ver. Bebeğin alışkanlıkları neler?"

"Geceleri uyuyor, ama mama için iki kez uyanıyor." Yine o uysal çocuk oldu.

"Küçük Surat'ı bu gece ben doyurmak istiyorum" deyiveriyor-

rum. "Geceleri onu hep David doyuruyor ve ben... ben istiyorum ki..." Devam edemiyorum çünkü canım acıyor. Her annenin yaptığı şeyleri yapmak istiyorum umutsuzca; buz kalıplarında sebze püreleri dondurmak, yeni çıkan her diş fırçalamak, ninni söylemek, bana ilk kez "anne" dendiğini duymak istiyorum. Yutkunup Vivienne'e bakarak devam ediyorum: "Florence her neredeyse ona iyi bakıyorlardır ve ben kızımı bulana kadar güvende olmasını sağlayacaktır umarım. Ben de aynısını yukarıdaki bebek için yapmak istiyorum. Kendi kızıma annelik yapamıyorsam, elimdeki bebeğe bakmak istiyorum en azından." Gözlerim yaşlarla dolu. "Annem öldüğünde senin bana baktığın gibi."

Vivienne'i çekici yapan da bu işte. Onun kanatları altındayken, hayatın acımasız dalgalarının sizi incitmeyeceği hissini veriyor. David'le nişanlandığımızda, arabam radar tarafından tespit edilmişti. Yasal hız limitinin sekiz mil üzerinde gidiyormuşum ve polis bu yüzden ceza kesmişti. Vivienne dikkatlice kaleme alınmış bir mektupla bu tatsız konunun kapanmasını sağladı, kredi kartı şirketim ödeme konusundaki bir yanlış anlaşılardan dolayı hesabımı dondurduğunda yaptığı gibi. "Bana bırak" der ve sorunlarınızın adeta sihirle hallolduğunu görürsünüz.

Yüzünden şimdiki sorunumun hallolmadığını anlayabiliyorum. Tamamen benim tarafımda değil henüz. Yani olmasını istediğim şekilde değil. Sürgünde ve yalnız hissediyorum kendimi. Vivienne'in desteğiyle bile zor olacak bir durum bu oysa. Şimdi o olmandan önümüzdeki birkaç gün daha da acı geçecek.

"Yok artık" diye tersliyor David. "Florence'a sahip çıkmamayı seçtin. Ona yaklaşma bile." Söyledikleri kulaklarımı tırmalıyor. Bana karşı acımasız olduğu, beni en ağır şeylerle suçladığı ve kuşkulanmayı reddettiği her an neden bu durumla ilk defa karşılaşmış gibi şok olduğumu anlayamıyorum. Şimdiye kadar ne kadar korunaklı bir yaşam sürdürdüğümü anlıyorum. Mutluluğu ve güveni karşılıksız alarak büyüyen birçok insan gibi ben de yıkıcılık, şefkatsizlik, korku gibi kavramlara inanmakta güçlük çekiyorum; bunları sadece haberlerde veya gazetelerde görürdüm. Böyle şeyler başıma gelince ilk içgüdüm, her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmek ve daha masum bir açıklama getirilebileceğine inanmak.

"Anne, Alice yaramazlık mı yapıyor?" Felix gördüğü en gizemli ve büyüleyici şeymişim gibi beni incelemeye devam ediyor.

"Tatlını bitir Felix, sonra da gidip pijamalarını giy. On dakika kitap okuyabilirsin yatakta, sonra gelip yatıracağım seni." Vivienne

ne “Evet, Alice yaramazlık yapıyor” demediğinden minnet dolu bir rahatlama hissettiğim için bir an nefret ediyorum kendimden.

“Laura Anne çok yaramazdı, değil mi baba?” Felix cevabın daha çabuk geleceğini umarak David’e dönüyor. Donakalıyorum. Felix, Laura’dan hiç bahsetmemişti daha önce, ben yanlarındayken yapmamıştı en azından.

David de benim kadar şaşırmış gibi Vivienne’e bakıyor.

“Laura Anne yaramazdı ve öldü. Alice de mi ölecek?”

“Hayır!” deyiveriyorum. “Felix, annen... daha doğrusu...” Duruyorum. Üstümde çok fazla göz var.

Vivienne’le David’in “Tabii ki Alice ölmeyecek” demelerini bekliyorum, ancak bir şey söylemiyorlar. Bunun yerine Vivienne gülümsüyor ve sonunda “Herkes ölür, canım. Biliyorsun bunu” diyor. Felix üstdudağı titrerken başını evet anlamında sallıyor.

Vivienne hayatın acı gerçeklerinin anlatıldığı çocukların daha güçlü yetişkinler olacağına inanıyor. Anne babası onu böyle yetiştirmiş. Dindar değıllermiş ve Vivienne’e cennetle cehennemin sorumluluktan kaçmaya çalışan zayıf ve hatalı insanlar tarafından uydurulduğu düşüncesini aşlamışlar. İnsanların cezalandırıldığı veya ödüllendirildiğı ikinci bir yaşam yoktur, insan bu dünyadayken adalet sağlamak için gayret göstermelidir. Vivienne bana bunu ilk söylediğinde felsefesine hayran olmaktan alamamıştım kendimi, öldükten sonra neler olduğu konusundaki inançlarım çok daha anlaşılmazdı çünkü.

“Ama sen çok, çok uzun bir süre daha ölmeyeceksin, çok yaşlanana kadar” diyor Vivienne Felix’e. Ben de benzer bir cümle beklediğimi fark ediyorum, ancak benim hakkımda hiçbir şey söylemiyor.

“Şimdi, hadi bakalım genç adam, afacanlar için yatma vakti...”

Felix tanıdık gelen bu cümleyi duyunca gülümsüyor. “Ve küçük şeytanlar için yatma vakti!” diye katılıyor.

Felix odadan çıkar çıkmaz, cesaretim beni yarı yolda bırakmadan önce “Felix’e Laura’nın ölümüyle ilgili ne anlattınız? Neden annesinin yaramaz olduğunu düşünüyor? Yanlış bir şeyler yaptığı için mi öldüğünü söylediniz ona? Böyle düşünmesine sebep olmak bile ne kadar korkunç bir şey, farkında değ il misiniz? Her ne yaptıysa, siz onun için her ne düşündüyseniz, o yine de Felix’in annesi.”

Vivienne dudaklarını büzüyor ve hiçbir şey söylemeden yanığını ellerine yashıyor. Laura’nın ölümünden bahsetmeyecek, fark ediyorum. Gündeme getirdiğim konularda konuşmayı reddedi-

yor. Bu konuda şöyle bir teorim var: Vivienne Laura'ya öldüğü için kızgın bence. Eşit seviyedeki iki düşmandı onlar, birden Laura öldürüldü ve tüm ülke ona üzüldü. Laura daha yüksek bir sınıfa aitti artık; kurbandı, mağdurdur. Vivienne'e göre bu insanları aldatmaktı, öldürücü bir şekilde bıçaklanmak sempati kazanmak için başvurulmuş ucuz ve kolay bir yoldu sanki.

Laura sonsuza kadar ulaşılmazdı artık. Vivienne artık onunla savaşıyordu, yani hep istediği ve ihtiyaç duyduğu şekilde yene-
mezdi onu. Laura'dan "Özür dilerim, Vivienne. Başından beri hak-
lı olduğunu şimdi anlıyorum" sözcüklerini asla duyamayacaktı. Gerçi Laura ölmemiş olsa da asla duyamazdı ya.

"Laura öldü" diyor David. "Sen de yalancı bir kaltaksın!" diye bağırıyor bana. Mandy'nin erkek arkadaşı gibi davranıyor. Daha da kötüsü hatta. Hastaneyi arayıp Mandy'yi sorsam ne olur, merak ediyorum. Tam adını, telefon numarasını verirler mi acaba?

"Kesin şunu, ikiniz de" diyor Vivienne. "Demin ne dediğimi duymadınız mı? Bu evdeyken nazik davranmak zorundasınız. Yemek masasında söz dalaşı olmayacak. Gecekondu mahallesi değil burası."

Sandalyemi itip titreyerek ayağa kalkıyorum. "Böyle bir zamanda görgü kurallarını nasıl bu kadar önemseyebilirsin? Florence ölmüş olabilir! DNA testi cumadan önce yapılamayacak, bu da polis o zamana kadar bebeğimi aramaya başlamayacağı anlamına geliyor. İkinizin de umurunda değil mi? Evet, canım istiyorsa bağırırım. Kızımı istiyorum, zaman hızla geçiyor ve ben hiçbir şey yapmıyorum! Her gün, her saat... görmüyor musunuz?"

Vivienne'in gözlerinde zafer parıltısı var. Diğer insanların kontrolünü kaybettiğini görmekten zevk alıyor. Bu durumun onların haksız, kendisinin haklı olduğunu, haksızların duygusal abartıya başvurduğunu ispatladığına inanıyor. "Özür dilerim" diyorum hemen. "Sana bağırmiyorum. Ben sadece... artık içime atamıyorum, yoksa gerçekten delireceğim."

"Ben gidip Felix'e bakayım" diyor Vivienne, sesi boğuk. "Tekrar inmem. İyi geceler."

Koridoru geçerken ayak seslerini dinliyorum. "Florence ölmüş olabilir!" sözlerinin kulaklarında çınladığını biliyorum. İyi. Onun da benim kadar korkmasını ve dehşete kapılmasını istiyorum.

David tek kelime etmeden çıkıyor odadan. O kadar sefil durumdayız ki, uyku saatimiz çok erken bir saate indi. Masayı yavaşça topluyorum, David'e ben yukarı çıkmadan önce uykuya dalması için bol bol zaman veriyorum. Evde dolaşırken misafir

odalarının kapısını açmayı deniyorum ama hepsi kilitli. Aşağıda uyuyamam. Vivienne izin vermez. Evin kuralların biri bu; David odada olmadığımı görünce hemen annesine haber verir, eminim. Gece yarısı beni sarsarak uyandırıp Elms'in otel olmadığını söylerken hayal edebiliyorum onu. Vivienne'i karşıma almak istemiyorum.

David uyumuş olsun diye dua ediyorum. Yatağa sırtüstü uzanmış ama uyumamış. Onun tarafındaki komodinin üstünde bir şişe mama var. Yorgunluktan ölüyorum ama uyanık kalmak için zorluyorum kendimi. Küçük Surat ağlarsa David'den önce duya-bilirim. Gece mamasını ona ben verebilirim; ahırın duvarındaki ışığın karyola takımına vurmasıyla hafifçe aydınlanan küçük, yuvarlak kafasını görebilirim. Bunu hayal etmek bile gerçekleşmesini istememe neden oluyor.

"Yapmayı düşündüğün şeyin bir sınırı var mı?" diyor David acımasızca. "Önce beni delirtmeye, Florence'ın Florence olmadığına inandırmaya çalışıyorsun, şimdi de Florence'ı doyurmamamı istiyorsun! Bunları hak edecek ne yaptım ben sana?"

"Bebegi doyurmamanı istemiyorum." Ağlamaya başlıyorum. "Ben de doyurmak istiyorum. Her zaman değil, bazen."

"Sana göre, kızın olmasa bile."

"Bebek kayboldu diye annelik duyguları kaybolmaz" diyorum hıçkırarak.

"Ah, çok güzel, çok inandırıcı. Bu cümleyi kurmak için ne kadar düşündün?"

"David, lütfen..."

"Dün cep telefonunda kiminle konuşuyordun? Ben içeri girince birden kesilen şu konuşma hani?"

Dikkatsizliğim yüzünden kendime küfrederek yere bakıyorum. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalıym.

"Kimse" diye fısıldıyorum. Tekrar sormuyor. Yastığımın altından geceliğimi çekiyor ve yatağa yayıyorum. Üstümü değiştirmek için odadan çıkmamaya karar veriyorum. Çıkmaya çalışırsam David'in beni durduracağından eminim, bu zevki yaşatmayacağım ona. Kıyafetlerimden huzursuz bir şekilde kurtulmaya çalışırken, David bakışlarını başka tarafa çeviriyor; beni görmeye dayanamıyor sanki. Hiçbir şeyin dün geceki pis bakışlarından kötü olamayacağını düşünmüştüm ama, bu çok daha kötü. Yüzündeki bu tiksinti canımı o kadar çok acıtıyor ki kabul edemiyorum. Onunla tartışmaya çalışmaktan vazgeçtiğimi düşünmüştüm, ama kendimi "David, lütfen, ne yapmaya çalıştığını bir daha düşünür

müsün? Aslında bana karşı zalim olmak istemediğine inanıyorum. Haksız mıyım?" derken buluyorum.

"Ben bir şey yapmıyorum" diyor. "Kendi işime bakıyorum sadece."

"Zor bir durum, biliyorum. Korkunç ama... sen bu değilsin. Böyle olmak istemiyorsun. Seni *tanıyorum*. Kötü bir insan değilsin sen. Olağandışı olaylarda, kriz anlarında insanın korktuğu, şaşırıldığı, bu yüzden de sert ve ani çıkışlar yaptığı, insanları suçladığı ve sırf korktuğu için korkunç şeyler yaptığı çok iyi bilinen bir gerçek."

"Kes sesini!" Gaddarlığı beni şaşırtıyor. Yatakta doğruluyor. "Söylediğin hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Yalancısın sen. Bütün bu konuşmaları gerçeği gizlemek için yapıyorsun! Duygulardan bahsetmeyi seviyorsun ama gerçekleri söylemiyorsun, öyle mi?"

"David, ne istersen söylerim."

"Gerçekler! Florence Florence olmasa, ben neden öyle olduğunu söyleyeyim? Kızımın bulunmasını ben de senin kadar istemez miyim sanıyorsun? Yoksa kendi kızıyla başka bir bebek arasındaki farkı göremeyen bir gerzek olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? Şu hikâyeyi etraflıca anlatmalısın bana, yoksa inanılır gibi değil. Tam olarak neler olduğunu söylüyorsun sen? Birinin eve girip Florence'ı başka bir bebekle değiştirdiğini mi? Neden yapsın ki böyle bir şey? Neden? Ya da bunu yapanın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Neden yapayım? Ben de kendi kızımı isterim, başka bir çocuk değil."

David'i susturmak için ellerimi kaldırıyorum. "Bilmiyorum! Florence'ı kim neden aldı, diğer bebek kim, bilmiyorum! Senin ne bildiğini, ne düşündüğünü, neyi neden söylediğini de bilmiyorum. Haklısın! Etraflıca anlatamam hikâyemi, çünkü ne olduğunu ben de bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyormuşum gibi geliyor ve bu dehşet verici. Senin anlayamadığın da *bu*. Tek yapabildiğim en ufak bir şüphe duymadığım bir gerçeğe tutunmak. Bu evdeki bebek Florence değil!"

David arkasını dönüyor. "Peki o zaman" diyor. "Birbirimize söyleyeceğimiz bir şey kalmadı."

"Bana arkanı dönme!" diye yalvarıyorum ona. "Bana sorduğun sorunun aynısını ben de sana sorabilirim. Gerzek olduğumu, kendi kızımı tanıyamadığımı mı söyleyemeye çalışıyorsun?"

David hiçbir şey söylemiyor. Hayal kırıklığıyla feryat fıgan ağlamak istiyorum. *Sözümü daha bitirmedim. Seninle konuşuyorum* diye bağırarak istiyorum. İddia ettiği kadar emin olduğuna

inanamıyorum. Bilinçaltında bir yerde ona ulaştığımı hissediyorum, bu inanca tutunmak zorundayım.

Kıyafetlerimi tek tek yatağa atıyorum. Geceliğime uzanıyorum ama David benden çabuk davranıyor. Geceliği çekip elinde top yapıyor. Ani hareketi beni şaşırtıyor ve panik olup çılgık atıyorum. David kahkahalarla gülüyor. Ben bir sonraki hareketini tahmin etme şansı bulamadan o çıkardığım kıyafetlerimi de alıp yataktan kalkıyor. Gardırobunun kapısını açıp kıyafetlerimle geceliğimi içeri fırlatıyor, sonra kapıyı kapatıp kilitliyor.

Şimdi vücuduma bakıyor. Bakışlarının soğuk tenimde dolaştığını hissedebiliyorum. “Bence sen hiçbir yere gidemeyeceksin bu gece” diye alay ediyor. “Ben bu şekilde gitmezdim.”

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Vivienne’i çağırabilirim ama o buraya gelene kadar David geceliğimi vermiş olur. Bütün her şeyi uyduruyormuşum gibi davranır. Tuvalet gitmem gerektiğini söylememi bekliyor ama bunu yapmayacağım. Evde çıplak da dolaşamam. Dolaşsam ne olacağını tam olarak biliyorum. David gardırobunun kilidini açar, geceliğimi yatağın üstüne koyar ve Vivienne’i çağırır, kadın da saniyeler sonra odasından çıkmış olur. David muhakeme yeteneğimin ve davranışlarımin sorgulanmasını istiyor. İşlerini kolaylaştırmayacağım. Dolu bir sidik torbasının rahatsızlığıyla tüm gece uyanık kalmayı tercih ederim. Yatağa girip yorganı çeneme kadar çekiyorum.

David de aynı şeyi yapıyor. Kaskatı kesiliyorum, bana dokunmuyor. Kendi tarafındaki ışığı söndürmesini bekliyorum; böylece Florence, kocamın dönüştüğü insan ve evet, şimdi bile kocamın çektiği acı için gizlice ağlayabilirim. David’in fenalığı bana olduğu kadar kendine de karşı. Ya hep ya hiç tavrı var onda; işler iyi gitmiyorsa kötü gitmesi için David de elinden geleni yapar mümkün olduğunca hızlı bir şekilde. En azından o zaman korkacak bir şey kalmaz.

Annem başkalarının acısını düşünme ve onlarla empati kurma yeteneğim olduğunu, çoğu insanın bunu yapamadığını söylerdi. Gençken erkek arkadaşlarımin çoğunun uygunsuz olmasının sebebini buna bağlardı, “tam bir felaket” diye tanımlardı onları. Bir kere olayları birinin gözünden görmek için çabalarsanız, o insanı silmek imkânsız olur. Ben dünyaya hep böyle yaklaştım, şefkatle. Dünyanın da bana öyle yaklaşacağını bekleyecek kadar aptalmışım besbelli.

David’in değişeceğini umarak bahaneler yaratmaya devam edemem. Düşmanım gibi davranmaya devam ederse ona düşmanuma

yapacağım gibi cevap vermeyi öğrenmem gerek. Ben, sayısız hastaya iyi ve kötü, düşman ve dost kavramlarına bağlı kalarak düşünmemeyi tavsiye eden ben... hepsine paralarını geri vermeliyim.

David yarın sabah kaçta uyanacak, giysilerimi bana ne zaman verecek merak ediyorum. Beni yalvartacak mı? Olabilecekler hayal edilemeyecek kadar korkunç. Ne olursa olsun, dayanmalıyım. Yarın öğlen Simon'la buluşuncaya kadar dayanmalıyım.

5 ekim 2003, 11:10

“Ne?” diye sordu David Fancourt. “Ne istiyorsunuz benden? Annem size her şeyi anlattı zaten. Alice ve Florence perşembe akşamı buradaydı. Her zamanki gibi uyumaya gittiler. Cuma sabahıysa yoktular. Onları bulmak sizin işiniz ve burada bulamazsınız. Burada olsalardı polisi arayıp kayıp olduklarını bildirmezdim. Neden çıkıp aramıyorsunuz onları?” Odadaki en rahatsız sandalye olan, oturma yeri lacivert kadifeden, arkılığı yastıksız ahşap dar sandalyeye dimdik oturmuştu. Charlie, David’in öfkesinin yüzüne atılan bir yumruk gibi gerçek olduğunu hissediyordu. David’e üzüldü ve bu kadar öfkeli olduğu için onu suçlamadı. Vivienne odanın karşı tarafındaki beyaz kanepede oturuyordu. Eski modaydı o, toplum içinde duygularını belli etmezdi.

“Alice ve Florence’ı bulmayı hedefliyoruz” dedi Charlie. David Fancourt kabalığından dolayı suçluysa sadece, görüşmenin ilk otuz saniyesine dayanarak bu hisse kapılmıştı. Simon’ın paranoyak teorileri saçmaydı. Fancourt’un suç işlendiği anda başka yerde olduğuna dair sarsılmaz kanıtları vardı. Laura öldürüldüğünde o ve Alice Londra’da kalabalık bir salondaydı. “Her zaman kayıp kişinin evinden başlarız, aradığımızı o evde bulamayacağımızdan emin olsak bile. Şaşırtıcı olduğunu biliyorum.”

“Kızımı bulun da, nereden başladığınız umurumda değil.”

Adamın Alice’ten bahsetmemesi Charlie’nin dikkatini çekti. “Sakin olmaya çalışın” dedi komiser yardımcısı. “Bu sizin için üzücü olmalı, özellikle de Laura’ya olanlardan sonra...”

“Hayır!” David’in yanakları kızardı. “Ben gayet iyiyim ya da Florence’ı bulduğunuzda gayet iyi olacağım. Aslında şu an çok sinirliyim. Önce Felix’i neredeyse kaybediyordum, şimdi de Alice Florence’ı benden çaldı. Ancak benden başka kimse onun Flo-

rence olduğuna inanmıyor. Hatta..." David annesine bakarak bir şeyler mırıldandı.

Vivienne sakince "Sana inanmadığımı asla söylemedim" dedi çenesini çıkararak. Charlie bu davranışın olası bir durumda kraliçenin vereceği tepki olup olmadığını merak etti. Laura Cryer öldürüldüğü zaman Vivienne'in babasının servetinin nereden geldiğini öğrendiğini hatırladı belli belirsiz, ama detaylar bir türlü aklına gelmiyordu. Büyük bir şirket kurmuştu adam, plastik veya paketleme işi gibi bir şeydi. Yani tavırları her ne kadar aristokrat olsa da Vivienne asil bir soydan gelmiyordu.

Oturma odası, içine tıkıştırılmış bir sürü mobilyadan dolayı, olduğundan daha küçük gözüküyordu. Üç kanepeli, yedi sandalye, çok çirkin bir sehpa, şöminenin iki yanında iki büyük kitaplık, televizyonun bu evin günlük yaşamında önemli bir yer tutmadığını göstermek için köşelerden birindeki sandalyenin arkasındaki sehpanın üzerine yerleştirilmiş televizyon. Charlie neredeyse tüm kitapların karton kapaklı olduğunu fark etti.

Bugün burada yalnızdı. Dün bir grup polis Elms'e gelmiş, her yeri altüst edip Alice Fancourt'un eşyasını büyük bir titizlikle incelemişti. Kadının el çantasıyla anahtarlarını mutfakta, Volvo'sunu da dışarıda bulmuşlardı. Alice ve Florence'in kıyafetleri yerli yerindeydi, o sırada giydikleri hariç tabii. Bu bilgiyi Vivienne vermişti ve söylediklerinden emin görünmüştü. Charlie bunun kötüye işaret olduğunu itiraf etmek zorundaydı. En çok endişe veren de Vivienne'in ısrarla Alice'in sadece üç çift ayakkabısı olduğunu söylemesi, bu üç çiftin de dolapta duruyor olmasıydı.

Perşembe gecesi Vivienne her zaman yaptığı gibi ön ve arka kapıyı kilitlemişti. Sabah Alice ve Florence yoktu ve kapılar hâlâ kilitliydi. Birinin içeri girdiğine dair herhangi bir iz yoktu etrafta. Vivienne, David ve Felix sakince uyumuştular; çünkü bağırma, itişme, bebek ağlaması gibi sesler rahatsız etmemişti onları. Charlie tüm bu olanları çok şaşkıncı buldu.

Birileri Alice'i içeri girme konusunda ikna edip bebekle kadını kaçırmış olabilir miydi? Öyle bile olsa arka kapıdan çıkmış olmaları gerekirdi. Arka taraftaki pencerenin üstünde dar bir panel vardı, on beş kırk santimetre falandı; bu panel açık bırakılmıştı ve Alice'in anahtarları panelin hemen yanındaki mutfak tezgâhının üzerindeydi. Onları kaçıran Alice ve Florence'ı alıp çıt çıkarmadan kapıyı kilitlemek ve anahtarları panelden içeri atmak zorunda kalırdı.

Ya da her şeyi Alice kendisi yapmıştı. Charlie, doğum sonrası ağır depresyon geçiriyor olsa bile Florence'ın yanına hiçbir eşya

almadan gidecek kadar çıldırmasının mümkün olup olmadığını düşündü. Bu sabah konuştuğu Simon, kendinden emin bir tavırla Alice'in hayatta ve güvende olduğunu söylemişti defalarca. "Onu bulacağım" demiş,

sesindeki ve gözlerindeki tutku dolu kararlılık Charlie'nin başka tarafa dönmesine neden olmuştu.

"Komiser Yardımcısı Zailer, David ve ben elimizden geldiğince yardım edeceğiz size" dedi Vivienne Fancourt. "Ama bebek bulunmalı. Anlıyor musunuz? Florence..." Eteğine bakmak için durdu. Charlie'ye tekrar baktığı zaman gözleri parlak, bakışları keskindi. "Affedersiniz" dedi. "Bu durumun benim için ne kadar stresli olduğunu tahmin edemezsiniz. Sevgili torunum kayıp ve ben onun geçen cuma mı, önceki cuma mı kaybolduğunu bilmiyorum. Onu sadece bir kez gördüm galiba..." Dudaklarını ısırıldı.

"Çıldıırıp bebeklerini öldüren kadınları duymuşsunuzdur" dedi David sinirle. "Değil mi? Doğum sonrası depresyon geçiren kadınlar. Bebeklerini boğuyor veya pencereden atıyorlar. Alice'in ne yapması bekleniyor? Bebeklerini zarar vermeden geri getiren kadınların oranı nedir? Siz biliyorsunuzdur." Elleriyle yüzünü kapadı. "Alice kaybolmadan önce iyice dengesizleşmişti. Hastanede birkaç kez konuştuğu kadını saplantı haline getirmişti..."

"Bay Fancourt, kızınızı karnızın kaçırdığı kesin değil. Yanına hiçbir şey almamış. Alice'in buradan iradesi dışında ayrıldığı ihtimalini de göz önünde bulundurmak zorundayız."

David kafasını iki yana salladı. "Hayır, Alice Florence'ı da alarak kaçtı" dedi.

"Felix'i neredeyse kaybettiğinizi söylerken ne demek istediniz?"

Garip bir sessizlik oldu. Sonra Vivienne "Laura'nın Felix'i bizden uzak tutmak için her şeyi yaptığını söylemek istedi. Felix'i on beş günde bir iki üç saatliğine görmemize izin veriyordu, düşünebiliyor musunuz? O sürede de hep yanımızda oluyor, bizi izliyordu. O bizi incelerken çocukla normal bir ilişki kurmamız imkânsızdı. Ayrıca Felix'in buraya gelmesine, David'le benim de evlerine gitmemize izin vermiyordu. Hep tarafsız bir bölgede buluşmak zorundaydık" dedi. Nefes almak için durdu. Yanaklarında iki kırmızı nokta olmuştu.

Charlie kaşlarını çatı. "Ancak Laura'nın öldürüldüğü gece Felix burada sizinleydi. Ona siz bakıyordunuz."

"Evet." Vivienne mutsuz bir şekilde gülümsedi. "İlk defa o gün olmuştu bu. Çünkü bir gece kulübündeki partiye gidebilmek için

çaresizce bakıcı arıyordu.” Vivienne’in ses tonundan gece kulübü gibi bir yere hiç gitmediği, gitmek de istemediği anlaşılıyordu. Simon da aynı şekilde “Gece kulübü mü?” demişti, ancak işi nedeniyle Spilling ve Rawndesley’de birçok loş ve pis bara gitmek zorunda kalırdı.

“David ve ben Laura’nın kurallarına üç yıl kadar tahammül ettik” diye devam etti Vivienne. “Korkunç düzenine razı olursak... rahatlayacağımı ve Felix’le biraz daha yakınlaşmamıza izin vereceğini ummuştuk. Ancak korkarım kendimizi kandırıyorduk. Fikrini veya kurallarını değiştirmede. Öylesine çaresizdik ki bu sorun hakkında avukatımıza danışmak üzereydik.. Laura öldürüldüğü zaman.”

“David de Felix’in tek ebeveyni olduğu zaman” dedi Charlie. Şüphe duymadığı inancının az da olsa zedelendiğini hissetti. Elms’in bahçesinde kıyafetlerinin bir yerlerine sakladığı mutfak bıçağıyla duran Darryl Beer’ı düşündü. Bu gözüne zayıf bir ihtimal gibi göründü ilk defa. Amacı evi gelecekte yapacağı bir soygun için incelemekse neden mutfak bıçağı gibi bir silahla gelsin?

Laura devreden çıkınca David kız arkadaşıyla evlenebilir, Felix’in velayetini alabilirdi, annesi de çocuğun bakımını güzelce yapabilirdi. ‘David ve Vivienne için uygun, Alice için de uygun’ diye düşündü Charlie. Deli Alice.

David’in sandalyesinin arkasındaki raflardan birinde ikinci düğününe ait bir fotoğraf vardı. Alice krem rengi bir elbise giymiş, taç takmıştı; gülen gözleriyle kocasına bakıyordu. Sarı saçları şimdikinden daha kısaydı, çenesindeydi ve o gün için bukle bukle yapılmıştı. Charlie geçen hafta Alice’le tanıştığında kadının saçları düz ve cansızdı. Karısından on santim kadar uzun olan David’se yeni karısına gülümsüyordu gururla. ‘Çekici bir çiftmiş’ diye düşündü Charlie kıskançlığını bastırmaya çalışarak. Zaten evli olan ve sevilen bu kadın Simon’ın ilgisini neden çekiyordu? Adil değildi bu.

Charlie, Sellers’in kırkıncı yaş gününde Simon tarafından acımasızca reddedildiğinden beri, kendisini alıngan ve agresif yapan küçük düşürücü durumlara maruz kalmaktan hastalık derecesinde korkar olmuştu. Bu durumunu fark edecek kadar zeki bir kadındı ama maalesef sorunun üstesinden gelmeye nasıl başlayacağını bilemiyordu. Bu korkunç olayın üstünden bir yıl geçmesine rağmen etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Şu ana kadar hiçbir şey Simon’ın yaptığı kadar incitmemişti ruhunu ve egosunu. En kötüsü de, Simon’ın bu yüzden kendini ne kadar kötü hissettiğini, nasıl üzgün olduğunu biliyordu Charlie. Yaptıklarında önceden

planlanan bir kötülük olmadığını bilmek Charlie'nin acısını artırıyordu. Kadının Simon hakkındaki düşünceleri hiç değişmemişti. Hâlâ sırlıslıkla âşıktı ona. Simon'da bir hata yoksa, bu hatanın Charlie'de olduğu anlamına geliyordu.

Bu konuyu defalarca düşünmüştü. Simon ilk başlarda istekliydi. Sellers'ın misafir odasına giderlerken "Bu sadece gönül eğlencesi olmayacak" diye fısıldamıştı ona. "Bu ilişki uzun süre devam edecek." Hayır, o aşamada Charlie'yi istediğine şüphe yoktu. Charlie için Simon'ın tavrının tamamen değiştiği anı anlamak çok kolaydı, adamın Charlie'yi kucağından atarak odadan vebadan kaçır gibi kaçtığı andı o an. O an, belki de hiçbir zaman, aceleyle kaçarken kapıyı açık bıraktığını fark etmedi. Charlie çılgınca elbiselerini toparlarken Sellers'ın karısı Stacey'ninki de dahil birçok yüz belirmişti kapıda.

Charlie bu olay sonrasında kimseye bir şey söylememişti, kız kardeşi Olivia'ya bile... Detaylar kendi aklının karanlığında bile hatırlanamayacak kadar acı veriyordu. Bu felaketin (Charlie bu olanlara felaket demenin abartı olduğunu düşünmüyordu, en doğru tanım buydu sanki) en kötü yönüyle onarılamayacak olmasıydı. Olmuştu. Hep öyle kalacaktı. Charlie istediği kadar aklından silmeye çalışsa da asla başaramazdı bunu. Geçen yıl boyunca ortalama her ay bir erkekle yatmıştı. Hiçbiri kaçmamıştı ama bu işe yaramıyordu. Hâlâ istenmeyen biri gibi, üstelik şimdi aşağılık ve hafifmeşrep biri gibi hissediyordu kendini. Bu davranışın bastırılması güç bir duygunun etkisiyle yapılan bir yönü de vardı. Bir dahaki sefere işe yarayacaktı. Bir sonraki adam Simon'ı unutturacaktı.

'Bütün bu uygunsuz insanlar içinden onu seçmek zorundaydım sanki' diye düşündü Charlie. Aslında tam bir seçim olduğu söylenemezdi. Simon, Charlie'nin tanıdığı hiç kimse gibi değildi. Kendine yalan söylemek, her gün rastladığı binlerce erkekten farksızmış gibi davranmak imkânsızdı Charlie için. Başka kim Katolik olduğu için kazığa bağlanıp yakılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını söyleyen Simon kadar nostaljik olabilirdi ki?

"Sen yakılmak mı istiyorsun?" diye sormuştu Charlie dalga geçtiğini düşünerek.

"Hayır, tabii ki hayır" demişti Simon. "Ama o günlerde inançların bir anlamı vardı. Tehlikeli gelirlerdi insana. Söylemeye çalıştığım şu, önemli olması gereken düşünceler ve görüşlerdir. İnsanların bunlardan korkması ve bazı şeyler için ölmeye istekli olması doğrudur. Artık hiçbir şey hiç kimse için önemli değil gibi."

Charlie onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylememek için zor tutmuştu kendini.

Vivienne “Laura öldüğünde rahatlamıştım” diyerek böldü ses-sizliği. Bu Charlie’nin dikkatini çekti. “Mutlu değil ama rahat, an-layacaksınız. Felix’in bizimle yaşamaya başlaması rüyalarımın gerçekleşmesiydi. Bu söylediklerim vicdansızlık gibi görünüyor olabilir ama umurumda değil. Ancak..”

“Ancak ne?”

“Laura’nın ölümünden kısa süre sonra, ona Felix’i benden uzak tutmaya neden bu kadar kararlı olduğunu hiç sormadığımı fark et-tim. Artık asla öğrenemeyeceğim nedenini. Çocuğa zarar verece-ğimi düşünmüş olamaz. Ona adeta tapıyorum.” Vivienne kaşlarını çatarak ellerine baktı. Kendini bir şey söylemekten alkoymak is-tiyormuş gibi ağzı seğirdi. Ancak bütün çabalarına rağmen konuş-maya başladı. “Hayatımın her günü ‘Keşke ona sorsaydım’ diyo-rum. Bilirsiniz, bir düşmanı kaybetmek bir dostu kaybetmeye benzer garip bir şekilde. Uzun zamandır beslediğiniz o güçlü duy-gularla baş başa kalıyorsunuz, bu duyguları yönlendireceğiniz bi-ri yok. İnsana kendini... aldatılmış hissettiriyor, sanırım.”

“Bu konuyla çok alakalı görünmeyebilir belki” diye başladı Charlie kibarca, “ancak soruşturmada işimize yarayabilecek bir cümle geçiyor.”

“Evet?” Görüşme başladığından beri ilk kez umut vardı David Fancourt’un gözlerinde.

“Alice, Memur Waterhouse’a babanızdan bahsetmiş. Onunla görüşmediğinizi biliyorum ancak...”

“Ne?” David’in yüzünde tiksinti vardı. “Ne söylemiş *ona*?”

Vivienne sinirli görünüyordu. “Neden Richard’la ilgilen sin ki?”

“Bilmem. Sizin bir fikriniz var mı?”

“Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi.” Sesinde kızgınlık vardı. Charlie, Vivienne’in yeterince bilgilendirilmemeyi hoş karşılaya-cak bir kadın olmadığı izlenimine kapıldı.

“Richard Fancourt’u nasıl bulabileceğimizi biliyor musunuz?”

“Hayır. Üzgünüm. Onu pek iyi hatırlamıyorum, bu konuda ko-nuşmamayı tercih ederim.”

Charlie başını tamam anlamında salladı. Vivienne gibi gururlu bir kadın hayatındaki başarısızlıklarını hatırlamayı istemezdi. Charlie de beraber olduğu erkekler konusunda böyle hissediyor-du; prezervatif yırtılınca “Endişelenme, kürtaj kliniğinin nerede olduğunu biliyorum. Daha önce de gittim!” diyen müfettiş Dave Beadman, Çocuk Koruma Şubesi’nden. Ondan önce de “öpüş-

mekten hoşlanmadığını” söyleyen muhasebeci Kevin Mackie.

Charlie eski sevgilileriyle arkadaş kalan insanlara güvenmemiști asla. Romantizmin döküntülerini kurtarmak için kalıntılara arkadaşlık deyip, bir zamanlar aşk veya şehvet olan bir duygunun hayatınızdaki durgun ve sulandırılmış varlığına tahammül etmek yapmacık, hatta hastalıklı bir şeydi. Simon farklıydı. Charlie’nin eski sevgilisi değildi o. ‘Asla benim olmayacak’ diye düşündü Charlie üzülererek, bu yüzden onu unutmak daha zordu.

Sonu fiyasko olan ilişkiler. Radyoaktif kazalar gibi kendilerinden sonraki her şeyi etkiliyordu. Geleceği zehirliyorlardı. Bu da Charlie’ye henüz öğrenemediği, Alice’in neden kaybolduğuna direkt veya dolaylı olarak açıklama getirebilecek bir şeyi hatırlattı. “Laura Cryer’le, neden ayrıldınız?” diye sordu kadın David Fancourt’a.

29 eylül 2003, pazartesi

“Ona gördüğü ilk andan itibaren Bayan Tiggywinkle diyor. Bir lakaptan fazlası bu. O Bayan Tiggywinkle’dı, öyle. Ama diğer bebeğe Küçük Surat diyor. Çünkü onun Florence olmadığını biliyor. Ayrıca kendinden bahsederken ‘ben’ dediğini duydum dün gece, bebekle konuşuyordu ve onları dinlediğimi bilmiyordu. Florence’la konuşuyor olsaydı ‘babası’ derdi.” Daha yavaş konuşmam gerektiğini biliyorum, daha sakın konuşmak beni daha mantıklı gösterir ama bunları söylemek için yeterince bekledim. Savrulan sözcükleri durduramıyorum.

Simon ve ben Chompers’dayız. Ben hızlı hızlı konuşurken cilalı ahşap masanın karşısından beni izliyor. Gergin. Başparmağıyla ahşaba dokunuyor. Gürültü etrafımızda dalgalanıyor, müzik, kahkaha ve konuşmalar; ancak ben yalnızca konuşmamdan sonraki sessizliği duyuyorum, Simon’ın sessizliğini. Saçları temiz, yeni taranmış. Kot gömleği, siyah pantolonu uyumlu olmasa ve kahverengi ayakkabılarıyla gitmese de yepyeni gözüküyor. Bu kombinasyon neden olmamış bilmiyorum ama Simon içeri adım attığında ilk düşündüğüm şey “David ölse bu kıyafeti giymezdi” oldu. Simon’ın giyim konusundaki zevksizliğini sevimli ve güven verici buluyorum.

“Korkarım bu hiçbir şeyi kanıtlamaz” diyor uzun bir susluktan sonra. Sesi özür diler gibi. “Çoğu anne baba çocuklarına birden çok lakap takar, bir lakap diğerinin yerini alır. Kocanızın kendinden ‘ben’ diye bahsetmesi de gayet normal. Kendinden bahsederken çoğu zaman ‘babası’, bazen de ‘ben’ diyebilir.”

“Sizi ikna etmek için başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Sözlerim yeterli değilse...” Acıyla uyuşuyorum. Benim yanımda değil. Ona güvenemem. Uzun, rahatsız ve uykusuz geceden sonra bu sabah başıma gelenleri anlatmayı düşünüyorum. Giysilerim ve

tuvalete gidebilmek için yalvarmak zorunda kaldım. Sonunda David gardırobu açtı ve bana çok küçük geleceğini bildiği, yıllardır giymediğim yeşil streç bir elbise seçti. “Hamileyken bu kadar kilo almamalıydın” dedi.

Tuvalete gitmek zorundaydım. Tartışacak vaktim yoktu bu yüzden elbiseyi giyiverdim. Elbiseyi giydiğimde sidik torbam üzerindeki baskı arttı. Her an kontrolümü kaybedebilirdim ve David de bunu biliyordu. Çaresizliğime güldü. “İyi ki normal doğum yapmadın” dedi. “Pelvik taban kasların görevini yerine getiremeyebilirdi, değil mi?” Sonunda kenara çekildi ve odadan çıkmama izin verdi. Banyoya koştum, tam zamanında yetişmiştim.

David’in yaptığı işkenceleri Simon’a anlatmaya razı edemiyorum kendimi. Küçük düşürülmemin ve David’in zulmünün Küçük Surat’ın Florence olmadığını kanıtlamayacağını duymaya hazır değilim. Hâlâ o korkunç yeşil elbiseyi giyiyorum. David gardırobunun anahtarını vermedi, ben de üstümü değiştiremedim. Olanları anlatsam Vivienne bana inanmazdı. Gardırobu kendim kilitlediğimi, anahtarı kaybettiğimi ve delirdiğimi söylediği zaman David’e inanırdı.

Toplum içinde bu kadar kötü görünmek utanmama neden oluyor. Doğru dürüst giyinmiş olsam Simon söylediklerimi daha dikkatli dinlerdi eminim. Ama güzel giyinemedim ve Simon David’e inanıyor.

“Ne düşünmek gerektiğini bilemiyorum” diyor Simon. “Sizin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım.” Yüzü hatırladığım gibi değil. Örneğin, altçenesinin ne kadar geniş olduğunu, alt dişlerinin bozuk olduğunu, hatta bazı dişlerinin diğerlerinin önüne çıktığını unutmuşum. Şekilsiz burnunu ezberlemişim ancak cilt yapısını ve ağzının etrafındaki, derbeder ve belalı görünmesine neden olan hafif engebeli, pürüzlü alanı unutmuşum.

Ona ne demek istediğini soruyorum.

“Her şey size inanmamam gerektiğini söylüyor...”

“Komiser Yardımcısı Zailer’ı kastediyorsunuz galiba...” diyorum keskince. Polis merkezindeki acımasız tavırları nedeniyle hâlâ unutmadım onu.

“Sadece o değil. Her şey. Bir yabancı veya yabancıların kocanız ve kızınız uyurken eve girdiğine, kocanıza hiçbir şey duyurmadan bebeğinizi başka bir bebekle değiştirdiğine inanmamızı istiyorsunuz. Kim neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Ben asla yabancı olduklarını söylemedim!”

“Ya da kocanız herhangi bir şekilde olaya karıştı, sonra da kim-

se bir şey kanıtlayamasın diye Florence'in tüm fotoğraflarını sil-di. Peki ama neden?"

Ona hiçbir fikrim olmadığını, ancak bir açıklama yapılamama-sının ortada bir açıklama olmadığı anlamına gelmeyeceğini söy-ledim. Akıllı olması ve daha iyisini bilmesi beklenen birine apa-çık ortada olan şeyleri anlatmak, hayal kırıklığıyla çılgınlık atma isteği uyandırıyor bende.

"Bize kayıp bebek olayı bildirilmedi ve depresyon geçmişiniz var." Öfkelenip kesik kesik nefes aldığımı görünce devam etti: "Özür dilerim. O zaman anne babanızın yeni öldüğünü biliyorum ama bizim bakış açımıza göre durum böyle. Bütün bunların en basit açıklaması, doğum nedeniyle bir çeşit..."

"Travmaya bağlı saplantı" diyerek cümlesini onun yerine ben ta-mamladım. "Ama siz böyle düşünmüyorsunuz, değil mi? Kendinizi buna inanmak için ne kadar zorlarsanız zorlayın, inanmıyorsunuz. Bu yüzden buradasınız." Belki ona ne düşündüğünü söylersem, öy-le düşünmeye başlar. Her şeyi deneyecek kadar çaresizim.

"Normalde bunun gibi bir dosya için buraya *gelmezdim*." Si-mon'un ifadesinde acı vardı, kendi kendini hayal kırıklığına uğrat-mıştı sanki.

"Farklı olan ne peki?" diye soruyorum sabırsızca. Florence'in ve-ya benim güvende olmamdan çok kendi motivasyonu ile ilgileniyor.

"İçgüdülerim sana güvenmemi söylüyor" diyor sessizce, sonra uzaklara bakıyor. "Peki bu ne anlama geliyor? Bu bir tezat değil mi? Kafamı çok karıştırıyor açık konuşmam gerekirse." Sonra bir çeşit cesaret istiyormuş gibi bana baktı.

Sonunda bir umut parçası. Belki onunla konuşabilir, Komiser Yardımcısı Zailer ne derse desin bana yardım etmeye ikna edebi-lirim onu. "Ben ve homeopati gibi" diyorum kendimi sakın ko-nuşmaya zorlayarak. "Homeopatinin ardındaki teorileri biliyo-rum; hepsi saçmalık aslında, bu derece garip bir şeyin işe yaraya-cağına inanmak için aptal olmak gerek. Ancak işe yarıyor. Defa-larca gördüm. Mantıklı düşündüğümde asla inanmayacağım bir şey gibi görünse de tüm kalbimle inanıyorum homeopatiye."

"Bir keresinde ben de bir homeopati uzmanına gitmiştim. Bir daha gitmedim." Simon sol elindeki tırnakları inceledi.

Umurumda değil diye bağırıyorum kafamın içinde. *Bu seninle ilgili değil!* Bunun yerine "Herkes için uygun olmayabilir. Bazen ça-reler belirtileri daha da ağırlaştırır, bu da birçok insanın kafasını ka-rıştırır. Bir de kötü homeopati uzmanları var tabii, yanlış çözüm yön-tenleri gösteriyorlar veya sizi doğru dürüst dinlemiyorlar."

“Ah, Dennis iyi bir dinleyiciydi. Sorun o değildi, bendim. Onunla konuşmaktan korktum. Sonunda iyice tırstım ve oraya neden gittiğimi bile söylemedim.” Simon “Zaman kayıydı ve kırk pounduma mal oldu” diyerek aniden sonuçlandırıyor hikâyesini.

Başka soru sormamam gerektiğini anlıyorum. Kendine özgü fazla resmi tavrıyla bana sır vermeye çalışıyor ancak buraya kadar gelebiliyor. İyi. Ne kadar çabuk kapatırsa çenesini, Florence konusuna o kadar çabuk döneriz. Sonunda, ondan bana yardım etmesini istemek üzereyim ki bana “İşini seviyor musun?” diye soruyor.

Benim saçma sapan işim kimin umurundaki? “Severdim. Çok.”

“Ne değiştirdi fikrini?”

“Bunları yaşamak.” Ellerimle her şeyi kapsayan bir hareket yapıyorum. “Florence’ı kaybetmek. İnsanlar hakkında eskiden sahip olduğum olumlu ve sarsılmaz düşüncelerim değişti. Korkarım şu an insanların iyi olabileceğine inanmıyorum.”

“Öyle olduğunu düşünmüyorum” dedi Simon. “Bence birçok insana yardım edebilirsiniz.” Diğer sözlerinin çoğu gibi bu da beni aniden sarsıyor. Bu üçüncü görüşmemiz olmasına rağmen beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyor.

Artık yabancılara yardım etmek istemiyorum. Simon’ın bana ve Florence’a yardım etmesini istiyorum. Belki “insanların iyi olabileceğine inanmamak” yanlış bir tanımlama. Belki de bencil biri oldum ben. Ve sabrımın son damlası da taşıyor. “Kızımı arayacak mısınız, aramayacak mısınız?” Sözler çıkıverdi ağzımdan, olmalarını istediğimden daha suçlayıcıydı.

“Açıkladım...”

“Bugün Küçük Surat’ı da getirmek istedim. Size söylemiş miydim? İzin verilmedi.” Dargınlığımı anlatırken kendimi durduramayacak kadar bitkinim. Sinirlerim derimin altında zangırdıyor sanki.

“Alice, sakın ol...”

“David ile Vivienne Küçük Surat’ın Florence olduğuna gerçekten inansalar, onunla zaman geçirmemi isteyeceklerini düşünürdün, değil mi? Onu dışarı götürmek istememi iyiye yormaları gerektiğini düşünürdün. Ancak öyle düşünmüyorlar! Bebekle dışarı çıkmam yasak.”

Hüsranım öylesine şiddetli ve keskindi ki içimde tutamıyordum. Küçük Surat’la yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum. Bebek koltuğunu Volvo’ma yerleştiririp bebek bezi, mendil, süt ve

yedek tulumuyla dolu bebek çantasını bagajıma koyduktan sonra yola çıktığımı hayal etmiştim. Küçük Surat muhtemelen arabada uyuyakalacaktı. Küçük bebekler hep böyle yapar. Onun yüzüne, ince ve kabuk rengi gözkapaklarına, yarı açık ağzına bakmak için sık sık dikiz aynasını ayarlayacaktım.

Simon'a "Vivienne Florence'ın boşluğunu Küçük Surat'la doldurmaya çalıştığımı söyledi" diyorum ağlayarak. "Ona bağlanmamın benim için iyi olacağını söylüyor. Onu dışarıya çıkarmama izin vermenin riskli olacağını söyledi. Sanki savunmasız bir bebeğe zarar verecekmişim gibi!"

"Alice sakin olmak ve mantıklı düşünmek zorundasın" diyor Simon kolumu sıvazlayarak. Vivienne de aynen böyle söylemişti. Herkes mantıklı olma konusunda başarılı. Benim dışımda herkes.

"Kendini benim yerime koy" dedi Vivienne. "Sen bir şey söylüyorsun, David başka bir şey söylüyor. Senin yalan söylüyor olabileceğin ihtimalini de göz önünde bulundurmak *zorundayım*, Alice. Ya da... iyi olmadığın ihtimalini. Alınma lütfen... bunun görmezden gelinmesi zor bir olasılık olduğunu tahmin ediyorsundur. Bebeği kendi başına dışarı çıkarmana nasıl izin verebilirim? Önceki tecrübelerinden en küçük korkuların bile büyüüp her şeyi ele geçirebileceğini sen de biliyorsundur. Bebeğin gözümün önünden kaybolmasına izin verirsem endişeden ölürüm."

"Eğer benim bebeğimse onu istediğim her yere götürebilmeliyim!" diye bağıryorum Simon'a. Diğer masalardan bize dönen kafaların farkındayım ama hiçbirisi umurumda değil. "Ne? Haklı değil miyim?"

"Biraz daha sakinleşirsen, eminim..."

"İzin verirler mi? Hayır, vermezler! Onlar bana izin vermezse onu hiçbir yere götüremem. Bana kolaylıkla hükmedebilirler. Tek başına Vivienne bile benden daha güçlü... buradaki lanet makineler sayesinde!" Ellerimle etrafı gösteriyorum. Her şeyden ve herkesten nefret ediyorum. "Her kararı o vermek zorunda, her kararı. Bebek karyolası, Florence'ın neredeyse tüm kıyafetleri. Ne düşündüğümü bile sormadan Stanley Sidgwick'te yer ayırtmış Florence'a!"

"Ama... bu çılgınlık. Daha şimdiden mi?"

"Ay evet! Ben hamileyken yaptım. Kaybedilecek tek bir dakika yoktu! Çocukları doğumdan önce kaydettirmek zorundasınız, yoksa okulda yer bulma şansları olmaz. Vivienne'in *durmadan* bahsettiği beş yıllık bir bekleme listesi var. Ne kadar aptalım ki... Florence'ın... hiçbir baskı altında kalmadan... bir süre var olabileceğini düşündüm!"

“Sakin olmaya çalışmalısın.” Simon boğazını temizliyor. “David seni... dövmüyor, değil mi?”

“Hayır! Söylediklerimi anlamadın mı sen?” David bana asla vurmaz. Söylediğim bu ama sonra David’in yapabilecekleri konusunda hiçbir fikrim olmadığı düşüncesiyle sarsılıyorum. Bence David’in de hiçbir fikri yok bu konuda. İnsanlar yaptıklarını onaylasın onaylamasın her düşüncesini ve eylemini mantık üzerinden temellendiren Vivienne gibi değil o. Vivienne’de kurallar ve teminatlar vardır. Tutarlılık vardır. Bir ülkenin başındaki diktatör veya mafya babası gibidir o. Onu sever, ona itaat ederseniz aklınıza gelen her önceliği elde edersiniz.

David başa çıkamadığı duygu dalgalarıyla yere serilir ve bunun karşılığını etrafa saldıracak verir. Laura’nın ölümünden sonra içine kapanmasının bile bir tür saldırı olduğunu şimdi anlıyorum. “David hakkında konuşmak istemiyorum” diyorum Simon’a.

Kolumu sıvazlıyor yine. Bunu ilk kez yaptığında ona minnettar kalmıştım. Bu sefer minnetin yanından bile geçmiyor hissettiklerim. Doğru dürüst yardıma ihtiyacım var.

“Charlie... Komiser Yardımcısı Zailer David’in ilk karısına olanları anlattı bana.”

Söylediği beni öyle şaşırtıyor ki bardağımdaki suyun birazını döküyorum.

“Ne oldu? Özür dilerim, eğer...”

“Hayır. Hayır, sorun değil. Sadece bu konudan bahsetmeni beklemiyordum. Ben... konuyu değiştirebilir miyiz, lütfen?”

“İyi misin?”

“Başım dönüyor biraz.” Beni hazırlıksız yakaladı. Söylemek istediklerimi düşünmeden, hazırlanmak için zaman bulamadan Laura’nın ölümünden bahsetmeyeceğim. Simon’a söyleyeceğim her şeyin Zailer’a iletileceğinden kuşku yok. En nihayetinde bir cinayet davası bu. Zailer’ın asıl önemseydiği benim çıkarlarım değil, bundan eminim.

“Biraz daha su ister misin? Temiz hava alalım mı? Patavatsızlık etmemişimdir umarım.”

“Hayır, iyiyim şimdi. Gerçekten. Gitmeliyim.”

Cep telefonu çalıyor. Telefonu cebinden çıkardığında benimkinin neden hiç çalmadığını merak ediyorum. Vivienne nasıl olduğumu öğrenmek için aramadı, ne garip. Evden çıkmadan önce de böyleydik çünkü. Simon telefonda gelecek pazar görüşmeleri yönünde baskı yapan biriyle konuşurken (konuşmadan anlaşılan bu) ben de cevapsız arama olup olmadığına bakmak için çantamı alıyorum.

Telefonum çantamda değil. Çantayı altüst ediyorum, içindekileri masaya koyuyorum, kalbim göğsüme vuruyor. Doğruymuş. Telefonum yok. Biri almış. Telefonuma el koyulmuş. Ayağa kalkıp masadaki eşyayı çantama koymaya başlıyorum. Anahtarımı defalarca düşürmem daha şiddetli ağlamama sebep oluyor. Gözyaşlarım ben hiçbir şey göremeyene dek bulanıklaştırıyor görüşümü. Sandalyeme çöküyorum. Simon konuştuğu kişiye kapatması gerektiğini söylüyor. “Tamam, izin ver yardım edeyim” diyor. Masadakileri çantama koyuyor. Ona teşekkür edemeyecek kadar üzgünüm. Restorandaki tüm insanlar bize bakıyor.

“Telefonum bu sabah çantamdaydı. David almış!”

“Belki de bir yerlerde bıraktınız...”

“Hayır! Hiçbir yerde bırakmadım! Bana yardım etmeniz için neler olması gerekecek? Bana neler olması gerekecek? Benim de Laura gibi öldürülmemi mi bekleyeceksiniz?” Çantamı alıp yolumdaki birçok masaya çarparak kapıya koşuyorum. Sonunda caddeye çıkabiliyorum. Durmuyorum, koşmaya devam ediyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum.

6 ekim 2003, 09:05

Simon'ın Colin Sellers'la bir derdi vardı. Sellers'ın Stacey ile evli ve iki küçük çocuk babası olmasına rağmen Suki adlı bir kadınla üç yıldır ilişkisi olduğunu polis merkezindeki herkes biliyordu. Suki sahne ismiydi. Gerçek ismi Suzannah Kitson'dı. Sellers metresiyle ilgili her detayı meslektaşlarıyla paylaşmaya pek hevesli görünüyordu, bu yüzden Simon Suki'nin küçük restoranlarda, bazen de turistik gemilerde çıkan bir şarkıcı olduğunu biliyordu. Daha yirmi üç yaşındaydı ve hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu. Kız gemide çalışırken Sellers'ın keyfi yerinde oluyordu.

Simon'ın evliliğin nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, yıllarca her gün aynı insanla uyuyup uyanmak nasıl bir his-ti acaba.. Belki insan sıkılırdı. Birine âşık olmanın tehlikeli bir durum olabileceğini hissedebiliyordu. Sellers'ın Suki'yle yaptıklarını herkese anlatıp gururlanmasını dinlemek dayanılmazdı. Meslektaşlarının karısı Stacey'yi partilerde gördüklerini bildiği için "Hatuna söylemek yok" derdi her açık seçik hikâyesinin sonunda.

Stacey'nin öğrenmesi umurunda değildi belki. Simon aşk, suç, acı gibi hiçbir derin duygu hissettirmiyordu. Bir keresinde Charlie'ye "Sence Sellers metresine âşık mı?" diye sormuştu.

Kadın kahkahalara boğulmuştu. "Metresi mi? Hangi yüzyılda yaşıyorsun sen?"

"Sen ne derdin?"

"Bilmem. Kırığı? Seks ortağı? Hayır, âşık olduğunu sanmıyorum. Bence onu arzuluyor; kadın şarkıcı, yani göz alıcı ve Sellers da süs gibi bir sevgiliye ihtiyaç duyuyor. Bence aleti de küçük ve kadınlar ne söylerse söylesin, boyu önemlidir!"

Sellers Proust'a Alice ve Florence Fancourt dosyasında Chris Gibbs'le şu ana kadar yaptıklarını anlatırken Simon adamın peni-

sini düşünmeden edemedi. Charlie haklı olsaydı, Sellers organı hakkında bu kadar çok konuşmaya cesaret edemezdi. Yanından çekici bir kadın geçtiğinde “Benim küçük beni çağırıyor” derdi.

Bu sabah Proust’un aşırı titiz gözleri üzerindeyken en iyi performansını sergiliyordu. Müfettiş “dünyanın en iyi babası” fincanından yudumlar alırken dikkatle onu dinliyordu. Sellers içkiye tövbe edip, alkol karşıtı bir derneğe katılmış gibi aykır bir ses tonuyla konuşuyordu. Kardan adam etkisi; yüzlerce soğuk duştan daha kuvvetli.

“Kapalı devre yayın görüntüsü bizi hiçbir yere götürmedi. Elms’e yaptığımız arama gibi. Alice Fancourt’un adres defterindekilerle, çoğunlukla da Londra’daki eski arkadaşlarıyla iletişime geçtik. Hepsiyle konuştuk ancak hiçbirini bir şey söyleyemedi. Cep telefonundan, evdeki veya işteki bilgisayarlarından da bir şey çıkmadı. Hiçbir ipucu yok. David Fancourt’un babasını bulma konusunda da yaver gitmiyor şansımız, ama hâlâ çalışıyoruz. Öylece kaybolmuş olamaz adam.”

Proust, Sellers’ın raporuna göz atarken gözlerini kırıştıırıp kaşlarını çattı. Müfettiş çok hızlı konuşan insanlara güvenmezdi. Sellers’ın konuşması yavaş ve kendinden emin olmadığı için işinin de baştan savma olacağından korkuyordu Proust. Sellers pek dinamik olmasa da iyi bir polis memuruydu. Araştırma sürecinde her yaptığını ayrıntılarıyla anlatacak sabra sahip değildi sadece, elde ettiği sonuçlardan bahsetmeyi tercih ediyordu. Simon Charlie’nin hiçbir detayın atlanmadığını kanıtlamak için Proust’a sık sık not defterini göstermek zorunda kaldığını biliyordu.

Simon ekip toplantısına, Proust’un ciddi yüzüne, Suç Araştırma Birimi’nin iğrenç renkli duvarlarına ve halısına, kendi ayakka-bılarına, yani önündeki panoya iğnelenmiş Alice’in büyük fotoğrafından başka herhangi bir yere yoğunlaşmak için çok uğraştı. Ancak yapamadı. Fotoğrafa bakmasa da zihninde görebiliyordu onu. Alice’in saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, kadın kame-raya gülümsüyordu ve kafası hafifçe yana yatmıştı. Simon Alice’in gerçek bir güzellik abidesi olduğunu düşündü. Ancak güzelliği görünüşünden gelmiyordu. Karakterinin, ruhunun güzelliğinin gözlerinde yarattığı parlaklığı söz konusu olan.

Düşüncelerinden utanan Simon kızardı. Bazen Alice’in bilincini gittiği her yere götürüyormuş gibi hissediyordu. Kadın ortaya çıkarsa birçok şey hakkında yanıldığını görmekten korkuyordu. Kadının kayıp olduğu düşüncesine çok alıştığını, kendi kafasında bu yokluğu kadının bir özelliği gibi görmeye başladığını düşünüp korktu.

Her şey karışmıştı, biliyordu. Durum daha da kötüye gitmeden önce onu bulmak zorundaydı. Simon yapacaktı bunu, başka biri değil. Sellers kadının izini bulmayı başarırsa veya Gibbs'in yaptığı görüşmelerde elle ettiği bilgilerden biri onları sonuca götürürse, Simon bunu nasıl karşılardı bilemiyordu. Alice'i bulan Simon olmalıydı.

"Memur Waterhouse?" Proust'un keskin sesi Simon'ın düşüncelerini böldü. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Simon ekibe Spilling Alternatif Tıp Merkezi'nde yaptığı görüşmeleri anlattı. Konuşmasını bitirdiğinde "Yani orada da bir şey yok" diye özetledi Charlie. Dişlerinde kırmızı ruj vardı.

"Yani..." Simon böyle söylemezdi. Yoksa Alice'in parlak zırlı şövalyesi olmaya çok hevesliydi de ortada işlerine yarayacak bilgi yokken ona varmış gibi mi geliyordu?

"Yani ne, Waterhouse?" diye sordu Proust.

"Bir şey bana ilginç geldi, efendim. Duygusal Özgürlük Terapisti Briony Morris Alice'ten çok Florence için endişeleniyordu. Bu mantıklı değil. Florence'ı hiç görmedi ancak Alice uzun zamandır arkadaşıydı."

"Bebek görünce yapışan o aptal dangalaklardan biridir belki" dedi Sellers başını bilgece sallarken. "Çok var bu tiplerden. Tüylü bir kedi yavrusu kaybolursa çok daha fazla üzülür muhtemelen."

Simon başını hayır anlamında salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Garip bir şeydi bu. Kaybolmadan önce Alice için daha çok endişelendiği izlenimine kapıldım."

"Kadın o" dedi Chris Gibbs. "Bebekler konusunda saplantılıdır hepsi." Charlie'nin tiksintiyle küçülen gözleri Chris'in olduğu yönde ateş saçı. "Bu cinsiyetçi bir yaklaşımsa bile umurumda değil, Komiser Yardımcısı. Bazı genellemeler doğrudur."

"Ne söylemek istiyorsunuz, Waterhouse?" diye sordu Proust. "Bayan Morris'in Sellers'ın iddia ettiği gibi bebekler söz konusu olduğu zaman fazla duygusal ve aşırı heyecanlı davranan bir kadın olduğu değilse nedir söylemek istediğiniz?" Müfettiş, bakışlarıyla Sellers'ı hedef aldı, adam da amirinin geniş bir kelime hazinesi olduğunu gözlerini yere indirerek kabul etti.

"Henüz emin değilim" dedi Simon. "Hâlâ düşünüyorum."

"İş üzerindeki süper zekâyı böldüğüm için üzgünüm o halde" dedi Proust imalı bir şekilde. Bir sözcüğüyle diğeri arasında korkutucu boşluklar vardı. Simon sinmeyi reddetti. "Bu düşünme sürecinin sonuçlarını bize de bildir, olur mu?"

"Olur, efendim."

"Benim bir fikrim var" dedi Charlie. "Briony Morris Alice'i iyi

tanıyor, yani depresyon nedeniyle Prozac kullanmış bir alternatif tıp şarlatanı olduğunu ve bebeğinin kendi bebeği olmadığına dair çılgınca iddialar icat ederek bizi dönüp dolaşıp aynı yere getirdiğini biliyor...”

“Briony Morris bu konuda hiçbir şey bilmiyordu” diye hatırlatma gereği duydu Simon, Charlie’nin zaten bildiği şeyleri tekrarlamak onu sinirlendirmişti. “Ayrıca kendisi daha da alternatif bir tıp şarlatanı.”

“Alice’le bir yıldan fazla çalışmış” diye tekrar ateş etti Charlie. “Ve çok açık söyleyeyim efendim, kadının normal olmadığını anlamak için onu bir kez görmek yeter...”

“Normal olmadığını” diye yavaşça tekrarladı Proust.

“Çılgın, güvenilirmez, her neyse. Demek istediğim, Alice Fancourt’u tanıyan herkesin benim çıkardığım sonucu çıkaracağı...”

“Komiser Yardımcısı Zailer, henüz bir sonuç çıkarmadığınızı hatırlatmak zorundayım sanırım” dedi Proust sakince. “Soruşturma hâlâ devam ediyor.” Odadaki atmosfer ağırlaştı. Herkesin davranışları bir anda temkinli hale geldi.

“Tabii ki efendim. Sadece Briony Morris’in neden Florence için kaygılandığını anlatmak istedim. Çünkü bebeği muhtemelen Alice’in kaçırdığını ve Alice’in bırakın bebeğe, bir balığa bile bakamayacak kadar çatlak olduğunu düşünüyor.”

Proust kadınla yüz yüze gelmek için ona döndü. “Anlıyorum. O halde Alice’in bebeğiyle üçüncü şahıs veya şahıslar tarafından kaçırıldığı olasılığını bertaraf ediyoruz, öyle mi? Komiser yardımcısı, gecenin bir yarısı hiçbir eşyasını almadan ortadan kaybolan bir kadından bahsediyoruz. Ayakkabı veya on poundluk banknottan değil. Çıkardığınız sonuçlar buna ne diyecek bakalım?” Eki bin her üyesi kendi ayakkabılarına bakmak için fırsat olarak değerlendirirdi bunu. Saklanma zamanı.

“Hiçbir cevap gelmedi!” diye böğürdü Kardan Adam. “İçeri zorla girilmemiş, kimse bir şey duymamış. O halde benim bilmek istediğim, David Fancourt’un şüpheli olabileceğinin neden göz önünde bulundurulmadığı. Hatta baş şüpheli. Neden ismi büyük bir yuvarlak içinde asılı değil bu panoda? Ayrıca Vivienne Fancourt da aynı şekilde. İçeri zorla girilmemişse önce ailedekilere bakarsınız, standart prosedürdür bu. Bunları size anlatmama gerek kalmaması lazım, Komiser Yardımcısı.”

Charlie “Efendim, David Fancourt’la görüştüğümde edindiğim izlenim, adamın gerçekten şaşırılmış olduğuydu...” diye başladı gergin bir tavırla.

“Ne kadar şaşkın olduğum umurumda değil! Bu adamın birinci karısı öldürülmüş, ikinci karısı da geçen hafta kocasını bebeğinin kimliği hakkında yalan söylemekle suçladıktan sonra bu hafta bebekle birlikte kaybolmuş. Fancourt’u çevreleyen çok fazla kuşku var, adamı etraflica araştırmamak çok büyük bir ihmâl olur.”

Simon şaşırmış bir halde müfettişe baktı. Geçen cuma aynı şeyi kendisi söylemiş, ancak Proust söylediklerini şiddetle eleştirmişti. Fikirleri nereden aldığını söylemeden aşırın sinir bozucu adam. Aman eksik olmasın.

“Evet efendim” dedi Charlie.

“O zaman bu işin üzerine düşün!”

“Peki efendim. Düşeceğim.”

“Efendim.” Simon boğazını temizledi. “Düşünüyordum da, söyledikleriniz ışığında...” *Fikirlerimi çalmış ve arkadaşlarımla paylaşmış olman ışığında, seni kendini beğenmiş kel herif...*

“Evet?”

“Laura Cryer dosyasına tekrar bakmanız gerekmez mi? Yani dosyalara göz atmak, ifadeleri okumak ve Darryl Beer’la görüşmek gibi?”

“Ben böyle düşünmüyorum!” deyiverdi Charlie. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Beer suçunu *itiraf etti*. Laura öldürüldüğü gece David Londra’daydı. Efendim, düşünün bir kere. Fancourt Cryer’ı terk etmiş.” Söylediklerini destekleyecek bilgileri bulmak için defterini karıştırdı. “Kadının her şeyi kontrol etmek istediğini söyledi David. Daha bebek doğmadan onunla ilgili her kararı kendi vermek istemiş, Fancourt’a isim veya herhangi bir konuda tek kelime etme fırsatı tanımamış. Patronluk taslıyormuş, dominantmiş ve adamı tam anlamıyla zapt etmek istiyormuş. David mümkün olduğunca dayanmaya çalışmış çünkü düğünden hemen sonra ayrılmaya utanıyormuş, ancak daha fazla dayanamamış. Ayrıldıklarında Cryer’dan tam anlamıyla nefret ediyormuş. Onu buraya da not aldığım gibi ‘fiziksel olarak itici ve sıkıcı’ buluyormuş, ancak ondan asla nefret etmemiş. Kadından kurtulduğu için mutluymuş sadece. Laura’yı mutfak bıçağıyla öldürecek kadar hırslandığına inanmıyorum. Kendine yanında mutlu olduğu yeni bir kadın bulmuştu, Alice. Her şey iyiye gidiyordu sonunda. Cryer’a nafaka ödemek zorunda değildi ayrıca. Kadın ondan çok daha fazla kazanıyordu. Neden onu öldürsün ki?”

“Yani Cryer’ı öldürecek kadar hırslanan Darryl’di, öyle mi?” diye sordu Simon. “Laura’yı *onun* bıçakladığını iddia ediyorsunuz ya.”

“Bu farklı bir şey ve sen de çok iyi biliyorsun bunu” diye tersledi Charlie.

“Cryer öldükten sonra Fancourt’un oğlu onlarla birlikte yaşamaya başladı.” Proust detaylardan sıkılmış ya da tiksiniş gibi burnunu kııştırdı. “Anladığım kadarıyla annesi bedava dadılık yapmaktan memnundu ve Fancourt da özgürdü, yeni kız arkadaşıyla zaman geçirebilirdi. Oh ne âlâ. Bana cinayet için gayet tutarlı bir sebep gibi görünüyor.”

Charlie başını iki yana salladı. “David Fancourt’la tanışmadınız efendim. Fancourt’un tek istediği Laura’dan ayrıldıktan sonra yeni bir başlangıç yapmaktı. Laura’yı öldürerek hapse girme riskini almazdı. Ancak Alice Fancourt... Ben onun bu riske girebileceğini düşünüyorum.”

Proust “*Sen düşünüyorsun*” diyerek alaylı bir ifadeyle gülümse-di Charlie’ye. “Descartes’la çalışmak isteseydim işe filozof alırdım.”

“Efendim, söylemek istediklerimi...” diye başladı Simon. Kar-dan adam düşünce sürecinin sonuçlarını bildirmesini istemişti, o halde birkaçını dinleyebilirdi. “Dün Laura Cryer dosyasına bir göz attım.”

“Anlıyorum. Yani zaten yaptığın şey için izin istiyorsun ben-den.” Proust konuyla ilgilenmiş görünüyordu. Odadaki ağır hava dağılmıştı, herkes hissetti bunu.

“Çok da mantıklı gelmeyen birkaç şey fark ettim. Cryer’in elle-rinde veya kollarında hiç kesik yoktu. Beer çantasını almaya ça-lışmış, kadın da onunla mücadele etmiş olsa ellerinde kesikler olurdu.”

Charlie taş olmuş gibi baktı.

“Yok öyle bir şey” dedi Chris Gibbs. “Beer’ın panikleyip bıçağı direkt kadının göğsüne sapladığını düşünmek de mümkün. Ada-mın öyle yaptığını biliyoruz zaten.”

“Böyle bir durumda öldürücü bir darbe alan Cryer mücadeleyi bırakırdı. O halde neden vücudunda Beer’a ait bu kadar çok saç ve deri döküntüsü vardı? Tırnaklarında yabancı birine ait deri hücresi yoktu.”

“Tabii ki yoktu” dedi Charlie. “İki eli de çantasını tutuyordu adam alamasın diye. Saça ve deri döküntüsüne gelince, Beer ka-dın öldükten sonra değerli bir şeyler var mı diye ceplerini karış-tırmak için üzerine çöktü muhtemelen.”

“O zaman neden çantanın sapını bıçakla kesti” diye sordu Si-mon, bu konuşmayı kendisiyle yapmıştı daha önce. “Çantanın sa-pı iki yerden kesilmiş. Kaliteli deriyi kesmek zaman alır. Cryer

kan kaybederek yerde yatıyor olsaydı, Beer çantayı kesmek zorunda kalmazdı.”

“Belki kadın çantayı çapraz takmıştı” dedi Sellers. “Çoğu kadın çantalarını böyle takıyor. Yere düştüğünde çantanın sapı vücudunun altında kalmış olabilir. Beer eldiven giymiyorsa kadına dokunmak istememiştir, değil mi?”

“Çantanın sapı Cryer’ın cesedinin yanında bulundu, altında değil” dedi Simon, dosya üzerinde çalışmış Sellers’a bu kadar basit bir gerçeği hatırlatmak zorunda kaldığı için şaşırılmıştı. Ekipteki kimse bu önemli detayı fark etmemiş miydi? Nesi vardı bunların? “Mantıklı değil. Çantanın sapı çantanın kayıp olduğuna dikkat çekmek için kesilip cesedin yanında bırakılmış gibi. Bıçaklanma olayı amacından sapmış bir hırsızlık gibi gösterilmek istenmiş sanki.”

Proust endişeli görünüyordu. “Komiser Yardımcısı, bütün bu detayların üzerinden sık dişli bir tarakla geçmenizi istiyorum. Gidip Beer’la görüşün, o adi herifin neler söyleyeceğine bakın. Basın irtibat bürosuna göre haber yarınki gazetelerde çıkacakmış zaten. Kendini bir şey sanan silik bir tip Cryer ile Fancourt isimleri arasındaki ilişkinin farkına varmış. Cryer dosyasını tekrar incelemediğimizi görürlerse, ihmalkârlıkla ve süzme salaklıkla suçlarlar bizi. Ve haklı çıkabilirler!” Demek müfettişin fikrini değiştiren buydu, boyalı basın kendisini eleştireceği tehdidi. Simon’ın söyledikleri onu hiç etkilememişti demek. ‘Görünmez olmayı da kabul edebilirim’ diye düşündü Simon.

Proust Charlie’ye anlamlı bakışlar fırlattı. “Waterhouse’un tüm kuşkuları kabul edilebilir geldi bana. Bu konuya çoktan eğilmiş olmalıydınız.”

Charlie kızardı ve yere baktı. Simon kadının bunu hemen atlatamayacağını biliyordu. Kimse konuşmadı. Simon, Proust’un hamlesinin etkisini azaltmak için “Bu formalite tabii ki. Komiser Yardımcısı Zailer’ın da söylediği gibi, Beer’ın suçlu olduğu gün gibi ortada” demesini bekledi. Ancak Proust hamle yaptı mı etkisini azaltacak tiplerden değildi. Tek söylediği “Komiser Yardımcısı Zailer, sizinle odamda görüşebilir miyiz lütfen? Şimdi” oldu.

Bölmesine giden adamı takip etmekten başka çaresi yoktu Charlie’nin. Simon garip bir şekilde suçlu hissetti kendini, işbirlikçi gibi. Ancak bu duyguyu hemen savdı başından. Tek yaptığı sürece biraz mantık tatbik etmektir. Charlie bu aralar kalın kafalı olmaya kararlı görünüyordu. Simon’ın inadına mı yapıyordu bunu?

Sellers, Simon’ı kaburgalarından dürttü. “Charlie’yi kurtarmak için bayağı bir yalakalık yapmak gerekecek” dedi.

29 eylül 2003, pazartesi

Simon'la yaptığım görüşmeden sonra kendimi daha kötü hissediyorum, arabayı park edip kendimi evim olduğu düşünülen büyük, soğuk, beyaz yere girmeye hazırlıyorum bir kez daha. Florence'ın odasının penceresinden beni izleyen Vivienne'i görüyorum. Ona baktığımı görünce çekilmiyor. El sallayıp gülümsemiyor da. Gözleri yol boyunca beni izleyen, kusursuz tasarlanmış iki takip cihazı gibi.

Kapıyı açtığımda onu holde görüyor ve buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini anlayamıyorum. Vivienne her an her yerde olmayı başarabiliyor ancak acele ettiğini ya da çabaladığını hiç görmedim. David onun arkasında duruyor ve hırs dolu bakışlar atıyor. İçeri girdiğimde bana bakmıyor bile. Sinirli bir halde altdudağını yalıyor, annesinin konuşmasını bekliyor.

Evde bebek sesi duyamayınca "Küçük Surat nerede?" diye soruyorum, havada sadece sessizlik dalgaları titreşiyor. Bomboş, göze batan bir sessizlik. "Nerede o?" Sesimde panik var.

Cevap yok.

"Ne yaptınız ona?"

"Alice, nerelerdesin sen?" diyor Vivienne. "Birbirimizden sır saklamadığınızı düşünürdüm. Sana güvenmiştim, senin de bana güvendiğini düşünmüştüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yalan söyledin. Alışveriş yapmak için kasabaya gittiğini söyledin bana."

"İstediğim şeyi bulamadım." Yalan söylediğim çok açıktı, şimdi anlıyorum bunu. Sanki o perişan halimde alışveriş yapmayı düşünebilmişim gibi. Vivienne söylediklerimin yalan olduğunu en başta anlamış olmalı.

“Polis merkezine gittin, değil mi? O polis memuru telefon etti, Memur Waterhouse. Ona telefonunun *çalındığını* söylediğin doğru mu?” ‘Çalındığını’ sözcüğüne nefret dolu bir vurgu yapıyor.

Çabuk düşünerek “Alışverişe gidiyordum” diyorum. “Ama sonra bir baktım telefonum çantamda değil...”

“Polis Memuru Waterhouse sinirlerinin bozulduğunu söyledi. Seni çok merak etmiş. Ben de merak ettim.”

Karşı çıkma isteği bir dalga gibi yükseliyor içimde. “Telefonum bu sabah çantamdaydı ama sonra baktım ki yok. İkinizden biri almış olmalı. Bana ait şeyleri benim iznim olmadan almaya hakkınız yok! İkinizin de kafadan hasta olduğumu düşündüğünüzü biliyorum, Simon da öyle düşünüyor, ancak hasta insanların bile özel eşyasına saygı gösterilmeli!”

“*Simon*” diye mırıldanıyor David. Konuşmaya tek katkısı bu oluyor.

“Alice, ne kadar mantıksızca konuştuğunun farkında mısın?” diyor Vivienne sakinçe. “Bir şeyin yerini değiştiriyorsun ve aklına ilk gelen *polisle* konuşmak. Sen çıktıktan hemen sonra odanda buldum telefonunu. Kimsenin aldığı falan yok.”

“Küçük Surat nerede?” diye soruyorum tekrar.

“Konuyu değiştirme.” Vivienne konuşmanın kendine özgü bir seyri olduğuna inanmaz. Çocukken en sevdiği hobilerinden biri akşam yemeği için yazılı bir gündem hazırlamakmış. Vivienne, annesi ve babası sırayla Vivienne’in “günlük rapor” dediği konuşmayı yaparmış. Birinci hep Vivienne olur, en küçük ayrıntıları bile not almış.

“Peki o zaman. Telefonum nerede? Alabilir miyim? Telefonumu bana ver!”

Vivienne derin bir nefes alıyor. “Alice, ne oldu sana? Mutfağa koydum telefonunu. Bebek de uyuyor. Sana karşı kurulmuş bir komplo yok. David ile ben senin için çok endişeleniyoruz. Neden bize yalan söyledin?” Olayları dışarıdan gözlemleyen tarafsız biri, orta yaşlı nazik bir kadının garip yeşil bir elbise içinde tir tir titreyen perişan bir manyağı mantıklı davranmaya ikna etmeye çalıştığını sanır.

Bitkinlik hissi beynimi tırmalıyor. Gözkapaklarımın içi pürüzlü gibi geliyor, ellerimdeki tendonlar uykusuzluk çektiğim zamanlardaki gibi ağrıyor. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Vivienne’in yanından geçip yukarı koşuyorum.

Bebek odasına varınca kapıyı istediğimden daha sert açıyorum. Kapı duvara çarpıyor. Arkamda merdivenleri çıkan ayak

sesleri duyuyorum. Küçük Surat yatağında değil. Onu yatağında veya beşiğinde görmeyi umarak odada hızla dolaşıyorum, ancak Küçük Surat odada yok.

Odadan çıkmak üzere arkamı dönüyorum ki kapı dışarıdan kapanıyor. Anahtar deliğinde bir anahtar dönüyor. "Nerede o?" diye bağıyorum. "Uyuyor demiştin! En azından görmeme izin ver, lütfen!" Sözlerimin birbirine karıştığını duyuyorum. Tamamen kontrolden çıkmış durumdayım.

"Alice." Vivienne buralarda bir yerde; bedensiz bir ses. "Lütfen sakın olmaya çalış. Bebek küçük odada uyuyor. Çok iyi. Manyak gibi davranıyorsun, Alice. Bu durumdayken sağda solda dolaşmana izin veremem. Kendine ve bebeğe yapabileceklerinden en-dişeliyim."

Dizlerimin üstüne çöküp başımı kapıya yaslıyorum. "Bırak dışarı çıkayım" diye böğürüyorum işe yaramayacağını bilerek. Zihnimde Laura'nın görüntüsü belirliyor. Bu halimi görse kahkahalara boğulurdu.

Kıvrılıp top oluyorum ve gözyaşlarımı silmeyi dert etmeden ağlamaya başlıyorum. İğrenç yeşil elbisemin üst tarafı gözyaşlarımla ıslanana dek ağlıyorum. Laura'yı ilk ve son kez gördüğümde üstümde bu iğrenç yeşil elbisenin olduğunu, Laura gittikten ve kadının beni rezil ettiğini anladıktan sonra da gözyaşlarım kuryana kadar böyle ağladığımı hatırlıyorum. Belki bu elbiseden bu yüzden böylesine nefret ediyorum.

David'le yaşamaya başlamadan önce ben hâlâ Londra'da çalışırken olmuştu bu tanışma. Laura, Maggie Royle adını kullanarak randevu almıştı benden. Sonra annesi Roger Cryer'la evlenmeden önce isminin bu olduğunu öğrendim. Laura'nın anne babasıyla cenazede tanıştım, bana çok soğuk davrandıklarında bunu önemsemeyecek kadar saftım ve güveniyordum kendime.

David ve ben Laura'nın cenazesine gitmek istemiyorduk. Vivienne ısrar etti. Garip bir şey söyledi: "Gitmeyi istemeniz gerek." Çoğu insan sadece "Gitmeniz gerek" derdi. Vivienne'in insanın görevlerini gönülsüzce değil isteyerek yapmasının öneminden bahsettiğini düşünmüştüm.

Maggie Royle o günkü ilk hastamdı. O gün ısrarla erkenden gelmeyi istedi çünkü saat onda toplantı için işte olması gerekiyordu. Telefonda ona her hastaya sorduğum gibi ne iş yaptığını sordum. "Araştırma" dedi, doğruyu söylüyordu sanırım. Laura gen terapisi konusunda çalışan bir bilim kadınıydı, ancak bilimden söz etmemeye dikkat etmişti.

Ealing'teki ofisime makyajsız gibi gösteren full makyajlı bir halde, Yves Saint Lauren marka lacivert bir takım içinde geldi; öldürüldüğünde de bu takımı giyiyordu. Bunu bana Vivienne söyledi. "Kandan dolayı kalıplaşmış gibiydi" dedi. Hemen sonra "Kan çok koyudur, bilirsin. Yağlıboya gibi." Vivienne, Felix Elms'e taşındığında ne kadar mutlu olduğunu asla gizlemiyor. "Burada öylesine mutlu ki" diyor. "Bana adeta tapıyor." Vivienne herkes için iyi olanla kendi istediği arasındaki farkı kavramaktan gerçekten âciz.

Laura küçük elleri ve çocuklarınkine benzeyen ayakları olan minyon bir kadındı, ancak yüksek topuklu, küt burunlu süet ayakkabıları sayesinde benim boyuma erişiyordu. Görünüşü karşısında adeta çarpılmışım. Teni esmerdi ancak gözleri berrak maviydi ve bu maviliğin etrafındaki beyaz öylesine parlaktı ki, ten renginin soluk görünmesine neden oluyordu. Uzun saçları neredeyse siyahtı ve oldukça kıvrıkcıktı. Geniş bir ağız ve dolgun dudakları vardı, üstçenesi altçenesinden biraz öndeydi ancak genel görünümü itici değildi. Güçlü ve kendinden emin göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum, yardım istemek üzere bana geldiği için koltuklarım kabarmıştı. Onu bu ofise getirenin ne olduğunu, diğer hastalar söz konusu olduğunda istediğimden daha çok bilmek istiyordum. Çoğu hastam yıpranmış ve mağlup görünürdü, bu kadın tam tersiydi.

Tokalaştık ve birbirimize gülümsedik, sonra oturmasını rica ettim. Karşımdaki kanepeyi seçti, bacak bacak üstüne atıp mankenler gibi oturdu ve kollarını kucagında kavuşturdu.

İlk görüşmede tüm hastalarımın istediğim gibi ondan da kendini elinden geldiğince detaylı anlatmasını, önemli olduğunu düşündüğü her şeyi söylemesini istedim. Konuşkan insanları tedavi etmek daha kolaydır, çünkü kendilerini çok iyi anlatırlar, Laura da konuşkan biriydi. O konuştukça yardım edebileceğime emin oldum.

Orada oturup başımla onaylayarak not aldığımı hatırlayınca utanıyorum şimdi, avanak ve aptal bir tip olduğumu düşünmüştür. David'in karısının nasıl göründüğünü bile bilmiyordum. Laura buna güvenmiş olmalı, David'in işler kötü gitmeye başladığı an ona ve evliliklerine dair tüm görsel kanıtları yok edeceğini biliyordu muhtemelen.

Sesi derin ve ciddiye. Onu daha iyi tanısam sevebileceğimi düşündüm. "Kocam ve ben kısa süre önce ayrıldık" dedi. "Boşanma sürecindeyiz."

"Üzgünüm."

“Üzölmeyin. Böyle çok daha iyiyim. Ancak boşanma fikri yete-
rince iyi değıl benim için.” Acı acı güldü. “Keşke iptal etmenin,
hiç evlenmediğimize dair bir kâğıt veya resmi belge almanın bir
yolu olsa. Lekeyi çıkar, sonra da hiç olmamış gibi davran. Belki
de Katolik olmalıym.”

“Ne kadardır beraberdiniz?” Kocasının zorlu bir tip olup olma-
dığını merak ediyorum.

“Yürekler acısı bir on bir ay. Çıkıyorduk, hamile kaldım, evlen-
me teklif etti, sonrasını tahmın edersiniz. O an iyi bir fikir gibi gel-
mişti. Onu terk ettiğimde iki aydır karıkocaydık, yani evliyedik.”

“O halde bir çocuğunuz var?”

Laura başını evet anlamında salladı.

“Peki... neden ayrıldınız?”

“Kocamın cinli olduğunu keşfettim.”

Mesleğim nedeniyle tanıştığım insanlar devamlı ilginç şeyler
söylerler bana. Maggie Royle’dan sonraki randevum adının bir
yabancı tarafından söylendiğini duyunca kontrol edilemez şekilde
sinirlenen bir hastamlaydı, o yabancı aynı ada sahip başka birin-
den bahsediyor olsa da fark etmiyordu. Bu fobisi yüzünden bar-
larda çıkardığı kavgaların sayısı hayli fazlaydı.

Yine de Maggie Royle “cinli” sözcüğünü kullanınca şaşırdım. Şık
takım elbisesinin içinde öyle mantıklı ve profesyonel görünüyordu
ki... Hayaletlere inanmasını bekleyeceğiniz birine benzemiyordu.

“Çocuğumuzla da minimum zaman geçirmesine izin veriyorum,
hep yanlarında oluyorum” diye devam etti. “Bana kalsa hiç görüſ-
türmezdim onları ama bunu yapabilir miyim, emin değılim. Endi-
şelenmeyin, bu sizin uzmanlık alanınız değıl, biliyorum. Siz bir ho-
meopati doktorusunuz, avukat değılsiniz. İyi bir avukatım var.”

“Cinli derken...” diye başladım tereddüt ederek.

“Evet?”

“Düşündüğüm şeyi mi kastettiniz?”

Laura boş boş baktı. “Sizin neyi kastettiğimi düşündüğünüzü
bilmiyorum” dedi.

“Cinliyi tanımlayabilir misiniz?”

“Ruhu başka biri tarafından ele geçirilmiş.”

“Kötü ruh gibi mi?” diye sordum.

“Ah evet.” Saçını gözlerinin önünden çekti. “Kötülerin en kö-
tüsü.”

Bazı rahatsız insanlar onlarla uzun uzun konuşana kadar nor-
mal görünür. Ben de devam etmeye ve Maggie Royle’un sanrıları
hakkında olabildiğince bilgi edinmeye çalışmaya karar verdim.

Şüphelendiğim gibi akli dengesinin etkili bir şekilde tedavi edemeyeceğim kadar bozuk olduğunu anlarsam, bir psikiyatriste yönlendirecektim onu. “Bu ruh ölü birine mi ait?” diye sordum.

“Ölü mü?” Güldü. “Hayalet gibi mi yanı?”

“Evet.”

Öne doğru geldi, saldıracaktı. “Siz hayaletlere inanır mısınız?” Sesi üstünlük taşıyordu.

“Şu an sizin nelere inandığınıza odaklanalım.”

“Ben bir bilim kadınıyım. Somut şeylere inanırım.” Bu noktada beynimde bir uyarı sinyali yanmaya başladı demek isterdim, ama öyle bir şey olmadı. Karşımda oturan kadının Maggie Royle değil de bir başkası olabileceğine inanmak için hiçbir sebebim yoktu. “Homeopatiye inandığımdan emin değilim” dedi. “Bu seansın sonunda bana bir çare önereceksiniz, değil mi?”

“Evet, ancak şu an bunu düşünmemize gerek yok. Odaklanmamız...”

“Bu çare ne olacak? Ne olacak içinde?”

“Bu neye ihtiyacınız olduğuna dair verdiğim karara göre değişir, bana verdiğiniz bilgiler doğrultusunda olacak kararım.” Sevimli bir ifadeyle gülümsüyorum. “Bunu söylemek için çok erken.”

“Bir yerde homeopati ilaçlarının suda çözölen şeker tabletlerinden başka bir şey olmadığını, bu ilaçları kimyasal açıdan inceleseniz başka bir maddeye rastlayamayacağınızı okumuştum.” Kendinden memnun bir tavırla gülümsedi. “Söylediğim gibi, bilim kadınıyım ben.”

Sohbetimizi bu kadar gergin bir tavırla ya da kendisinden yayılan daha genel bir kızgınlıkla yönlendirmesi pek hoş değildi, ama onun seansıydı sonuçta. Bir saat için kırk pound ödüyordu bana. Onun için önemli olan her neyse ondan bahsetmesine izin vermek zorundaydım. Endişelenmem gerektiğini söyledim kendime, bazı hastaların sakinleşmeden önce homeopatinin geçerliliği hakkında bilgilendirilmesi gerekiyor.

“Bu doğru” dedim. “Homeopatik ilaçlar yapmak için suda çözüldürdüğümüz maddeler o kadar seyreltiliyor ki, asıl maddeden eser kalmıyor, bu madde ister kafein ister yılan zehri, ister arsenik olsun...”

“Arsenik mi?” Laura yay gibi düzgün alınmış ince kaşlarını kaldırdı. “Hoş.”

“Madde seyreltikçe etkisi artar. İlginç geliyor biliyorum, ancak uzmanlar homeopatinin tam olarak nasıl işlediğini daha yeni anlamaya başlıyorlar. Asıl maddenin moleküler yapısını suya kop-

yalamak gibi. Kimyadan çok kuantum fiziğiyle alakalı aslında.”

“Bu çok saçma değil mi?” dedi Laura, sanki kaba davranmaya çalışmıyormuş da beni etkilemek için soru soruyormuş gibiydi. “Bu sabah burada olanların, güç bela kazandığım parayla bir şişe su almak olduğunu söylersen yanılır mıyım?”

“Maggie...” Düşmanca davrandığı hakkında bir şeyler söyleyecektim ancak sonra bu onu etkili bir şekilde tedavi etmemi imkânsızlaştırır diye düşündüm.

“Benim adım bu değil.” Kollarını kavuştururken sakince gü-lümsedi.

“Pardon?” O zaman bile gerçekte kim olduğunu tahmin edeme-miştim.

“Maggie Royle değilim ben.”

“Gazeteci misiniz?” Boyalı basındakilerden biri tarafından tu-zağa düşürüldüğümü düşünüp korktum. Alternatif tıp endüstrisi-ne saldırmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlar.

“Söyledim ya, bilim kadınıyım ben. Soru şu, sen nesen? Uğraş-tığın bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun yoksa sömürdüğü-n zavallı enayilere içten içe gülüyor musun? İyi kazanıyor olmalı-sın. Zenginsindir sen. Hadi söyle bana. Söz veriyorum kimseye söyleyemeyeceğim. Dolandırıcı mısın sen?”

Ayağa kalktım. “Gitmenizi rica edeceğim” dedim kapıyı göste-rerek.

“Bana bir tavsiyen yok mu yani? Hayatımı mahveden David’le yaşadığım bir şehvet sancısı sonrası kendime nasıl gelebileceğim hakkında?”

“David mi” dediğimi duydum. Uyanmamı sağlayan isim de-ğil-di. David sık rastlanan bir isimdi. Laura’nın söyleyişiydi beni uyandıran. Sanki onu tanıyormuşum gibi.

“Evlenme onunla, Alice. Bu hâlâ mümkünken kaç kurtar ken-dini. Ve Tanrı aşkına, ondan çocuk yapma.”

Gözlerim korkudan büyümüş olmalıydı. Başım dönüyordu. Kü-çük dünyam sarsılmıştı.

“Dolandırıcı değilsin, değil mi?” Laura üzgünce iç geçirdi. “Sa-dece enayisin. David için iyi, senin için çok kötü.”

Kolay kolay karşı çıkma isteği belirmez içimde, ancak o an sa-dakatimi göstermeye kararlıydım. “Çık dışarı. Bana yalan söyle-din ve iyi niyetimi kullandın...”

“Ve gördüm ki bunu yapmak çok kolay. Sana yemin ediyorum, sana yaptıklarım David ve o yaratığın annesinin yapacaklarının yanında hiçbir şey.”

“David beni seviyor. Vivienne de öyle” diyorum, bir zamanlar Vivienne’in annesine ait olan pırlanta ve yakut nişan yüzüğümü gösterirken. Vivienne yüzüğü bana verdiğinde öyle duygulanmıştım ki gözyaşlarına boğulmuştum. Bu yüzüğü Laura’ya vermek istemediğini söylemişti Vivienne, ama bana vermek istedi. “Senin için üzülüyorum. Senin onları nasıl gördüğünü de bilmiyorum...”

“Biraz zaman ver” dedi azarlar gibi. “Sen de göreceksin.” İki-miz de ayaktaydık o an, yüz yüzedik.

“Onlardan Viktoryen bir dramdaki karakterlermiş gibi bahsediyorsun. David ve Vivienne bu şekilde davranmanı, Felix’i onlardan uzak tutmanı hak edecek ne yaptılar sana? Vivienne mükemmel bir babaanne olurdu, ancak buna izin vermemeye kararlısın. Felix’i düşündün mü hiç?”

“Oğlumun adını ağzına alayım deme sakın!” Laura’nın yüzü öfkeyle çarpıldı.

“Belki de bundan korkuyorsundur, oğluna senden daha yakın olmasından.” Laura’ya söylediklerim ne kadar korkunç olsa da, Vivienne’i baş iftiracısına karşı savunma fırsatı yakaladığım için mutluydum o zaman. Hastalarımın biri bir mektup yazarak beni yalan yere iyileşme umudu verdiğim yönünde suçladığında Vivienne beni savunmuştu. İddiasını parça parça yok eden, nazik ve etkili bir cevap yazmıştı. Aynı hasta birkaç hafta sonra tüm kalbiyle özür dilediği bir cevap yazmıştı bana.

“Bunu sana Vivienne söylemiş olabilir mi acaba?” dedi Laura alaylı bir ifadeyle. “Dur tahmin edeyim, işi bırakmadığım için iyi bir anne olma ve Felix’le yakın ve derin bir ilişki kurma şansını geçiriyorum, oğlumun hayatında olmadığım için doğan boşluğu bir başkasının dolduracağı düşüncesine de dayanamıyorum.”

‘Bitotu’ diye düşündüm. ‘Bu zavallı ve aldanmış kadın kadar sert biri için mükemmel çare.’ “David ve Vivienne’in bu kadar canavar olacağına inanıyor musun gerçekten? Yani neden? Birini mi öldürdüler, birine işkence mi ettiler? Soykırım mı yaptılar?”

“Alice, uyan.” Laura omuzlarımdan tuttu ve sarstı beni. Yüzümün sallandığını hissettim ve bana izinsiz dokunduğu için çok kızdım. “David diye bir şey yok. David Fancourt isimli şahıs insan değil, Vivienne’in kuklası. Vivienne hamilelik boyunca egzersiz yapmak yok diyor, David onaylıyor. Vivienne iyi bir eğitim çok önemlidir diyor, David onaylıyor. David’in kişiliği büyük bir boşluğun etrafında dönüp duran gelişmemiş birkaç içgüdü, dürtü ve korkudan oluşuyor.”

Ofisin kapısını açtım, destek almak için kapıya yaslandım.

“Lütfen git” dedim, tanımının aşırılığı karşısında korkmuştum. Ona inanmıyor ama söylediklerini de kafamdan atamıyordum.

“Gideceğim.” Derin bir nefes aldı, ceketini düzeltti ve yürümeye başladı; kare topukları ofisimin halısında iz bırakıyordu. “Çok geç olduğunda, ağlamak için bana gelme sakın.”

Onu ilk ve son kez canlı gördüğümde söylediği son şey buydu.

Laura öldükten uzun süre sonra, rüyalarımda mezarını görmeye başladım. “Ağlamak için bana gelme sakın” sözcükleri gri-yeşil kare mezar taşına oyulmuştu. Ancak rüyalarımındaki insanlar ağlamak için her gece gidiyorlardı ona. Arkadaşlar, akrabalarım, meslektaşlarım; büyük, karmaşık ve kalabalık gruplar halinde her gün mezarlığa gidiyor, suratları şişene kadar ağlıyorlardı. Ben yoktum aralarında. Ben asla gitmedim ve asla ağlamadım. Söylediklerine uyan bir tek ben vardım.

6 ekim 2003, 09:45

Charlie Proust'un ofisinin kapısını kapattı, kulakları uğulduyordu. O kadar sinirliydi ki doğru dürüst konuşabileceğini sanmıyordu. Bunun yerine defalarca ona kadar hızla saydı, sonra bu gibi durumlarda hep yaptığı gibi, durumun şu anki kadar kötü gözükmeyeceğini söyledi kendine.

"Oturun Komiser Yardımcısı" dedi Proust yorgunca. "Uzatmak istemiyorum, o yüzden hemen konuya gireceğim. Kişisel duygularınızın işinizi etkilemesine izin veriyorsunuz. Buna son vermenizi istiyorum."

Charlie müfettişin kravat iğnesine bakıyordu. Oturmadı. Proust'un kişisel duygu diye tabir ettiği şeyler şu an akkor halindeki ölümcül dürtülerden oluşan ağır silahlardı, bu dürtülerin her biri birbirinden tehlikeli ve patlayıcıydı. Charlie geçen sene Sellers'ın doğum gününde hissettiklerini hissediyordu: Simon'ın yaptıklarına karşı duyduğu beyin buruşturan bir güvensizlik. Bir kez daha herkesin önünde kalbini kırmış, ihanet etmiş, küçük düşürmüştü. Simon'ın Proust'a ve ekibin geri kalanına söylediklerini önce sadece Charlie'ye anlatması ona hiçbir şey kaybettirmezdi, hiçbir şey. Ancak bunun yerine Charlie'ye düşmanca davranmış, etkileyici düşüncelerini anlatırken kadını orada durup şaşkın bir balık gibi bön bön bakmak zorunda bırakmıştı.

"Efendim, ekibimin Laura Cryer dosyasında yaptığı çalışmaların siz incelediniz. Cinayeti Darryl Beer'in işlediğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz." Charlie nefes almak için durdu. Sakin ve kendinden emin görünmek önemliydi. Proust'un Charlie'nin açıklama yapmaya çalışmadığını, ona sadece tarihi gerçekleri hatırlattığını anlamasını istiyordu. "İtiraf etti."

"Ve muhtemelen de suçlu" diyerek derin bir nefes aldı Proust.

“Tek yapmamız gereken bir kez daha kontrol etmek. Waterhouse mantıklı yorumlar yaptı. Özellikle de çanta sapı konusu dikkatle incelenmesi gereken bir çelişki gibi geliyor bana.”

Charlie hiç bu kadar aptal hissetmemişti kendini. Çanta sapı konusu tabii ki garipti. Bunu düşünemediği için çok sinirlendi. Ondan işinde iyi olması bekleniyordu. Sadece iyi değil, mükemmel. Onun güçlü olduğu yönü buydu. Gurur kaynaklarından birini kaybetmeye dayanamazdı.

“Komiser Yardımcısı, siz ve ekibinizin her şeyi doğru düzgün yaptığınıza o zaman da inanmıştım, şimdi de inanıyorum” dedi Proust. “Sizin de dediğiniz gibi, dosyayı inceledim, bana garip gelmemişti. DNA testi, suçlunun savunması, somut kanıtların eksikliği, Darryl Beer’ın karakteri ve geçmişi... hepsini biliyorum, tamam mı?” Charlie başını tamam anlamında salladı, kendini daha kötü hissediyordu. Proust ona iyi davranıyordu. Beraber çalıştıkları bütün bu süre boyunca sesinde ilk defa acıma vardı, bu da bu konuşmayı çok daha utanç verici hale getiriyordu. “Ancak aile tekrar karşımıza çıktı ve Waterhouse da birkaç... gereksiz ayrıntı gösterdi bize, diyelim. Bu yüzden en baştan başlayıp her kâğıdı, her kanıtı dikkatle incelememiz gerekiyor. Waterhouse’a göre, Alice Fancourt kaybolmadan önce kocasından şüpheleniyor ve korkuyormuş. Kocasının bebeklerinin başka bir bebekle değiştirildiğini bildiğine ve bunu bildiği halde yalan söylemeye devam ettiğine inanıyormuş.”

“Ancak bebek hikâyesinin saçma olduğu konusunda benimle aynı fikirdeydiniz, efendim. Bu konuyu kapatmamız gerektiğini söylemişsiniz.” Charlie sesindeki sızlanma tonundan utanıyordu, bulduğu azıcık huzuru da kaybetmeye başlamıştı.

Müfettiş masasına oturdu ve parmak uçlarını sertçe birleştirdi. “Düşünüyorum da hata yapmış olabilirim” dedi, elli sekiz yaşında ilk defa tevazu göstermeye çalışıyordu. “Fancourt ailesini önceden işlenmiş ciddi bir suçla ilişkili olmaları nedeniyle tanıdığımız için, şu bebek değiştirme hikâyesini biraz daha ciddiye almalıydık. DNA testi yapabilirdik...”

Charlie “Evet, yapabilirdik” diye sözünü kesti. “Ve laboratuvarın sonuçları vermesi haftalar alırdı, ki Vivienne Fancourt o zamana kadar testi zaten yaptırmış olurdu! *Siz* böyle söylemişsiniz.”

Proust kadına baktı. “Komiser Yardımcısı Zailer, her zaman her durumda haklı olduğunuza dair kararlılığınız, kısaca anlatmam gerekirse münasebetsiz bir davranış. Ben hata yaptığımı itiraf edebiliyorsam, siz de yapabilmelisiniz bunu.”

Charlie'nin kalbi bağırsaklarına kadar düştü. Listeye eklenecek yeni bir hakaret gelmişti. Ayrıca Proust'un kendi davranışını veya düşüncelerini sorguladığına ilk defa şahit oluyordu. Charlie, bu adinin hatalı olduğu hakkındaki bütün bu konuşmaları kendisini tuzağa düşürmek ve odadaki tek inatçı insan olduğunu göstermek için yaptığını öğrense şaşırmasdı.

Proust'un Charlie hakkında kötü düşünmeye neden bu kadar kararlı olduğunu bir türlü anlamıyordu, Charlie inatçı veya mantıksız değildi, sadece her şeyi mahveden salak olarak görünmekten korkuyordu. Ekip toplantısında söylediklerini düşününce, ağlayıp yeri yumruklamak istiyordu. Proust haklıydı: Charlie kontrolünü kaybediyordu. Simon'a olan hisleri her şeyi saptırıyordu. Charlie'nin yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Simon'a duyduğu öfkenin yanğını körüklenmeliydi ve bunu sadece yalnızken yapabiliirdi.

"David Fancourt'u baş şüpheli gibi değerlendirmeni istiyorum" dedi Proust. "Onu her açıdan incelemeni, suçlu olmadığından tamamen emin oluncaya kadar suçlu olduğunu farz etmeni istiyorum. İstemediğim de şu: Ona zor zamanlar yaşatan ve bebeğini kaçıran çılgın bir karısı olduğuna karar verdiği için David adına üzülmeni istemiyorum. Tahminlerini destekleyecek kanıtın yoksa ve cevaplanması gereken birçok soru varken bir sonuç çıkarmak, kısaca söylemek gerekirse, yaptığın 'çıkarımları' ekibe anlattığını duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Charlie başını evet anlamında salladı sarsılarak. Proust'un ve ya herhangi bir polisin önünde asla ağlamamıştı. Eğer şimdi ağlamaya başlarsa istifa edecekti. Bu kadar basitti.

"Laura Cryer dosyalarını Waterhouse'a ver. Beer'la veya kiminle istiyorsa onunla görüşmesine izin ver. Olanları kişiselleştirme. Waterhouse bu dosya üzerinde daha önce çalışmadı, ancak sen, Sellers ve Gibbs çalıştınız. Yeni bir bakış açısı, bu kadar." Proust parmaklarıyla masada ritim tutarken kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Evet, efendim?"

"Komiser Yardımcısı, aptal değilim ben. İğrenç bir hastalığa yakalanıp acı içinde ölmemi ve mezarımda sevinçle dans edebilme-yi umuyorsunuzdur ama emin olun, öfkenizi yanlış yere yönlendiriyorsunuz. Daha verimli olmanıza yardım etmeye çalışıyorum, bu kadar. Bu aralar her şeyi kişiselleştiriyorsunuz. İnkâr mı ediyorsunuz bu yaptığınızı?"

"Evet" dedi Charlie otomatikman. Bu meslekte kadın olmak yeterince zordu, bir de duygusal tepkiler verdiğini itiraf etmeye niyeti yoktu.

“İnkâr ediyorsunuz” diye tekrar etti Proust gönülsüzce.

Charlie çok ileri gittiğini biliyordu. “Hayır. Belki...” diye başladı yüzünün kızardığını hissederek.

Artık çok geçti. “Kötü adamın Alice Fancourt olmasını istiyorsun, çünkü Waterhouse o kadına sırlıslıkla âşık oldu. Alice Fancourt kaybolduğundan beri yüzünde bulanık bir ifadeyle dalgın dalgın dolaşıyor ortalıkta, yaz aşkının bitmesine üzülen on üç yaşında bir çocuk sanki. Zamanını kadının panodaki fotoğrafına bakarak geçiriyor. Ve sen de kıskanıyorsun, çünkü Waterhouse’un kadını olmak istiyorsun. Ah, hassas duygularını incittiysem özür dilerim. Kişisel meselelere gelince, benim hiçbir şeyden anlamayan bir dede olduğumu, uzun yıllardır evli olduğum için bu tür şeyleri unuttuğumu düşünüyorsunuz hepiniz, ancak ben de her şeyi herkes kadar biliyorum. Herkesin duyduğu dedikoduları ben de duyuyorum. Kıskançlıktan kendini yediğini bir aptal bile anlayabilir. Alice Fancourt’un hasta bir baş belası olmadığını söyleyen bütün fikirleri reddediyorsun. Duyguların olayları olduğu gibi görmeni engelliyor.”

“Peki ya Simon?” diye bağırdı Charlie. “O objektif olabiliyor mu? Benim önyargılı olduğumu düşünüyorsanız bir de onunla konuşun. Simon’a göre Alice Fancourt bir azize. O neden burada değil, neden ona da nutuk çekilmiyor? Ayrıca o...”

“Yeter!” diye bağırdı Proust. Charlie istemeyerek sustu. “Sana hiç yakışmıyor, daha doğrusu yakışmamalı. Land’s End, John o’Groats’tan ne kadar uzaksa Waterhouse da mükemmellikten o kadar uzak. Ancak karşılaştırma yapma konusunda ısrarcı olursan, onun düşüncelerinin seninkilerden çok daha net olduğunu söyleyebilirim.”

Charlie kendisine ağır bir cisimle vurulmuş gibi hissetti. ‘Not defterinin yalanlarla dolu olduğunu bilmediğin için böyle düşünüyorsun’ diye düşündü, ‘ben yardımına koşmasam Simon Alice Fancourt’la yaptığı o iki özel görüşme yüzünden işini kaybederdi kuşkusuz.’ Ayrıca “Herkesin duyduğu dedikoduları ben de duyuyorum” da ne demekti? Sellers’ın partisinde olanları Proust’un da bildiği ihtimalini düşünen Charlie beyninden vurulmuşa döndü. Simon’ın kimseye bir şey söyleyemeyeceğine inanmıştı hep. Bundan artık emin değildi.

Proust konunun üstüne gitmek istermiş gibi “Waterhouse sende olmayan önemli bir özellikle kutsanmış; kendinden şüphe edebilme” dedi.

“Evet efendim” dedi kendini daha önce hiç bu kadar acemi, ko-

rumasız ve değersiz hissetmemiş Charlie. Başka biri olmayı diledi, herhangi biri. Kendinden şüphe edebilme mi? Proust Simon'ın nefes kesici kibrinden ara sıra vazgeçmesini kastediyordu herhalde.

“Kendini kontrol edebilmelisin, Komiser Yardımcısı. Suçlayacak birilerini aramak yerine kendine gelmeli ve işini doğru dürüst yapmalısın. Bırak şu aptalca kıskançlığı, büyü artık. Waterhouse seni istemiyorsa yapabileceğin bir şey yok. Bu konuda söylemem gereken her şeyi söyledime göre, seni daha fazla tutmayayım.”

Damarlarında dolaşan utancı sonuna kadar hisseden Charlie odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Proust'un ofisinden çıkar çıkmaz hâlâ Suç Araştırma Birimi'nde bulunan Sellers, Gibbs ve Simon'la göz göze geleceğinden emindi. Hiçbir şey olmamış gibi yanlarına gidip işle ilgili konuşma düşüncesine dayanamıyordu, ancak onları görmezden gelirse Proust'tan saçmalamayı kesmesi konusunda saçma bir nutuk dinledikten sonra hizaya geldiğini düşüneceklerdi; hangisi daha kötü bilemiyordu.

“Ah, Komiser Yardımcısı?”

“Evet?”

“Alice Fancourt'un Waterhouse'a bahsettiği şu kadın, doğum koğuşundaki...”

“Mandy. İzini bulacağım.” Proust birimin kaynaklarını Alice Fancourt'un asılsız iddialarını araştırmak için heba etmek istiyorsa öyle olsun. Sonunda aptal gibi görünen o olacak.

“O kadından ve bebeğinden DNA örneği almanın zararı olmaz, değil mi? Bakalım uyuyorlar mı...”

Charlie başını tamam anlamında salladı. Kral Herod misali, emin olmak için geçen sene Culver Bayırı Devlet Hastanesi'nde doğmuş tüm kız bebeklerden örnek alsalar daha mı iyi olurdu acaba? Bu olanlar gerçekten saçmaydı.

Charlie, Proust'un kapısını dikkatlice kapadı ve ekibin yanından içlerinden biri herhangi bir şey söyleme fırsatı bulamadan geçip gitti. Simon ona baktı. Sellers ve Gibbs bakmadı. Charlie bayanlar tuvaletine mümkün olduğunca çabuk varabilmek için hızlandı. Simon arkasından gelip nasıl olduğunu sormayı planlıyorsa saklanabileceği tek yer bayanlar tuvaletiydi. Charlie'nin nasıl olduğu sorusundan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Tuvalette ilk bölmeye girip kapıyı kilitledi, kapıya yaslandı, birkaç saniye derin derin nefes alarak vücudundaki gerginliği atmaya çalıştı. Sonra yere çöküp ağlamaya başladı.

30 eylül 2003, salı

Küçük odada oturuyorum, uykudan ölmek üzereyim, dün hiç uykum yokken de bu kadar karıştı kafam. Karşımda daha önce hiç görmediğim bir doktor oturuyor. Adının Rachel Allen olduğunu söylüyor. Ona inanmalı mıyım bilmiyorum. Vivienne onu başka bir amaçla tutmuş olabilir. Ne bileyim, aktris olabilir. Çok genç; uzun boylu, armut vücutlu, sarı saçlı ve aşırı derecede pembe tenli bir kadın. Yüzünde hiç makyaj yok. Kalın baldırları çıplak, sarı kıllarla kaplı ve lekeli. Göz göze geldiğimizde gözlerinin içi gülüyor. Vivienne'in kapıyı dinlediğini ve merakla kadının teşhisinin ne olacağını duymayı beklediğini biliyorum.

Doktor Allen öne doğru eğiliyor, elimi tutuyor ve kendi elleri arasında sıkıyor. "Hiçbir şey için endişelenme, Alice" diyor. Hayatımda duyduğum en saçma şey bu. Benim yerimde kim olsa endişelenir. "Sinirlenme. Yakında daha iyi hissetmeni sağlayacağız!" Gözlerinin içi yine gülüyor, sonra bana üzerinde sorular olan bir kâğıt uzatıyor. Hiç kendime zarar vermeyi düşündüm mü? Sık sık, bazen, asla. Dört gözle beklediğim hiçbir şey olmadığını düşünüyor muyum? Sık sık, bazen, asla.

"Bu ne?" diye soruyorum. Bir şeyler yemem gerek. Açlıktan zayıf düştüm, midemde bir şeyler arayan ancak hiçbir şey bulamayan pençeler var sanki.

"Bu bizim kliniğin doğum sonrası depresyon anketi" diyor Doktor Allen. "Ne düşündüğünüzü biliyorum; formlar, formlar, formlar! Sizinle aynı fikirdeyim! Şu aptal şeyi doldurun da doğru düzgün konuşalım."

"Doktor Dhossajee nerede?" diye soruyorum. "Kendi doktorumla konuşmayı tercih ederim."

"Şu an müsait değil. Bu yüzden buradayım ben. Şimdi neden şu

formu doldurmuyorsunuz? Kalem ister misiniz?" Elini cebine kaldırıyor ve mavi bir tükenmezkalem çıkarıyor.

Tüm soruları okuyorum. Çok basitler. "Bu çok saçma" diyorum. "Durumum için gerekli olan sorular bunlar değil. Cevaplarımdan işimize yarayacak bir şeyler çıkmayacak."

Doktor Allen sandalyesinde öne doğru eğilirken düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Bu sabah ağladınız mı?" diye soruyor.

"Evet." Son günlerde ağlamaktan başka bir şey yapmadım. Vivienne beni odaya kilitleyince ağladım. Kilimde cenin pozisyonu alıp Florence'ın ayısı Hector'a sarılarak uyuyakalana kadar ağladım. On altı saat sonra uyandığımda yine ağladım. Simon'la buluşmaya gittiğimden beri görmedim Küçük Surat'ı. Ona dokunmama izin verilmeyecek olsa bile bir kerecik görmek istiyorum.

"Ah canım! Ne sıklıkta ağlıyorsun?" Doktor Allen'in bana yardım etme isteği neredeyse somut bir şey.

"Çok. Çoğu zaman ağlıyorum. Bunun sebebi kızımın benden alınmış olması, ayrıca onun nerede olduğunu bilmiyorum ve kimse bana inanmıyor."

"Kimsenin sana inanmadığını mı düşünüyorsun?" Doktor Allen her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi duruyor.

"Evet, öyle düşünüyorum."

"İnsanların ve olayların sana karşı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Çünkü öyleler. Kızım kayıp ve ben bunu ne kocama ne de polise kanıtlayabiliyorum. Olgü bu, duygu değil." Soğuk ve duygusuz bir ses tonuyla konuşuyorum. Eskiden bir kalbim vardı ancak yerinden söküldü. Artık yok.

"Tabii ki!" diyor Doktor Allen hırsla. "Ben de duyguların olgü olduğuna inanıyorum. Hastaların duygularını çok ciddiye alırım aslında. Sana yardım etmek istiyorum. Hissettiklerini hissetmeye sonuna kadar hakkın var. Ayrıca yeni bebek sahibi olmuş kadınların dayanılmaz bir zulme maruz kaldıklarını ve yabancılaştıklarını hissetmeleri gayet normal..."

"Doktor Allen, kızım kaçırıldı."

Şaşırmış görünüyor. "Peki... polis ne dedi?"

"Hiçbir şey yapmıyorlar. Ortada böyle bir olay olmadığını söylüyorlar. Bana inanmıyorlar." Yüzündeki rahatlama sonucu ihanete uğramış hissediyorum kendimi. Kararlarını diğer profesyonellerin kararları doğrultusunda vermekten memnun.

"Yorgun görünüyorsunuz" diyor. "Size birkaç uyku hapi yazacağım..."

“Hayır. İlaça ihtiyacım yok benim. On iki saatten fazla uyudum bugün. Formunuzu doldururum ama ilaç almam. Benim bir derdim yok. Yorgun görünüyorsam, çok uyuduğum için. Şu kalemi verin bana.” Tükenmezkalemi uzatıyor. Birkaç kutuyu işaretliyorum, elimden geldiğince aklı başında gözükmeye çalışıyorum.

“Fiziksel olarak nasıl hissediyorsunuz kendinizi?” diye soruyor doktor.

“Bazen başım dönüyor” itirafında bulunuyorum. “Sersem gibi.”

“Co-codamol alıyor musunuz?”

“Evet. Bu yüzden mi dönüyor başım?”

“Çok güçlü bir ağrı kesicidir. Doğum yapalı ne kadar oldu?”

“Almayacağım artık” diyorum. Kafamın yerinde olması gerek. Ağrı kesici almayı asla istemedim ancak Vivienne ihtiyacım olduğunu söyledi. Ona inandım. “Ayrıca iki tane de homeopatik ilaç alıyorum, binbirdelik otu ve yasemin.”

“Bu iyi” diyerek anlayışlı bir tavırla gülümsüyor Doktor Allen. “Sana bir yararı dokunmayabilir ancak zararı da olmaz.”

‘Patronluk taslamaya çalışan kaltak’ diye düşünüyorum.

Doldurduğum formu ona veriyorum. Yüz puanlık bonus sorusu: Alice deli mi, değil mi?

“Teşekkür ederim” diyor coşkuyla, sanki krallık mücevherleri verdim. Cevaplarımı büyük bir dikkatle okuyor, anlaşılamaz bir soruna dair ipuçları bulmaya çalışıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor. Atları hatırlatıyor bana.

“Ya bebek hastaysa?” diye fısıldıyorum. “Küçük Surat. Ya hastaysa?” Başım bu yeni düşüncenin verdiği korku ve heyecanla dönüyor. “Belki birileri bebeği sağlıklı olan Florence’la bu yüzden değiştirdi.” Guthrie testini, Florence’ın topuğundan kan alındığını hatırlıyorum. David bu testin bebeklere bir dizi Woody Guthrie şarkısı söylemek ve bebeğin şarkılardan kaç tanesini tanıdığına bakmak olduğu esprisini yapmıştı. Florence’ın test sonuçları iyiydi, bir şeyi yoktu. “Sağlıklı görünüyor, ama... belki... bazı testler yapılmasını sağlayabilir misiniz? Bebeğe? Küçük Surat’a?” Heyecandan hızlı hızlı nefes almaya başlıyorum. “Sebebi bu olabilir!” Ellerimi kavuşturup sıkıyorum. “Mandy’nin veya başka birinin bebekleri değiştirme sebebi buysa, Florence güvende demektir! Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Doktor Allen biraz korkuyormuş gibi bakıyor bana. “Bir saniye izin ver Alice” diyor. “Dışarı çıkıp Vivienne’e bir şey söyleyeceğim.” Ne düşündüğünü umursasaydım düşüncelerini benimle değil de Vivienne’le paylaşıyor olmasına itiraz ederdim, ancak deli

olmadığımı bildiğimden, kime ne söylediğiyle ilgilenmiyorum. Odadan hızla çıkmasını izliyorum. Keşke o, Vivienne ve David hep beraber gitseler. Küçük Surat'ı da alıp Elms'i terk eder ve asla geri gelmezdim. David bana bir daha asla işkence edemezdi. Ancak böyle bir şey yapamayacağımı biliyorum. İnsanlar arabamı görürdü. Beni ve Küçük Surat'ı görürdü. Hemen bulunur ve buraya getirilirdik.

Doktor Allen'in kapının dışında Vivienne'le konuştuğunu duyuyorum. "Evet?" diyor Vivienne. "Karar nedir?"

"Ah canım! Onun için çok endişeliyim" diyor Doktor Allen. Onları duyabileceğim ne onun ne de Vivienne'in umurunda. Anlattıklarımın çoğunu Vivienne'e anlatıyor. Küçük Surat'ın hasta olmasını ister gibi göründüğümü, çünkü bunun Florence'in sağlıklı olduğu anlamına geldiğine inandığımı söyleyince kendimi çok kötü hissediyorum. Hiçbir bebeğe, hiçbir çocuğa kötü bir şey olmasını istemem. Bu açık olsa gerek.

Doktor Allen, Vivienne'e "Şuna bakın" diyor. "Hayatla başa çıkamadığınızı düşünüyor musunuz?" sorusuna 'Asla' cevabını vermiş. Bu başlıca uyarı sinyallerinden biridir. Yeni bebeği olan herkes hayatla başa çıkamadığını düşünür bazen. Doğaldır bu. Yani inkâr edenler..."

"Kendilerini kandırmış olurlar" diye tamamladı Vivienne.

"Evet. Bu da muhtemelen sorun olacaktır. Bu tür bir inkâr insanı baskı altına sokar. Bir şeyler yapılmalı. Çok üzgünüm" diye mırıldanıyor Doktor Allen. "Bence Alice'in bir terapistle veya danışmana gitmesi gerek." Memnuniyetle. Benim yanımda olmalı, terapistin görev tanımı budur. Yanımda sadece bir kişi bile olsa başa çıkabilirdim hayatla. Ancak Vivienne aklımın başka ellere bırakılmasına asla izin vermez. Böyle insanların diğerlerinin düşüncelerini kontrol etmeye çalıştığına inanır o.

"Aklına iyice yerleşmiş bir yanılğı gibi görünüyor" diyor Doktor Allen.

"Yanılğı olduğundan bu denli emin olmanızı sağlayan nedir?" diye soruyor Vivienne.

Kalbim çılgınca çarpıyor göğsüme. Kendime duyduğum güvene ne oldu, insanların bana karşı olmadığına dair o küçücük ışık neden bu kadar mutlu etti beni?

"Size bir şey sorabilir miyim, Doktor Allen?"

"Tabii ki."

"Florence doğumundan beri biberonla beslendi. Alice emzirmek istemedi, anlarsınız. Yukarıdaki bebek Florence'in içtiği

Cow and Gate sütünü içmekten gayet memnun görünüyor. Bu Florence olabileceği anlarına gelir mi?”

Başımla onaylıyorum. Güzel soru. Vivienne çok zeki biri. Soruna mantıkla yaklaşmaya çalışıyor.

“Yani...” Doktor Allen tereddüt ediyor. “Emzirilen bir bebek birden biberona geçince yadırgayabilir. Ancak baştan biberon mamasıyla beslenmişse....”

“Ancak biberon mamalarının çeşitleri var, öyle değil mi?” diyor Vivienne sabırsızlıkla. “Markanın değişmesi sorun olmaz mı?”

“Belki olur, belki de olmaz. Cow and Gate biberon maması pazarrın öncülerinden. Ayrıca her bebek farklıdır. Bazı bebekler sadece anne sütü, bazı bebekler de her şeyi mutlu mutlu içer. Bebeğin Florence’ın her zaman içtiği sütü içmesi hiçbir şey kanıtlamaz.” Doktor Allen isteksiz konuşuyor, gitmek istiyor sanki. ‘Elms’teki herkesin akli dengesi bozuk mu acaba’ diye düşünüyor olmalı.

Cesaretimi topladığımı hissediyorum. Somut bir kanıt olmadığı için Doktor Allen ve Vivienne de şaşkın. Perişan olabilirim, kocam tarafından işkence görüyor olabilirim, kızımın kayıp olması ve yardım umudu olmadığı için çaresiz olabilirim ancak en azından gerçeği biliyorum. Aleyhimde olmayan bir tek bu var.

7 ekim 2003, 14:00

Hapishanelere girmek, Simon bir türlü alışamamıştı buna. Diğer insanlarla kuyrukta beklemekten nefret ediyordu; bu insanlardan bazılarının, ziyarete geldiği sevdiklerine uygun bir zamanda masanın altından vermek üzere bir yerlerine bir şeyler sakladığını biliyordu; hatta bazıları cinsel organlarına eroin yumruları yerleştiriyordu. Çoğu rüşvetçi olan gardiyanlar bunu biliyor, ancak bu konuda hiçbir şey yapmıyorlardı.

Simon içerideki hiç kimselerin ya da gangsterlerin (orası bakış açınıza göre değişir) yarı giyinik ve bir deri bir kemik kız arkadaşlarıyla yan yana duruyordu. Kızların çıplak bacakları soğuktan leylak rengine dönmüştü. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla sendeliyor, gülüşüyor ve fısıldaşıyorlardı. Simon “aynasız” dendiğini duydu. Üzerinde üniforması olmadığı halde polis olduğunu anlamışlardı.

Kuyruğa girdikten sonra sıra üst aramaya gelmişti, şüpheli tüm ziyaretçiler polis köpekleri tarafından tek tek koklandı. Sonunda, Brimley Hapishanesi'nin rengi solmuş koridorlarından geçip iç avluya gelebildi, alışık olduğu lafları duymayı bekliyordu: “Lanet olası aynasız! Pislik! Beş para etmez herif!” Bu seslere tüm koğuşlardan gelen zangırtılar eşlik edecekti. İç avlu hücrelerle çevriliydi ve hücrelerdeki serseriler hep coşkulu bir şekilde şarkı söylerlerdi. Dört gözle bekleyebilecekleri başka bir şey yoktu sanki.

Simon, emniyetli hücrelerin bulunduğu bölüme varana kadar dümdüz ileri baktı. Kendisine eşlik eden gardiyan onu son derece yıpranmış kahverengi bir halının bulunduğu hardal rengi bir odaya götürdü. Her zamanki masa ve sandalyeler. Duvara gözü aşağı bakan bir kamera sabitlenmiş. Masada plastik, kaba bir kül tablası. Hisleri kuvvetli her polis, yanında bir paket tütünle sigara kâğıdı veya bir paket B&H (kendinizi ne kadar cömert hisset-

tiğimize göre değişir) olmadan gelmesinin anlamsız olduğunu bilir. Gardiyanlar, garsonların bahşiş beklediği gibi bekler bunu.

Simon kaşınmaya başladı ve rahatsız oldu. Oda fena halde ter ve sigara kokuyordu. Ayrıca tuzlu, cinsel bir koku da vardı. Simon bunu düşünmek istemedi. Sandalyeye ilerledi. Daha bu sabah duş almıştı ve içinde bulunduğu ortama rağmen kendini temiz hissetmek istiyordu.

‘Nerede olduğuna bir bak’ dedi içsesi. Elms’ten, Alice Fancourt’tan çok uzakta, bu pis yerde olduğunu düşünmek hevesini kırıyordu. Alice’i ilk gördüğündeki haliyle düşündü, kıvrılan merdivenlerin başında dimdik dururken. Sonra oturma odasındaki krem rengi koltuğa oturduğunu ve uzun sarı saçlarının mindere yayıldığını hatırladı. Onun gibi insanlar buralara düşen serserilerle aynı dünyayı paylaşmamalıydı. Simon kimden bahsettiğini anlayamadı, Beer’ı mı kastediyordu, kendisini mi?..

Charlie bu görevi verirken göz göze gelmemiş ve gülümsememişti; Beer’a cinayet silahını ve Laura Cryer’in çantasını sormasını istemişti. Proust baş başa görüşmelerinde kadına her ne söylediyse işe yaramıştı. Charlie bu yeni ve bilinçli yaklaşım doğrultusunda hareket ediyordu. Suç Araştırma Birimi’ndeki panoda yanında David Fancourt yazan kocaman bir “1” rakamı vardı; ayrıca komiser yardımcısı, Laura Cryer dosyasını tamamen gözden geçirmenin önemi hakkında yüksek sesle konuşmuştu. Simon bu olanları yutmamıştı. Proust’un yuttuğundan da emin değildi. Charlie bunu daha önce de yapmıştı, aklının ve kalbinin şiddetle karşı çıktığını söylediği halde tam tersi şeyler yaparak sitem ediyordu.

Toy, onursuz. Simon’ın canını en çok sıkan da Charlie’nin düşmanlığının asıl hedefi olduğunu hissetmesiydi. Onu kızdıracak ne yaptığını bilmiyordu. Cryer dosyasıyla ilgili birkaç mantıklı yorum yapmıştı. Övgü, kıskançlıkla karışık bir takdir ve hararetleli bir tartışma ummuştu ancak Charlie yüzüne bile bakmıyordu. Bir zombi gibi konuşuyordu onunla. Sellers ve Gibbs durumu fark etmemişti çünkü Charlie amacını vurgulamak ister gibi daha bir memnun konuşup gülüşüyordu onlarla.

Simon kadınların mantıksız olduğunu duymuştu ama Charlie’nin istisna olduğunu düşünmüştü hep. Proust’tan yediği azarın sorumlusunun Simon olmadığını anlamalıydı Charlie. Başını belaya sokan kendi dikkatsizliği ve ekip toplantısında dile getirdiği, polislikten çok dedikodu gibi duran saçmalıklardı.

Pis kokulu odanın kapısı açıldı ve genç bir adam daha genç bir gardiyan tarafından içeri atıldı. Simon’ın Darryl Beer’ı tanuması

birkaç saniye aldı. Atkuyruğunun yerini asker tıraşı alan adam şişmanlamıştı. Beer önceden sırık gibi uzun ve ince bir herifti. Kavga arayan belalı bir asalak gibi görünür ve öyle davranırdı. Şimdi yüzü dolgunlaşmıştı ve cumartesi gününü bahçe mobilyası, matkap ve barbekü için çıra arayarak geçiren sıradan bir adam gibi görünüyordu.

Simon kendini tanıttı. Beer umursamadı. Ziyaretçisinin kim olduğu ve neden geldiğiyle hiç ilgilenmiyordu. Simon bu tavırlara aşınaydı; hayvan hayvandı ve her zaman nahoştı.

“Laura Cryer cinayetiyle ilgili birkaç sorum var.”

Kıllı kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturan Beer “Öldürücü silahla saldırı” diye düzeltti hemen. Tişörtü küçük gelmişti. Bir avuç et parçası tişörtten çıkmış, kemerinin üstünden taşmıştı.

“Bir kadını mutfak bıçağıyla bıçaklamak. Ölene kadar kan kaybetmesine göz yummak. Ben buna cinayet derim.” Beer oldukça soğukkanlıydı.

Simon cebinden bir paket Marlboro ve bir çakmak çıkardı, Beer eklemelerinde “NEFRET” yazan elini uzattı. Sigarayı yakıp uzun bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı. “Sen mi yaptın?” diye sordu Simon.

Beer önce şaşırdı, sonra neşelendi. “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. Simon başını iki yana salladı. “Suçlu bulundum, değil mi?”

“Çantayı ne yaptın? Bıçağı ne yaptın?”

“Laura Cryer’ın kim olduğu, ne yaptığı hakkında bir şeyler biliyor musun?” diye sordu Beer. Tavrı konuşkandı. “Yaşasaydı kansere çare bulacaktı. Muhtemelen ekibi de yapacak aynı şeyi, kadının başlattığı araştırma sayesinde. Morley England’ı BioDiverse’e araştırmanın fonu olarak kırk milyon dolar yatırması için ikna eden Laura Cryer’dı, biliyor musun? Bir gün ünlü olabilir. Ben de ünlü olabilirim.”

“Çantayla bıçağı ne yaptın?”

“Hatırlamıyorum.” Yardım etmediğine memnun görünen Beer sırtıttı. Koca göbeğini “AŞK” yazan elinin uzun tırnaklarıyla kaşıdı. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Neden bunu öğrenmek istiyorsun şimdi?”

“Laura Cryer’ı bıçakladığını hatırlıyor musun?” Beer’ın tavrı Simon’ın öfkesinin fitilini ateşlemişti. Ateş karnunda çıtırdıyordu. Hepsi bu yalancı ve uyuşuk Beer yüzünden miydi, yoksa buraya gelirken zaten öfkeli miydi? Yangın söndürme aleti alıp alevlere püskürttüğünü hayal etti, Charlie böyle düşünmesini söylemişti bir keresinde. “Köpükleri düşün” demişti, “sözcükler bile vıcık vı-

cık oluyor.” İşe yaradı. Bunu söyleyen düşünceli insanla bugün Suç Araştırma Birimi’nde gezinen fazla gelişmiş şirret liseli aynı kişi olabilir miydi?

“Bıçaklamış olmalıyım, değil mi?” dedi Beer. “Bir sürü kanut vardı.” Şarkı söyleme tonunda gizlenen alayın amacı kışkırtmaktı.

Adamın yüzü kül tablasına çarpmak, Simon’ın kolları bu dileği yerine getirmek istiyordu. “Dinle, bok kafalı. Kayıp bir bebek ve anne var ortada. Bebek bir aylık bile değil. Gerçeği söylersen onları bulmamıza yardımcı olabilirsin.” Simon annesinin yanında küfrederse ağzı sabunla yıkanırdu küçükken. Diğer polislerin nasıl küfrettiğini biliyordu, gelişigüzel bir kayıtsızlıkla ağızlarına geleni söylüyorlardı... Kendi küfür diliyse üzerinde düşünülmüş ve anlamlıydı. Etkiliydi. Bu sözcüklerin tadını ailesinin dışındaki dünyada çıkarıyordu.

Beer omuz silkti. “Vaktini boşa harcıyorsun, aynasız. Bence senin anneyle bebek ölmüştür.”

Simon derin derin nefes almaya başladı. Doğru değildi. Charlie de böyle mi düşünüyordu? Neden ona ne düşündüğünü soramıyordu bir türlü? Alice, kaybolmadan önce Simon’ın koruyucu olma konusundaki yetersizliklerine dikkat çekerek adamın kendini huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Ölümü Simon’ın korktuğu her şeyin doğru olduğunu gösterecekti. Alice’in yaptığı aydınlatıcı yorumu aklından çıkarmanın tek yolu kadının kayıp olduğunu düşünmek, bir zamanlar Simon’a duyduğu inanca yoğunlaşmaktı. Bunlar zaman veriyordu adama. Hikâye henüz sonlanmamıştı.

“Bence şöyle oldu” dedi. “Avukatın anlaşmanız gerektiğini söylüyordu. DNA eşleşmesinden sonra tıkanmıştınız. Suçlu olmadığın konusunda ısrar edersen müebbet alacağını söyledi. Jürideki hiç kimse senin gibi bir hergeleyle inanmazdı.” Simon, Beer’in gözlerinde sıkıntı kıvılcımı gördü. Üstüne gitti. “Masum olan çoğu insan çok sinirlenir, masum olduklarını kanıtlayabilecekleri bir şans verilmesi yönünde ısrar ederdi. Ama bu orta sınıf için geçerli, değil mi? Toplumun iyi davrandığı insanlar için. Geçmişini biliyorum. Senin hakkında çok araştırma yaptım, Beer. Yoksulluk, okulu asma, hırsızlık, cinsel taciz... hayatın böyle geçtiyse ve avukat yapmadığın bir şey için müebbet yemek üzere olduğunu söylerse onlara inanırsın, değil mi? Çünkü senin gibi pisliklerin başına gelen şey tam da bu.”

“Benim ve benimkilerin hayatını bu hale getiren de *senin* gibi pislikler” dedi Beer, rahatlığını atabilmişti sonunda. ‘Garip bir şey söyledi’ diye düşündü Simon, ‘benimkiler’ diyerek neyi kastettiğini

merak ediyordu. Beer evli değildi, çocukları da yoktu. Suçlular sınıfına mı gönderme yapıyordu, insanın yer almaktan gurur duyacağı bir sınıfmış gibi... Yoksa daha genel bir sınıftan mı bahsediyordu?

Simon sandalyesini öne çekti. "Beni dinle" dedi. "Laura Cryer'ı gerçekten sen öldürmediysen kimin öldürdüğünü biliyorum sanırım. Zengin annesiyle büyük bir evde yaşayan zengin bir çocuk. Bu cinayetten kurtulmasına yardım ettiğin kişi o."

"Ben kimseye yardım etmiyorum." Yine içine kapandı.

"Laura Cryer'ın öldürüldüğü hafta iki kez Elms'in bahçesinde görülmüşsün. Ne yapıyordun orada?"

"Nerenin bahçesi?"

"Elms. Cryer'ı bıçakladığın yer."

"Doktor Cryer de lütfen. Sizin için yalnızca bir vücut, değil mi?"

"Elms'te ne yapıyordun?"

Omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

"Yalan ifade verdiğin için daha çok hapis cezası almaktan korkuyorsan, korkma" dedi Simon. "Muhtemelen sorgulanırsın, hapiste geçirdiğin süre göz önünde bulundurulursa... Yoksa çok kısa sürede dışarı çıkacak olmak mı canını sıkan? Eski arkadaşlarını gammazlayarak birkaç düşman kazanmış oldun, değil mi? Buradan çıkınca çok yaşayamayacağın için mi endişelisin?"

"Endişeli görünen tek kişi sensin, aynasız." Beer masanın üzerindeki paketten bir sigara daha aldı. "Ben değilim."

Simon adamın ifadesinden hiçbir şey çıkaramadı. "Seni avlayacak olanlar beş altı yıl sonra da burada olacaklar" dedi. "Ne zaman çıkarsan çık korumanıza ihtiyacın olacak. Bu yüzden yerinde ol sam..." Simon Marlboro paketini alıp cebine koydu "sana yardım etmek istememizi sağlayacak şeyi düşünmeye başladım."

Duman bulutunun arkasındaki Beer'ın gözleri küçüldü. "Bir sonraki gelişinde, Laura Cryer'ın kim olduğu ve neler başardığını biliyor ol. Konuşmamı istiyorsun, çünkü bu sana başka bir dosyada yol gösterecek. Laura veya benimle ilgisi yok."

Laura. Onu tanııyordu. Simon "Bayan Fancourt"un Alice olduğunu ne kadar zamandır düşünüyordu? Tahmin ile gerçek aynı şey değildi.

"Gerçek umurunda değil, değil mi? Sadece duymak istediklerini söylememi istiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün aynasızlar sonsuza dek mutlu yaşamış. Son." Sondu gerçekten. Simon ne kadar çabaladıysa da Beer tek kelime daha etmedi.

1 ekim 2003, çarşamba

Boğuk bir iniltiyle açıyorum gözlerimi. Uyanmak ve kâbusa yine balıklama dalmak en zoru. David yatakta değil. Siyah şık bir takım elbise ve gri polo yaka kazak giymiş olan Vivienne kapıda duruyor. Yüzü makyajsız gibi gösteren full makyajla kapatılmış, parfümünün kokusunu alıyorum, Madame Rochas. Pis ve iğrenç hissediyorum kendimi. Pazartesi den beri banyo yapmadım, duş bile almadım. Ağzım kuru, saçım keçeleşmiş.

“İyi bir uyku çektikten sonra şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Uyku sersemliğini henüz üstümden atamadım. Gözkapaklarımı kaldıramıyorum, çok ağırlar. Zavallılık böyle bir şey. Öyle olmalı, Doktor Allen’la konuştuğundan sonra Cocodamol almayı bıraktım.

Vivienne “Neden şöyle güzelce bir banyo yapmıyorsun?” diyor kararlı bir gülümsemeyle.

Başımı iki yana sallıyorum. O orada dururken yataktan çıkamam.

“Alice, bu hepimiz için zor bir durum, yalnız senin için değil. Ancak yine de medeni insanlar gibi davranmalıyız.”

Bebek odasında neşeli bir sesle Küçük Surat’la konuşan David’i duyuyorum. Bebek agucuklarla cevap veriyor. Sürgünde hissediyorum kendimi, mutluluk olasılığından milyonlarca mil uzaktayım sanki. “Bebeğe ben bakmak istiyorum” diyorum gözyaşlarım tüm çabalarımın rağmen kaçmayı başarırken. “Neden David izin vermiyor bana? Bebeğe yaklaşmama bile izin vermiyor.”

Vivienne derin bir nefes alıyor. “Bebek iyi. David senin için endişeleniyor sadece, hepsi bu. Alice kendine bakman konusuna yoğunlaşman gerektiğini düşünmüyor musun? Çok büyük sıkın-

tilar çektin.” Sıcakkanlılığı kafamı karıştırıyor. “Uzun süre doğurmaya çalışman, sonra aniden sezaryene alınman. Bence kendini çok fazla zorluyorsun.”

Anne babamın ölümüyle ilgili yaşadığım problemlerden bahsedince de aynı şeyi söylemişti. “Kederinle mücadele etme” demişti. “Kucakla onu. Arkadaş ol onunla. Hayatına kabul et. İsteddiği kadar kalması için davet et. Sonunda başa çıkılabilir olacaktır.” Hayatımda aldığım en güzel tavsiyeydi. Vivienne’in söylediği gibi işe yaramıştı.

“Bebegi yanımda götüreceğim bugün” diyor. “Felix’i okula bırakacağız, sonra da alışverişe gideceğiz.”

“Bebegi bizimle yalnız bırakmak istemiyorsun, değil mi? İkimize de güvenmiyorsun.”

“Bebekler açık havayı sever” diyor Vivienne kararlı bir ifadeyle. “Açık hava iyi gelir onlara. Banyo yapmak da sana iyi gelecektir. Temizlenip güzel kıyafetler giymek gerçekten çok şeyi değiştirecektir. Sorunlarını ortadan kaldırmaz ancak insan gibi hissetmeni sağlar. Kendini yeterince güçlü hissediyorsan sorun yok. Hazır değilsen kendini fazla zorlamayı istemem.”

Vivienne onu sevmemi istiyor sanırım. Dahası benim tarafımdan sevmek hakkı ona göre. Beni odaya kilitleyerek veya hastaymışım gibi davranarak gerçeklik duyguma zarar verdiğini düşünmüyor. Ona göre benim için güzel ve faydalı şeyler yaptı.

Yana dönüp ondan uzaklaşıyorum. Bu yeni sıcakkanlılığın sebebini anlayınca aptal gibi hissediyorum kendimi. Vivienne hasta olmamı istiyor. Tabii ki ister. Tercih ettiği sonuç zihnimin ciddi şekilde rahatsızlanmış olması. Küçük Surat’ın hasta olmasını istediğimi düşünen iyi niyetli Doktor Allen’i düşünüyorum.

“Peki, sen biraz dinlen o halde.” Vivienne tepkisizliğimin onu etkilemesine izin vermemeye kararlı. Eğilip yanağımdan öpüyor. “Hoşça kal canım, görüşürüz.”

Gözlerimi kapatıp içimden saymaya başlıyorum. Vivienne Küçük Surat’ı alışveriş için dışarı götürüyor. Benim dışımda herkes istediği gibi girip çıkabiliyor eve. Ben de Vivienne gibi “Bebegi yanımda götüreceğim bugün” desem ne olurdu? İzin verilmezdi elbette.

Ön kapının tok sesini, birkaç saniye sonra da Vivienne’in arabasının motorunu duyunca gözlerimi açıp saate bakıyorum. Sekize çeyrek var. Gitti. Yataktan çıkıyorum ve yıllardır yürümemişim gibi hissederek sendeliyorum. Çıplak ayak parmaklarımı taş renkli halının yumuşacık yününe sürüyorum ve koridora, iki yandaki beyaz kapı dizisine bakıyorum. Her kapının diğerlerinden ta-

mamen farklı bir sonuca götüren farklı odalara açıldığı bir rüyada gibi hissediyorum kendimi. Ev neden bu kadar sessiz? David nerede?

Florence'ın odasının kapısı açık. Tuvalete gitmek ile kızımın odasına izlenmeden girmek arasında bir kıyaslama yapıyorum. Kazanan belli.

Yasak bölgeye giriyormuşum gibi dikkatle yürüyor ve boş karyolaya doğru ilerliyorum. Eğilip yeni bebeğin o güzel ve temiz kokusunu içime çekiyorum. Karyolanın üstündeki duvarda asılı gülen güneşten sarkan kordonu çekiyorum ve "Gökkuşağının Üstünde Bir Yerde" çalmaya başlıyor. Kalbim burkuluyor. Tek yapabildiğim Florence'ın bir yerlerde huzur içinde olduğunu ummak.

Gömme dolabın kapılarını açıyorum; bebeğin yeni yıkanmış kıyafetlerini, pembe, sarı ve beyaz yığınları, bulutlar kadar yumuşak olduğunu düşündüğüm yün ve tüylü topakları okşuyorum. Böylesine iyimser ve sevindirici bir manzara beni mutlu etmeliydi, ancak Florence olmayınca tem tersi bir etki yapıyor.

Acıdan kaskatı kesilmiş bir halde dolabın kapılarını kapıyorum. Gitmeliyim. Burada olmak daha kötü hissetmeme neden oluyor, ancak her nasılsa gidemiyorum, üstelik tuvalet ihtiyacım gittikçe artıyor. Bu oda eşsiz bir kızım olduğunun kanıtı. Beni Florence'a bağlıyor burası. Köşedeki sallanan sandalyeye oturuyorum; bebeğimi kollarımda tutarak, emzirerek ve Florence'ın uzun kulaklı pelüş tavşanı Monty'yi okşayarak saatler geçireceğimi hayal ettiğim koltuğa. Bebeğime duyduğum hasret tenimdeki her siniri sızlatıyor.

Fiziksel acı beni hareket etmeye zorluyor sonunda. Kapıyı tam da bulduğum gibi aralık bırakmaya dikkat ediyorum. Sonra kimse bana buraya giremeyeceğimi açıkça söylemediğini fark ediyorum. Paranoyaklaşıyor muyum? "Heeey!" diye bağıyorum aşağıya. "David?" Cevap yok. Panikliyorum. Herkes gitmiş. Yalnızım. Hep yalnızdım.

"David?" diye bağıyorum tekrar, bu sefer sesim daha yüksek. Banyoda değil. Klozetin kapağını kaldırmak üzereyken küvetin doldurulmuş olduğunu görüyorum. Banyo köpüğü yok, sadece su var. Vivienne de ben de banyo suyuna kokulu şeyler ekleriz, ancak onun ekledikleri benimkilerden oldukça pahalıdır. Bu benim en sevdiğim küvetti. Sağlıklı dişler gibi hafif krem renkli bir beyazlığa sahip, büyük, eski ve emaye bir küvet. İçine rahatlıkla iki kişi sığabilir. Vivienne'in en az bir saat evde olmayacağı kesinleştiğinde David ve ben sık sık gireriz küvete. Girerdik, düzeltiyorum.

Şaşkın bir halde kaşlarımı çatıyorum. David'in banyo yaptıktan sonra küveti boşaltmayı ve temizlemeyi ihmal ettiğini hiç görmemiştim. Vivienne bu davranışı terbiyesizliğin somut örneği olarak değerlendirirdi. Elimle suya dokunuyorum. Su çok soğuk. Sonra temiz olduğunu fark ediyorum. Sabun girmemiş bu suya, eminim. David neden sabunsuz banyo yapıp suyu da küvette bıraksın ki?

Arkamda bir gümbürtü duyuyorum. Nefesim kesiliyor, dönüp bakıyorum. David sırtıyor. Kapıyı çarparak kapadı, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, kapıya yaslanmış bir halde bekliyor. Yüzündeki ifadeden tuzağına düştüğümü anlıyorum. Beni tuzağına düşürmek için bir süredir kapının arkasında bekliyordu muhtemelen. "Günaydın sevgilim" diyor alaylı bir ifadeyle. "Senin için küveti doldurdum. Şartlar düşünüldüğünde bu yaptığım oldukça hoş sanırım."

Korkuyorum. Acımasızlığında önceki günlerin sinirli keskinliğiyle yer değiştiren gülünç bir rahatlık var. Bu ne anlama geliyor bilemiyorum ama kötü bir şey olmalı. Ya beni her zamankinden daha az umursuyor ya da perişanlığından ve şaşkınlığından doğan umutsuz sadizmde hoşuna giden bir şeyler keşfetti.

"Rahat bırak beni" diyorum. "Canımı acıtma."

"Canımı *acıtma*." Taklidimi yapıyor. "Güzelim! Tek yaptığım sen güzel, uzun, rahatlatıcı bir banyo yapasın diye küveti doldurmak."

"Bu su çok soğuk."

"Küvete gir, Alice." Sesi tehditkâr.

"Hayır! Tuvaletimi yapmam gerek." Bunu söyleyince bu gerekliliğin aciliyetini fark ediyorum.

"Seni durduran mı var?"

"Senin önünde yapamam. Dışarı çık, rahat bırak beni."

David olduğu yerde kalıyor. Birbirimize bakıyoruz. Gözlerim kupkuru, beynim uyuşmuş ve boş.

"Evet?" diyor David. "Böyle devam et, o halde."

"Siktir git!" Tek düşünebildiğim bu.

"Ah, tam bir hanımefendi."

Fiziksel açıdan onu buradan atacak kadar güçlü olmadığım dan, başka şansım yok. Bağırsaklarımın içindekiler suya döndü neredeyse. Klozete doğru yürüyorum. David beklenmedik bir şekilde önüme atlayıp durduruyor beni. "Üzgünüm" diyor. "Şansını kaybettin."

"Ne?" Davranışlarının planlanmamış olduğuna inanamıyorum. Bu kâbusun her aşamasını, her kelimesini önceden düşünmüş olmalı. Bu tür bir işkenceyi kimse doğaçlama yapamaz.

“Bana küfrettin. Bu yüzden direkt küvete girebilirsin.”

“Hayır.” Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. “Girmeyeceğim! Yolumdan çekil ve tuvaletimi yapmama izin ver.”

“Biliyorsun, Florence’ı asla görmemeni sağlayacak adımlar atabilirim” diyor sakince. “Zor olmaz. Hiç zor olmaz aslında.”

“Hayır. Lütfen, yapamazsın bunu. Yapmayacağına söz ver!” Korku damarlarımda dolaşıyor, vücudumdaki her hücreye yayılıyor. David söylediklerinde ciddi sanki.

“Senin bana verebileceğinden daha çok zarar verebilirim sana ve yapacağım da, Alice. Unutma. Zarar verebilirim ve vereceğim.”

“Yani Florence’ın nerede olduğunu bildiğini itiraf ediyorsun? Nerede o David? Lütfen söyle. Güvende mi? Nerede saklıyorsun onu? Yanında kim var?”

Sessizce tırnaklarını inceliyor. Çığlık atıp kafamı duvarlara vurmak istiyorum. Kocamın karakteri katılaşıp canavara dönüştü. İşkenceci rolüne adapte oldu, bundan zevk alıyor. Belki de böyle oluyordur. Dünyadaki tüm gaddarları ve onlara yanlış yapanları düşünüyorum. Bir açıklaması olmalı, çünkü her şeyin bir açıklaması vardır.

Şu an bile her şeyin iyiye gideceğini ummaktan alıkoyamıyorum kendimi. Belki de gerçekten deliyimdir. David’i doğal bir afetten sonra hayatta kalmayı başarmış tek insan olarak hayal ediyorum, “Bana ne oldu bilmiyorum” diyor. Böyle söylese, bir sapkınlığa düştüğünü, yıkıcı bir gücün etkisine girdiğini anlatsa onu affedebilirim. Ona karşı hissettiğim sevgi hâlâ içimde, yüzeyde olmasa da yayılıyor ve yeni boyarın altındaki tümsekli eski duvar kağıdı gibi düşüncelerimin dokusunu sinsice etkiliyor.

Sadece cumaya kadar beklemem gerekiyor. David beni böyle korkunç bir şekilde tehdit ettiği için o zamana kadar risk almayaacağım. Florence’ı korumanın tek yolu buysa, gururumu ve şerefimi görmezden gelmeliyim. Bacaklarım titriyor. Vücudumdaki adrenalin kuduruyor. Sidik torbam ve bağırsaklarım üzerindeki basıktan dolayı kıvranıyorum. “Tamam” diyorum. “Florence’ı incitme. Ne istersen yapacağım.”

David tiksintiyle burnunu kırıstırıyor. “İncitmek mi? Kendi kızımı inciteceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Ne yapmamı istediğini söyle.”

Şu an için yatışmış görünüyor. Yavaşça ve kasıtlı bir sabırla “Geceliğini çıkar ve küvete gir” diyor. “Çık diyene kadar orada kalacaksın.”

Zihnimi meşgul etmek ve olanlara odaklanmamak için içimden çocukken annemin söylediği şarkılardan biri olan "İkinci El Gül"ü söyleyerek emirlerine uyuyorum. Suya girince ayaklarım, ayak bileklerim ve baldırlarım soğuk nedeniyle acıyor. David oturmamı söylüyor. Oturuyorum ve kalbim şok hissiyle sarsılıyor. Dondurucu su tahmin ettiğim ve David'in de tahmin edeceği etkiyi yaratıyor vücudumda. Beni etkisi altına alan acı ve utanç duygusu bir an öylesine dayanılmaz oluyor ki nefes alamıyorum. Hayatımda ilk defa bazı insanların neden ölmek istediğini anlıyorum.

David'in sesini yeniden duyduğumda, ses çok uzaklardan geliyormuş gibi. "İğrençsin" diyor. "Kendine bir bak. Yaptıklarına bak. Hayatımda daha iğrenç bir şey görmedim. Kendin için söyleyecek bir şey bulabiliyor musun?"

"Özür dilerim" diye kekeliyorum dişlerim birbirine vururken.

Kolları bağlı bir halde başımda duruyor, kafasını iki yana sallayıp cıkcıklayarak tepeden bakıyor bana, utancımınla eğleniyor. "Seninle hiç evlenmemeliydim. Sen her zaman ikinci en iyiydin, Laura'dan sonra geliyordun. Biliyor muydun bunu?"

"Lütfen çıkmama izin ver" diye fısıldıyorum sarsılarak titrerken. "Donuyorum. Canım acıyor."

"Florence konusunda yalan söylediğini itiraf etmeni istiyorum" diye emrediyor David. "Anneme ve polise bütün bu hikâyeyi uydurduğunu söylemeni istiyorum. Yapacak mısın bunu?"

Yüzümü dizlerimin arasına gömüyorum. Yapamayacağım tek şeyi yapmamı istiyor, aksi takdirde daha kötü cezalar icat eder, Florence'ı asla göremeyeceğimi söyler diye hayır demekten korkuyorum. David'in tehditlerden ve tehditlerdeki psikolojik baskıdan zevk aldığından şüpheleniyorum ancak risk alamam.

Derin bir nefes alıyor ve klozet kapağına oturuyor. "Ben vahşi bir adam değilim, Alice. Sana bir kez bile dokundum mu? Şiddetle yani?"

"Hayır."

"Hayır. Mantıksız bir adam da değilim. Sana bunları yapmak zorunda kalmak istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın." Bir süre bu şekilde devam ediyor, ara sıra hakaret etmek ve dalga geçmek için açıklama yapıyor, amacı kendini haklı çıkarmak. Dizlerimi göğsüme doğru çektiğimde bunu yapma iznim olmadığını söylüyor. Dizlerimi uzatmalıyım. Göğüslerimi dizlerimle kapamamalıyım. Bana söyleneni yapıyorum ama bunun dışında onu pek dinlememeye çalışıyorum. Yıllardır annesi tarafından yönetilmiş bir robotun duygusuzca atıp tuttuğunu duyuyorum sa-

dece. Zihnimde istenen yönde büyüsün diye bir sopaya bağlanmış bir çiçek görüntüsü var. Bu David. Yemek konusunda son şansı olduğunu düşünen ve açlıktan ölen bir insan gibi tıka basa güç yiyor.

Beni bu buz gibi soğuk ve iğrenç suda daha ne kadar oturtacak bilmiyorum. Belim ve bacaklarım maviye dönüp hissizleşene kadar. Hayvan gibi hissediyorum kendimi, hayvandan daha kötü. Utanıyorum. Bunların başıma gelmesi benim hatam. Çoğu insanın, hatta kimsenin başına böyle şeyler gelmiyor. Dünyadaki en aşağılık insan benim şu anda. Kendi kızımı koruyamıyorum.

Sonunda David derin bir nefes alıyor, banyonun kapısını açıyor ve “Umarım bu olaydan bir şeyler öğrenmişsindir. Temizlen, küveti temizle. Unutma, annemin evinde misafirsin” diyor. Islık çalarak çıkıyor banyodan.

8 ekim 2003, 14:40

Simon Silsford yolu üzerinden Spilling'ten çıktı ve Laura Cryer'ın anne babasının yaşadığı köy olan Hamblesford'a kadar siyah yazılı beyaz ahşap tabelaları ve dolambaçlı yolları takip etti. Suç Araştırma Birimi'nden yarım saat erken çıkmıştı. Charlie'nin yanında bir dakika daha durmaktansa gerekirse Cryer ailesinin evinin önünde beklemeyi tercih ederdi.

Charlie bütün sabah Simon'ın canını sıkmaya çalışmıştı. "Emimin koca memeleri ve büyük güzel bir kıcı vardır" demişti Sellers'ın yan geliri Suki Kitson hakkında. "Ayrıca gerçekçi olalım, Stacey iki çocuk doğurdu. Sellers kadının içinde postacının çantasındaki turşuluk hıyar gibi dönüp duruyordur muhtemelen." Simon Charlie'nin sesindeki gözdağını fark etti. Sohbet anatomik bir hava kazandığı zaman Charlie'nin yolundan çekilmek gerekirdi. Charlie kadın vücudunun bölümlerinden Simon'a taş atmak için bahsederdi, çünkü bu adamı kızdırır ve asabileştirirdi. Charlie'nin amacının, Sellers'ın partisindeki onursuz korkaklığını Simon'a dolaylı yoldan hatırlatmaya çalışmak olmasından korkuyordu.

Charlie normal davranmaya başlamazsa Simon Proust'la konuşmak zorunda kalacaktı. Charlie Simon'ın amiri gibi davranmalıydı ancak kızgınlığı ve alaycılığı Simon'ın işine yoğunlaşmasını imkânsızlaştırıyordu. Simon, Charlie'ye laf etmemek veya bir tane çakmamak için devamlı o lanet yangın söndürücüyü ve köpüklerini düşünmek zorunda kalıyordu. 'O kadar ileri gitmeme gerek kalmaz' diye düşündü. 'Hem neden şimdi?' Simon, Charlie'yle ilişkisindeki bu ani bozulmanın sebebini anlamıyordu. Kısa süre öncesine kadar, aralarındaki tüm gerginliklere rağmen iyi arkadaşlardı. Simon düşününce tek gerçek dostunun Charlie olduğunu anlıyordu. Onu kaybetmek istemiyordu. Başka kimi var-

di ki? Sellers ve Gibbs mi? Simon'ı bir daha görmeseler umurlarında olur muydu bu?

Simon'ın Darryl Beer'in ağzından laf alma konusundaki başarısızlığı üzerine Charlie resmen mutlu olmuştu. "Vah vah. Sen yanlış dağıtılmış adaleti düzeltip, herkese hakkını vermeye çalışıyordun ve o hıznır hergele her şeyi mahvetti. İnsanlar 'Ben sana demiştim demekten nefret ediyorum' der, biliyor musun? Ben öyle değilim. Ben sana demiştim demeye bayılıyorum ben."

Simon, Brimley'e ilk ziyaretinin verimsiz geçmesini umursamıyordu. Beer'in önünde sonunda konuşacağına dair umudunu yitirmemişti, Simon'ı terletip kendini tatmin ettiğinde konuşacaktı.

David Fancourt, suçun işlendiği an başka bir yerde olduğunu kanıtlayabiliyordu. O ve Alice Londra'da *Fare Kapanı*'nı izliyorlardı. İkisinin de gece boyunca salonda olduğunu doğrulayan birçok şahit vardı. Simon bu konuyu derinlemesine düşünmeye başlayınca yeteri kadar iyi bir kanıt gibi gelmişti ona. Hambleford köyünün yeşil arazisinin karşısında bulunan şehitler anıtının yanındaki boşluğa arabasını park ediyordu ki oyunun sembolik önemi açısından özellikle seçilip seçilmediğini merak ederken buldu kendini. David Fancourt akıllı bir adamdı. Hayatını entrika dolu bilgisayar oyunları tasarlayarak kazanıyordu. Ayrıca Simon'ın da şahit olduğu üzere kinci de olabiliyordu. Planladığı gibi birilerinin karısını öldürülmesini beklediği gece nişanlısını ünlü ve gizemli bir cinayet hikâyesine götürmenin ironik bir hareket olacağını düşünmüştü belki.

O birileri Darryl Beer olabilir miydi? Hem Beer hem de Fancourt suçlu olabilir miydi? Charlie ile ilişkileri bu kadar gergin olmasa bu teorisini kadına anlatmayı deneyebilirdi Simon. Bunun yerine Alice'le telepati yoluyla iletişime geçmeyi denerdi. Bu tür saçmalıklara inanmazdı ama yine de... Bazen Alice'i görmese de hissediyordu, kadın kızını kurtarması ne kadar sürecek diye merak ederek sessizce izliyordu Simon'ı. Alice, Simon'ın güçlü olduğuna inanıyordu, en azından birbirlerini ilk gördüklerinde öyle düşünmüştü. Simon'ın tek yapması gereken onu ve Florence'ı bulmasıydı, böylece kadın ona güvenmekle hata etmediğini anlayacaktı. Onunla karşılaştığında söyleyebileceklerini düşünmek Simon'ın telaşlanmasına ve kızarmasına neden oldu.

Laura'nın anne babası kasap dükkânının yanındaki beyaz evde yaşıyordu. Evlerinin ön bahçesi yoktu. Evi köyün ana caddesinden ayıran dar bir kaldırım vardı sadece. Evin saz ve samanlarla örtülmüş danuna file gibi bir şey geçirilmişti. Simon kapıdaki si-

yah ahşap tokmağı vurdu ve bekledi. Bu gibi anlarda hep çekingenleşirdi, kendini insanlara tanıtmaktan korkardı biraz. Yetiştirilme tarzı girişken olmayı yüreklendirmiyordu. Simon zil her çaldığında annesinin gerilip kaskatı kesildiğini görerek büyümüştü. Eğer rahibi veya yakın bir akrabayı beklemiyorsa, gözleri bilinmezliğin korkusuyla büyümüş bir halde “Kim bu şimdi?” derdi.

Simon ailesiyle beraber yaşarken arkadaşlarını eve çaya çağırmasına asla izin verilmemişti. Annesi yemek yemenin, yanında birileri varken gerçekleştirilemeyecek kadar özel bir eylem olduğuna inanıyordu. Stratejik düşünemeyecek kadar genç olan Simon bu bilgiyi arkadaşlarından saklamak gerektiğini bilememiş, arkadaşları bunu öğrendiğinde onunla acımasızca dalga geçmişlerdi. Bir yetişkin olarak, oğlunu bu kurala uymaya zorlayan Kathleen'in ona kötülük yaptığını anlıyordu şimdi, ancak annesine kızamıyordu. Annesi eleştirilemeyecek kadar kırılganmış gibi geliyordu Simon'a. Simon ergenliğinde ters bir bakışın veya lafın onu öfkeden kudurttuğu, yaraladığı ve hatta kanattığı, art arda okuldan uzaklaştırılmalara neden olduğu bir dönemden geçmesine rağmen hayal kırıklığını bastırdı ve annesine hoşgörülle yaklaştı. Yaşlıları arasındaki en akıllı öğrenci olmasaydı okuldan kesinlikle atılırdı.

Kathleen bu sabah cep telefonundan yine aramış, pazar günü akşam yemeğine gelip gelmeyeceğini öğrenmek istemişti. Geçen pazar gitmiş olması bir anlam ifade etmiyordu. Paydos yoktu. Baskı asla son bulmuyordu.

Birkaç saniye sonra, Cryer'ların evinin kapısı gözlüklü, üzerinde golfçu arması olan lacivert bir kazak, lacivert bir pantolon ve lacivert terlikler giymiş koca göbekli orta yaşlı bir adam tarafından açıldı. “Polis memuru Waterhouse? Ben Rooger Cryer.”

Simon adamla tokalaştı.

“Lütfen içeri gelin” dedi Cryer. “Karım çay koyuyor. İşte geldi!” Adamın baskın bir Lancashire aksanı vardı.

Maggie Cryer kocasından yirmi yaş büyük görünüyordu. Simon adamın altmış, kadının seksen yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kadına sormak mümkün değildi elbette. Laura'nın annesi, boyu bir altmıştan fazla olmayan zayıf bir kadındı; çay tepsisi biçimsiz ve damarlı ellerinde sallanıyordu. Yeşil naylon bir sabahlık, ten rengi çorap ve mavi terlikler giymişti.

Tepsiyi önünde duran küçük sehpaye sallanarak koyarken “Bir fincan çay alın” dedi. Eski ve rahatsız bir hasır koltukta oturan Simon'ın karşısındaki kanepeye yerleşmiş kocasının yanına çöktü.

“Umarım uzun sürmez” dedi. “Bu kadar zaman sonra bile işken-
ce gibi bizim için. Polisten telefon gelmesi...”

“Anlıyorum, Bayan Cryer. Üzgünüm ancak bu gerekli.”

Bir kütük alev alev yandı ve odayı dayanılmaz derecede ısıttı. Çoğu köy evi gibi Cryer’ların evinin de pencereleri küçüktü, bu yüzden ev gündüz bile kasvetliydi. Karanlık ve titreşen alevler birleşince Simon kendini mağaradaymış gibi hissetti. Şöminenin üstündeki üç fotoğraf çerçevesinde Laura’nın fotoğrafları vardı. Fotoğrafların hiçbirinde Felix yoktu.

“Yeni karısının kaybolduğunu duyduk haberlerde.”

“Roger” diye uyardı Maggie Cryer.

“Ve küçük bebek de kayıpmış. Bu yüzden mi buradasınız?”

“Evet. Laura’nın dosyasını yeniden inceliyoruz” dedi Simon.

“Ancak ben hiç şüphe olmadığını düşünüyordum” dedi Bayan Cryer. “O zaman bize böyle söylemişti polis. O... Beer yapmıştı kesinlikle. Bize böyle söylediler.” Şişkin parmaklarıyla giysisinin kollarını çekti.

“Size birkaç soru sormak istiyordum” dedi Simon rahatlatıcı bir ses tonuyla. Bu kibar yaklaşım zaman kaybı olsa da kendi anesiyle de böyle konuşurdu. Maggie Cryer’ı sakinleştirmek, ona güven vermeye çalışmak olmazdı. Simon, Laura’nın annesinin sürekli sıkıntılı olduğuna dair iddiaya girebilirdi. Acaba kadın cina-yetten sonra mı böyle olmuştu, yoksa hep böyle miydi?

“Çay istemiyor musunuz?” diye sordu kadın.

“Almayayım, teşekkürler.”

“Sütü unutmuşsun, aşkım” dedi kocası.

“Gerçekten, iyiyim böyle” diye ısrar etti Simon. “Hiç zahmete girmeyin.”

“Ben biraz süte hayır demezdim” dedi Cryer.

“Ne zahmeti...” Maggie ayağa kalktı ve odadan aceleyle çıktı.

O gidince kocası öne doğru eğildi. “Aramızda kalsın” dedi Simon’a. “Karımın yanında konuşamam, üzülüyor. David Fancourt’tan şüphelenebilirsiniz. Önce ilk karısı öldürülüyor, şimdi de ikinci karısıyla bebeği kayıp. Bu tesadüf biraz fazla değil mi? Ayrıca Darryl Beer, Laura’yı neden öldürmek istesin? Neden? Adam ona saldırmış olsa Laura o lanet çantayı bırakırdı, meselenin bu kadar ileri gitmesine izin vermezdi. Akıllı bir kızdır.”

“Bunları polise söylemiş miydiniz o zaman?”

“Karım izin vermedi. Gerçek olmayan şeyler söylersek başımın hukuki açıdan belaya girebileceğini söyledi, anlarsınız ya. Ancak katil yüzde doksan kurbanın tanıdığı biridir. Yüzde doksan,

bir uzmanın böyle söylediğini duydum televizyonda.”

Düşündüklerinin aynen tekrarlanmasını uman Simon “David Fancourt neden Laura’yı öldürmek istemiş olsun?” diye sordu.

Roger Cryer ona soran gözlerle baktı, bu soru çok daha temel sorular doğurmuştu sanki. ‘Culver Bayırı Suç Araştırma Biri-mi’nin yeterliliğine dair sorular’ diye düşündü Simon. Evet, Pro-ust, Charlie, Sellers, Gibbs ve geri kalanlar dışındaki herkese gö-re cevap tabii ki açık ve netti.

“Felix’in velayeti” dedi Roger Cryer. “Ve David’in canını acıttı-ğı için intikam. Laura onu terk etti. David kaldıramadı bunu. Sa-nırım biraz yıkıldı.”

Simon bunu not defterine yazdı. Vivienne ve David Fanco-urt’un Charlie’ye anlattıklarına pek benzemiyordu bu anlatılan-lar. Charlie toplantıda ne demişti? *Kadını fiziksel olarak itici ve sıkıcı buluyormuş. Kadından kurtulduğuna mutluymuş.* Buy-du, kelimesi kelimesine böyle söylemişti. Simon’ın hafızası Roger Cryer veya David Fancourt’tan daha güvenilirlikti. O halde bir tu-tarsızlık söz konusuydu. “Yıkıldığını nereden biliyorsunuz?”

“David’in annesi Vivienne Fancourt böyle söyledi bize. La-ura’yı evliliğine bir şans daha vermeye ikna etmek için elinden geleni yaptı. Bizimle konuşup onu ikna edip edemeyeceğimizi sormak için buraya bile geldi. O ve Laura birbirlerini hiç sevmez-lerdi. David’in iyiliğini düşünüyor olmasa neden Laura’yı ikna et-meye bu kadar istekli olsun? Oğlunun mahvolduğunu gördü ve her annenin yapacağı gibi ona yardım etmek için elinden geleni yaptı. Ancak işe yaramadı. Laura hep ne istediğini bilmıştır. Kar-rar verdi mi kimsenin yapabileceği bir şey yoktur.”

“İşte geldim.” Maggie Cryer küçük mavi bir sürahiyle döndü. Simon hayır demiş olsa da üç fincan çay doldurdu.

Kocası daha fazla şey söylemek isteğiyle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Savaşı kaybetmesi uzun sürmedi. “İntikam.” Söyle-diğini başıyla da onayladı. “David’in meyilli olduğu bir yol. Laura öldükten sonra Maggie ve benim Felix’i görmemiz sorun oldu” dedi.

“Ah, Roger, sus lütfen. Ne işe yarayacak?”

“Felix’i en son ne zaman gördüğümüzü biliyor musunuz? İki yıl önce. Artık uğraşmıyoruz. Torunumuz yokmuş gibi düşünüyoruz. Felix bizim de tek torunumuz. Ancak bizi çok üzüyordu olanlar. Laura öldükten sonra her şey bir gecede değişti. Gerçekten bir gecede. Çocuğun ismini Felix Cryer’dan Felix Fancourt’a çevirdi-ler; onu sevdiği, gerçekten mutlu olduğu ve ait olduğunu hissetti-

ği anaokulundan alıp kendini beğenmiş lanet bir dil okuluna verdiler. David ve Vivienne, Felix'i başka birine dönüştürmeye çalışıyordu sanki! Çocuğu birkaç ayda bir sadece bir iki saat görmemize izin vardı, ayrıca onunla yalnız kalamıyorduk. Vivienne hep yanıımızdaydı, bize eşlik ediyordu. Bizim için üzüliüyordu." Konuştukça yüzü kızardı. Karısı gözlerini kapamış, adamın sözlerini bitirmesini bekliyordu. Gergin duruşu kocasının sözlerine pek katılmadığını gösteriyordu.

Simon adamı dinledikçe kafası daha da karıştı. Charlie'ye göre Vivienne Fancourt bu şikâyeti Laura Cryer için yapmış; kadının Felix'i David ve ailesinden uzak tutmaya çalıştığını, yanında biri olmadan çocuğu görmelerine izin vermediğini söylemişti. Laura'nın ölümünden sonra David'in aynı şeyi eski karısının ailesine yapmış olması mümkün müydü? Bunu Cryer'lar ile Fancourt'lar arasında bir savaş, Felix'i de ödöl olarak mı gördü?

"David'le konuşmayı, hatta ona yalvarmayı denedik" diye devam etti Roger Cryer. "Ancak o adam taştan yapılmış. Ne istediyssek hayır dedi. Nedenini de söylemedi."

"Vivienne Fancourt'un sizin için üzüldüğünü söylediniz" dedi Simon. "Ne demek istediniz?"

Maggie Cryer bu konuda konuşmak onu aşarmış gibi başını iki yana salladı.

"Felix'i daha sık görmek istediğimizi, ancak David'in izin vermediğini biliyordu" dedi Roger. "Bize acıyordu besbelli. Durumun bizim için ne kadar zor olduğunu tahmin ettiğini söyledi defalarca, öyleydi gerçekten ve böyle söylemesi her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Özellikle de Felix'le beraber yaptıkları şeyleri durmadan anlattığı zamanlarda."

"Ben bu yüzden vazgeçtim" diye fısıldadı Maggie. Elleri titriyordu. Simon kadının ellerinin kahverengi lekelerle kaplı olduğunu fark etti. "Çünkü Felix'i görmek onu görmek demektir ve..." Zangırdadı. "Onu gördükten sonra günlerce hasta oluyordum. Son damla Felix'in ona anne demeye başladığını söylemesi oldu. O andan sonra daha fazla katlanamadım."

Roger Cryer karısının kemikli kolunu okşarken "O konuda da gerçekten duyarsızdın" dedi. "Aynı şekilde, Felix'e o sabah kim olduğumuzu hatırlatmak zorunda kaldığını söyledi. Bizi uzun süredir görmemiş, unutmuştu. Sonra ne kadar kötü bir şey söylediğinin farkına vardı ve özür diledi, ancak bize böyle söylemesi için hiçbir gerekçe yoktu, değil mi?"

Maggie Cryer cıkcıklayıp kocasının elini kucağında gezen bir

örümcekmiş gibi fırlattığında şaşırdı Simon. “Konu kadınlara gelince çok kötü bir hakemdir” dedi. “Duyarsızdır! Vivienne bunu ve diğer her şeyi kasten söyledi. Bizim için hiç üzülmeyi aslında.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Kocasını şaşırmış görünüyordu. “Tabii ki üzüldü. Devamlı söyledi bunu.”

“Çünkü bunun bizi incitmenin en iyi yolu olduğunu biliyordu. Ayrıca kasten kötü davrandığını asla kanıtlayamazdık.”

“Yani kötü davrandığını mı düşünüyorsun?”

“Tabii ki. Yanlışlıkla bir şey söylersen, aynı şeyi bir daha yapmamaya dikkat edersin, değil mi? Aynı şeyi aynı insana ya da insanlara söylemeye devam etmezsin. Vivienne Fancourt gibi akıllı bir kadın aynı kırıncı sözleri tekrar tekrar söylerse, öyle demek istiyordur, bu kadar.” Simon Maggie Cryer’ın ellerine baktı. Kapanmışlardı, kadının kucağında iki küçük yumruk duruyordu.

1 ekim 2003, çarşamba

Banyo tertemiz. Kimse burada olanları tahmin edemez. Tahmin edemeyecek. Küveti daha çok parlatamayacağımdan emin olduğumda duş alıp vücudumun her yerini ovuyorum, bir daha kendimi temiz hissedebilecek miyim merak ediyorum.

İki büyük banyo havlusuna sarınıp aceleyle odaya gidiyorum. Gardırobumun kapısı açık ve anahtarı üstünde. Giysilerimi seçiyorum; bol bir pantolon ve bir kazak. Bunlar bana yakışacak. Hissettiğim acınası minnet yüzünden kendimden nefret ediyorum. Çoğu insan kıyafetlerini seçebileceği düşüncesini normal karşılar. Elms'in ön kapısından çıkıp gitmemi engelleyecek hiçbir şey yok. David'in tehdidi dışında: *Florence'ı asla görmemeni sağlayacak adımlar atabilirim.*

Birden telefon çalınca sıçırıyorum. Vivienne'in beni kontrol etmek için aradığından eminim. David'in sesini yukarıdan duyana kadar telefonu açıp açmamam gerektiğini düşünüyorum. Başta hiçbir şey duymamam için sessizce konuşuyor. Sesini yükselttiğinde kızdığını, konuştuğu kişinin ne düşündüğünü anlamaktansa kendi düşüncesini söylemekle ilgilendiğini anlıyorum. Vivienne'le konuşuyor olamaz.

"Kesinlikle, yeniyetme çocuklara ve eminim çok sevecekler. Hayır, hayır, çünkü biz böyle pazarlamayız. Hayır, cuma yapamam. Çünkü yapamam, tamam mı? Yani, bunu şu anda konuşmak şart mı?" dediğini duyuyorum. Russell'la konuşuyor. David'in ortağı.

Elime fırsat geçti. Böyle düşünmek sersemleştiriyor beni. David on beş dakika daha telefonda olacak. Russell'la konuşmaları hep uzun sürer, özellikle de tartışmaları gereken bir konu olduğunda... Bu tartışmaların ne hakkında olduğunu asla söylemedi bana.

Parmak uçlarımda yürüyüp Vivienne'in odasına gidiyor ve kapıyı açıyorum. Yatak düzeltilmiş, her zamanki gibi. Lila renkli nevresimin üzerinde tek bir kırıksıklık bile yok. Tuvalet masasında Felix'in dört fotoğrafı duruyor, bunların ikisinde Vivienne de var. Oda Vivienne'in her gece yüzüne sürdüğü krem kokuyor. Yatağın altında nakışlı beyaz ev ayakkabıları var, düzgünce yan yana koyulmuşlar, Vivienne şu an o ayakkabılarını giyiyor olsaydı aynen böyle dururlardı. Ayakkabıların bana doğru yürümeye başlamasını beklerken ürperiyorum.

Telefonum. Onun için geldim buraya. Boş inançlarla dolu hayallerimden sıyrılıyorum, komodine doğru ilerleyip tek çekmeceğini açıyorum. İşte, tam da tahmin ettiğim yerde. Kapatılmış. Herkesin düşündüğü gibi delirdiysem burada olacağını nereden bildim? Vivienne mutfakta olduğunu söylemişti.

Telefonu açıp Simon Waterhouse'u cebinden arıyorum. Son görüştüğümüzde telefonunu bir kâğıda yazıp bana vermişti, onu polis merkezinden aramamı istemiyordu çünkü. Kâğıdı yırttım ama numarayı ezberledim. Fısıldayarak mesaj bırakıyorum; yarın benimle yine Chompers'ta buluşmasını, acilen konuşmamız gerektiğini söylüyorum. Bu seferki konuşmamızın iyi geçeceğini söylüyorum kendime. Görüşmemizin sonunda bana inanıyor olacak, müttefik olacağız ve bana yardım edecek. Ondan ne istersem yapacak.

Merdivenlerin oraya gidip David'in Russell'la hâlâ konuşup konuşmadığını kontrol etmek için birkaç saniye geziniyorum. Konuşuyor. Ne söylediğini duyamıyorum artık, çok sessiz konuşuyor ancak sesini yükseltip alçaltma huyu olduğu için bir şeyler duyacağımdan umutluyum. Bu konuşmanın yakın zamanda sonuçlanmayacağından emin olduğum kadar eminim hatta.

Şüphe uyandırmamak için telefonumu Vivienne'in komodin çekmecesine koymak zorunda olduğumu biliyorum ama bir türlü yapamıyorum. Ona tutunma ihtiyacı hissediyorum. Özgürlüğümün sembolü bu telefon. Bırakayım da Vivienne odasına girip telefonu çalmamı çılgınlığımın, hastalığımın diğer bir belirtisi olarak değerlendirsin.

Telefonumu saklayabileceğim bir yerler düşünmek için zorluyorum beynimi. Çantama koyarsam alır Vivienne, daha önce yaptığından eminim. Vivienne'in asla girmedığı tek bir oda var evde: David'in çalışma odası. Oraya David dışında kimse girmez, Florence doğduğundan beri kendisi bile girmede aslında. Haftada bir gün gelen temizlikçilerin girmeleri de kesinlikle yasaktır. Sonuç

olarak, çalışma odası evin geri kalanından daha tozlu ve dağınıktır. Bu oda David'in bilgisayarları, müzik sistemleri, klasik müzik ve Adam and the Ants dışında bir şeyin bulunmadığı CD koleksiyonları, her biri korkutucu isimlere sahip olan düzinelerce bilim-kurgu romanı ve birçok dosya dolabıyla doludur.

Etrafa bakındıktan sonra bu odadaki bir şeyin arkasının en güvenli yer olacağına karar veriyorum. Bu olasılığı araştırmaya başlamak üzereyim ki gözlerim David'in bilgisayarına takılıyor. Dış dünyayla, Elms'in ötesindeki normal dünyayla iletişime geçmenin bir diğer yolu.

Döner sandalyeye oturup vızıltısının duyulmayacağını umarak bilgisayarı açıyorum. Sadece birkaç saniye için gergin olacağımı söylüyorum kendime, David bir şey duyduysa birkaç saniye içinde burada olacaktır çünkü. Oturup beklerken kalbim hızla çarpıyor. Hiçbir şey olmuyor. Aşağıdan David'in sesini duyuyorum, sinirli, hâlâ Russell'la tartışıyor. Yavaşça nefes veriyorum. Güven-deyim. Şimdilik.

Bilgisayar ekranındaki küçük kutu oturum açabilmek için şifre girmem gerektiğini söylüyor. İçimden küfrediyorum. David'in bilgisayarının da benim işyerindeki bilgisayarım gibi olacağını düşün-müştüm; şifre hafızada kayıtlı, oturum açma işlemi otomatik.

"Felix" yazıyorum, ancak şifrenin yanlış olduğunu bildiren bir uyarı geliyor. "Alice" ve "Florence"ı deniyorum ancak bunlar da reddediliyor. "Vivienne" yazarken geçirdiğim korku nöbeti tenimin karıncalanmasına neden oluyor. Bu da yanlış. Şükürler olsun.

'Belki erkekler kadınlar gibi sevdiklerinin isimlerini seçmiyorlardır' diye düşünüyorum. Ancak başka ne David için bir anlam ifade ediyor olabilir? Takım tutmaz. Akıllıca davranıp kimsenin onunla ilişkilendiremeyeceği bir sözcük veya tombala, şamdan gibi tamamen rastgele bir şey seçmiş olabileceğini düşünüyorum. Belki de bir yer ismi. "Spilling"i deniyorum, yanlış.

Gözlerimi kapatıp hiddetle düşünüyorum. Başka ne olabilir? Neden uğraştığımı bile bilmiyorum. Milyonlarca sözcük var, David şifre olarak herhangi birini seçmiş olabilir. Kesinlikle seçmeyeceği şeyleri denemeye vaktim olsa bile... Aklıma gelen saçma fıkre gülüyorum ama denemeye değer, sanırım. Kocamın iğrenç şakalara olan merakını biliyorum ne de olsa.

"Laura" yazıp onaylıyorum. Kutucuk kayboluyor ve ekran ma-viye dönüyor. Sağ alt köşede bir kum saati beliriyor, bilgisayar vınlayarak çalışmaya başlıyor. Şok duygusu başımı döndürüyor. David bu bilgisayarı altı ay önce aldı. Bu kadar kısa süre önce al-

dığı bir bilgisayarda şifre olarak nefret ettiği eski karısının ismini seçti. Neden? *Sen her zaman ikinci en iyiydin, Laura'dan sonra geliyordun. Biliyor muydun bunu?* Hayır, doğru olamaz. David'in bunu beni incitmek için söylediğinden eminim.

Ancak bunu düşünmek için zamanım yok, şimdi olmaz. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Hotmail'e girip yeni bir hesap alıyorum kendime. İşlem umduğumdan daha uzun sürüyor, sonsuz görünen aşamaları tamamladıkça terlemeye başlıyorum. Saatler gibi gelen bir süre sonra, bir Hotmail hesabım ve adresim var: alicefancourt27@hotmail.com.

David'in sesini duyuyorum yine. "Her neyse" diyor. Konuşmasındaki tonlama paniklememe neden oluyor. Sesinde bir konuşma sonu havası var, konuşmayı hızlandırmak istiyor sanki. Belki de yukarıda neler yaptığımı merak ediyor. Uzun süredir tek başıyım.

Bilgisayarı kapatıyorum ve ekran siyaha dönüyor. David'in çalışma odasından yatak odamıza koşuyorum, kapıyı hafif aralık bırakıp arkasında duruyorum.

"Hayır, seni hafta sonu ararım" diyor David. "Ah. Ne zaman geleceksin? Yok, tamam o zaman. Gönderdikleri mektup yanımdaysa okusana bana."

Briony'ye Florence'a gönderdiği pelüş hayvan için teşekkür etmek ve her şey normale döner dönmez, yani birkaç hafta içinde buluşmak istediğimi söylemek için e-posta göndermek istemiştim. Her şeyin normale döneceğine inanmak zorundayım. Zamanım olsa, geçen haftanın ne korkunç olduğunu söyleyebilir, Florence'ın kaybolduğunu ve Küçük Surat'ın ortaya çıktığını tüm ayrıntılarıyla anlatabilirdim. Bunları ona anlatmak istiyorum, o bana inanırdı şüphesiz, ancak bilgisayarı açma riskini alamayacağıma karar veriyorum. Bu derece gerginken, bu mesajı ona göndermeyi başaramamanın benim için ne kadar önemli olduğunu kestiremiyorum.

Laura... Vivienne'in ölümünden önce ve sonra ona canavar, despot, gaddar yaratık dediğini kaç defa duydum? O kadar çok ki hatırlamıyorum. David'in de böyle düşündüğünü varsaydım hep, ancak şimdi anlıyorum ki David bu konuda annesinden farklı düşünse bile insanların içinde böyle söylemeye cesaret edemez. Bana yaptığı onca şeyden sonra, altı ay önce aldığı bilgisayarına şifre olarak benim değil de Laura'nın ismini seçti diye ağlamaklı olduğuma inanamıyorum.

"Bekle, bekle" dediğini duyuyorum Russell'a. "En önemli şeyi tamamen gözden kaçırmışlar. Bizim gerçekten uygun bir tedarikçimiz var ve bize sözleşmede önerdiği..."

Cep telefonuma bakıyorum. David'in çalışma odasına geri gitmek sınırları zorlamak olur, ancak yatak odasında saklayacağım alternatif bir yer düşünmeye çalıştığımda zihnimde büyük bir boşluk oluyor. Riske girip çalışma odasına gitmeye karar veriyorum, çünkü oraya bir şeyler saklamak bir yana dursun, girebileceğim ne David'in ne de Vivienne'in asla aklına gelmez.

Elimi en yakın dosya dolabıyla duvarın arasındaki boşluğa sokuyorum. Boşluğun büyük olacağını düşünüyorum ama değil. Parmağım bir şeyin köşesine çarpıyor. Karton kutu gibi bir şey bu, ancak boşluk kutuyu oradan çıkarabileceğim kadar geniş değil.

Ayağa kalkıp dosya dolabını sessizce oynatıyorum. Dikey bir şekilde sıkıştırılmış lacivert bir zarf düşüyor. Zarfı alıp açıyorum. İçinde üç tane porno dergi var. Birini açıp masaya bağlı çıplak bir kadın görünce irkiliyorum. Donuyorum, yüzüm çizgi romanlarda şaşırın insanlarınki gibi, bu sapkınlık karşısında ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. David böyle şeyleri erotik bulmaz. Bunların çalışma odasında ne işi var? Burada olmaları inanılmaz, ancak şimdi ellerimdeler.

Dergilerden birinden yere düşmüş birkaç kâğıda takılıyor gözüm. Biri filigranlı mavi kâğıda yazılmış bir mektup. "*Sevgili David*" diye başlıyor. Sayfanın sonuna bakıyorum. Mektup "*Seni seven baban, Richard Fancourt*" diye imzalanmış.

Gözlerim büyüyor. Sonunda, bir isim. David'in babasının var olduğunu gösteren bir kanıt. Bu dergileri açıklıyor en azından. Bu dergiler David'in saklamak istediklerini saklayabilmesi için dikkat dağıtmak amacıyla burada. Vivienne'in zarfı bulması ve açması durumunda bu korkunç resimleri gördükten sonra karıştırmaktan vazgeçeceğini düşünmüş olmalı.

Aklımın yarısı bekçilik edip David'in Russell'la yaptığı konuşmayı dinlerken, mektubu hızla okuyup önemli kısımları anlamaya çalışıyorum. David'in babası tekrar evlenmiş. Bu mektubu Elms'e göndermiş çünkü David'in hâlâ burada yaşadığını öğrenmiş. Daha iyi bir baba olamadığı için üzgünmüş. Bu kadar yıl onu aramadığı için üzgünmüş ama böylesi herkes için daha iyi olmuş. Mektup sinir bozacak kadar uzun. Bütün sözcükleri aynı anda anlamaya çalışıyorum; karım hamile... küçük erkek veya kız kardeş... benim iyiliğimi düşünmüyorsan onun iyiliği... umarım yine görüşebiliriz... bebek eylülde... üniversiteden emekli... köprü kuruyorum...

"Alice! Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum" diye bağırıyorum, aniden telaşlanınca midem bulanıyor. Mektuplarla porno dergileri koyduğu zarfı ve dosya

dolabını eski yerine yerleştiriyorum. Yakalanmaktan öylesine korkuyorum ki dengemi kaybedip tökezliyorum, sağ ayağımı küçük ve sert bir şeye çarpıyorum. Çarptığım şeyi ve telefonumu alıp çalışma odasından banyoya koşuyorum. Banyoya varınca hemen kapıyı kilitliyorum. David hâlâ Russell'la konuşuyor. Beni kontrol etmek için konuşmasını kesmiş. Bana bu kadar az güveniyor işte.

Güvende olduğuma karar verince elimde tuttuğum şeyi inceliyorum. Küçük bir diktafon bu, içinde de kaset var. İçinde David'in bilgisayar oyunları ile ilgili notlarından başka bir şey yok muhtemelen ama yine de dinlemek istiyorum. Banyonun ince ahşap kapısına bakıp bunu şu an yapmamın doğru olmayacağına karar veriyorum. Birilerinin kapının öbür tarafında hareketsiz durduğunu hayal etmek çok kolay. Kapı altından sızan ışığın ayak büyüklüğündeki karanlıklarla sık sık bölündüğü bir yer Elms.

Telefonumu banyo dolabındaki temiz havlu yığınının altına sokuyorum. Burada bir süreliğine güvende olur. Sonra diktafonu ve içindeki kaseti geniş kazağımın üstünü örttüğü pantolon cebime koyup hiçbir şey gizlemeyen bir kadın gibi zoraki bir rahatlıkla aşağı iniyorum.

Polis memuru Simon Waterhouse'un not defterindeki yazılar

(5 ekim 2003, 16:00'da yazıldı)

Yer: Saltney yolu, 27 numara, Spilling adresindeki Suyolu Sağlık Merkezi'nde bulunan Chompers kafe-bar. On beş dakika geç gittim ve beni bekleyen Alice Fancourt'la (indekse bakınız) buluştum. Oraya vardığımda Bayan Fancourt barda duruyordu, eli ödemeli telefonda idi. Telefon etmek isteyip istemediğini sordum, nerede olduğunu sormak için beni aramak üzere olduğunu söyledi.

Bir masaya oturduk. İçecek bir şeyler söylemedik. Bayan Fancourt yorgun görünüyordu. Gözleri şişmiş ve kanlanmıştı. Oraya vardığımda ağlanıyordu ancak ona yaklaştığımı görür görmez ağlamaya başladı. Bana histerik gelen bir ses tonuyla kızını aramaya başlamak için hemen bir polis ekibi çağırmanı gerektiğini, bunu yapmadığım her gün Florence'ın (indekse bakınız) sağ salım bulunma ihtimalini azalttığını söyledi.

Bayan Fancourt'a böyle bir emri verecek yetkimin olmadığını söyledim ancak o bunu duymazdan geldi ve "Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı, bu dosyadan sorumlu memur sizsiniz. Bana kolayca yardım edebilecekken, yardım etmediğinize inanamıyorum" dedi.

Ona bir önceki buluşmamızda (indekse bakınız) bahsettiği cep telefonunun çalınması olayını sordum. Telefonun çalınmadığını söyledi. Her zamankinden farklı bir yere koymuş, kayınvalidesi de (indekse bakınız) bulmuştu. O halde neden ödemeli arama yapmaya kalkıştığını sordum, telefonunu evde bıraktığını söyledi. Bir daha çalınmasın diye sakladığını anlattı. Bunları söylediğinde, birkaç dakika önce, telefonunun çalınmadığını, yalnızca her zamankinden farklı bir yere koyduğunu söylediğini unuttuğu belliydi. Bu tutarsızlıktan bahsedince savunmaya geçti. Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini söyledi.

Sonra kocası David Fancourt'un (indekse bakınız) ona kötü davranıp davranmadığını sordum. Sıkıntılı görünüyordu, evet ya da hayır de-

medi. İzlenimim cevap vermeye korktuğu veya utandığı yönündeydi.

Hâlâ ağlayan Bayan Fancourt bir ailenin tüm üyelerinin şanssız olabileceğine inanıp inanmadığını sordu, ben de inanmadığımı söyledim. Fancourt ailesinin tarihçesindeki ebeveyn-çocuk ilişkilerinin “kopuk” (o böyle dedi) olduğunu söyledi. Sonra hepsini tek tek saydı (hepsi için indekse bakınız): David Fancourt’u çocukken terk eden Richard Fancourt, Laura Cryer ve Felix Fancourt (Cryer’in ölümü yüzünden ayrılmışlar) ve şimdi de iddia ettiği üzere kendisi ve kızı Florence ayrıldı.

Fancourt ailesinin lanetli olduğunu düşündüğünü söyledi. Evlenip Fancourt ailesine girdiği günden beri lanetlendiğini anlattı ve hatta kendi anne babası trafik kazasında öldüğü için bu mutsuz kaderi yaşamak üzere özellikle seçildiğini iddia etti.

Anlattığı bu seçimin kim tarafından yapıldığını sordum, o da “Tanrı, kader, nasıl adlandırmak isterseniz” dedi. Bunun batıl bir inanç olduğunu ve hiçbir temele dayanmadığını düşündüğümü söyledim.

Bayan Fancourt konuşmaya devam ederek Florence’a ne olduğu hakkında bir başka teorisi ya da kendi deyimiyle “zahmet olmazsa araştırabileceğiniz bir inceleme alanı” daha olduğunu söyledi. Belki de David Fancourt’un Bayan Fancourt’la aynı anda hamile kalan bir metresi vardı. David Fancourt’la metresinin bebekleri değiştirmiş olabileceğini, Florence’ın David Fancourt’un evinde bulunabileceğini iddia etti. Bu durumun hiç kayıp bebek vakası bildirilmemiş olmasını açıklayacağını ekledi.

Bay Fancourt’un neden böyle bir şey yapmak isteyeceğini sordum. Bayan Fancourt, kocasının ve metresinin onu (Alice Fancourt) devreden çıkarıp iki bebekle sonsuza dek mutlu yaşamak istiyor olabileceklerini söyledi. David Fancourt karısını boşarsa Florence’ın velayetini kaybedeceğini biliyordu, oğlu Felix’in velayetinin ilk karısı Laura’ya verildiği düşünülürse, Bayan Fancourt’a göre buna dayanamazdı.

Alice Fancourt’un teorisine göre David ve metresi amaçlarına ulaşmak için bebekleri değiştirip herkesi Alice’in delirdiğine inandırmaya ve sonra da delirdiğine veya bebeği istemediğine dayanarak velayeti almaya, en kötü ihtimalle kadını öldürüp intihar süsü verme kararı almışlardı, buna herkes inanırdı çünkü Alice’in doğum sonrası depresyon geçirdiğini düşüneceklerdi.

Bayan Fancourt’a bu teorisinin olasılık dışı olduğunu ve hiçbir kanıta dayanmadığını söyledim. Omuz silkti ve “Tek düşünebildiğim bu” dedi. Sonra olanların fazlasıyla olağandışı olduğunu, bu yüzden durumu açıklamanın da olasılık dışı olacağını ekledi. Onunla aynı koşu- ta kalan bir kadının kendi bebeğiyle Florence Fancourt’u değiştirmiş

olabileceğine, çünkü kadının erkek arkadaşının bebeğine zarar vermesinden korktuğuna ve bebeğine daha güzel bir yaşam şansı vermek istediğine inandığını hatırlattım.

Bayan Fancourt'a bu iddialarını araştırma yapıp yapılmamasına karar verecek yetkili olan Komiser Yardımcısı Zailer'a anlatacağımı, ancak pek umutlu olmadığını, çünkü Bay Fancourt'un iki kadını aynı anda hamile bırakmasının, bu iki kadının da aynı anda doğum yapmasının inanılır bir tesadüf olduğunu düşünmediğimi söyledim. Bay Fancourt DNA testlerinin günümüzde geldiği seviyeyi düşünür, bu tür bir planla yakasını kurtaramayacağını bilirdi.

Bayan Fancourt önceki gün bir mektup bulduğunu, mektubun kocasına yazılmış olduğunu söyledi. Mektup David Fancourt'un babası Richard'dan geliyormuş ve Richard'ın yeni karısının David'in üvey kız veya erkek kardeşine hamile olduğunu bildiriyormuş. Bayan Fancourt kocasının ona, karısına hiç bahsetmediği bir kardeşi olduğu gerçeği hakkında ne düşündüğümü sordu. Kızgınlık içerdiğini düşündüğüm bir ses tonuyla "Ve sizin ve amirinizin inanmayı seçtiği kişi ben değilim, o" dedi.

Mektupta tarih olup olmadığını fark etmediğini anlayınca endişelendi. "Ya Küçük Surat Richard'ın çocuğu, David'in üvey kız kardeşiye?" dedi. "Bebeğin eylülde doğacağı yazıyordu, eminim. Florence on iki eylülde doğdu! Bir şeyler yapmak zorundasınız!"

Polise göre dosyanın kapandığını, DNA testinin sonuçlarını beklemesinin en iyisi olacağını anlatmaya çalıştım. Kendi düşünceme göre Elms'teki bebeğin Richard Fancourt'un çocuğu olduğunu iddia etmenin acelecilik olacağını, çünkü ortada buna dair bir kanıt olmadığını söyledim. "Küçük Surat David'in kız kardeşiye, kocamın bebeğe neden bu kadar iyi davrandığını, onun hakkında neden endişelendiğini açıklar bu" dedi. Böyle düşünmek için bir sebep olmadığını tekrarladım ve birkaç dakika önce beni Elms'teki bebeğin kocası ile metresinin çocuğu olduğuna ikna etmeye çalıştığını hatırlattım. Bayan Fancourt sinirlendi ve "Asla galip gelemem, değil mi?" dedi.

Görüşme boyunca, Bayan Fancourt'un bana karşı tavrı düşmanca, savunmacı ve bazen de kayıtsızdı. Bayan Fancourt'un iyiliği için endişelerimden Komiser Yardımcısı Zailer'a bahsetmeyi ve doktoruna görünmesinin iyi olacağını söylemeyi unutmamak üzere zihnime not aldım.

2 ekim 2003, perşembe

Simon'la görüşmeden döndüğümde David, Vivienne ve Küçük Surat'ı bahçede buluyorum. Güneşli, serin bir gün ve üstlerindeki ağaçların yaprakları arasından ışıldayan güneş nedeniyle yüzleri gölge ve aydınlık parçalarıyla yamalı gibi. Ben onlara yaklaşıırken hareketsiz duruyorlar, bir manzara tablosunda uzakta resmedilmiş üç figüre benziyorlar.

Küçük Surat battaniyelere sarınmış halde bebek arabasında, başında yünlü sarı şapkası var. Üçümüzün bu bebek arabasını aldığı günü hatırlamadan edemiyorum. Hamile olduğumu anladığım günden bir sonraki gündü. Ben kaderi kızdıracak bir şey yapmak istemedim ancak Vivienne bunu kutlamamız gerektiği konusunda ısrar etti, biz de Rawndesley'deki büyük ebeveyn mağazasına gittik ve birkaç saatimizi puset, bebek arabası, araba koltuğu gibi şeyler bakarak geçirdik. Hepimiz mutluyduk o zaman. Vivienne eski moda bebek arabalarının bakmaya değer tek bebek arabası çeşidi olduğu konusunda ısrar edince David'in onunla dalga geçmesine bile izin vermişti.

David "Geleneksel olanı seçmek hiç sana göre değil, anne" demişti, Vivienne de gülümsemişti. Vivienne normalde her türlü alaya karşısındır çünkü bunun bir tür saygısızlık olduğunu düşünür.

"Nerelerdesin?" Sonunda seçtiğimiz bebek arabasının tutamaklarını Vivienne'in elleri kavıyor. Her zamanki gibi istediğini aldı. "Dışarı çıkarken neden haber vermedin?"

"Şöyle bir turladım" diyorum David'le göz göze gelmemeye çalışarak, o ölüymüş gibi davranıyorum. Bir an "Polisin üzerinde çalıştığı dosya keşke bu olsa" diyorum içimden. Bana yaptığı saygısızlıkların yarattığı üzüntüyü üzerimden atabilecek miyim bil-

miyorum, David'in de bunları tıpkı benim gibi hatırladığını bildiğim için atamayacağım.

Vivienne tatmin olmuş görünmüyor. Bana inanmıyor. "Ben de bebeği bahçede yürüyüşe götürmek üzereydim. Gelmek ister misin?"

"Ah... evet, lütfen." Heyecanlanıyorum. Elms'in bahçeleri çok büyüktür. Küçük Surat'la en az yarım saat, belki de daha fazla zaman geçirebileceğim.

"Bebek arabasını sen itmek ister misin?" diye soruyor Vivienne.

"Çok isterim! Teşekkürler." David'e bakıyorum. Çok kızmış. Ona sırtmanın baştan çıkarıcılığına karşı koymaya çalışıyorum; bu sabaha kadar var olmayan bir yanımın onun acı çekmesinden hoşlandığını fark ettiğimde şok oluyorum.

"David çantayı içeri götürür" diyor Vivienne.

Çantayı omzumdan çıkarıyorum. David çantayı elimden sert hareketlerle alıp eve yöneliyor.

"Hadi gel o zaman." Vivienne bebek arabasını bırakıyor ve benim itmeme izin veriyor. Küçük Surat'ı çimin üzerinde iterken kalbim neredeyse patlıyor. Her annenin sıradan bulduğu bir şey yapıyorum ama bunu yapmak etrafa neşeyle bakma isteği uyandırıyor bende. "Ne oldu?" diye soruyor Vivienne. "Üzgün görünüyorsun."

"Düşünüyordum sadece... bu çok güzel, ama... her ne kadar Küçük Surat'ı çok sevsem de kendi kızımı gezdirmeyi tercih ederdim." Gözyaşımı siliyorum. Vivienne başka tarafa bakıyor, hiçbir şey sormamış olmayı dilediği hissine kapılıyorum.

Eski ahırın yanından sebze bahçesi boyunca yürüyoruz. "El çantası konusunu önemsemedin, değil mi? Çantaya ihtiyacın yok, yük olmasın dedim."

Şaşıyorum. "Hayır" diyorum. "Bahçede gezinirken ihtiyacım yok."

"Yakın gelecekte paraya ihtiyacın olmayacak, değil mi? Ya da günlüğüne veya başka bir şeye. Sağlığına yeniden kavuşurken hiçbirine ihtiyacın olmayacak. Dinlenmeli, kendine tamamen iyileşme şansı tanınmalısın. Arabanın anahtarları çantanda mı?"

İçimde yeni bir korku hissi yayılırken başımı evet anlamında sallıyorum.

"Tamam. Sanırım onu şimdilik bırakacağım. Her zaman görebilesin diye mutfak tezgâhının üzerine koyacağım ancak... kendi başına dışarı çıkabilecek kadar iyi değilsin şu an."

"Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun" diye fısıldıyorum.

"Umarım öyle davranıyorumdur, tam anlamıyla" diyor. "Sana ait olan şeyler konusunda neden bu kadar korumacı davranıyor-

sun? Hamileyken yürüyüşe çıktığında elindekileri sıkıca tuttuğunu fark etmişim, soyulmaktan korkan bir tren yolcusu gibiydin.”

Vivienne ben hamileyken de paranoyak olduğumu mu düşünüyordu yani? Doğru, elimde bir kalem ve kâğıtla veya çantamla ya da o sırada okuduğum roman veya hamilelik kitabıyla çıkıyordum yürüyüşe, ama bunun sebebi belli şeylere kolayca ulaşmak istememdi çünkü onlara ihtiyaç duyabilirdim. Elms çok büyük bir ev ve ben hamileliğimin sonlarına doğru öyle ağırlaşmışım ve rahatsızdım ki, zorunlu gidiş gelişleri en aza indirmek için elimden geleni yapıyordum.

Tartışmamalıyım, biliyorum. Cuma çok yaklaştı. Cuma günü, perşembe gecesini gece yarısından sonra başlar. Nehrin yanındaki çimenliğe doğru yürüyoruz. Küçük Surat'ın yumuşak yanağını okşamak için eğiliyorum. Huysuzca “El çantam ve arabamın anahtarları bende kalsın istiyorum. Mutfakta durmalarını istemiyorum” demekten alıkoyamıyorum kendimi.

Vivienne derin bir nefes alıyor. “Alice, keşke bunu söylemek zorunda kalmasaydım...”

“Ne?” diyorum telaşlanarak. O ve David'in benden alabileceği başka bir şey kaldı mı ki? David'in hâlâ pantolonumun cebinde duran diktafonu dışında hiçbir şey kalmadı geride. Onu tamamen unutmuşum.

“Dün eve geldiğimde, üst kattaki banyoyu kabul edilemez bir halde buldum.” Dün sabah yaşananları hatırlayınca yüzüm kızarıyor ancak Vivienne'in neden bahsettiğini anlayamıyorum. Banyoyu tertemiz olana kadar ovdum. “Neden bahsettiğimi anladığını görebiliyorum” diyor.

“Hayır. Hayır. Ben...”

Beni durdurmak için elini kaldırıyor. “Bu konuda daha ayrıntılı konuşmak istemiyorum, emin olabilirsin. Ben diyeceğimi dedim.”

Başım inanamama hissiyle dönüyor ve algılarımın, tüm dünya görüşümün birbirine karıştığını hissediyorum. Şiddet gösterme isteği beni ele geçiriyor ve bebek arabasını eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum. Bariz sonuca ulaşmamak için Vivienne'in imasını tahmin etmek istemiyorum. David nasıl bu kadar alçala-bilir? “Ben banyodan çıktığımda tertemizdi” diye fısıldıyorum incinmiş bir halde.

“Alice, bunun doğru olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz” diyor Vivienne sabırla, bir an için gerçekten çıldırdığımdan şüpheleniyorum. “Durumunun tahmin ettiğimden daha kötü olduğu or-

tada. Şu an yaptıklarının farkında olmadığını kabul etmelisin. Kendini kontrol edemiyorsun.”

Yutkunuyorum ve durmadan dönen başımı evet anlamında sallıyorum. Hasta olduğumu kabul edersem bana güvenecek. Hasta olmamı istiyor.

“Ayrıca cep telefonunu banyo dolabındaki havluların altında buldum. Saklamaya mı çalışıyordun?”

“Hayır” diye fısıldıyorum.

“Sana inanmıyorum” diyor Vivienne. “Alice, gerçeklerle yüzleşmek zorundasın. Hastasın sen. Doğum sonrası ağır bir depresyon geçiriyorsun.” Omzumu okşuyor. “Utanılacak bir şey değil bu. Hepimizin bakıma ihtiyacı olur bazen. Sen de birçok insandan daha şanslısın. Yanındayım ve sana ben bakacağım.”

9 ekim 2003, 12:00

Charlie ve Simon süt beyazı ve bej lekelerle kaplı büyük yeşil bir kanepede yan yana oturuyorlardı. Maunagh ve Richard Rae'nin, eski adıyla Richard Fancourt'un evindeydiler. Gillingham'daki ağaçlarla çevrili geniş bir yolda yer alan üç katlı yarı müstakil bir evdi burası. Spilling'ten buraya ilginç bir yolculuk geçirmişlerdi, konuşmaları fazla gösterişli ve kibar olmuştu ancak Charlie en azından direkt düşmanca davranmamıştı.

Simon'ın karşısında, arkalığının ortasında kirli ve koyu renkli bir parça bulunan sandalyede koyu kırmızı bir okul kazağıyla siyah pantolon giymiş bir çocuk oturuyordu. Kum renginde karışık saçları olan çocuğun elinde yarısı yenmiş bir sandviç vardı, çocuk Simon'a yetmişli ve seksenli yıllarda gittiği büyük Gorse Hill okulunu hatırlatan bir kokuya sahipti.

Merkezi ısıtma sisteminin arızalandığı okulu öğleden sonra tatil edilen Oliver Rae "Anneciğim ve babacığım bir dakikaya kadar gelirler" dedi. Simon çocuğun iştah kapatıcı derecede faydalı gözükürken yoğun ve benekli ekmeği çiğneyişini seyretti. David Fancourt'un üvey kardeşi. Simon çocuğun on üç yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Kız olmadığı açıktı. Alice'in çaresizlik anında iddia ettiği gibi Küçük Surat olamazdı.

Çerçevesine tam oturmayan salon kapısı çatırdayarak açıldı ve sinirli bir şekilde havlayan büyük siyah bir labrador koşarak içeri girdi ve burnunu Simon'ın kasıklarına daldırıp "Sakin ol, Moriarty! Sakin ol oğlum!" diye bağırdı Oliver. Köpek bu emre istemeyerek uydu. Maunagh Rae güçlü bir misk kokusu bulutunun içinde odaya girdi. Düz beyaz saçları kısa kesilmiş, burnunda ve yanaklarında belli belirsiz kırışmalar başlamış tombul bir kadındı. Simon Oliver'la benzer yanlarını görebiliyordu. Boğazlı mor

bir kazak, siyah pantolon ve siyah ayakkabı giymişti, kulağında altın inci karışımı küçük küpeler vardı. Simon'ın annesi bu kadını görse zevkli kadın derdi.

Şık olması şaşırtıcıydı. Evin durumu itibarıyla daha paspal birini bekliyordu Simon. Bundan çok daha harap evler görmeye alıştı ancak o evler bu kadar büyük değildi. O evler genelde devlete ait olan, içinde çatlakların, satıcıların, fırsatçıların ve adları Moriarty olmayan çok daha sıska köpeklerin yaşadığı yerlerdi.

Oturdıkları salonda caddeye bakan iki büyük cam vardı ve bu camların üst tarafı vitraydı. Pencere kenarları çürümüştü. Hafif bir rüzgâr estiğinde pencere camları tıngırdıyordu. Kilim küçük ve parlaktı, sanki yerde koyu kırmızı bir parıltı vardı. Ancak duvarlara asimetrik olarak asılmış tabloların hepsi orijinal gibi gözüküyordu, yani Rae'lerin oyuna harcayacak paraları vardı. Simon bu parayı, her tarafına renkli boya damlaları püskürtülmüş büyük tuvallere harcamayı seçmelerinin nedenini anlayamadı. Maunagh ve Richard'ın arkadaşlarından birinin geçim sıkıntısı çeken bir ressam olduğunu, bu resimleri de bu ressama acıdıkları için aldıklarını tahmin etti. Duvarların tavanla buluştuğu dört köşe de üzerinden alevler geçmiş gibi kararmıştı.

“Richard'ın izini bulmak uzun zaman almıştır sanırım” dedi Maunagh.

“Çünkü ismini değiştirmiş” dedi Charlie. Colin Sellers, David Fancourt'un babasının yerini bulabildiğinde, evlendikten sonra karısının soyadını alan erkekleri acımasızca eleştirmişti. Charlie adama Neanderthal yaratık demiş, ancak Simon içten içte adama hak vermişti. Gelenek gelenektir.

Maunagh, bir tenkit hissetmiş ve kendini savunma ihtiyacı duymuş gibi “Giderek daha çok erkek yapıyor bunu” dedi.

Paytak paytak yürüyen, kısa boylu, çökük omuzlu ve beyaz sakallı minyon bir adam girdi odaya. Gri hırkası yanlış iliklenmişti, ayakkabısının da bağcıkları açıktı. Evin durumu birden anlaşılabilir hale geldi. Richard Rae, hemen Charlie ve Simon'la tokalaştı. El sıkışırken ileri geri sallanıyordu, bir an Charlie'ye neredeyse kafa atacaktı. “Richard Rae” dedi. “Bu yolu gelmeniz büyük incelelik. Telefonda da dediğim gibi, size yardım edebileceğimden emin değilim.”

“Alice Fancourt'tan geçen perşembeden sonra haber aldınız mı?” diye sordu Charlie. Simon kadının aynı soruyu telefonda da sorduğunu duymuştu. Kent'e yapılan bu yolculuk gerçekten anlamsızdı.

“Hayır.”

“Birileri sizinle iletişime geçmeye çalıştı mı? Geçen haftalarda olan, o an garip gelen bir şeyle karşılaştınız mı? Evin etrafında dolaşan biri mesela?”

Üç Rae de başını iki yana salladı. “Hayır” dedi Richard. “Hiçbir şey olmadı. Söylediğim gibi, Alice’i hiç görmedim. David’in yeniden evlendiğini bilmiyordum.”

“O halde ilk evliliğini biliyordunuz?”

“Şey...” Richard durdu. Karısıyla göz göze geldi ve ikisi de oğullarına baktı.

“Oliver, canım, git ve ödevini yap” dedi Maunagh.

David Fancourt’un küçük kardeşi omzunu silkti ve odadan koşarak çıktı; evlerinde iki polis memuru olması onun ilgisini çekmiyordu belli ki. Simon onun yaşındayken annesinin her dediğini itiraz etmeden yapar, ancak neler olduğunu da bilmek isterdi.

Richard Rae odanın ortasında durdu, hâlâ ileri geri sallanıyordu. “Nerede kalmıştı?” dedi.

Maunagh kocasına sinirli bakışlar atarak “Laura’yı öldürüldükten sonra öğrendik” dedi. Oğlunun kalktığı yere oturdu ve kollarını göğsünde birleştirdi.

“O halde David’le pek görüşmüyorsunuz, öyle mi?” dedi Simon.

“Hayır.” Richard kaşlarını çatı. “Üzgünüm ama görüşmüyoruz.”

“Nedenini sormamın sakıncası var mı?”

“Annesiyle ayrıldık.”

“Ancak oğlunuzu yine de görebilirdiniz” dedi Charlie. Charlie’nin adamın birine onu çocuklarından ayırma şansı vermesi imkânsızdı. Bir kez deneyen anlardı.

“Şey, evet, ancak bu, bilirsiniz, öyleydi işte. İnsan en iyisinin ne olacağını bilemiyor her zaman, öyle değil mi?”

Simon ve Charlie baktı. Maunagh Rae altdudağını yiyordu. Yüzü kızarmıştı.

“Yani en iyisinin oğlunuzla görüşmemek olduğuna karar verdiniz?” Charlie’nin sesi keskindi.

“Bir ebeveyn den fazlası olan bir annesi vardı. Vivienne iç içe sarılmış iki ebeveyn gibiydi. Ben her zaman gereksizdim.”

Maunagh Rae sesli bir şekilde iç geçirdi.

“Çocukların boşanmış anne babaları arasında gidip gelmeleri onlar için iyi değildir” dedi Richard. Simon ve Charlie’den çok karsına konuşuyordu sanki.

“David’i özlemiş olmalısınız” diye üstüne gitti Charlie. “Ona

mektup yazmak bile istemediniz mi? Yılbaşında, doğum gününde? Oliver doğduğunda?”

Richard Rae daha şiddetli sallanmaya başladı. “Vivienne ve ben, kafasını karıştırmamanın en iyisi olduğuna karar verdik” dedi. Maunagh duyulamayacak kadar sessizce bir şeyler fısıldadı. ‘Kadın kocasının yalan söylediğini biliyor mu acaba?’ diye düşündü Simon. En az bir mektup yollamıştı oğluna, Alice’in bahsettiği mektup. Rae’nin o mektuptan neden bahsetmediğini merak ediyordu.

Charlie’nin sabırsızlandığı belliydi. Gözlüklerini çıkardı, burunun köprüsünü ovdu. Bu Simon’a bir işaretti. Eski numarayı yapma zamanıydı, bu numarayı defalarca yapmıştı. “Lavaboyu kullanabilir miyim?” diye sordu Simon. Rae’ler rahatladı. Maunagh adama üç seçenek sundu. Simon en yakın olanı seçti, bu banyo Simon’ın yatak odasından daha büyük ve havadardı. İçeride düzgün vücutlu bir kadın heykeli vardı. Simon insanların evlerine neden böyle bir şey soktuklarını anlayamadı.

Banyoya giren Simon kapıyı kilitledi, telefonunu çıkardı ve Charlie’yi cep telefonundan aradı. “Charlie Zailer” dedi kadın. Simon hiçbir şey söylemedi. Charlie’nin Rae’lere “Evet. Bir dakika izinini isteyeceğim, dışarı çıkıp konuşmam gerek” dediğini duydu.

Simon ön kapının kapandığını duyana kadar bekledi, sonra inanılır olsun diye sifonu çekti. Parmak uçlarında hole yürüdü, mümkün olduğunca sessizce salon kapısına yanaşıp içerdekileri dinledi. Maunagh Rae köpürmüştü.

“Burada oturup o kadını savunmanı dinlemeye dayanamıyorum!” diyordu sinirli bir tavırla. “Neden David’in hayatından çıkmanın daha iyi olacağı konusunda *anlaştığınızı* söyledin onlara? Sen anlaşmadın ki! Kadın seni hayatından çıkardı, sonra da oğlunu sana karşı zehirledi!”

“Aşkım, aşkım, sakın ol. Eminim böyle yapmamıştır.”

“Ne diyorsun sen be?” Maunagh’ın sesi yükselmişti. “Aynen böyle yaptı.”

“Her neyse, hepsi geçmişte kaldı. Sinirlenme. Bu kötü anıları kurcalamanın hiçbir anlamı yok.”

“David’in Oliver hakkında yazdığın mektuba verdiği cevaptan anlaşılıyordu...” Maunagh Rae her şeyi kurcalamayı normal gören bir kadın gibi konuşuyordu.

“Aşkım, lütfen, üzülüyorum...”

“Belki de üzölmelisin. Belki de benim gibi kızmalısın! David sana adeta tapıyordu ve Vivienne bunu kaldıramadı, gerçek bu. Sadece o olmalıydı. Onun gibi bir kadın şimdi çocuk sahibi olmak

istese, donör sperm kullanırdı. Vivienne bir megalomanyak, sen de biliyorsun! Sorulduğu zaman neden söylemiyorsun?”

“Aşkım, neye yarar ki? David’in kayıp karısı ve çocuğuyla ne ilgisi var ki...”

“Sen bir ahlak kumkumasısın, evet aynen böylesin!”

“Biliyorum, haklısın, aşkım. Hadi ama, Alice ve bebekle ilgili herhangi bir şey bilsem söylerim onlara, biliyorsun.”

“David’in ilk karısına neler olduğunu biliyorsun” dedi Maunagh. Holde bekleyen Simon kaşlarını kaldırdı. Kaskatı kesilmiş bir halde bekliyordu. Hazırlıksız yakalandığı gibi garip bir his vardı içinde. “Öldürüldü, Tanrım!”

“Ah, hadi ama, Maunagh.” Richard Rae biraz kızmış gibiydi. O ana kadar duydukları itibarıyla adamın kızıp köpürmekten âciz olduğunu düşündü Simon. “İnsan durup dururken başkasını cina yetle suçlayamaz. Adil davranmıyorsun.”

“Adil! Tanrım, duvarla konuşuyorum sanki. David’e Oliver hakkında bir mektup yazdığını neden söylemiyorsun onlara?”

“Alakasız da o yüzden. Alice’le bebeğini arıyor onlar. Mektubun ne önemi olabilir ki?”

“Aynı şeyi yine yapardın, değil mi?” dedi karısı sert bir şekilde. “Ayrılısak ve şirretlik yapıp Oliver’ı senden uzak tutmaya çalışsam ses çıkarmazdın. Mücadeleye değer bir şeyler var mı bu dünyada sana göre?”

“Saçmalıyorsun, Maunagh. Buna gerek yok. Polis gelmeden önce tartışmıyorduk, değil mi? Hiçbir şey değişmedi.”

“Hayır. Hiçbir şey değişmiyor zaten.”

“Hadi ama...”

“Oliver’ın rehber öğretmeninin ismini biliyor musun? Oğlumun en sevdiği dersin ne olduğunu biliyor musun?”

“Aşkım, sakın ol...”

“David’e o mektubu sadece ben istediğim için yazdın! O lanet mektubu kelimesi kelimesine ben yazdım! Sen de kopyaladın! Sana kalsa asla uğraşmazdın, o Oliver’ın tek kardeşi, sahip olabileceği tek kardeşi...”

Simon kendi anne babası ayrılırsa neler olurdu diye düşündü. Kathleen de oğlunu paylaşmak istemezdi. Babası Simon konusunda eşit haklara sahip olabilmek için mücadele verir miydi?

Simon, Maunagh Rae’nin suçlamalarını daha fazla dinleyemedi. Kapağı tıkladmak üzereydi ki arkasında biri olduğunu anladı. Hemen döndü ve merdivenlerdeki Oliver’ı gördü, çocuğun üzerinde ona çok büyük gelen bir kot pantolon ve Eminem tişörtü

vardı. “Ben sadece...” Simon kapıyı dinlemesini açıklayacak bir bahane bulmaya çalıştı. Çocuk ne zamandır oradaydı? Maunagh ile Richard Rae seslerini alçaltma gereği duymamıştı.

“Bayan Pickersgill. Rehber öğretmenimin ismi bu” dedi Oliver, bir an olduğundan çok daha yaşlı göründü. “En sevdiğim ders de Fransızca. İsterseniz babama söyleyebilirsiniz.”

2 ekim 2003, perşembe

Bebek odasındaki sallanan sandalyede kucağımda Küçük Surat'la oturuyorum, biberonla karnı doyduruyorum. Vivienne bunu yapmak gerektiğini söyledi. David'in yüzü sinirden morardı ancak karşı çıkmaya cesaret edemedi. Minnetimi makul bir coşkuyla gösterdim, şüphe uyandırmamaya dikkat ettim. Birinin iyiliğine hak ettiği değeri vermemin üzerinden uzun süre geçmiş sanki.

Vivienne karyolanın çarşafını değiştiriyor, bana bakmıyor ancak doğru davranıp davranmadığımı kontrol etmek için beni izliyor. Küçük Surat başını kaldırıp yüzüme bakıyor sürekli, ifadesi kendinden emin ve ciddi. Uzmanlar bebeklerin altı aylık olana kadar odaklanamadıklarını söylüyor ancak buna inanmıyorum. Bence bu bebeğin ne kadar akıllı olduğuna göre değişir. Vivienne'e anlatsam o da benimle aynı fikirde olurdu. Kendi doğumunu anlatmayı, annesine "Aman da aman, büyümüş de küçülmüş bu." Vivienne'in bebekken bile bir şeye odaklanmadan baktığını düşünemiyorum.

Küçük Surat, biberonu almayı reddediyor. Dizlerimin üstünde kıpırdanıp duruyor. Yüzü ağlayacakmış gibi oluyor ancak ses çıkmıyor.

Çarşafı seren Vivienne, Florence'in gardırobunun kapılarını açıyor. Giysi yığınlarını büyük bir çantanın içine boşaltmaya başlıyor. Kucakla beni tulumunun, pembe kalpli uyku tulumunun, kırmızı kadife elbisenin çantaya düştüğünü görüyorum. Vivienne elbiseleri tek tek alıyor askılardan. Bu gördüğüm en acı verici sahne, ürküyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Florence'in eşyasını tavan arasına kaldıracağım" diyor Vivienne. "Senin için iyi olur diye düşündüm. Onları görmek üzebilir seni." Anlayışlı bir tavırla gülümsüyor. Bulantı hissi çöküyor içime. Florence'in nerede olduğunu veya başına neler geldiğini bileme-

yen Vivienne bebeğimin dolabını boşaltmaya pek hevesli, sanki o artık yokmuş gibi. “David bebeğin Florence’ın kıyafetlerini giymesini istemediğini söyledi” diye ekliyor sonradan aklına gelmiş gibi.

“Hayır. Yapma.” Sesimdeki kızgınlığı gizleyemiyorum. “Küçük Surat’ın da bir şeyler giymesi gerekiyor. En başta bunu söyledim çünkü çok üzgündüm. Bebeği, Florence’ın tulumunun içinde görmek şok olmama neden oldu, hepsi bu.”

Vivienne derin bir nefes alıyor. “Kasabadaki bir hayır kurumundan ikinci el giysiler alacağım. Sen ve David’in inatla Küçük Surat dediğiniz bebek onları giyebilir. Söylediklerim acımasız geliyorsa üzgünüm ama bu giysiler benim torunuma ait.”

Ağzımı dolduran çığlığı içeride tutabilmek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Küçük Surat ağlamaya başlıyor, başta bir vızıltı gibi ama sonra tiz bir çığlığa dönüşüyor. Yüzü kızarıyor. Onu daha önce hiç böyle görmedim ve panikliyorum. “Nesi var? Ne oluyor?”

Vivienne soğukkanlılıkla bize bakıyor. “Bebekler ağlar, Alice. Onlar böyledir. Bununla başa çıkamıyorsan çocuk yapmamalıydın.” Sonra gardıroba dönüyor. Küçük Surat’ı çevirip koluma yatırıyor, sırtını okşayarak sakinleştirmeye çalışıyorum ancak çığlığı giderek artıyor. Ağlaması beni öyle bunaltıyor ki ben de ağlamaya başlıyorum.

David kapıda beliriyor. “Ona ne yaptın?” diye bağıyor bana. “Ver onu bana.” Vivienne, bebeği ellerimden almasına izin veriyor. David bebeğin küçük vücuduna sarılıyor. Yanağı David’in omzuna düşen bebek birden sessizleşiyor, şimdi mutlu. Gözkapakları kapanıyor. Mükemmel bir baba çocuk görüntüsü sergileyerek çıkıyorlar odadan. David’in mırıldandığını duyuyorum. “Tamam, tamam, küçük sevgilim; böyle daha iyi, babası gelince daha iyi, değil mi?”

Yüzümü Küçük Surat’ın çenesinin altına koyduğum kare ipek mendille siliyorum. Vivienne ellerini beline koymuş, başımda duruyor. “Sadece bebekler ağlamayı iletişim aracı olarak kullanır. Bu yüzden bu kadar çok ağlarlar. Çünkü kendilerini kontrol edemezler.” Onu daha iyi anlayayım diye duruyor. Sonra “Duygularını kontrol edemeyenlerden hoşlanmadığımı bilirsin. Bu hepimiz için zor bir dönem ancak kendini toparlamaya çalışmalısın.”

Benliğim ve ruhum yavaş yavaş yok ediliyor.

“Ne söylersen söyle... Küçük Surat’a yürekten bağlı olduğunu görebiliyorum.”

“Küçük bir bebek o. O Florence’muş veya Florence’ın yerini

doldurabilirmiş gibi davranmaya çalıştığım anlamına gelmez ki bu. Vivienne, aklım seninki kadar yerinde!” Bu söylediğinden kuşku duyuyor gibi görünüyor. “Polis, bebekler hakkında hiçbir şey söylemedi... bilirsin işte, bulunan bebekler. Florence’ı bulacağımızdan eminim. Benim de bunu istediğimden emin olabilirsin. Ayrıca annesi kim bilmiyorum ama Küçük Surat’ın da annesine kavuşmasını istiyorum.”

“Felix’i okuldan almam gerek. Bir saat kadar bensiz idare edebilir misin?”

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Güzel. David’e sana yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim. Bugün hiçbir şey yemedin sanıyorum. Bir deri bir kemik görünüyorsun.”

Boğazım kapanıyor, nefes alışverişim duruyor. Midemin sudan başka bir şeyi şiddetle reddedeceğini biliyorum. Vivienne’in odadan çıkışını izliyorum sessizce. Yine yalnızım. Ne kadar uzun olduğunu bilmediğim bir süre boyunca oturduğum yerde ağlıyorum. Gözyaşlarım tükeniyor. Bomboş hissediyorum kendimi. Düşünmeyi, hareket etmeyi, var olmaya devam etmeyi hatırlatmalıyım kendime. Bütün bunlar olmadan önce biri bana sorsa, bu kadar çabuk yıkılacağımı asla tahmin edemezdim. Daha bir hafta olmadı.

Vivienne David’e yiyecek bir şeyler hazırlamasını söylediyse aşağıya inmem gerekir. Aşağıya inmek üzereyim ki David’in diktafonunun hâlâ pantolonumda olduğunu hatırlıyorum. Teybi bir süre önce banyoda dinledim, David’in dikte ettiği bir iş mektubu dışında önemli bir şey yoktu.

Çalışma odasına gitmeye cesaret edemiyorum. Bunu yapacak kadar cesur davranabilmiş olmam inanılmaz. Diktafonu çalışma odasına götürmek yerine David’in gardırobunda duran, yıllardır giymediği bir pantolonunun cebine koyuyorum. Tuvalet masasındaki aynanın karşısına oturup saçlarımı tarıyorum; bunu nasıl gördüğümü umursadığımdan değil, hayatım mahvolmadan önce her gün yaptığım bir şey olduğu için yapıyorum.

Aşağı inerken yer yer tökezliyorum. Beynim puslu ve yıpranmış, yavaşça çürüyor sanki. Beynimdeki sis ara sıra mantıklı bir düşünceyle dağılıyor. Bu düşüncelerden biri David’in beni çağırmasını beklemek yerine gidip onu bulmak. Eğer bana yeni bir kötülük hazırlıyorsa, gidip hemen yüzleşmeyi ve bir an önce unutmayı tercih ederim.

Onu mutfakta, kapının yanına yerleştirilmiş ayıcıklı alt açma minderinin üzerinde yatarken etrafa tekmeler savuran Küçük Su-

rat'ın yanında buluyorum. Fonda Radyo Üç çalıyor, belki de Klasik FM'dir. Bu ikisi David'in dinlediği yegâne radyolardır. Oda dumanlı, kızarmış et kokuyor. Bunu söylememek için zor tutuyorum kendimi. David saymaya başlıyor, "Kızarmış yumurta, domuz pastırması, sosis, fasulye, mantar, domates, kızarmış ekmek."

"Ne?"

"Medeni insanlar pardon der. Mönüde bunlar var. Kahvaltı etmedin, ben de şimdi edersin diye düşündüm. Özür dilerim, başka bir şey mi alırdın? Tütsülenmiş somon? Havyar?"

"Aç değilim" diyorum.

"Annem sana yemek pişirmemi söyledi, ben de yapıyorum."

El çantam, anahtarlarım ve telefonumun pencerenin altındaki tezgâhta durduğunu fark ediyorum, Vivienne oraya koyacağını söylemişti. Her zamanki gibi güvenilir.

"Hazır" diyor David. "Senin için tabağı bile ısıttım."

Teşekkür ediyorum. Yüzü sinirden kıvrıyor. Bir sadistin düşüncelerini tahmin etmeye çalışmak nahoş bir duygu, ancak kendimi zorluyorum ve başlangıç olarak daha küstah olmamı tercih edip etmeyeceğini düşünüyorum. Böylece, ruhumun acımasızlığı karşısında parçalanmasını izleyebilir. Belki de onu gizlice heyecanlandıran budur.

"Ben yiyebileceğimi sanmıyorum" diyorum. "Üzgünüm. Ben... ben kendimi iyi hissetmiyorum."

"Dene" diyor David. "Bir tane fasulye, bir tane de mantar ye ve sonra nasıl hissettiğine bak. Belki iştahın açılır."

"Tamam." Masaya oturuyorum ve yemeği önüme koymasını bekliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor.

"Yemeye çalışmamı istediğini düşünmüştüm."

"Orada değil, aptal." Kahkaha atıyor. Arkamı dönüyorum ve tabağı mutfak çöpünün yanına, yere koyduğunu görüyorum. "Dizlerinin üzerine çök de ye" diyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Küçük Surat'ın, o küçük ve masum bebeğin önünde bunu bana nasıl yapabilir? Durumu bu kadar kötü hale getiren onun varlığı ve arkada hiçbir şey anlamadan agulaması. "Lütfen David, bunu yapmamı isteme benden." Memnuniyetle kabardığını görüyorum. Kime yalvardığımdan emin değilim, zorba David'e mi, eskiden kocam olan iyi adama mı...

"Ev eğitimi almamışsın sen" diyor. "Hayvanlar gibi yerde yiyeceksin."

Aklım içine kapanıyor. Söylediğini yapmazsam, Florence'ı ben-

den sonsuza kadar uzak tutmanın elinde olduğunu hatırlatmaktan memnun olacak. Bu gerçek mi, gerçekten yapar mı bilemiyorum ama havlamasının ısırmasından daha kötü olacağını düşünmekle aptallık etmiş olurum. Gereğinden fazla saf davrandım zaten.

Sıcak yemek tabağının yanına diz çöküyorum. Üzerinden yayılan duman yüzümü ıslatıyor. Koku içimde bir ayaklanmaya neden oluyor, neredeyse kusuyorum. “Yapamayacağım, kusacağım” diye fısıldıyorum. “Lütfen zorlama beni.”

“Sabrımı zorluyorsun, Alice.”

Elime bir mantar alıyorum.

“Koy onu yerine!” diye bağılıyor David. “Ellerini kullanma. Arkanda tut. Yemek için sadece ağzını kullan.”

Öylesine titriyorum ki istediğini dengemi kaybetmeden yapabileceğimden emin olamıyorum. Bunu ona söylediğimde “Dene de görelim” diyor alaylı bir teşvikle. Derin bir nefes alıp yüzümü tabağa yaklaşıtıyorum, yağlı yemek kokusu nedeniyle öğürüyorum. Her nasılsa midemdeki safrayı çıkarmamayı başarabiliyorum ancak gözyaşlarımı durduramıyorum. Yanağımdan süzülüp tabağa düşüyorlar.

“Ye!” diye emrediyor David. Söylediğini yapmak istiyorum, çünkü bunu yapmak zorundayım ve bir an önce bitmesini istiyorum ancak yüzümü turuncu sarı renkli fasulye ve yumurta karışımına sokamıyorum. Etrafa bakıyorum; Küçük Surat’ın tekmeler atan pembe ayağını, mutfak kapısının yanındaki tüylü kahverengi minderi, masa ve sandalye ayaklarını ve David’in beyaz cilalı süpürgeliklerin yanındaki kahverengi İtalyan ayakkabılarını görüyorum. Her şey gayet normal ve olması gerektiği gibi. *Brief Encounter* adlı filmin müziği olduğunu bildiğim bir parçayı çalan orkestranın sesi odayı dolduruyor.

Kafamı kaldırıp çaresiz ve umutsuz bir şekilde hıçkırarak David’e bakıyorum. Yüzü sinirle çatırdıyor. Odanın karşı tarafından bana doğru geliyor ve elini kaldırıyor. O an beni döveceğini, belki de öldüreceğini düşünüyorum. Onu iterken devriliyorum. Sırtüstü düşünce omzum tabağa çarpıyor ve tabak havalanıyor. Sıcak kahvaltı yüzüme, boynuma ve göğsüme düşüyor; ısısı kazağının altındaki derimi yakıyor.

“Lütfen canımı acıtma!”

“Canını acıtmak mı? Alice, sana dokunmak gibi bir niyetim yok.” Ben feryat ederek yerde yatarken David bana tepeden bakıyor. Şaşırmış gibi yapıyor. “Çöpün üstündeki sineği kovalayacaktım sadece, ama uçtu şimdi.”

Kalkıp doğruluyorum ve yemekleri mümkün olduğunca temizliyorum.

“Ben şiddet yanlısı bir adam değilim, Alice. Geçen hafta yalanların ve entrikalarınla sabrımın sınırlarını zorladın ancak ben kendimi tutum. Çoğu koca bu kadar anlayışlı olmazdı. Benimle evli olduğun için şanslısın, öyle değil mi?”

“Evet” diyor ve aynı zamanda ölmesini diliyorum.

“Kendine bir bak, her tarafın yemekle kaplı. Pis bir domuzsun sen.” David lavabonun altındaki dolaptan faraşla süpürgeyi alıyor ve kazağındaki yemekleri süpürmeye başlıyor; ancak tek yaptığı yemekleri dağıtmak. Bir zamanlar krem rengi olan kazağımın ön tarafında turuncu sarı kocaman bir yama var şimdi.

Yüzümü silmeye çalışıyorum ancak David ellerimi tutup sertçe iki yanıma koyuyor. “Hayır” diyor. “Böyle bir karmaşa yarattıktan sonra kendini temize çıkarıp hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Banyoda böyle yapmana izin verdim, ama artık yaptıklarının sonuçlarına katlanmanın zamanı geldi. Senin için pişirdiğim bu güzel yemeği yememeye kararlıydın, o zaman üstüne giy.” Faraşla süpürgeyi bana uzatıyor. “Şimdi yerdeki pisliği temizle ve topladıklarını tabağa koy. Akşam yemeğinde yiyebilirsin. O zamana kadar acıkırsın belki.”

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Garip bir oyunda iki düşmanız, hayret ediyorum. David’in acımasız ifadesi bir an kayboluyor, sanki o da aynı şeyi, garip bir metinden durup sorgulayamadığımız cümleler okuduğumuzu, çünkü sorular sorarsak oynadığımız roller itibarıyla işlerin daha da zorlaşacağını düşünüyor.

9 ekim 2003, 18:30

Kahverengi İnek Barı, kasabanın merkezindeki Spilling Polis Merkezi'nden kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıktaydı, bar polisler arasında çok popüler olduğu için bardan polis merkezine bir geçit de yapılabilirdi aslında. Kısa zaman önce yeniden dekore edilen barda cilalı kuru renk mobilyalar, sigara içmeyenler için özel bir oda, Brie peyniri ve üzüm kreması doldurulmuş tavuk göğsü gibi yemeklerin yanında Simon'ın alışık olduğu daha geleneksel bar yemeklerinin de bulunduğu yenilenmiş bir mönüsü vardı.

Bu gece canı yemek yemek istemiyordu. Alice ve bebek altı gündür kayıptı. Simon'ın Alice'le ilgili kaygılarının derinleştiği ve kadının kendisi için tam olarak ne anlama geldiğini anladığında beyninin oksijensizlikten ölecek gibi olduğu kafasında olup bitenler dışında pek bir gelişme yoktu. Aklı karanlık bir tuzak olmuştu. Kadını hayal kırıklığına uğrattığı, onun ve iki bebeğin hayatını muhtemelen tehlikeye attığı düşüncesini engelleyemiyordu artık.

Aklının arkalarında dolaşan yarı şekillenmiş bir düşünce olduğunu hissederek rahatsız oldu. Neydi o? Cryer'lar mı? Richard ve Maunagh Rae mi?

Charlie'yle bir şeyler içme havasında değildi ancak kadın ısrar etmişti. Konuşmaları gerektiğini söylemişti, işte şimdi buradaydılar; öncelerinde yarımşar litrelik Alman birası, aralarında da dikenli bir boşluk vardı. O ana kadar banka hesaplarını konuşmuşlardı. Simon ve Charlie Rae'lerle görüşürken Sellers ve Gibbs öğleden sonralarını Fancourt'ların mali durumunu inceleyerek geçirmişlerdi. Ters bir şey, aniden kaybolan gizemli ve büyük miktarlar bulamamışlardı. 'Diğer bir deyişle' diye düşündü Simon, 'David Fancourt'un veya biricik annesinin kirli işlerini yapması için Darryl Beer'a para ödediklerine dair hiçbir kanıt yok.'

Charlie'nin arkasındaki duvarda asılı resme baktı Simon. Resimde kahverengi bir inek vardı, barın ismine yakışır bir resimdi bu. Resmin ortasında hayvan vardı, arka planda da sınırsız bir orman. Hayvanın etrafındaki ışığın güneş ışınlarından çok spot lambadan yayılan yapay ışığa benzediğini fark edene dek resmin güzel olduğunu düşünmüştü Simon. Bir an, gözünden kaçan o başıboş düşünceyi idrak edebileceğini hissetti. Ancak o an geçti; artık o kadar akıllı değildi. Acaba parayla bir ilgisi olabilir miydi?

"Fancourt'un bir ilişkisi varsa cidden iyi saklıyor" dedi Charlie para konusundan uzaklaşarak. "Sellers söylüyor bunu... iyi biliyor olsa gerek. Kendisi bu konularda uzman." Simon, Charlie'nin Sellers'ın seks hayatı konusunda kaba bir şeyler söylemesini bekledi, ama kadın hiçbir şey söylemeyince şaşırıldı. Böyle bir fırsatı kaçırmak ona göre değildi. "Ah, şu Mandy adındaki kadın. O ve dostu bebeği alıp gitmiş. Birkaç komşusunun söylediğine göre Fransa'ya gitmişler. İçki satın almaya. Bebeğe bu kadar kısa sürede pasaport çıkarabileceklerinden emin değilim. Komşular yanlış anlamış olabilir, yalan söylüyor olabilir; Winstanley bölgesinden söz ediyoruz ne de olsa. Bebeğini doğurduktan iki hafta sonra kim içki almak için başka bir ülkeye gider ki?"

"İlginç" dedi Simon, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Belki ilginçten fazlasıydı. Önemliydi belki de. Bir dönüm noktasında olduklarını hissetti.

"İşte böyle. Kardan adam gerçekten hayretler içerisinde." Charlie kin dolu bir gülücük attı. "Alice Fancourt'un iddialarına dayanarak araştırmaya devam mı, etmeli yoksa bir süre bekleyip Mandy ve ailesinin ortaya çıkmasını mı ummalı, karar vermek zorunda."

"Sence ne yapacak?"

"Bence Proust'un umurunda değil." Charlie derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Kararı veren ben olsaydım peşini bırakmazdım." Simon'a baktı. "Mandy'nin ebe gözetimi henüz bitmemişti. Gittiğini kimseye söylememiş; ne ebeye, ne sağlık görevlisine ne de doktoruna. Hiç kimseye. Bu Florence Fancourt'u kaçırdığı anlamına gelmiyor ama..." Omuz silkti. "Simon, özür dilerim. Sana karşı şirretlik ettim."

"Haklısın." Simon rahatlamıştı. Bu Charlie'nin her zamanki davranışına dönme niyetinde olduğunu gösteriyordu, Simon'ın istediği de buydu zaten. Adamın aklını kızgınlık duygusu kapladı. Charlie'nin üzgün olduğunu, hatalı davrandığını kabul ettiğini bildiğine göre bağışlayıcı yanını kendine saklayabilirdi. Kendine

saklayacaktı bu duygularını. Kadın Simon'ın gerçek duygularına dair hiçbir belirti görmeyecekti.

Charlie ona güldü, Simon birden suçluluk hissetti. Onu Sellers'ın doğum günü partisinde hayal kırıldığına uğratmış ama kadın onu affetmişti. Charlie duygularını saklama konusunda çok beceriksizdi. Kadının her şeye rağmen hâlâ onu düşündüğünü biliyordu. Simon ona kin tutma fırsatını neden kaçıırıyordu? Charlie haklı mıydı? Haksızlığa uğramış olma düşüncesine bağımlı mıydı Simon?

"Bence açık açık ve uzun uzun konuşmamız gerek" dedi Charlie. "Aksi halde aramızın düzelmesi imkânsız hale gelecek." Garip bir sessizlik oldu. Simon gerildi. Sırada ne vardı? "Peki, ben başlayayım o halde" dedi Charlie. "Proust ve diğerlerinin önünde söylediğin her şeyi önce bana anlatmadığın için gerçekten kırlıdım."

"Cryer dosyasını mı?" Simon hafızasının derinliklerinde bir yerlerde bir şeylerin seğirdiğini hissetti. Vay anasını, neydi bu?

"Evet. Beni bilerek mi aptal gibi göstermeye çalışıyordun?"

"Hayır."

'Neden böyle düşünüyor?' diye merak etti Simon. "Dürüst olmak gerekirse, bunları sana, Proust'a veya herhangi birine söyleyeceğimden emin değildim. Beni susturursunuz diye düşünmüştüm. Proust bunu söyleyene kadar dosyayı yeniden inceleme taraftarı olduğunu fark etmedim ve bu düşüncesini söyleyince de 'İşte istediğim fırsat' diye düşündüm."

Charlie kaşlarını çatı. "Ve bunları önce benim duymak isteyebileceğimi düşünmedin?"

"Ne fark eder ki?" dedi Simon sabırsızca. "Hep beraber çalışmıyor muyuz?"

"Aptal gibi görünmeme sebep oldun. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu ve sen bilmediğini belli ettin."

"Bak, normalde her şeyi ilk sana söyledim ancak senin söylediklerimi kabul edeceğini düşünmüyordum. Beer'ın suçlu olduğuna dair hiçbir şüphen bulunmadığını net bir dille ifade etmiştin."

Charlie derin bir nefes aldı. "Mantıklı yorumlar yaptın. Olasılıkları değerlendirdiğimizde Beer'ın suçlu olduğunu düşünüyorum hâlâ, ancak yeni bir bakış açısını görmezden gelecek kadar inatçı değilim. Eğer böyle olduğumu zannediyorsan işimi çok kötü yaptığımı düşünüyor olmalısın."

"Kesinlikle böyle düşünmüyorum" dedi Simon, şaşkı.

"Belki de öyleyimdir. Söylediklerin neden benim aklıma gelmedi? Dosyadan sorumlu memur bendim." Simon, Charlie'nin yete-

neklerinden şüphe duyduğunu daha önce hiç görmemişti. Rahatsızlık hissetti. “Yani?” dedi kadın.

“Yani ne?”

“İşimi kötü yaptığımı düşünüyor musun?”

“Deli olma. Bence sen mükemmelsin. Herkes böyle düşünüyor.”

“Neden hödüklük edip söylemiyorsun o halde?” dedi Charlie sessizce. “Neden bunu söylemek için yalvartıyorsun beni?”

“Öyle bir şey yapmıyorum!”

“Demin yaptın!”

Konuşma ivme kazanıyor, giderek tahmin edilemez bir hal alıyordu. Simon derin bir nefes aldı. “Sana işinde iyi olduğunu söylemek benim ya da ekibin herhangi bir üyesinin asla aklına gelmez” dedi. “Senin buna ihtiyacın yok. Kendinden emin görünüyorsun. Hatta bazen fazla eminsin.”

Charlie birkaç saniye sessiz kaldı. Sonraki sorusu nahoştu. “Sellers’ın partisinde olanları kimseye anlattın mı?”

Simon’ın açık sözlü ve uzun konuşmalardan sakınmasının nedeni tam olarak buydu. “Hayır. Tabii ki hayır.”

“Hiç kimseye mi? İsim ver demiyorum. İnsanların arkamdan gülüp gülmediğini bilmek istiyorum, hepsi bu.”

Cebindeki cep telefonu çalmaya başlayan Simon şaşkınlıkla Charlie’ye baktı.

“Boş ver.” Charlie bir sigara yaktı. “Telefonu açsan iyi edersin.” Arayan Robbie Meakin’di. ‘Kurtuldum’ diye düşündü Simon.

“Şanslısınız, Laura Cryer davasını yeniden inceliyorsunuz, değil mi?” dedi Meakin.

“Kimmiş?” diye sordu Charlie. Simon’ın kiminle konuştuğunu bilmemekten nefret eder, Simon ona cevap verene kadar konuşmasını durmadan bölerdi. Charlie’nin sinir bozucu davranışlarından biri de buydu.

“Meakin. Pardon, dostum, evet yeniden inceliyoruz. Neden ki?”

“Vinny Lowe adlı genç bir adamı A sınıfı uyuşturucu bulundurmaktan tutukladık, Darryl Beer’ın arkadaşıymış. Adamın zulasında kanlı bir mutfak bıçağı bulundu. Lowe, bıçağın Beer’a ait olduğuna yeminler ediyor.”

“Bıçak nerede bulundu?”

“Olmayacak bir yerde, bir sağlık merkezinde. Saltney yolu üzerindeki Suyolu Sağlık Merkezi’nde.”

Vivienne Fancourt ve Alice’in sağlık merkezi. Simon birden an-

ladı. Roger Cryer'ın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırladı ve bu kelimelerin önemini tam anlamıyla algıladı. Charlie'ye dönüp hayretler içinde her şeyi anlatmak üzereydi ki kendini tuttu. Kadının bu özel görevi Sellers veya Gibbs'e vermesini istemiyordu. Simon, konu gerçekten önemli olduğu zaman yalnız çalışmayı tercih ederdi.

2 ekim 2003, perşembe

“Ne oldu...” Vivienne, yüzümle boynumdaki kurumuş yemekleri ve kazağımdaki lekeyi görünce tiksinierek geri çekiliyor. Mutfak masasında oturuyorum. David odadan çıkmama izin vermedi. “Bebekle daha çok vakit geçirmek istediğini düşünmüştüm” dedi. “Böyle pislik içindeyken ona dokunamazsın.”

Vivienne öfkeyle David’e bakıyor. “Her şeyi birkaç saatliğine kontrol altında tutmanı rica ettim, çok şey mi istedim?” Felix arkasında duruyor, üstünde turkuvaz blazer ceket ve pantolonu, yani Stanley Sidgwick üniforması var. İnsanların trafik kazalarına baktığı gibi dehşetle ve büyülenmiş gibi bakıyor bana.

“Benim hatam değil!” David küçük bir çocuk gibi sızlanıyor. “Ona yemek yaptım ancak yemeyi reddetti. Bana fırlatmaya çalıştı. Onu durdurmak için kolunu tuttum ve yemek üzerine döküldü. Gördüğünüz gibi.”

“Neden üstünü değiştirmesini söylemedin? Üstü başı pislik içinde! Yüzünün her tarafında yemek var.”

“Üstünü değiştirmeyi reddetti! Nasıl görüldüğünün umurunda olmadığını söyledi.” David Küçük Surat’ı alıyor ve omzuna yatırıyor. Bebek çevirdiği kafasını David’in boyun boşluğuna sokuyor. Uyanık, ancak David sırtını sıvazlayınca gözleri kapanmaya başlıyor.

Vivienne yavaşça bana doğru yürüyor. “Alice, bu davranışın kesinlikle kabul edilemez. Evimde böyle bir şey istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Ayağa kalk! Seninle konuşurken yüzüme bak.”

Söyleneni yapıyorum. David Vivienne’in arkasında aptalca sırtıyor.

“Bütün bu giysiler çamaşır makinesine atılmalı. Duş alıp üstünü

değiştirmelisin. Ne kadar kötü olursan ol, evimde bu tür bir... zevzekliğe müsaade etmem! Banyo olayından sonra derdimi anlattığı-mı, senin de anladığını düşünmüştüm, ancak yanılmışım belli ki.”

Verilecek bir cevap düşünemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

“Özür dileme nezaketine bile sahip olmadığını görüyorum.” Vivienne’in bana ceza vermek üzere olduğunu biliyorum ve bu cezanın ne olabileceğini düşünüp korkuyorum. Sabrı tükenmiş gibi konuşuyor. Özür dilemem onu sakinleştirebilir, ancak doğru sözcükleri bulamıyorum. Buz küpü gibiyim. “Tamam. İşine nasıl gelirse” diyor. “Bundan sonra giyinmeyeceksin bile. Giysilerini alıp Florence’inkilerin yanına, tavan arasına koyacağım. Ben aksini söyleyinceye kadar gecelik ve sabahlık giyersin akıl hastaları gibi. Anlaşıldı mı?”

“Ama... DNA testi. Onun için giyinmem gerekecek.” Sesim titriyor.

Vivienne’in yanakları kızarıyor. Mantıklı bir şey söyleyerek kızdırdım onu. O kızgınlıkla Duffield Hastanesi’ndeki randevumuz ile planladığı cezanın uyuşmazlığını unuttuğu belli. “Senden bir kelime daha duymak istemiyorum” diyor, dudakları incelmış ve öfkeden beyazlamış. “Sen bu iğrenç ve pis giysiler içindeyken sana daha fazla bakmaya tahammül edemiyorum! Yapamam! Çabuk çıkar da yıkayayım. İğrenç protestolarınla başkalarına iş çıkardığın için kendinden utanmalısın!”

Arkasını dönüp pencereden bakıyor. David bana bakıp sırtıyor.

Kazağımı çıkarırken içimden saymaya başlıyorum. Kazağımın altındaki beyaz sutyen de lekelenmiş, bu yüzden onu da çıkarıyorum. David’in gülümsemesi daha da genişliyor. Pantolonumun kemer kısmını işaret ediyor, orada kahverengi küçük bir yağ lekesi var. Vivienne insanın giysilerindeki en küçük lekeyi bile tahammül edilemez bulur, biliyorum. Titreyen ellerle pantolonumu çıkarırken daha derinlere yemek girmemiş olması için dua ediyorum.

Vivienne arkasını dönüyor. Beni gördüğünde ağzı açık kalıyor ve boynundaki deri sallanıyor. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye soruyor.

Şaşıarak duruyorum.

“Pantolonunu giy! Buna nasıl cüret edersin? Ne sanıyorsun bura-yı, masaj salonu mu? Mutfağında çıplak durmaya nasıl cüret edersin?”

“Ancak... bana giysilerimi çıkarmamı, çünkü hemen yıkayacağını söyledin.” Hıçkırarak ağlıyorum. David çok eğlendiğini gizle-

mek için ağzını eliyle kapatıyor. Vivienne zaten fark etmezdi. Öfkeden kudurmuş halde, onu bilerek kışkırtmaya çalıştığımı düşünüyor. Yüzümden yaşlar akıyor ve çıplak göğsümü kapatmak için kollarımı bağlıyorum. Adaletsizliğe veya küçümsenmeye daha fazla katlanamayacağım. “Hemen yapmamı söylediğini düşünmüştüm” diye açıklamaya çalışıyorum hiçbir işime yaramayacağını bilerek. Vivienne beni iğrenç buluyor.

“Yukarı çıkıp duş al ve üstünü değiştir, kirli giysilerini de yıkamam için bana getir demek istedim. Gündüz gözü mutfağında striptiz yap demedim. Jaluziler bile kapalı değil! Birileri seni görebilir!”

“Özür dilerim.”

“Duymak istemiyorum, Alice. Gidip temizlen ve gecelik giy. Şimdi!”

Ağlayarak ve koşarak çıkıyorum odadan. Hep en kötüsünün geçtiğini, daha kötü bir şey olamayacağını düşündüm ve yanıldım. Bu sonuncu rezalet beni hepsinden daha derinden yaraladı çünkü bunu kendime ben yaptım. Tabii ki Vivienne mutfakta soyunmamı söylemedi. Bunu tahmin etmeliydim; David’in hastalıklı zekâsı beni günlerdir yormamış, algılarımı çarpıtmamı ve dünyaya bakış açımı tepetaklak etmemiş olsa tahmin ederdim. Kendimi onun planlamadığı ve beklemediği bir aşağılamaya maruz bıraktığımı görünce ve beni kendi kendimi utandıracağım noktaya gelene kadar aşağıladığını anlayınca çok mutlu olmuştur.

Kendimi banyoya kilitleyip gözlerim yarılına, görüşüm bulanıklaşana kadar ağlıyorum. Aynaya bakmaya cesaret edemiyorum. Uzun zamandır cumayı nihai hedef olarak görüyordum. Cumadan sonra polisin olaya dahil olmaktan başka şansı kalmayacak. Sonunda yardım alacağım. Ancak o zamana kadar ne tür bir insana dönüşeceğim? Florence’a annelik etme fırsatını yakaladım diyelim, bunu yapabilecek kadar sağlıklı olacak mıyım? İlk defa emin değilim.

9 ekim 2003, 20:00

“Sizi anlamıyorum!” Vinny Lowe başını iki yana salladı yorgunca. “Bunu neden bu kadar büyütüyorsunuz anlamıyorum.”

“Kokain A sınıfı bir uyuşturucudur” dedi Simon. O ve sakinleştirici verilmiş bir buldoğa benzeyen Lowe merkezdeki sorgu odasındaydılar. Avukatı Lowe’ün yanında oturuyordu; fareye benzeyen bu orta yaşlı kadın ucuz bir takım elbise giymişti. Şu ana kadar hiçbir şey söylememiş, sık sık derin nefes almıştı sadece.

“Evet ama ben satmıyordum ki. Zaten çok az vardı, kendim kullanacaktım. Bu kadar üstüme gelmenize gerek yok, değil mi?”

“Suyolu’nun müdürü öyle düşünmüyor. Uyuşturucu onun kurumuna, başka yer yokmuş gibi kreşe saklanmış. Alt değiştirme ünitesine. Zekice.”

“Kız arkadaşım kreşin idarecisi” dedi Vinny.

Simon kaşlarını çatı. “Yani?”

“Başka nereye saklayabilirdim ki? Kreş girebileceğim tek yerdi. Donna’yı görmeye gittiğim zaman. Donna işinden olacak mı?”

“Tabii ki. Kreşe A sınıfı uyuşturucu saklamana yardım etti” diye açıkladı Simon sakince. Gözleri büyüyen Lowe başını iki yana salladı; yaşadığı dünyanın çok çılgın ve karmaşık olduğunu anlatmak istiyordu sanki. Avukatı derin bir nefes aldı yine.

“Bakin, beni tutuklayan polisler zaten her şeyi anlattım, ama onlar fikirlerini değiştirdi, seninle de konuşmak zorunda olduğumu söylediler. Neden?”

“Alt değiştirme ünitesinde uyuşturucularla birlikte bulunan bıçakla ilgileniyoruz.”

“Söyledim ya, benimle bir ilgisi yok. Daz’ın olmalı.”

“Darryl Beer’in mi?”

“Evet. Uzun zaman oldu. Olduğu yerde bıraktım sadece.”

“Bu uzun zaman tam olarak ne kadar?”

“Bilmem. Bir yıldan fazla. Belki iki yıl... Gerçekten hatırlayamıyorum. Hep oradaydı sanki.”

Simon Lowe’ün avukatıyla göz göze gelmeye çalıştı. Böyle moron bir müvekkilin ruhunu okumaya tenezzül etmeyeceği belliydi. “Bıçak alt değiştirme ünitesine Beer hapishaneye girmeden önce mi sonra mı geldi?”

“Hatırlıyorsam ne olayım! Sanırım önce geldi.”

“Beer’ın bıçağı oraya koyduğunu gördün mü? Yoksa sana o mu söyledi?”

“Hayır, o koymuş olmalı. Hücremizi başka kimse bilmiyordu. Biz oraya hücre diyorduk.” Lowe sırttı.

“Farz edelim sana inanıyorum, Beer kreşe nasıl girebildi? Onun da mı orada çalışan bir kız arkadaşı vardı?”

“Hayır, o ve Donna arkadaştı. Hepimiz arkadaştık.”

“Bıçağı Donna görmeden saklamış olabilir mi?”

“Tabii ki. Bebek değiştirme ünitesi tuvaletin yanında ayrı bir oda, yani kimse görmeden bir şeyler saklamak oldukça kolay.” Vinny Lowe gururla kabarmış görünüyordu. “Hücrenin güzelliği de orada” dedi.

Simon durdu, düşündü. Darryl Beer Laura Cryer’in öldürüldüğü geceden sonraki gün, yani cumartesi sabahı evinde tutuklanmıştı. Suyolu Kreşi cumartesileri dokuzda, hafta içi sekiz buçukta açılıyordu. Beer sabah erkenden oraya gidip bıçağı saklamış, sonra da eve gitmiş olabilirdi. Neden Laura’nın çantasını da aynı yere saklamamıştı peki? Çantayı herhangi bir çöp kutusuna atmış da olabilirdi; Charlie’nin ekibi bir türlü bulamamıştı. Simon’ın tek istediği yarın olmasıydı, böylece çaresizce beklediği telefon görüşmesini yapabilirdi. Ondan sonra her şey daha kolay olacaktı, Simon çok şey öğrenmiş olacaktı.

“Kreş her yaştan çocuğu alıyor mu?” dedi. “Alt ve üst yaş limiti var mı?”

Lowe şaşırdı. “Yenidoğandan beş yaşa kadar” dedi. “Neden ki, çocuğun mu var?”

Simon cevap vermedi. Cebinden Vivienne, Alice, David ve Felix Fancourt’un fotoğrafını çıkardı, Alice’in ofisindeki masada duran fotoğraftı bu. “Bu kişilerden herhangi birini tanıyor musun?” diye sordu Lowe’e.

“Evet, bu küçük oğlan kreşe giderdi. Donna ona aksanından dolayı Küçük Prens derdi. Kadına da Kleopatra.” Başını sallayarak gülümsedi. Dünya umurunda değilmiş gibi davranıyordu. A

sınıfı uyuşturucu bulundurmaktan hapse atılmak üzere olduğunu anlayamayacak kadar uçmuştu belki. “Şimdi, bu kadının bu küçük çocukla bir alakası var mı?”

“Onları yan yana gördün mü hiç?”

“Hayır.”

“Neden Kleopatra diyorsunuz ona?”

“Ben ve Daz ona böyle derdik. Ya havuzda ya da jakuzide olurdu hep.”

“Sen ve Beer sağlık merkezine üye miydiniz?” Simon güvensizliğini gizlemeye çalışmadı.

“Deli olma. O paraları ödeyemem ben. Biz resepsiyondakileri atlatıp Chompers kafe-bara girerdik. Herkes yapabilir bunu.” Lowe’un avukatı adama tiksintiyle dolu bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar parmaklarındaki yıpranmış pembe ojeye verdi.

“Kleopatra neredeyse her gün geliyordu, biz de buradaydık” dedi Vinny. “Boş gezen bir tip olmak nasıldır bilirsiniz. Şey, muhtemelen bilmiyorsunuzdur. Kadının her konuşmamızı dinlediğine yemin edebilirim. Bizi her yerde takip ettiğini söyler, gülerdik. Bizim üye olmadığımızı biliyordu muhtemelen, ama hiçbir şey söylemedi. Bizi dinlemekten zevk aldığını düşünüyorduk.”

“Neler hakkında konuşuyordunuz?”

“İş” dedi Lowe kendini çok önemli zannederek. “İçeride geçirdiğimiz zamanları. Eğer bizi dinliyorsa, abartarak tabancalardan ve insanları öldürmekten bahsederdik. Daz bizi dinlemeyince onun... anlarsınız işte.” Lowe göz kırptı. “Saçmalıyorduk. Kleopatra’nın bizi istediği falan yoktu, meraklı bir karydı sadece.”

“Sen ve Beer onun yanında hücrenizden bahsettiniz mi hiç?”

“Muhtemelen. Her zaman hücreden bahseder, bütün o kendini beğenmiş anne babaların bebeklerinin altınun bizim ticarethanemizde değiştirildiğini asla tahmin edemeyeceklerini söyleyip gülüşürdük.”

“Uyuşturucuyu kendiniz için sakladığınızı söyledin gibi geldi bana?”

“Lafın gelişi öyle söyledim.”

Simon Vinny Lowe gibi devamlı saçmalayan adı bir herif karşısında öfkeden kudururdu, ancak şu an beyninde dönüp duran enerji çok yüksekti. Öfke verebileceğinden çok daha fazla dikkat isteyebilirdi. Fancourt’lar ile Darryl Beer arasında bir ilişki kurulabilmişti, Simon çözüme ivme kazandırmayı düşünüyor, bir yandan da her dosyanın bu safhasında onu ele geçirmeye çalışan dikkat dağıtıcı güçle başa çıkmaya çalışıyordu. Bir yanı gerçeği bul-

maktan korkuyordu. Neden korktuğuna dair hiçbir fikri yoktu. Daralan seçenekler ve tünel ağzına doğru itildiği hissiyle ilgiliydi. Charlie, Sellers ve Gibbs'in asla böyle düşünmediğinden emindi.

Yarın sabah bir an önce gelseydi keşke. Ancak bu sadece formaliteydi, değil mi? Telefon görüşmesi? Simon zaten gerçeği biliyordu, değil mi? Yoksa fazlası mı vardı? Başka bir şey öğrenmekten mi korkuyordu? Simon kötü bir şeyler olacağı hissini atamıyordu içinden, köşede onu bekleyen kötü şeyden kaçamayacağı hissi...

Alice. Bu onu gerçekten korkutuyordu. Alice'le ilgili ne öğrenecekti? Elindeki aile fotoğrafına bakarak 'Ne olur kötü bir şey olmasın' diye dua etti. Ürperdi. Fotoğrafa bakmak, onu düşünmek istemiyordu, peki ama neden?

"Açıklığa kavuşturmak açısından" dedi Lowe'e, asıl amacı ona yaklaşmaya çalıştığını bildiği o uğursuz farkındalıktan başka bir şeye odaklanmaktı. "Sen ve Darryl Beer'ın Kleopatra derken bahsettiği kadın bu fotoğraftaki kadınlardan hangisi?"

Lowe, Vivienne Fancourt'u gösterdi. Simon birden rahatladığını hissetti.

2 ekim 2003, perşembe

David içeri girdiğinde ben tuvalet masasında oturmuş saçımı tarıyorum. “Balayımızı hatırlıyor musun?” diye soruyorum, ondan önce konuşmaya kararlıyım. “Bay ve Bayan Masa’yla Rod Stewart ailesini hatırlıyor musun? Akşamları balkonda oturup içki içtiğimizi hatırlıyor musun? O zaman ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyor musun?” O duyguların geri gelmeyeceğini biliyorum ancak en azından bir zamanlar var olduğunu hatırlamasını istiyorum. Onun yüreği de benimki kadar acısın.

Hor gören tavrı yüzünü kaplıyor. “Sen mutlu olmuş olabilirsin” diyor. “Ben değildim. Benim için asla Laura kadar değerli olamayacağını biliyordum.”

“Bu doğru değil. Canımı acıtmak için söylüyorsun sadece.”

“Yunanistan’a gittik alt tarafı. Herkes Yunanistan’a gidebilir. Laura ve ben balayımız için Mauritius’a gitmiştik. Ona para harcamaktan çekinmiyordum.”

“Ne kadar para harcadığın önemli değil, David. Hiç önemli olmadı. Annen sana daha fazlasını veriyor. Bütün bu yıllar boyunca Vivienne sana işinde kaç kere mali destek verdi? Birden fazladır eminim. O olmasa berbat bir fabrikada çalışıyor olurdun.”

David dişlerini sıkıp aceleyle çıkıyor odadan. Ben saçımı taramaya devam edip bekliyorum. Birkaç dakika sonra geri geliyor. “Fırçanı bırak” diyor, “seninle konuşmak istiyorum.”

“Benim konuşacak bir şeyim yok, David. Bence konuşmak için çok geç, öyle değil mi?”

“Fırçanı bırak! Elimdekine bak.” Anne babamla çocukken çekilmiş bir fotoğrafımı gösteriyor bana. Çantamdan almış olmalı. Üçümüzün en sevdiğim resmidir bu. David bunu biliyor. Fotoğrafın başına bir şey gelirse yerinin asla doldurulamayacağını bili-

yor. “Bence bu saç modeli sana daha çok yakışıyor” diyor.

Fotoğrafta beş yaşındayım. Saçım arkaları ve yanları kısa kesilmiş, gösterişsiz bir modele sahip. Anne babam dünyadaki en stil sahibi insanlar değildi. Kimin nasıl görüldüğüyle ilgilenmezlerdi.

“Kıllı kadınları sevmiyorum” diyor David ciddi bir tavırla. “Ne kadar az kıl varsa o kadar iyi.”

“Laura’nın saçları uzundu” demekten alamıyorum kendimi.

“Evet ama onun saçları seninki gibi güçsüz ve yağlı değildi. Ayrıca vücudunda kıl yoktu. Demin mutfakta küçük striptizini yaparken fark ettim de, koltukaltı kıllarını bir süredir tıraş etmemişsin.”

“Kızım kaçırıldı” diyorum tekdüze bir sesle. “Görünüşümle ilgilenecek durumda değilim.”

“Belli. Ağda yapmadığından da eminim.”

“Hayır, yapmadım” diyorum. Yeni bir şeylerin başlayacağını biliyor ve ilk defa çıkış yolu görebiliyorum. Ancak önce derinlemesine içine dalmalıyım. “Neden demin öyle yaptın?” diye soruyorum.

“Ne yaptım?”

“Kazağımı çıkarmama izin vermemiştin ama sonra üstümü değiştirmek istememişim gibi davrandın.”

“Çünkü hak ediyorsun” diyor David. “Aslında pisliğin tekisin ve bunu annemin de görmesinin zamanı geldi.”

Başımı sallıyorum.

David bana doğru geliyor. Elini pantolonunun cebine sokup Vivienne’in beyaz kulplu makasını ve kullan at bir tıraş bıçağı çıkarıyor. Siyah beyaz fotoğrafı yüzüme doğru tutuyor. “Bu senin için mutlu bir andı, öyle değil mi?” diyor. “Eminim zamanı geri almayı diliyorsundur.”

“Evet.”

“O zamanlar yalancı değildin. İğrenç ve kıllı değildin.”

Hiçbir şey söylemiyorum.

“Neyse, işte sana fırsat.” Başıyla jileti ve makası işaret ediyor. “Saçını kes de aynen böyle görünsün. Saçını kestikten sonra geceliğini çıkarmanı ve kıllarını tıraş etmeni istiyorum.”

“Hayır” diyorum. “Bana bunu yaptıрма.”

“Ben sana hiçbir şey yaptırmıyorum. İsteddiğini yapmakta özgürsün. Ancak ben de öyleyim. Hatırla Alice. Ben de öyleyim.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Ne yapmamı istediğini tam olarak söyle bana.”

“Makas al” diyor yavaşça, akıl hastasıyla konuşuyor sanki. “Zayıf, dağınık ve sümük renkli saçını tamamen kes. Sonra geceliğini çıkar ve bacaklarınla koltukaltılarını tıraş et. Bunu yaptık-

tan sonra kasıklarını da tıraş edebilirsin. Bunu yaptıktan sonra kollarındaki ve kaşlarındaki kılları da tıraş et. Bunu da yaptıktan sonra uyumana izin vereceğim. Yarın büyük gün.”

“Ya kabul etmezsem?”

“O zaman bunu küçük parçalara ayırırım.” Fotoğrafı havada sallıyor. “Annenle babana veda edeceksin. Tekrar.”

Kalbimi korumak amacıyla uyuşmuşluk, inançsızlık ve gereklilikten ördüğüm kalkana bir acı oku saplanıyor. Ürküp geri çekiliyorum ve David beni can evimden vurmuş olmaktan dolayı memnun olup gülümsüyor. “Tamam, yapacağım” diyorum. “Ama senin yanında olmaz.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Haksızlık ettiğin insan benim, Alice, bu yüzden izlemeye hakkım var. Hadi başla. Yorgunum ve uyumak istiyorum.”

“Sanırım Vivienne’e her şeyi kendi isteğimle yaptığımı söyleyeceksin, değil mi? Depresyonda olduğuma dair daha çok kanıt.”

“Ben ihtiyacım olan tüm kanıtı geçen cuma günü, kızımızın bir yabancı olduğunu iddia ettiğinde topladım. Ancak bazı insanlar daha inandırıcı kanıtlar istiyor. Annem senin hakkında karar vermekte yavaş davranıyor, normalde böyle değildir. Aslında... sanırım mesajı almaya başlıyor. Bu öğleden sonra olanları... saçlarına ne yaptığını, kaşlarını tıraş ettiğini görmesi ve yatak odasının zemininde büyük bir kıl yığını bulması... çünkü işin bittikten sonra ortalığı temizlemeyecek kadar pasaklı bir kadınsın sen...”

İstedikim kadar konuştu. Yanına gittiğim gardiobun kapısını açıyorum ve bu sabah pantolonlarından birinin cebine koyduğum diktafonu çıkarıyorum. “Stop” düğmesine basarken beni gördüğünden emin oluyorum ve gümüş renkli küçük aleti elimde tutarak geri çekiliyorum. “Odaya girdiğinden beri söylediğin her şey bu kasette” diyorum.

Yüzü kızarıyor. Bana doğru bir adım atıyor. “Kımıldama” diyorum. “Yoksa çılgılığı basarım. Vivienne buraya gelmeden önce kaseti alıp yok edemezsin. Kontrolü dışında bir şeyler olduğunu öğrendiği zaman ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorsun. Yani senin ne hasta ve sapık bir sürüngen olduğunu öğrenmesini istemiyorsan, söylediklerimi yapacaksın.”

David donakalıyor. Endişeli gözükmemeye çalışıyor ancak biliyorum ki öyle. Annesinin yanında hep mükemmel çocuk rolünü oynadı. Benliği bir sapık ve sadist olarak görünmeyi kaldıramaz.

“Şanslısın, ben senin kadar hasta değilim” diyorum. “Tek istediğim beni rahat bırakman. Benimle konuşma, bana bakma. Ba-

na işkence etmenin yeni yollarını düşünmeyi kes. Burada yokmuşum gibi davran. Senden başka bir şey istemiyorum; seni acınası, beş para etmez pislik.” David umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. “Ah, bir şey daha.”

“Ne?”

“Florence nerede? Ne yaptın ona? Söylersen kaseti yok ederim.”

David “Çok kolay” diyor küçümseyerek. “Bebek odasında. Hep olduğu yerde, Elms’te.”

Üzgünce başımı sallıyorum. “İyi geceler David” diyorum. Diktafonu elimde sıkıca tutarak odadan çıkıp kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum.

10 ekim 2003, 09:00

“Cehennemin yeni keşfedilen sekizinci katı mı burası?” dedi Charlie etrafındaki karmaşaya bakarak. O ve Simon Suyolu’nun yapmacık ve Amerikan restoranları taklit edilerek döşenmiş kafesi Chompers’taydı; kafe spor kıyafetler içindeki sahte bronz tenli anne babalar ve onların devamlı ağlayan küstah çocuklarıyla doluydu. Survivor’dan “Eye of the Tiger” son ses çalıyordu. “Burası neden böyle kalabalık?”

“Hepsi kreşin açılmasını bekliyor” dedi Simon. “Yarım saat önce açılması gerekiyordu. Lowe’ün kız arkadaşını işten çıkardıktan sonra yeni eleman bulmakta zorlanmışlardır herhalde. Bak.” Kızıl saçlarını atkuyruğu yapmış çilli bir kızı işaret etti Simon. Kız kapıda durup el salladı. Onu gören çoğu anne baba sandalyelerinden kalkıp çantalarıyla çocuklarını aldılar. “Lisa Feather” dedi Simon. “Donna’nın asistanıydı. Belki şimdi sorumlu odur.”

“Nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun?” diye sordu Charlie.

“Erken geldim. Çocuklar kreşteyken girmek istemedim.” Saatinin kayışını sağ elinin baş ve işaretparmaklarıyla kurcaladı.

“Ve?” dedi Charlie.

Kreşi inceledikten sonra Charlie’yi beklerken iki telefon görüşmesi yapmıştı. Dün bir görüşmenin yeterli olacağını düşünmüştü ancak gecenin bir yarısı kalkıp yatakta oturdu ve Alice, David, Vivienne ve Felix’in Elms’ta çektiardıkları o lanet fotoğrafı görünce neden tedirgin olduğunu anladı. Bir değil, iki telefon görüşmesi yapması gerektiğini fark etti.

Telefon görüşmelerini yapmıştı, her şey umduğu gibiydi. Bilinçaltında rahatsız edici bir guruldama yoktu artık, her şey yüzeye çıkmıştı. Simon olayı karşısında duran Charlie’nin yüzü kadar net görebiliyordu.

“Simon? Kreş?”

“Lowe haklıydı. Alt değiştirme ünitesi tuvaletin bitişiğinde. Üniteyle kreşin ana bölümü arasında bir kapı var. Üniteye bir şeyler saklamak çok kolay.”

Charlie başıyla onayladı. Ciddi bir hastalıktan sonra geçirdiği uzun ve yavaş iyileşme sürecinden sonra tekrar işe başlayan biri gibi hissediyordu kendini. Parça parça olmuştu ve yalnızca iki seçeneği vardı; daha da parçalanmak veya bir araya gelip dengesini yeniden kazanmak için mücadele etmek. Charlie ikincisini seçmişti. Simon onu sevmiyordu, asla sevmeyecekti. Onu Sellers’ın partisinde neden reddettiğini, bu olayı iş arkadaşlarına anlatıp anlatmadığını bilmiyordu ve asla öğrenemeyecekti. Bazı şeylerin kontrolü dışında olduğunu kabul etmenin rahatlatıcı bir etkisi olmuştu.

Diğer şeylerse kontrolündeydi. Charlie mantıklı düşünmeyi başarabildiğinde, insan olarak değerinin Simon’ın düşünceleriyle ilgili olmadığını biliyordu. Simon’dan önce kendine güvenen bir kadın olan Charlie, yine eskisi gibi olabilirdi. Simon’a sıcakkanlı davranacak, onun söylediklerini sırf o söylediği için dinleyecekti. Charlie bir adamın onu sevmemesinin, her zaman iyi olduğunu bildiği tek şeyi, yani işini berbat etmesine izin verecek kadar ahmak olmadığını umdu.

“Beer ve Lowe işte böyle içeri girdi.” Simon Alder Caddesi’ne açılan kapıyı gösterdi. “Alice Fancourt’la buluştuğumda buradan girdim. İkisinde de.”

“Tamam. Böylece Beer sağlık merkezini kullanabildi ve Cryer’ı öldürmek için kullandığı bıçağı kreşe saklayabildi. Bizim söylediğimiz bu mu? *Bütün* söylediğimiz bu mu?”

Simon Charlie’ye öğrendiklerinin ne kadarını anlatacağına henüz karar vermemişti. Kesinlikle hepsini anlatmayacaktı. Ancak Charlie’ye sınırlı bir açıklama yaparsa, kadın bir telefon görüşmesinden sonra her şeyi öğrenebilirdi. Kahretsin. Simon köşeye sıkışmaktan nefret ediyordu.

“Beer ve Lowe Vivienne Fancourt’a Kleopatra diyormuş” dedi. “O ikisi yasalara nasıl karşı geldikleri konusunda atıp tutarken Vivienne de onları dinliyormuş. Beer’ın DNA’sının veri tabanımızda bulunacağını biliyordu, aptal değil. Cryer’ın ölmesini istedi çünkü Cryer Vivienne’in torunuyla arasındaki engeldi; ancak yakalanmayacağından emin olana kadar bekledi. Bir insanı suçlu göstermek için olay yerine o insana ait fiziksel kanıt koymaktan daha iyi bir yol var mı? Özellikle de bu insan polisin zaten bildiği bir serseriyse.”

“Ne yani, Vivienne bir gün jakuziye eğilip Beer’dan bir öbek kıl mı kopardı?”

“Suyolu gibi bir yerde herkesin yanından asla ayırmadığı şey nedir? Hadi ama, yüzme, jakuzi, sauna... ne alırdın yanına?”

“Sigara.”

“Havlu” dedi Simon. “Vivienne’in tek yapması gereken kendi havlusuyla Beer’inkini değiştirmekti. Ya da Beer havlusunu bir köşeye atana dek beklemek, sonra da havluyu almaktı. Havluda hem kıl hem de deri döküntüsü olur.”

“Beer Vivienne’i kolayca görebilirdi” dedi Charlie. “Ya havlusunu soyunma odalarındaki dolaplardan birine koyduysa ve havuz kenarına gelirken yanında getirmediyse?”

“Ya getirdiyse?” diyerek ısrar etti Simon. “Ya Vivienne planını yaparken Beer’ı haftalar, hatta aylarca izlediyse? Adamın alışkanlıklarını öğrenmiştir, değil mi? Havlusunu alacak uygun zamanı kestirebilmiştir.”

‘Lütfen bunun üstüne gitsin’ diye dua etti Simon. Gerisini anlatmaya hevesli değildi ancak önünde sonunda anlatmak zorunda kalacağını biliyordu. Vivienne Fancourt itiraf etmezse tabii, ancak neden itiraf etsin ki?

“Bu tamamen tahmin.” Charlie derin bir nefes aldı.

“Biliyorum.” Simon’ın ağzı çirkin ve keskin bir çizgi halindeydi. “Ama hazır buradayken havlu işinin uygulanabilecek bir plan olup olmadığına bakabiliriz.”

Charlie omuz silkti, sonra başını tamam anlamında salladı. ‘Bir bakmaya değer’ diye düşündü.

“David ile Vivienne Fancourt, Beer suçlu bulunduğu çok heyecanlanmış olmalılar” diye söylendi Simon.

“Yani ikisinin de işin içinde olduğunu farz ediyorsun?” Simon çok şey farz ediyor, Charlie bu duruma şüpheyle yaklaşıyordu. Kahretsin. Sellers veya Gibbs benzer şekilde kanıtlanamaz bir önseziyi araştırmak isteseler kabul eder miydi? Bu iyi bir insan olma düşüncesinden mi kaynaklanıyordu, yoksa Simon’a iltimas mı geçiyordu? “Haklı olsan bile, bu sadece tahmin” dedi Charlie. “Kanıt yok.”

Simon’ın gözleri kasıtlı olarak parladı. Kadını dinlemiyordu. “Bugün Alice’i bulacağım” dedi.

Charlie, Alice’in yanına almadığı kıyafet, ayakkabı, araba ve banka kartlarını düşündü. Ayrıca Florence’in tüm eşyası Elms’te kalmıştı. Charlie en kötüsünden korkuyordu. “Ona âşıksın, değil mi?” dedi. ‘Bunu söylemek canımı çok acıtmadı’ diye düşündü.

Bir arkadaş olarak. “Belki önceden âşık değildin ama şu an âşık-sın. Kadın kaybolduktan sonra âşık oldun ona. Onu senin için mükemmel kadın yapan da *bu*.” Konuştukça yapbozdaki birkaç kayıp parçanın yerine oturduğunu hissetti.

“Yapmamız gereken şeyler var” dedi Simon sertçe. “Yüzme ha-vuzuna gitmek için aşağı inmemiz gerek.”

Charlie adamı takip etti; zambak kokan, vızıltılı, halı kaplı bir koridordan geçtiler. Karşılarına çıkan pirinç levhadaki siyah okun üzerinde “Ana Resepsiyon” yazıyordu. Charlie ve Simon hiçbir şey söylemeden gösterilen yönde yan yana yürüdüler. Charlie’nin zihni hızla çalışıyor, yeni teorisinin detaylarını inceli-yordu. Yüzü oldukça kızaran Simon kadınla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Charlie haklı olmalıydı. Simon hayatında bir kadın istemiyordu gerçekten. Bir fantezi, hayal ettiği ve ulaşamadığı bi-rini istiyordu. Kayıp bir kadından daha iyisi olabilir miydi?

Kadın Simon’ın arkasından üç tarafı aynalarla çevrili asansöre girdi ve “SO” yazılı tuşa bastı. Gözlerini kaçırmak burada daha zordu Charlie ve Simon için. Bodrum kata yapılan yolculuk inanılmaz uzun geldi. Charlie nefesini tuttuğunu fark etti bir an. Asansörde kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu artık ve bu lanet şey bozulmamıştı bile.

Sonunda vardıklarında büyük bir ferahlık duyular. Halı kaplı bir koridor daha. Bu sefer karşılarına çıkan tabelada “Yüzme Ha-vuzu” yazıyordu, üstünde de faydalı başka bir ok vardı. Charlie şı-rıltı, fokurtu ve ayaklarının altında titreşen bir vızıltı duydu. “İşte geldik” dedi.

Sol tarafta iki kapı vardı. Bu kapılardan birinde “Bayan Soyun-ma Odaları”, diğerinde “Erkek Soyunma Odaları” yazıyordu. “Bunlar muhtemelen direkt yüzme havuzunun olduğu yere çıkı-yor” dedi Simon. “Kahretsin, herkes girebilir. Güvenliği artıracak-larını düşünmüştün.”

Charlie omuz silkti. “Sağlık merkezine üyelik ücretini ödeme-den gizlice girmeye çalışmak herkesin aklına gelmez bence. De-mek istediğim, sen de böyle düşünürdün. Kız kardeşimin sağlık merkezi merkez bankası gibi. O kart gibi şeyden lazım, yoksa ka-pı asla açılmaz.”

“Bak.” Simon hemen önlerindeki büyük ahşap tezgâhu işaret etti. Tezgâhın yanında beyaz havlular vardı, diğer yanıdaysa bü-yük kare bir delik. “Zannettiğim şey mi bu?”

“Bir havlu bölmesi.” Charlie konuşurken “Bayan Soyunma Odaları” yazılı kapı açıldı ve bir elinde buruşuk bir havlu, diğer

elinde Nike marka pembe spor bir çanta taşıyan ıslak saçlı bir kadın çıktı. Kafası pembe bir cep telefonunu omzu ve kulağı arasında sıkıştırmak için eğilmişti. “Lanet havuz ve duşlar çok soğuktu!” dedi öfkeyle. “Kazanlardan biri bozulmuş. Yarına kadar yaptırmazlarsa gelecek ayki üyelik ücretimde indirim yapılmasını isteyeceğim.” Kadın havlusunu kare deliğe attı. Havlular şimdiden koca bir yığın halini almıştı. Kadın cık cık sesleri çıkararak merdivenlere yürüdü, şimdi telefonunu elinde tutuyor, ancak hâlâ yüksek sesle söyleniyordu.

“Tek yapmam gereken içeri girip attığı havluyu almak” dedi Simon. “Böylece onu bir cinayet zanlısı yapabilirim.”

Charlie Simon’ın haklı olduğunu biliyordu, ancak Vivienne’in böyle yaptığı söylenemezdi.

“Simon, sen bakir misin?” diye sordu Charlie.

2 ekim 2003, perşembe

Mutfaktayım, kaseti sağ elimde sımsıkı tutuyorum. Umutsuzluktan doğan fikrimin işe yaradığına inanamıyorum. Blöf yaptığı mı bir an bile düşünmedi. El çantam arka pencerenin altındaki tezgâhın üstünde; anahtarlarımın, cep telefonumun ve saatimin, yani el konulmuş tüm eşyamn yanında. Saatimi alıp koluma takıyorum. Kaseti çantama mı koysam, bir yere mi saklasam, yoksa imha mı etsem diye düşünürken arkamda bir nefes duyuyorum.

Kaseti avucumun içinde saklayıp dönüyorum. Vivienne bir adım ötemde duruyor. Beyaz ipek pijamasının üzerine uzun lacivert geceliğini giymiş. Teni kullandığı gece kremi sayesinde parlıyor, Suyolu'nun tavsiye edebileceği en iyi krem bu. Yüzü yağlı ve beyaz, hortlaklarınkine benziyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Vivienne odasına çekildikten sonra aşağı inmeme normalde. Kimse inmez. Birilerinin uyanık olduğunu düşünürse uyuyamaz Vivienne. Bu Elms'in yazılı olmayan birçok kuralından biridir. Normal düzenimdeki bu değişiklik Vivienne'i olası bir tehlikeye karşı uyarıyor.

Vivienne'e karşı tedbirli davranmaya, sorduğu soruları soruyla cevaplamaya karar veriyorum. "Yarın için endişeli misin?" Aklındakileri öğrenmeye çalıştığım için şaşırıyor. Soruları hep o sorar. "Demek istediğim, benim için daha kolay" diye devam ediyorum, kalbim her atışında ağzıma geliyor. "Test sonuçlarının ne olacağını biliyorum. Sen bilmiyorsun. Senin için zor olmalı. Beklemek. Bilememek." David'e karşı zafer kazanmamış olsaydım bunları söylemeye cesaret edemezdim. Kendime güvenimin ışığı loş da olsa yanıverdi sanki.

Gözleri parlıyor. Vivienne gururlu bir kadındır. Durumun aleyhine olduğunun vurgulanmasından nefret eder. "Çok yakında öğreneceğim" diyor. Sonra belirsizliği kabul etmiş gibi göründü-

günü fark ederek birden “David benim oğlum. Ona inanıyorum. Sen bu aralar pek kendinde değilsin, Alice. Farkındasın bunun.”

“David’e inanıyorsan Küçük Surat’a neden ‘bebek’ diyorsun? Florida’dan döndüğünden beri ona bir kez bile Florence demedin, değil mi? Onu kucağına almıyorsun. Bakıyorsun ancak ona dokunmuyorsun.”

Vivienne’in dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkıyor. Yeniden gülümsemeye çalışıyor ancak bu sefer daha zor bunu yapması. “Anlayışlı olmaya çalışıyordum” diyor. “Seni üzmem istemedim.”

“Bu doğru değil. Söylediklerimi reddetmeyi göze alamıyorsun, değil mi? Ben Florence’in annesiyim. Anne olmak ne demek bilirsin. Beni hep sevdin, hep güvendin bana. Küçük Surat’a ‘bebek’ diyorsun, çünkü sen de onun kim olduğunu bilmiyorsun benim gibi. Ayrıca yarın sabahdan da çok korkuyorsun. Çünkü çok yakında benim geçen cuma yüzleştığım gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacaksın: Florence kayıp. Bu inkâr hali kısa süre sonra son bulacak.”

“Bu psikolojik lafebeliğinden başka bir şey değil” diyor tükürür gibi. Yumruk yaptığı ellerindeki damarlar dışarı çıkmış, halat gibi görünüyor.

“Küçük Surat’ı özleyeceğim” diye fısıldıyorum. “Onu geri vermek zorunda kalacağımız zaman.”

“Geri vermek mi?” Vivienne bozuluyor sanki.

“Polise. Bizle kalmasına izin vermezler herhalde. Bebeğin bizim olmadığını anladıklarında onu alacaklar. Hiç bebeğimiz olmayacak.” Sesim titriyor.

Vivienne aniden ileri fırlıyor ve iki eliyle göğsümden itiyor beni. Dengemi kaybetmeden önce şaşkınlıkla çılgık atıyorum. Yere düşerken omzum fırının üstüne çarpıyor. Acı nedeniyle birkaç dakika kıpırdayamıyorum. Yana dönüp kıvrılıyorum.

Vivienne etrafımda dolaşıp üzerime eğiliyor. Yüz kreminin keskin zambak kokusunu alabiliyorum. “Hepsi senin hatan!” diye bağırıyor. Frenlenmeyen öfkesinin sesi bana fiziksel olarak saldırmasından daha büyük bir şok benim için. Daha önce böyle feryat ettiğini duymamıştım. “Hangi anne tek başına dışarı çıkar ve yeni doğmuş bebeğini evde bırakıp kaçırılmasına göz yumar? *Hangi anne yapar bunu?*” Yüzü benimkinden çok daha büyük gözüküyor, ağzı kocaman açılmış karanlık bir mağara. Nane aromalı diş macunu kokusuyla karışık kendi terim ve korkumun kokusunu alıyorum.

Sonra odada yalnız kalıyorum, diktafon kaseti titreyen elimde hâlâ.

10 ekim 2003, 10:00

“Bugün 1 nisan mı?” Müfettiş Giles Proust fincanını sertçe masasına koydu ve masa ajandasını alıp Charlie ve Simon’ın iyiliği için abartılı bir tavırla incelemeye başladı.

Charlie bu ajandanın da Proust’un eşinin çalıştığı “ayak ağız” vakfına ait olduğunu fark etti.

Hayvanlar için değil, ayakları ve ağızlarıyla resim yapan insanlar için çalışıyordu bu vakıf, Proust yıllar önce açıklamıştı. “Hayır efendim” dedi Charlie.

“Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Yani bu kötü bir şaka değil. Yani çok değerli kaynaklarımızı tahsis edip bir el çantasını bulabilmek için Elms’i aramamı gerçekten istiyorsunuz.”

“Evet efendim.”

“İkiniz bu planı saunada mı yaptınız? Bu tür yerlerde çok fazla zaman harcıyorsunuz bu aralar, Waterhouse?”

Simon sandalyesinde doğruldu. *Bir şey söyle geri zekâlı. Bilmediğini onlara da anlat.*

“Bu sağlık merkezlerinde tam olarak ne yapılıyor?” diye sordu Proust.

“Yüzülüyor, efendim. Ayrıca spor salonları ve egzersiz dersleri var. Jakuzi, sauna, buhar odası. Bazı merkezlerin şok havuzları da var.”

“Nedir o şok havuzları?”

“Buz gibi soğuk suyla dolu havuzlar. Saunadan veya buhar odasından çıktıktan sonra bu havuzlara giriyorsunuz” diye açıkladı Charlie.

Proust başını iki yana salladı. “Yani kendini soğutmak için mi ısıtıyorsun?”

“Kan dolaşımına iyi geliyor.”

“Ve jakuziler, bu ılık ve köpüklü su içinde oturmak oluyor, değil mi?”

Charlie başını evet anlamında salladı. “Çok rahatlatıcı.”

Proust Simon’a baktı. “Sen böyle bir şeye girer misin, Simon?”

Charlie her zamanki gibi araya girip Simon’ın yerine cevap vermek istiyordu. Ancak kendini tuttu. Simon ona ait değildi, onu savunmamalıydı. Sellers ve Gibbs’e yaptığı gibi Simon’ın da kendi adına konuşmasına izin vermeliydi.

“Hayır, efendim” diye cevap verdi Simon.

“Güzel.”

Charlie’nin sağlık merkezinde sorduğu soruya hâlâ cevap vermemişti. Kadın da sorusunu tekrarlamamıştı. Kendi egosunu kurtarmak için gerçekleri mi kurcalıyordu? Charlie öyle düşünmüyordu. Şüphesini gözden geçirdikçe, büyüyordu. Çok mantıklı geliyordu. Simon’ın hiç kız arkadaşı olmamıştı, geçmişte kısa süreli flörtler veya ciddi ilişkiler yaşamamıştı. Gibbs ve Sellers Simon’ın muhtemelen asexual olduğunu söylüyorlardı, komedyen Stephen Fry ya da Morrissey miydi neydi, onun gibi işte.

Kesinlikle bakir olmalıydı. Seksten ve tecrübesizliğini göstermekten korkuyordu. Sellers’ın partisinde bu yüzden kaçmıştı, bu yüzden kimseyle romantik bir şeyler yaşama fırsatı vermiyordu kendine. Kayıp Alice Fancourt onun için idealdi. Simon kadına karşı neler hissederse hissetsin, her şey teoride kalacaktı. ‘Ben de birden kaybolsam, bana da âşık olur belki’ diye düşündü Charlie. Sonra verdiği kararı hatırladı; gereken zamanlar haricinde onu düşünme.

“Efendim, arama iznimiz olsa...” diye başladı Charlie.

“Üzgünüm, Komiser Yardımcısı. İkna olmadım. Beer’ın Vivienne Fancourt’la aynı ılık suda oturması tesadüf olabilir. Sellers ve Gibbs Beer’la konuşmaya gittiler yine ve adam hâlâ Laura Cryer’ı öldürdüğünü söylüyor. Öldürmemiş olsa neden ben yaptım desin?”

“Daha fazla hapis cezası almaktan korkuyor olabilir mi?” dedi Charlie. “Yalan ifade verdiğini itiraf ederse onun için iyi olmayacak. Belki de Winstanley bölgesinde başına geleceklerden korkuyordur. Bir zamanlar onu koruyan insanlar intikam almak için onu arıyor olacaklar, değil mi?”

“Beer Laura Cryer düşüncesine bağlanmış gibi görünüyor” dedi Simon zaman kazanmaya çalışarak. “Kadınla bir derdi var. Onunla konuştuğumda aralarında bir bağ olduğunu hayal ettiği izlenimine kapıldım. Belki onu öldürmediğini itiraf etmek kafasında kurduğu bu bağı koparacaktır.”

Proust homurdandı. “Çok derin Waterhouse. Çok *psikolojik*. Bak, adli tıp Cryer’ı öldüren bıçağın Beer’in gizli bölme olarak kullanıldığı bir yerde bulunduğunu söylüyor.” Charlie konuşmak için ağzını açtı. Proust kadını susturmak için elini kaldırdı. “Sen haklı olsan, David ve Vivienne Fancourt Cryer’ı öldürüp suçu Beer’a atmış olsalar bile, bütün bu olanlardan sonra el çantasını Elms’tе yaptığımız bir araştırmada bulabilme şansımız oldukça düşük.”

“Bazı katiller hatıraları saklar” dedi Charlie. “Özellikle de cina-yet kişisel bir sebepten işlenmişse, kurban onlar için bir şey ifa-de ediyorsa.”

Proust’un aklı birden karıştı sanki. “Neden bununla ben uğraş-mak zorundayım?” diye tersledi. “Vivienne ve David Fancourt’la konuşun, onları da konuşturun. Aklınıza gelen ilk seçenek neden hep karşılayamayacağım kadar zaman ve para istiyor?”

‘İşte başlıyoruz’ diye düşündü Simon. Bir Proust oratoryosu daha.

“İş yaşamımın ne kadar çekilmez olduğunu biliyor musunuz? İkinizden birinin en ufak bir fikri var mı? Hayır. Ben de öyle dü-şünmüştüm. Tamam, anlatayım o halde. Her mesaiye dünden ka-lan bir yapılacaklar listesiyle başlıyorum. Asıl problemse şu; lis-tedekiləri yapmaya başlama fırsatı bulamadan yeni işler çıkıver-iyor, kâğıt işleri, gereksiz yere sorun çıkaran geri zekâlılar, beni *görmesi* ve benimle *konuşması* gereken insanlar.” Bütün bu ihti-yaçların kontrol edilemezliği karşısında hayrete düşerek ürkünüş-tü anlaşılan. “Müfettiş olmak işte böyle bir şey, büyük bir yarığın önünde dururken arkaya doğru itilmek gibi. Getirdiğimden daha uzun bir liste götürüyorum eve her gün. Listedeki bir maddeye çizgi çekebilirim en azından: Mandy Buckley.”

Charlie ümitle adama baktı.

“Bir süre bekleyip ortaya çıkmasını umacağız. Üzgünüm, Ko-miser Yardımcısı. Birkaç kişiye danıştım ve bu yönde herhangi bir harcama yapamayacağımız konusunda uzlaştık. Ondan şüp-heleneceğimiz hiçbir konu olmadığından değil...”

Charlie adamları aynı fikre varamıyordu. ‘Simon gibi önsezile-rimle hareket eden biri haline geliyorum’ diye düşündü üzülererek.

Simon boğazını temizledi ve öne doğru eğildi. “Efendim, Char-lie, size söylemediğim bir şey var.”

Kardan adam inledi. “Kalbim yoruluyor, Waterhouse. Nedir? Şu ana kadar anlatmadığına göre bu konuyu adli kovuşturma sü-recine bırakalım.”

Simon, Charlie’nin gergin halinin kendisine de geçtiğini hisse-

diyordu. “Felix Fancourt’un okulu, Stanley Sidgwick. Alice bana Vivienne’in Florence’in ismini daha bebek doğmadan önce yazdığını söylemişti. Böyle yapmak zorundasınız, çünkü çok fazla talep var. Erkeklerin dil okulu, kızların koleji için yıllarca süren bir bekleme listesi var.”

“Ve?” diye sordu Proust. “Suç Araştırma Birimi burası, Eğitim Standartları Kurumu değil. Söylemek istediğin nedir?”

“Laura’nın anne babasıyla konuştuğumda, babası bana kızının ölümünden hemen sonra Vivienne’in Felix’i gittiği anaokulundan alıp Stanley Sidgwick’e yazdığını söylemişti. Felix’in ismi listede yoksa nasıl yaptı bunu? Ama ismi zaten listedeyse... o halde Vivienne Fancourt Felix’in gideceği okula nasıl karar verdi?”

“Kahretsin!” diye söylendi Charlie. Simon’ın aklı onu hep şaşırtıyordu. Adam hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmıyordu.

“Ben kadının Felix’in ismini listeye yazdırmış olacağını düşündüm ve bunu ne kadar zaman önce yaptığını kontrol ettim. Belki de yıllardır Laura’nın ölümünü planlıyordu. Diğer yandan da Laura’nın mantıklı davranıp oğlunu o okula göndereceğini umarak Felix doğmadan yer ayırtmış olabileceğini düşündüm, tıpkı Florence’a yaptığı gibi. Sonra Felix okul yaşına geldiğinde, okulun ondan boşalan yeri bir başkasına vermiş olabileceğini düşündüm.”

“Bunu yapmak zorunda kalırlardı” dedi Charlie.

Proust başparmağını fincanının ağzında dolaştırıyor, bir şey söylemiyordu.

“Bu sabah Stanley Sidgwick Dil Okulu’na telefon ettim” dedi Simon. “Vivienne Felix’i o doğmadan önce kaydettirmiş. İki yaşındayken, yani 1999 yılının eylül ayında anaokuluna başlaması gerekiyormuş. Üç yaşına girdikleri yıl başlıyorlarmış.”

“Bu çok erken bir yaş” deyiverdi Proust. “Benim çocuklarım beş yaşına kadar evdeydi.”

‘Eminim sen evde değildin’ diye düşündü Charlie. Halıya dökülen buğday gevreğini temizlemek için eve tıklıp kalan Proust’un karısı Lizzie’ydi.

Simon sözünün kesilmesine aldırmadı. “Felix Stanley Sidgwick’e 1999 yılının eylül ayında başlamamış. O zaman Laura hayattaydı ve Felix’i o okula göndermeye niyeti yoktu. Ancak uzun bekleme listesine rağmen Felix’in yeri kimseye verilmemiş.”

“Ne?” Proust kaşlarını çatı.

“Neden verilmemiş?” diye sordu Charlie.

“Çünkü Vivienne Fancourt eylül 1999’dan sonra Felix okula gidiyormuş gibi ödemiş okul ücretini. İddiası, ödemeleri aksatmadığı

sürece Felix'in yerini kimseye veremeyecekleriymiş anlaşılan. 1999 yılının kasım ayında Vivienne, okul sekreteri Sally Hunt'a Felix'in 2001 yılının ocak ayında okula kesinlikle başlayacağını söylemiş. Laura aralık 2000'de öldürüldü." Simon yavaşça nefes verdi. Bu onlara yeterdi. Simon'ın onlara her şeyi söylediğini düşüneceklerdi.

"Kahretsin!" Charlie başını iki yana salladı. "Laura'yı öldüreceğini, dahası ne zaman öldüreceğini bir yıl öncesinden biliyormuş. Neden bu kadar uzun süre beklemiş?"

Simon omuz silkti. "Belki bir cinayet planlamak için çok da uzun bir süre değildir. Daha önce kimseyi öldürmedi, zihinsel olarak hazırlanmak zorundaydı. Ayrıca... olacakları önceden bilmenin tatmin edici bir yanı olabilir. Vivienne Laura'yı her gördüğünde, bütün gücün Laura'da gibi görüldüğü bütün o gergin buluşmalar esnasında aldığı zevki sinsice gizlemiş olabilir."

Proust avuç içleriyle masaya vurdu. "Demin de söylediğim gibi, Vivienne Fancourt'la konuşun. Kadını konuşturun. Elimizdekiler sayesinde Cryer'ın çantasını bize vermesini sağlayabiliriz, çanta ondaysa tabii. Birkaç dakika içinde itiraf edecektir muhtemelen."

"Ben öyle düşünmüyorum" dedi Charlie. "Onu tanımıyorsunuz." Proust kimseyle tanışmazdı. Charlie adamın dünyaya dair tüm bildiğinin, ajanları Lizzie ile Charlie'nin anlattıklarından ibaret olduğunu düşünürdü bazen. "Vivienne Fancourt benden ve Simon'dan korkmaz." Destek almak için Simon'a döndü. "Öyle değil mi?" Simon omuz silkti. Kadını cinayetle veya suçu masum birinin üstüne atmakla suçlamadıklarını düşünüyordu. "Ah, hadi ama, nasıl biri olduğunu biliyorsun. Aptal çocuklar olduğumuzu düşünüyor" dedi Charlie.

Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bunu veya buna benzer bir cümleyi nerede duymuştu Simon? O zaman da garip geldiğini hatırladı, ancak konuşanı, konuyu veya çevreyi anımsayamıyordu. Hafızasını taramaya çalışırken kaşlarını çatı.

Charlie sabırsızca dizlerine vuruyordu. "Efendim, bana öyle geliyor ki..."

"Söylediklerinde havlu olacak mı?"

"Hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Efendim, siz Vivienne Fancourt'un yaşlarındasınız ve daha kıdemli bir memursunuz. Simon ve benim hakkımızdan geleceğini düşünüyor, çünkü biz ona göre çok toyuz. Ancak siz gelerseniz... Kızmayın efendim, ancak istediğiniz zaman çok korkutucu olabiliyorsunuz."

“Ben mi?” Proust çok şaşırdı. İki eliyle masanın kenarını tuttu. “Onunla konuşmamı istemiyorsun, değil mi?”

“Bence harika bir fikir bu.” Charlie sandalyesinde öne doğru geldi. “Şu kuru buz taktiğinizi deneyebilirsiniz, bu onu gerçekten ürkütecektir. Efendim, uçümüzün içinde ona yaptıklarını itiraf ettirme şansını sadece siz elde edebilirsiniz. İkna edici gücünüze karşı koyması imkânsız.”

Proust dalkavukluk kendinden başka insanlara yapılırsa fark ederdi. “Şey, pek emin değilim... Ayrıca ‘kuru buz taktiği’ diyerek neyi kastettiğini de anlamadım sanırım.”

“Lütfen efendim. Gerçekten işe yarayabilir. Vivienne Fancourt bana alıştı. Üçümüz beraber gidersek...”

Charlie durdu. Birkaç gün önce Proust’tan yardım istemeyecek kadar gururlu ve inatçıydı. Olgunlaştığı düşüncesi onu kızdırdı. Kimse böyle bir çaba içinde değilken neden o daha iyi bir insan olmalıydı ki? Simon böyle bir çaba göstermiyordu. Proust hiç göstermiyordu.

“İkiniz” dedi Simon. “Ben gelmeyeceğim.” Onun gitmesi gereken başka bir yer vardı. *Alice’in nasıl biri olduğunu bilirsin.* Ancak Simon onu merdivenlerin başında gördüğünden beri nasıl biri olduğunu bildiğinden şüpheliydi.

3 ekim 2003, cuma

Parmak uçlarımda yürüyerek bebek odasına gidiyorum ve kapıyı hafif aralık bırakıyorum. David de Vivienne de uyanmadı henüz. Kimse beni duymadı. Henüz. Hızlı olmak zorundayım; aptalca hatalar yapmadan, elimden geldiğince. Odaya giriyorum, sallanan atın boyalı gözleri beni izliyor. Endişeyle karyolaya yaklaşıyorum; Küçük Surat'ı bulamamaktan, sadece yatak ve pelüş hayvan görmekten korkuyorum. David'in acımasız şakalarından biri daha.

Şükürler olsun ki burada. Yanakları Winnie the Pooh gece lambasının ışığında kırmızı gözüküyor. Nefes alıp verişinden derin uykuda olduğunu anlıyorum. Şimdi herhangi bir zaman kadar uygun. Ve şimdi olmalı.

Karyolanın altından portbebeyi çekiyorum. İçinde çarşaf ve battaniye var. Bundan başka hiçbir şey almıyorum; giysi, aksesuar, mama bile almıyorum. Gidişimin planlı gözükmesini istemiyorum. Hamileyken okuduğum kitapların hepsinde, yanınıza almanız gereken eşyanın çokluğu düşünülünce evden küçük bir bebekle ayrılmanın zor bir yolculuk olduğu söyleniyordu. Benim gibi yeterince hazırlıklı insanlar için geçerli değil bu. Ben ve Küçük Surat için gerekli her şey bizi Combingham'da bekliyor olacak.

Küçük vücudunu kaldırıp yavaşça portbebeye koyuyorum, üstünü sarı battaniyeyle örtüyorum. Sonra elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak aşağı iniyorum; üstümde geceliğim, ayaklarımda da ayakkabı yerine terlik var, böylece yürürken ses çıkarmıyorum.

Paltomu giymiyorum. Pamuk geceliğimle birkaç dakika soğuktan kalmak bu hafta yaşadıklarımla kıyaslanırsa hiçbir şey. Kolay olacak. Yarın sabah paltom holdeki askıda bulunacak. Mutfığa gidip hâlâ pencerenin altındaki tezgâhta duran anahtarlarımı alı-

yor ve arka kapıyı açıyorum. Ön kapı çok kalın ve ağır. Onu açıp kaparken çok fazla ses çıkar.

Küçük Surat'la dışarı çıkınca mutfak kapısını kilitliyorum. Titriyorum; soğuk yüzünden mi, yoksa sınırlarım mı bozuldu bilemiyorum. Portbebeyi birkaç saniyeliğine ıslak çimin üzerine koyup parmak uçlarımda duruyorum, anahtarları açık pencereden içeri atıyorum. Tam yerine, el çantamla telefonumun yanına düşüyorlar. Vivienne kayıp olduğumu bildirince tüm eşyamn hâlâ Elms'te olması polisin dikkatini çekecek. Bu, buradan kendi isteğimle ayrılmadığımı, bana bir zarar geldiğini düşünmelerini sağlayacak. Onları yanlış yönlendirdiğim için suçluluk hissetmiyorum. Birkaç ay öncesine kadar asla inanmayacağımdan çok daha fazla zarar geldi bana.

Çantamı almanın hiçbir anlamı yok. Kredi kartımı kullanırsam polis araştırmaya başlama fırsatı yakalayamadan önce bulunurum muhtemelen.

Portbebeyi alıp evin etrafında yürüyorum. Yola ulaşmak için çayırdan yürürken ıslak çim ayak bileklerimi gıdıklıyor. Evin önünde bir saniyeliğine durup uzaktaki demir kapıya bakıyorum. Sonra yürümeye başlıyorum, uçak pistindeki bir uçak gibi gideerek hızlanıyorum. Caddeye çıkan yol üzerindeki arabamın yanından geçiyorum. Onu bırakmak istemiyorum ancak arabaların izinin sürülmesi çok kolay. Ağlamamaya çalışarak "boyalı bir metal sadece" diyorum kendime. Anne babam beni bir yerlerden izliyorsa anlayacaklardır, biliyorum. Umarım izlemiyorlardır. Mutlu bir hayatları oldu, ruhlarının canlı kaldığını ve benim için tıpkı Florence için endişelendiğim gibi endişelendiklerini düşünmekten ölmüş olmalarının iyi olduğunu düşünüyorum. Ruhunuz bu gibi durumlarda ölmeye başlıyor.

Kapının öbür tarafına geçer geçmez hafiflediğimi hissediyorum, omuzlarımdan büyük bir yük kalktı sanki. Ben ve Küçük Surat yolun kenarındaki gölgelerin içinde beklerken çoğu insanın uyuduğunu düşünmek çok garip. Benim derin uykuda olduğum gecelerde çok da uzağımda olmayan kaç yabancınn karanlıktan çıkıp parmak uçlarında yürüyerek belirsiz bir geleceğe doğru gittiğini merak ediyorum.

Koca gövdeli bir ağacın arkasında elimde portbebeyle bekliyorum. Küçük Surat uyuyor, şükürler olsun. Bu saatlerde hep uyur. Bir saat sonra uyanır, vücudu ona bir sonraki mama için hazır olduğunu söyleyince. David bebeğin mızızlandığı çoğu geceler benim de uyandığımı, bebeğin vücut saatini benim de onun kadar iyi bildiğimi bilmiyor.

Rawndesley yönündeki yola bakıyorum. Arabaları görebiliyorum çünkü yol aydınlık, ancak arabalardaki sürücülerin Vivienne'in çiti ile koca gövdeli ağaçlar arasında duran bizi görmeleri imkânsız. Saatime bakıyorum, tam bir buçuk. Her an gelebilir. Çok fazla beklemem gerekmeyecek. O sırada, yaklaşan kırmızı Fiat Punto'yu görüyorum. Yaklaştıkça yavaşlıyor.

Yardım geldi.

10 ekim 2003, 11:00

Charlie Proust'tan kendisiyle gelmesini isteyerek hata yapmamış olmayı diledi. Henüz yanlış bir şey yapmamıştı, zaten daha eve varmamışlardı ancak Charlie müfettişin varlığından rahatsız olmuştu bile. Simon'ı özlüyordu. Aralarında bu kadar mesafe varken sadece iş arkadaşı olarak özlüyordu şu an. İkisi birçok görüşme yapmıştı, bu yüzden birbirlerinin nasıl hareket edeceklerini bilir, gizli işaretlerini anlardı.

O ve Proust, Proust'un Renault Laguna'sında Elms'e doğru giderken kendini gergin hissediyordu Charlie. Kardan adama gözünün ucuyla bakmaktan alamıyordu kendini. Proust şimdilik iyi gidiyordu. Sakin ve cesur görünüyordu. Yine de ne yapacağı belli olmayan bir çocuktan sorumlu gibi hissediyordu Charlie kendini. İşler bir anda tersine dönebilirdi.

"Keşke radyoyu açsaydı" dedi içinden. Uzun zaman önce bir konferansa giderlerken radyoyu açmayı önermiş, müfettiş araba kullanırken motor sesinden başka bir şey dinlemenin aptallığı konusunda uzun bir nutuk atmıştı, motor kapağının altından gelen belli belirsiz bir gürültü yakında gerçekleşecek patlamanın habercisi olabilirdi. Proust iki senede bir arabasını yeniler, şu anki arabası da Protestan kilisesinden çok servise gitmiştir.

Elms'e varıp demir kapılardan içeri girdiler. Charlie kapıların arkasından kapanmasını bekledi. Anayoldan ileride büyük beyaz bir küp gibi gözüken eve giden dar ve kusursuz derecede düz yolda rahatsız edici bir şeyler vardı. Dönüş yok hissi veriyordu insana sanki. Evin önündeki çok sayıda ağaç bakımlı çayıra sokulmuş, gölgeleriyle o bölgeyi karartmışlardı.

Charlie ve Proust zili çalıp bekledi. Proust'u ceketini düzeltirken gören Charlie gülümsemesini eliyle örttü.

Kapıyı David Fancourt açtı. Daha zayıf görünüyordu ancak Charlie'nin onu son görüşündeki kadar şık giyinmişti, bej pantolon ve lacivert gömlek vardı üzerinde.

"Bir haber yok sanıyorum" dedi asık suratla.

"Henüz yok. Üzgünüm. Müfettiş Proust'la tanışmıştınız." İki adam birbirlerine bakıp başlarını evet anlamında salladı.

Charlie Vivienne'in "Polis mi geldi?" diye bağırdığını duydu. David cevap verme fırsatı bulamadan annesi arkasında beliriverdi. Hafif ve yumuşak bir hareketle yana ittiği oğlundan boşalan yere geçti.

David bunu umursamadı ve arkada durdu. Gözleri sönüktü. Kim kimin önünde durmuş, umurunda değildi. Charlie daha önce defalarca görmüştü bunu. Kayıpların akrabaları bir süre sonra umutlarını kaybediyor ve ona göre davranmaya başlıyorlardı. Belki de her hafta, her ay yeni bir haber alamadan kapılarına gelen polis memurlarının onlara acımasına dayanamıyorlardı. Charlie bu durumda kalan bir insanın kendini dünyadan elini eteğini çekmiş biri gibi göstermesini anlayabiliyordu. Kibarca hayal kırıklığına uğratılmaktan daha küçümseyici bir hareket yoktu.

David Fancourt'un karısı ve kızının nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığından her zamanki gibi emindi. Ancak annesi...

Proust'u gören Vivienne Fancourt'un yüzündeki değişim, Charlie'nin hiçbir şey söylemeden beklemeye karar vermesine neden oldu. Müfettiş ifadesiz ancak müdahaleci görünüyordu. Charlie adamın ifadesizliğini taklit etmeye çalıştı, bu ifadenin kendisine yöneltilmesinden nefret ederdi. Alıcıya hiçbir şey vermeyen bir bakıştı bu; bilgi de vermezdi, rahat da...

"David, bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misin, lütfen?" dedi Vivienne birkaç saniye sonra.

"Neden? Kızım kayıp benim..."

"Bu Florence'la ilgili değil, öyle değil mi?" Vivienne Charlie'ye baktı.

"Hayır."

"Neyle ilgili o zaman?"

"David. Lütfen."

Fancourt derin bir nefes aldı, sonra çekildi.

"Biliyorsunuz, değil mi?" dedi Vivienne.

Charlie bunun gerçek olamayacağı hissiyle savaşıırken başını evet anlamında salladı. Bu kadar kolay olamazdı. Hiç olmamıştı. Bazen olmuştu ama şimdi olmasın, Proust şahitken olmasın, Tanrı aşkına. Müfettiş ayaklarını hareket ettirdi, pozisyonunu hafifçe de-

ğıştirdi. Charlie adamın da kendisi kadar şaşkın olduğunu biliyor, düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Yardımcı olsun diye getirildiği zor görüşme bu muydu? İtiraf etmeye her şeyi kapıda anlatacak kadar hevesli bu kadın mı? Geri dönerlerken “Çok kolay oldu, değil mi?” gibi veya aynı derecede delirtici bir şeyler söyleyecekti.

“İçeri girseniz iyi olur.”

Charlie ile Proust, Vivienne’in arkasından kadının “küçük salon” dediği odaya girdi; David ve Alice’in düğününün çerçeveli fotoğrafının bulunduğu odaya... Charlie nedendir bilinmez bu fotoğrafı çıkaramıyordu aklından. Belki kıskançlık yüzündendi.

Kimse oturmadı.

“Eğer beni suçlayacaksanız, bunu bir an önce yapmanızı tercih ederim.”

“Sizi neyle suçlayalım...” Charlie sorusunun havada asılı kalmasına izin verdi. Bu duyguyu hiç sevmiyordu aslında.

“Adam kaçırma” dedi Vivienne sabırsızca.

“Florence’in nerede olduğunu biliyorsunuz” dedi Charlie. Ellerini arkasında bağlamış olan Proust sessizce dinliyordu.

“Tabii ki hayır. Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Adam kaçırma dediniz...”

“*Florence*’ı kaçırmadım ben.” Charlie konuyu aptalca şeyler söyleyerek uzattıkça Vivienne sinirleniyordu.

“Diğer bebeği mi kaçırdınız?” Charlie efsanevi “diğer bebek” olayına inandığından hâlâ emin değildi. O halde neden bahsediyordu? ‘Kontrolü ele al’ diye emretti kendine. ‘Dizginleri çek.’

“Bilmiyorsunuz, değil mi?” dedi Vivienne, ifadesinde küçümseme vardı.

“Darryl Beer’ı sağlık merkezinde sık sık gördüğünüz gerçeğinden neden hiçbir polise bahsetmediniz?”

Kadın en ufak bir korku bile duymadı. Kahretsin. Şaşırmış görünüyordu sadece. “Neden bahsedeyim ki?”

“Yani onu görüyordunuz?”

“Evet. Ama bir şey ifade etmiyordu. Orada birçok insan görüyorum.”

“Ya Laura Cryer’ı sizin öldürdüğünüzü, suçu da Beer’a attığınızı iddia edersem?”

Vivienne öfkeyle Proust’a döndü. “Şaka mı bu, Müfettiş? Cınayet suçunu bir başkasına atmak? Ben torunumla ilgili haberler beklerken sizin bana söyleyecekleriniz bunlar mı?”

“Ya bunu kanıtlayabileceğimizi söylersem?” Charlie, Proust konuşmaya fırsat bulmadan önce konuştu.

“Yanıldığınızı söylerim” dedi Vivienne soğuk bir ifadeyle. “Söylediğiniz olaylar gerçek olmadığı için kanıtlamanız imkânsız.”

“Havlusunu yüzme havuzunun bulunduğu alandan aldınız. Havludan aldığınız kıl ve deri döküntüsünü öldürdüğünüz Laura Cryer’ın vücuduna serptiniz.”

Vivienne gülümser gibi oldu. Son anda inanmadığını gösterir şekilde kaşlarını çattı. “Buna inanıyor olamazsınız” dedi.

Charlie kadına baktı. Masum bir insanın bile gerileceği kesindi.

“1999 yılının kasım ayında, Stanley Sidgwick Dil Okulu’nun sekreterine Felix’in okula ocak 2001’de başlayacağını söylediniz. Nereden biliyordunuz? Laura kabul etmemişti ki. Felix annesine yakın bir anaokuluna gidiyordu, orayı seviyordu ve annesi de onun o okulda kalmasını istiyordu. 2001 yılının başlarında saf dışı kalacağını biliyordunuz.”

Vivienne kahkaha attı. “Hayal gücünüz pek kuvvetli, Komiser Yardımcısı. Aslında Laura ikna olmuştu. Başlarda istemediği doğru, ancak sonunda onu ikna etmeyi başarmıştım. Felix, Laura ölsün ölmesin 2001 yılının ocak ayında Stanley Sidgwick’e başlayacaktı.”

“Onu ikna etmediniz” dedi Charlie. “Yaptığınız onu öldürmekti. Sizden nefret ediyormuş, bana bunu siz söylediniz. Onu nasıl ikna ettiniz ki?”

“Ücretini ödemeyi teklif ettiğim ve torunumun gitmesi konusunda ısrar ettiğim okul ülkedeki en iyi okul olduğu içindir belki de” dedi Vivienne sabırla. “Böyle bir teklifi sadece aptallar geri çevirir, Laura aptal biri değildi.”

Charlie çılgılık atmak istedi. Bu isteğini her an hayata geçirebilirdi. Laura ölü olduğu için, Vivienne’in yalan söylediğini kanıtlayamazlardı. Charlie bu tip insanlardan daha önce de görmüştü; kendileri dışında herkesi küçük gören, bu yüzden de en saçma yalanları inandırıcı hale getirmeye bile çalışmadan sakince söylemeye her zaman hazır olan insanlar. İğrenç, acınası bir yalan bu, ama senin gibiler için yeterince iyi; tavır buydu işte.

Proust “Adam kaçırma olayına geri dönelim mi?” dedi soğuk bir tavırla. Charlie adamın ne düşündüğünü merak etti.

“Laura’nın ölümünün dolaylı nedeniydim, bunu kabul ederim” dedi Vivienne. “Öldürüldüğü gece Felix’i anaokulundan Laura’nın izni olmadan almıştım. Laura asla izin vermezdi ve ben torunumu doğru dürüst, yanımızda kimse olmadan görememekten sıkılmıştım. Bu yüzden kaçırdım onu. Gayet kolay olmuştu. Anaokulundaki yeni yetmeler hiçbir şey söylemeden vermişlerdi onu bana” dedi ve “Rezil bir yer orası” diye homurdandı. “Bunu yaparak ya-

salara karşı geldiğimi biliyorum; yapmasaydım Laura öldürüldüğü gece buraya gelmeyecekti. Şimdi yaşıyor olacaktı. O gece oğlunu kötü babaannesinden kurtarmaya gelmişti, benim kötü olduğumu düşünüyordu. Felix'i almasına izin vermezdim, onu da içeri almazdım. O gece evime bile gelemedi, Komiser Yardımcısı. Şimdi, polise yalan söylediğim için tutuklayın beni, Felix'i aldığım için tutuklayın, ancak Laura'nın ölümüyle ilgili ahlaki bir sorumluluk almayı reddediyorum. Beni bunu yapmaya iten onun mantıksız davranışlarıydı." Konuşmasından ve prensip sahibi tavrından gurur duyan bir ifadeyle çenesini öne çıkardı, meydan okuyordu sanki.

"Alice ve Florence nerede?" diye sordu Proust. "Nerede olduklarını biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Evinizi arayabilir miyiz?" diye sordu Charlie.

"Evet. Buna neden gerek duyduğunuzu sorabilir miyim?" Sesi alaycı bir hal alarak kalınlaştı. "Eğer Felix'i arıyorsanız, hâlâ yanımda. Burada yaşıyor. Kanunların söylediği gibi. Yasal olarak." Eteğini düzeltti. "Eğer bittiyse sizi yalnız bırakacağım. Manikür randevuma on beş dakika geç kaldım. Akıl almaz teoriler icat etmeyi bırakıp torunumu bulmaya çalışmanızı öneriyorum" dedi odadan çıkarken.

Charlie'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Neden bu kadınla yaptığı her görüşme sonrasında kendini yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu? Ayrıca Proust'un Charlie'nin her şeyi ne de güzel berbat ettiğini anlatan bakışları olmasa daha iyi olurdu. "Şimdi ne olacak, Komiser Yardımcısı?" dedi adam.

Bu gerçekten güzel bir soruydu.

10 ekim 2003, cuma

Zil çalıyor. Küçük Surat ve ben mutfaktayız. Görünme ihtimalimizin en az olduğu yer burası. Evin yan tarafında bulunan ve yola, çite ve ağaçlara bakan camı buzlu bir pencere var. Pencereden uzakta duran bir sandalyede oturuyorum.

Elms'ten ayrıldıktan sonra görünüşüm oldukça değişti. Saçlarım uzun ve sarı değil artık, kısa ve koyu kahverengi. Gerek duymadığım halde gözlük takıyorum ve gençlik yıllarımdan beri yapmadığım kadar dikkat çekici bir makyaj yapıyorum. Simon'ın kalpsiz amirine benziyorum biraz. Bu gereksiz bir önlem muhtemelen, ancak kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Camları temizleyen veya buralardan geçen birinin beni görme riski her zaman var. Resmim günlerdir gazetelerde.

Küçük Surat yanımdaki sallanan sandalyede uyuyor. Bana çok gürültülü ve önemli gelen zil sesi onu rahatsız etmiyor. Kıpırdanmıyor bile.

Kalkıp mutfakla hol arasındaki kapıyı kapıyorum otomatik olarak. Merdivenleri inen ayak seslerini dinliyorum. Bu olay defalarca tekrarlandı. Biz buna "yangın tatbikatı" diyoruz.

Eve şu ana kadar gelen misafirler hakkından gelmesi ve gönderilmesi kolay insanlar oldu. Pazartesi günü gaz sayacını okumaya geldi biri. Dün postacı imza karşılığı bir paket teslim etti. Küçük Surat ve ben evde yalnızsak kapıyı açmıyorum, burada olduğumu kimse bilmediğinden kapının açılmasını da beklemiyor kimse. Evin yeniden dekore edildiği yalanı arkadaşları ve aileyi uzak tutmaya yaradı.

Kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum.

"Polis memuru Waterhouse. Bu ne sürpriz."

"İçeri girebilir miyim?"

“Zaten girdiniz. Şaka yapıyorum, girecek misiniz?”

Simon burada. On beş gün önce olduğu gibi yine ön kapıda, yalnız o başka bir evdi. Tahmin ettiğim kadar korkmuyorum. Bu durumu tam da şu an olduğu gibi defalarca hayal ettim tabii ki. Sonunda beni bulacağını biliyordum. Anne bebeğiyle kaybolunca, tanıdıklarıyla birden fazla görüşülür. Normal işleyiş bu, ne daha azı ne daha fazlası. Mecbur kalana kadar paniklemeyeceğim. Simon arama izni olmadığı sürece mutfığa giremez.

Ne kadar zamanım kaldığını merak ediyorum, kararlaştırılmış acil durum planını uygulamak üzere arka kapıdan çıkıp, Küçük Surat’la yürüdüktan sonra karşı caddede park edilmiş arabaya binmek zorunda kalmadan önce ne kadar zamanım var acaba...

Gitmek istemiyorum. Bu ev Elms’in uzun süredir olmadığı kadar sıcak bir yer. Küçük Surat ve benim arka tarafta, kimsenin göremeyeceği bir yatak odamız var. Soluk sarı duvarlarda boyanın kalktığı yerlerde oluşmuş tırtıklı ve beyaz lekeler var. Bu odanın eskiden bir yeniyetmeye ait olduğunu, beyaz lekelerin de taşınmadan önce duvarlardan koparılarak çıkarılan grup posterlerinden kalan izler olduğunu düşünüyorum. Halı koyu yeşil; pencerenin kenarındaki köşede yanık izi var, gizli gizli içilirken yanlışlıkla düşürülmüş bir sigara.

Bir önceki sahibinden kalan izlere rağmen bu odanın bana ve Küçük Surat’a ait olduğunu düşünüyorum. İçinde ihtiyacımız olan her şey var. Şişeler, giysiler, battaniyeler, bebek bezleri, ipek mendiller, kutularca mama (hem toz hem de hazır), portbebe; geldiğimizde listedeki her şey buradaydı. Elms’le karşılaştırıldığında tabii ki fazla yerimiz yok, ancak bu oda sıcak ve sade. Evin her yerinde saf ve sevecen bir hava var.

Mutsuz olmadan önce Elms’in aslında karanlık ve boğucu bir havası olduğunu bildiğimi düşünüyorum. Belki konuşulamayan şeylerin varlığını hissettim, belki de şimdi bana öyle hissetmişim gibi geliyor, ancak Elms’te gizli bir kuvvetin olduğunu hep biliyormuşum gibi hissediyorum. David’le yaptığımız ve annesinin çocukluklarını geçirdikleri eve taşınmayı önerdiğini söylediği konuşmamızı dün gibi hatırlıyorum. Seradaydık. Vivienne bizi yalnız bırakıp kahve yapmaya gitmişti.

İlk başta kahkaha atmıştım. “Aptallık etme. Annenle yaşayamayız.”

“Aptallık?” Sesinde duyduğum keskinlik ve gözlerinde gördüğüm bakış beni tedirgin etmişti; bildiğim ve sevdiğim David kaybolmuş, tamamen farklı bir insan gelmişti sanki. O insanın gitme-

sini, David'in geri gelmesini istiyordum, bu yüzden hemen geri adım atıp beni yanlış anlamış gibi davrandım.

"Yani demek istediğim, bizi burada istemez herhalde. Öyle değil mi?"

"Tabii ki ister" dedi David. "Çok ister hem de. Bunu defalarca söyledi."

"Ah... harika!" dedim mümkün olduğunca coşkulu bir şekilde. David gülen gözlerle bana baktı, ben de mutlu oldum ve rahatladım, bir arada olduğumuz sürece nerede yaşadığımızın önemli olmadığını söyledim kendime. Ayrıca söylediklerinin aptalca olduğunu bir daha asla söylemedim ona. Ne komik, bu olayı şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Görmezden geldiğim başka uyarı levhaları, dehşet anlarında birden aklıma gelecek başka şeyler de var mı acaba?

"Bugün çalışmıyor musunuz?"

"Cumaları asla çalışmam."

Sesleri gittikçe alçalıyor. Parmak uçlarımda yürüyüp radyoyu kapatıyorum.

"Peki. Nasıl yardımcı olabilirim size?"

"Benimle aptalmışım gibi konuşmayın. Bana yardımcı olmak isterseniz daha önce yapabildiniz bunu. Öyle değil mi?"

Bacaklarım güçsüzleşiyor, kemiklerim birden eridi sanki. Vücudumun sarsılmasını engellemek için kollarımla sarıyorum kendimi.

"Ne? Bilgi gizlemekle mi suçluyorsunuz beni? Tam olarak neyi bilmem bekleniyor?"

"Lütfen saçmalamayın. Kayıp olduğunu söylediğimde Alice için endişelenmemenize şaşmamalı. Nerede olduğunu biliyorsunuz. Geçen cumartesi "Alice'in nasıl biri olduğunu bilirsiniz" dediğinizde anlamalıydım. Orada her şeyi berbat ettiniz değil mi? Alice'i tanıdığımı bilmeniz mümkün değildi, onunla geçen haftadan beri görüşüyorsanız başka tabii. Ayrıca Vivienne Fancourt'un olumsuz yanlarından bahseden ilk kişiydiniz. Bunu belirtmeye çok hevesliydiniz."

"Vivienne mi? Bütün bunların onunla ne ilgisi var?"

"Cevabı benim kadar siz de biliyorsunuz. İkimizin de aynı tarafta olabileceğini düşündünüz mü hiç?"

Küçük Surat'la arka kapıdan çıkıyor olmalıyım şu an. Simon'ın her şeyi olmasa da yeteri kadar şey bildiğini anladım. Her an evi aramak isteyebilir. Kararlaştırdığımız plana neden sadık kalamadığımı bilemiyorum. Simon'ın aynı tarafta olduğumuzu söylemesi bunun gerçek olduğu anlamına gelmiyor. Sözlerin yanılsamalar

yaratmak ve tuzaklar kurmak için kullanabileceğini hâlâ öğrenemedim mi?

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Alice’i Vivienne’den korumak istiyorsunuz. Ben de öyle. Florence’ı da korumak istiyorum. Cumartesi günü Alice için pek endişelenmediniz ama Florence için gerçekten endişeleniyordunuz, öyle değil mi? Çünkü Alice kaçıp buraya gelmişti. Size bebeğinin kayıp olduğunu, birilerinin Florence’ı alıp yerine başka bir bebek bıraktıklarını söylemişti. Polisin ona inanmadığını, kızını bulmak için hiçbir girişimde bulunmadığını da söyledi size muhtemelen. Alice buraya diğer bebeği getirdi mi?”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Evet biliyorsunuz. Kendi kızı olmayan bu bebeği neden yanında getirdi sizce? Neden onu Elms’t e bırakmadı?”

“Yanlı ş kiş iyle konuşuyorsunuz.”

“David ile Vivienne’in bebeğ e bir ş ey yapacağından mı korktu? Onlar savunmasız bir bebeğ e zarar verebilecek insanlar mı? Pek sanmıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz? Belki de bebek kaybolunca Florence’ı da aramak zorunda kalacağ ımızı düş ündü. Sizce neden yaptı?”

Sessizlik oluyor. Çünkü bilmiyor. Simon da bilmiyor. Bu sorunun cevabını bilen tek kiş i benim. Gerginim, korkudan kaskatı kesildim ve bu konuşmanın yapıldığına inanmakta güçlük çekiyorum.

“Alice’le bebek nerede?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Arama izniyle geleceğ im. Bu sırada kaçabilirler tabii, ancak nereye gidecekler ki? Olay tüm gazetelerde çıktı. Herkes genç kadınla bebeğ ini görmeyi bekliyor.”

Haklı. Haberlerde görünü ş ümün değ iş miş olabileceğ i de söylendi.

“İnatçısınız. Bana yalan söyledığınız için kızg ınım size, ama daha önce de söyledığım gibi aynı taraftayız. Bu yüzden şöyle yapacağ ım: İş imi riske atarak bütün bildiklerimi anlatacağ ım size.”

Teş ekkür ederim, teş ekkür ederim!

“Bu ilk kez olmuyordur sanırım.”

“Bu da ne demek ş imdi?”

“Kim ne derse desin, her ş eyin en doğ rusunu bildiğ inizi düş ündüğ ünüzden eminim.”

“Eh, tabii. Diğ er herkesin söylediklerine gereğ inden fazla önem veriliyor.”

“Peki, bildiklerinizi anlatacak mısınız bana? Bunu yapmak ku-

rallara karşı gelmek olduğu halde? Gurur duydum.”

“Benimle dalga geçmeyin, tamam mı?”

Evet, dalga geçme, sessizce onaylıyorum. İşbirliği zamanı. Bu benim, benim ve Florence’ın tek umudu. Gittikçe daha da barizleşiyor.

“Bunun karşılığında umuyorum ki hayatımı zorlaştırmak yerine kolaylaştırmaya başlayacaksınız. Bu durumda Alice’in sizden ne yapmanızı isteyeceğini düşünün. Vivienne Fancourt’u çivilemek için yardımımıza ihtiyacı var.”

“Çivilemek mi? Nasıl?”

“Boş verin! Bizce... yani bence Laura Cryer’ı Vivienne Fancourt öldürdü. Cinayeti işlediğini itiraf edip hapishaneye giren Darryl Beer, önceden Suyolu isimli bir sağlık merkezinde vakit geçirirmiş. Orada Vivienne Fancourt’un da üyeliği var. Biz kadının Beer’in merkezde kullandığı bir havludan fiziksel kanıt alıp olay yerine koyarak suçu adama attığını düşünüyoruz.”

“Tabii. Tabii.”

Kimse beni göremese de başımı evet anlamında sallıyorum. Bu sözler, detaylar yeni benim için, ancak bunları Simon’ı ilk gördüğümünden beri anlatmasını istediğim şeyler olarak görüyorum. Ben tek başıma anlatamazdım bunları.

“Alice kaybolduktan sonra cinayet silahı olduğuna inandığımız mutfak bıçağını bulduk. Suyolu’ndaki kreşte, alt değiştirme ünitesinde bulundu. Beer ve arkadaşı Vinny Lowe orayı uyuşturucu zulası olarak kullanıyormuş. Vivienne Fancourt’un bu üniteden haberdar olduğuna inanmak için geçerli nedenlerimiz var. Lowe, Beer’la bu konuyu kadının önünde defalarca konuştuklarını söyledi. Vivienne onları dinlerken ikisi aşağılık kahramanlıkları hakkında övünüyorlarmış. Beer bıçağı alt değiştirme ünitesine koymuş olabilir, Vivienne Fancourt da yapmış olabilir bunu. Hiçbir şeyi kanıtlayamayız. Beer hâlâ cinayeti kendisinin işlediğini söylüyor.”

Gözlerim büyüyor. Felix, Cheeky Chimps kreşinde evde geçirdiği kadar vakit geçirdi. Onun ve diğer çocukların cinayet aletinin bulunduğu bir odada oynadıklarını düşününce ürperiyorum.

“Alice, Laura’yı Vivienne’in öldürdüğüne dair somut bir kanıttan haberdarsa bunu öğrenmemiz gerekiyor. Acilen. Hemen şimdi.”

“Kanıt mı? Nasıl bir kanıt?”

“Laura’nın el çantası. Alice o çantayı Elms’ta gördü mü? Pek olası değil ama bir yerlere bakarken görmüş olabilir. Vivienne’den şüphelenmesine neden olan şey bu muydu? Öğrenmem gerek. Çanta bulunamadı. Elms’i arayabiliriz ama pek umutlu de-

ğilim. Vivienne Fancourt gibi akıllı insanlar kanıtları ortalarda tutmaz pek.”

“Anlamıyorum. Üzgünüm, şimdi ben polislik yapacağım. Laura’yı her kim öldürdüyse, neden çantayı bıçakla kreşe saklamadı? Ya da neden ikisinden de kurtulmadı?”

“Vivienne bıçağın Beer’la bağlantılı bir yerde bulunmasını istedi. Bıçak silinip tekrar kullanılabilen bir şey. Beer el çantasını içindeki parayı aldıktan sonra neden saklasın ki? Saklamazdı. Beer’ın suçlu görünmesini isteyen kimse yapmazdı bunu.”

Başımı iki yana sallıyorum. Hayır, böyle değil. Ancak hem dinleyip hem düşünemiyorum.

“Yani... Elms’i arayacak mısınız?”

“Hayır. Patron hayır dedi. Zaten aramamızın bir anlamı yok. Cryer’in çantası kayıplara karışalı çok olmuştur, eminim. Asla bulamayacağız.”

Başımı iki yana sallıyorum yine. Elms’teki mutfak tezgâhında duran kendi çantamı düşünüyorum. Çantanın içindekileri hatırlıyorum; bebek isimleriyle dolu defterim, hindistancevizli dudak parlaticım, David’in yırtmakla tehdit ettiği fotoğraf. Bir kadından çantasını alırsanız, onun üzerinde güç sahibi olabilirsiniz. Kurbanın el çantasından daha iyi bir madalya, infazın başarıyla gerçekleştirildiğini gösteren daha iyi bir sembol var mıdır?

Vivienne saklardı çantayı, sadece duygusal sebeplerle değil. Onu cinayetle ilişkilendiren bir kanıtın ona yakın bir yerde bulunmasına izin vermezdi. Kanıtı düzenli olarak kontrol edip hâlâ orada olduğundan, kimsenin herhangi bir şekilde görmediğinden veya almadığından emin olmak isterdi. Kendini güvende hissetmesinin tek yolu, onun için önemli her şeyin ulaşabileceği yerlerde olmasıdır. Çantanın kimsenin eline geçmediğinden veya kimsenin Vivienne’i görmediğinden gerektiği kadar, yani tamamen emin olabilmesi için çantadan nerede ve nasıl kurtulmuş olabilir ki?

O an aklıma geliyor. Çantanın nerede olduğunu biliyorum. Ağzımı açıyorum ve herhangi bir haykırışa kaçma fırsatı vermeden hemen kapıyorum. Kapıyı açıp Simon’a koşarak her şeyi anlatmak isterdim ancak yapamam. Eğer ortaya çıkarsam ilk yapacağı şey Küçük Surat’ı benden almak olur. Bana inanıyor ancak Küçük Surat’ın gitmesine izin vermeye hazır değilim. Kendimi buna hazırlamam gerek.

Parmak uçlarımda yürüyerek mutfak tezgâhına gidiyorum, bir kalem alıp sayfa uçları kıvrılmış not defterine kısa bir not yazıyorum. Sonra duvardaki kancada sallanan araba anahtarlarını alıp

cebime koyuyorum. Küçük Surat'ı sallanan sandalyesinden elimden geldiğince nazikçe ve uyandırmamaya çalışarak alıyorum. Yanıma biraz mama almam gerektiğini düşünüyorum, ancak hazırda mama yok. Şişelerden birini yıkamadan mama yapamam, yıkarsam da sıcak suyu açmam gerekecek. Bu riski alamam. Bu evdeki kazan çok ses çıkarıyor, Simon beni duyabilir.

Küçük Surat'ı yerdeki portbebeye koyuyorum. Hâlâ uyuyor. Onu yanıma alamam. Burada kalması daha iyi. Simon hemen şimdi veya az sonra gitse bile arama iznini alması saatler sürer, o izin olmadan da geri gelmeyecektir. O geri gelmeden önce, ben ihtiyacı olan kanıtla, yani Laura'nın el çantasıyla buraya gelebilirim. Ayrıca ona ne söyleyeceğim, yaptıklarımı nasıl açıklayacağım konusunda düşünmeye de vaktim olur.

“Bana şimdiye kadar ne yaptığınızı anlatır mısınız? Yoksa polislik yapıp ben mi öğreneyim?”

Bu konuşmayı bırakıp gitmek neredeyse imkânsız, ancak bunu yapmak zorundayım. El çantası konusunda haklı olup olmadığını öğrenmek zorundayım.

Küçük Surat'ı yanağından öpüyorum, o da lezzetli bir şeyler çiğniyormuş gibi dudaklarını şapırdatıyor uykusunda. Ondan ayrılmaktan nefret ediyorum. Kulağına “Hemen geleceğim” diye fısıldıyorum. Sonra arka kapının kilini açıp sessizce dışarı çıkıyor ve kapıyı arkadan kilitliyorum. Evin yanındaki yoldan aşağı yürüyüp caddeye çıkıyorum. Rüzgâr ve ışık duyularıma saldırıyor. Demek dışarı böyle kokuyor, böyle tadıyor. Acele etmiyorum. Acele etmem gerektiğini biliyorum ancak sıradan bir insan gibi sıradan bir yolda yürümenin keyfini çıkarmak istiyorum. Sersemliyorum, hayal görüyorum sanki.

Siyah Golf'e binip yola çıkarken beni kimse görmüyor. Vücudum korku, sabırsızlık ve adrenalinle titreyiyor. Polislik yapma sırası bende.

10 ekim 2003, 11:10

Kulaklarına saldıran tiz, mekanik ve sarsıcı bir ses duyan Simon “Bu da ne?” diyerek suratını ekşitti. Bütün oda sarsılıyordu sanki.

“Can çekişen kazan!” Briony Morris kaşlarını kaldırdı ve iç geçirdi. “Anlaşılan borularda çamur sıkışmış. Isıtıcı devreye girdiğinde hep böyle oluyor. Ancak hiç bu kadar kötü olmamıştı. British Gas’i aramam gerekecek yine. Her neyse. Polislik yapmam hakkında bir şeyler diyordunuz.” Bacak bacak üstüne attı, sonra vazgeçip düzeltti.

“Yani itiraf ediyorsunuz?”

“Biliyorsanız inkâr etmemin bir anlamı yok.”

“Komiser Yardımcısı Briony Morris.”

“Tamam, utandırmayın beni. Kim söyledi size? Okul sekreteri muhtemelen.”

“Sally Hunt. Sorduğum sorular karşısında şaşırdı ve aynı konuşmayı temmuz ayı başlarında telefon eden bir komiser yardımcısıyla da yaptığını söyledi. Adınızı hatırlıyordu. Suç Araştırma Birimi’nden ya da Suç Araştırma Birimi’ndenmiş gibi davranan insanlardan her gün telefon almıyorlar.” Simon birden durdu. “O şaşırdı ancak ben şaşırmadım. Oraya telefon ettiğinizi öğrenince şaşırmadım.”

“Şaşırmadınız mı?” Briony şaşırmış, biraz da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Alice’in Vivienne hakkında bir şeyler bildiğini biliyordum. Başta anlayamadım. Oyunun lideri, her şeyi bilen tek kişi olduğumu düşündüm.” Simon’ın sesinde kendini küçümseme vardı. “Ben sadece Laura Cryer’ın babasının, Laura öldükten hemen sonra Vivienne’in Felix’i Stanley Sidgwick’e başlatması hakkında söyledikle-

ri ile Alice'in uzun bekleme listesi hakkında söylediklerini bir araya getirdim. Anlaşılan o ki bunu kasten söylemiş Alice."

Simon, Vinny Lowe'le yaptığı görüşme sırasında Alice, David, Vivienne ve Felix'in Elms'in bahçesinde çektiardikleri fotoğrafa bakarken neden huzursuzluk duyduğunu sonunda anlamıştı. Onu kaygılandıran fotoğraf değil, fotoğrafı ilk gördüğü yerd: Alice'in işyerindeki masasında. Masada başka neler olduğunu hatırladığı an tüm taşlar yerine oturdu; resim tamamlandı.

"Alice'in masasındaki çekmecesinde Stanley Sidgwick broşürü vardı" dedi Simon Briony'ye. "Üstüne de bir post-it yapıştırılmıştı. Alice "F için bilgi al, kayıt ne zaman? Bekleme listesi ne kadar uzun?" diye yazmıştı. Bu notu ilk okuduğumda F'in Florence olduğunu düşündüm, ne aptalmışım. Alice, Stanley Sidgwick Kızlar Koleji hakkındaki düşüncelerini bana tam olarak söylemişti oysa. Florence'in o okula gitmesini isteyen Alice değil Vivienne'di. Hayır, F Felix demektir. Alice ve David bebek doğmadan önce ismine karar verdiler zaten. Alice'in ebesi Cheryl Dixon'la da konuştum. Alice doğumdan sonra işine dönmediyse, F Felix demektir. İşte o zaman anladım; bu polise, bana bir mesajdı. Alice, Laura'yı Vivienne'in öldürdüğünü biliyordu ve bizim de bilmemizi istiyordu."

Simon itiraz bekledi ancak Briony başıyla onayladı. "Okulu aramak Alice'in fikriydi" dedi. "Ben sadece telefonda konuştum çünkü o çok çekingendir. Hamileliği süresince Vivienne'in davranışlarının değiştiğini, torununu kontrol etmeye çalışmasının saplantıya dönüştüğünü gören Alice, Laura'yı Vivienne'in öldürdüğüne inandı. Vivienne'den hep nefret etmiş olmama rağmen Alice'in bu durumunun hormonal olduğunu düşündüm önce. Alice de hep sevmiştir onu, ne ironi ama! Her neyse, ben de onunla dalga geçtim o zaman. Sonra Alice bir gün 'Vivienne devamlı Stanley Sidgwick'teki bekleme listelerinin uzunluğundan bahsediyor. O halde Felix Laura öldüğü an nasıl okula başlayabildi?' dedi. İşte o zaman okulu aradım ve..." Briony başını iki yana salladı. "Tanıdığınız birinin soğukkanlı bir katil olduğunu öğrenmek çok korkutucu bir şey. Alice'i polise gitme konusunda ikna ya çalıştım ancak gitmedi. Vivienne'in yalan söyleyeceğini, Felix'in ismini Laura'nın bilgisi ve izni dahilinde listeye yazdırıldığını iddia edeceğini söyledi. Laura ölü olduğuna göre kim bunun tersini kanıtlayabilir ki?"

Simon başını evet anlamında umutsuzca salladı. "Vivienne Fancourt'a karşı iddiaların kanıtlanması neredeyse imkânsız. Darryl Beer cinayeti işlediğini söylüyor hâlâ, ayrıca DNA kanıtı

var. Vivienne Fancourt'un suçu adama attığını kanıtlayamayız. İddialarımız çok dolaylı."

"Alice, Vivienne'in her şeyi bildiğini öğrenmesinden çok korkuyordu. Vivienne öğrenirse onu da öldüreceğini düşünüyordu. Aksi halde polise gitme riskini alırdı bence. Ancak Vivienne sorgulanır da bu şüphenin nereden geldiği ortaya çıkar diye cesaret edemiyordu."

Simon ansızın "Alice nerede?" dedi. "Bu evde bir yerlerde, değil mi? Onu gelip benimle konuşmaya ikna edin. Vivienne Fancourt'un ona dokunmasına izin vermem."

Briony uzaklara baktı. "Peki ya Florence?" dedi. "Alice ona inanmadığınızı, Florence'ı aramayı reddettiğinizi söyledi bana. Bütün bunların arkasında Vivienne var besbelli, şimdi anlıyorsunuzdur."

"Vivienne diğer bebeği nereden aldı?"

"Bilmiyorum! Gerçekten. Alice de bilmiyor." Sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Briony derin bir nefes aldı. "Bakın, Florence'ı bulun lütfen, olur mu? Bütün bu olanlar biraz fazla garip geliyor bana. Alice ve ben her şeyi planlamıştık. Vivienne'in Laura'yı öldürdüğü gerekçesiyle hapse girmesi gibi bir ihtimal yoktu, biliyorduk; bu yüzden Alice ile Florence kaçacaktı. Daha güvenli bir yer bulana kadar bir süre ben saklayacaktım onları. Sizin de bildiğiniz gibi iyi bir oyuncuyumdur. David, Vivienne veya herhangi birini Alice'le bebeğin nerede olduklarını bilmediğime inandırabilirdim. Sonra geçen haftanın ortasında Alice'ten telefon geldi; Florence'ın kaybolduğunu, birilerinin bebeğini başka bir bebekle değiştirdiğini söylüyordu! Gerçeküstü bir evrende yaşıyormuşum gibi hissettim kendimi. Neler oluyordu?"

"Ama yine de Alice ve bebeğin kaçmalarına yardım ettiniz, öyle değil mi?"

"O kâbuslar evinden uzak durmak her bebeğin, her yetişkinin yararınadır." Briony ürperdi. "Soruma cevap verin. Her şeyi biliyormuş gibi görünüyorsunuz. Florence'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Simon düşündü. Biliyor muydu? Genelde haklı çıkması her zaman böyle olacağını göstermezdi. *Sen de objektif bir hâkim sayılmazsın, öyle değil mi?* "Sanırım evet."

"Güvende mi?"

"Tahminim doğruysa, evet. Güvende."

Holden bir dizi madeni gümbürtü geldi. Biri metal levhalarla domino oynuyordu sanki. Sonra başladığı gibi kesilen bir vızıltı oldu. "Kahretsin!" dedi Briony. "Özür dilerim. Kazan patladı galiba."

Zayıf bir miyavlama sesi geldi ve ağlamayla karışık bir çığlık haline gelene kadar giderek yükseldi. Simon kedidir diye düşündü önce. Ancak kısa süre sonra Briony Morris'in yüzündeki köşeye sıkışmış ifadeyi fark etti.

Simon ayağa kalktı. Briony beklemesini söylediği halde ağlamanın geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Holün sonundaki beyaz ahşap kapıyı açtı ve kendini mutfakta buldu. Mutfakta arızalı bir kazan, aynı zamanda içinde bebek olan bir portbebe vardı. Elms'teki bebektir bu. Simon'ın ona baktığını gören bebek ağlamayı kesti. Simon daha önce bir bebeği kucağına almamış, onunla konuşmamıştı, bu yüzden arkasını döndü. Mutfak masasında bir not vardı. Kısa ancak gayet açıktı.

Briony Simon'ın arkasından koşarak mutfığa girdi. "Evet" dedi. "O halde hepimiz buradayız. Kahretsin!"

Simon cebinden telefonunu çıkarıp Charlie'yi aradı. Kadın telefonu açar açmaz "Onları buldum" dedi. "Bebek burada, yanımda. Buraya birkaç polis gönder. Mümkün olduğunca kısa sürede Suyolu'na gel. Hemen."

10 ekim 2003, cuma

Bayan soyunma odasına girdiğimde uyuşturucu bir sakinlik çöküyor üzerime. Havuz bugün kapalı, kazanlardan biri bozulmuş ve su çok soğuk. Burası da normalde olduğundan soğuk ve sessiz, çünkü televizyonlar kapalı. Köşelerdeki loş ve kare acil durum lambaları dışında tüm ışıklar kapalı.

131 numaralı dolabın anahtarını elimde tutuyorum. Bu anahtarı bana Ross verdi, on beş gün önce bana etrafı gösteren Güney Afrika aksanlı adam. İlk ziyaretimden dolayı beni, Vivienne'in gelini olduğumu hatırladı. Beni Vivienne'in gönderdiği yalanına inandı. Yaka kartında müdür yazdığını fark ettim. Onu son gördüğümde üyelik danışmanıydı. İki haftalık işkencemin herhangi bir anında terfi etmiş. İnsan kardeşlerimizden düşündüğümüzden daha uzak olduğumuzu anlamak sarsıyor beni. Dış görünüşlerinin taze, sarsıcı ve kimsenin hayal bile edemeyeceği ıstıraplarını sakladığı insanların yanından her gün geçiyor olmalıyız.

Uzun zamandır bildiğimi sonunda kanıtlayacak şeye ne kadar yakın olduğumu bildiğimden gergin ve heyecanlıyım, neredeyse kıkır kıkır güleceğim. Ancak odada ilerledikçe keyfim kaçıyor ve beynimin sürüklenip vücudumdan çıktığı hissine kapılıyorum. Vivienne'in dolabını açarken vücudumun parçalandığını hissediyorum, biri beni hareket ettirmek için görünmeyen iplerimi çekiyor sanki. Saniyeler sonra büyük beyaz bir spor çantaya bakarken buluyorum kendimi, o kadar dolu ki bulunduğu yere zor sığmış.

Çantayı çıkarıp ahşap sıralardan birine koyuyorum. Fermuarını açıyorum. Muhtemelen çamaşır tozundan gelen güçlü bir narenciye kokusu ile Vivienne'in en sevdiği parfüm olan Madame Rochas'ın belli belirsiz konusu geliyor burnuma. Çantadan bir pantolon, bir tişört ve bir çorap çıkarıyorum. Bunların altında ku-

ru bir mayo ve makyaj seti buluyorum. Hayal kırıklığı bilincimin köşelerinden başlayıp yavaşça içeri yayılıyor. Yanılabileceğimi kabullenemiyorum. Çantayı ters çevirip gerektiğinden çok daha şiddetle sallıyorum. Nefes nefese kalana kadar sallıyorum, paniklemeye başlıyorum. Hiçbir şey düşmüyor.

Bir çılgılık duyuyorum ve ağzımdan çıktığını fark ediyorum. Hareketlerimi kontrol edemiyorum. Ağlıyorum. İçi boşalmış çantayı sıraya fırlatıp yenilmiş bir halde üzerine yığılıyorum. Kalçamda bir acı hissediyorum, köşeli bir şeyin üzerine oturdum sanki. Ancak Vivienne'in spor çantası bomboş. Bir şeylerin gözümden kaçmış olması mümkün değil.

Ayağa kalkıp çantayı bu sefer daha az histerik bir şekilde ince liyorum. Ellerimin arasında çevirirken bir tarafta büyük bir cep olduğunu fark ediyorum. Fermuarın altında küçük dikdörtgen bir şişlik var. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. Buna daha fazla katlanamayacağım. Son iki haftadır ruhum öldürüldü, hayata döndürüldü, öldürüldü, hayata döndürüldü. Umut ile umutsuzluk arasında gidip gelirken o kadar çok sarsıldım ki, herhangi bir gerçeklik hissine tutunmam çok zor.

Güçsüz ve hissiz parmaklarla spor çantanın yan cebindeki fermuarı açıyorum ve sapı kesilmiş açık kahverengi küçük bir el çantası çıkarıyorum. Çantanın yan tarafında Gucci logosu var. Laura'nın çantası bu, Ealing'teki ofisime yaptığı ziyaretten hatırlıyorum. Bunu Laura'nın ölümünden yıllar sonra görmek çok ilginç, şaşırdığımı fark etmekse daha da ilginç. Bildiklerimi kendime her kanıtladığımda inanmakta güçlük çekiyorum. Saf bir tarafım hâlâ 'tabii ki hayır' diyor.

Çantayı açıp Felix'in bebeklik resimleriyle dolu plastik bir cüzdan, "krem karamel" adlı bej bir ruj ve küçük kırmızı bir bozuk para çantası çıkarıyorum. Üzerinde "Silsford Balti House" yazan bir anahtarlığa bir dizi anahtar takılmış. Vahşetle sonlandırılmış bir hayatın küçük aksesuarları. Bir acı dalgası çarpıyor ve oturmak zorunda kalıyorum.

"Merhaba Alice" diyor bir ses arkadan.

Vücuduma pompalanan adrenalinle ayağa fırlıyorum. Vivienne. "Uzak dur benden!" diye bağıyorum. Ölüm korkusu. Bu deyi mi defalarca duydum ama ne anlama geldiğini asla fark etmemişim. Şimdi böyle hissediyorum. Diğer her korkudan daha üstün bu. İnsanı öldürülmeden saniyeler önce esir alan felç edici dehşet. Parçalanmak, pes etmek, yere yatıp her şeyin olup bitmesine izin vermek istiyorum; en azından bu dehşet hemen son bulur.

Vivienne gülümseyerek üzerime gelirken soyunma odasının sonundaki mavi kapıya doğru gitmemi sağlayan şey Florence'ı düşünmek. Laura'nın çantasını sağ elimde sımsıkı tutuyorum. Vivienne'in elinde hiçbir şey yok. Beni öldürürken kullanmayı düşündüğü şeyi nerede sakladığını merak ediyorum.

"Torunum nerede? Florence nerede?" diye soruyor.

"Bilmiyorum!"

"Diğer bebek kim? Küçük Surat kim? Onları değiştiren sendin, değil mi? Florence'ı benden uzak tutmak istedin. Tıpkı Laura'nın Felix'i uzak tuttuğu gibi."

"Laura'yı sen öldürdün!"

"Florence nerede Alice?"

"Bilmiyorum. David'e sor, o biliyor."

Vivienne başını iki yana sallıyor. Bana elini uzatıyor. "Hadi eve gidelim" diyor. "Beraber sorarız." Dirençle karşılaşana kadar geri çekiliyorum. Yüzme havuzuna açılan kapıya ulaştım. Kapıyı mümkün olduğunca hızlı açıyorum. Yapmak istediğim şeyi ben anladıktan saniyeler sonra anlayan Vivienne'in gözleri şok ve sinirle büyüyor. Yeterince hızlı davranamıyor. Dışarı çıktığım an diğer taraftan kapattığım kapıya yaslanıyorum, bunun bayan soyunma odasından havuza açılan tek yol olması için dua ediyorum.

Vivienne'in pahalı kremler sürülmesi için haftada bir koridorun sonundaki güzellik salonuna getirdiği avuçlarının ahşap kapıya vurduğunu duyuyorum. "Bırak içeri gireyim Alice. Konuşmamız gerek. Seni incitmeyeceğim." Cevap vermiyorum. Enerjimi boşa harcamak olur. Bütün gücümü aramızdaki kapıyı kapalı tutmak için kullanmam gerek. Diğer taraftaki Vivienne'in beni itmek için bütün gücünü verdiğini biliyor ve hissediyorum. Vivienne benden daha zayıf ancak tepemizdeki makineler ve ağırlıklar sayesinde daha güçlü. Vücudu askerlerin vücudu gibi saatler süren antrenmanlardan geçiyor. Kapı birazcık açılıyor, sonra çarparak kapanıyor, ileri geri küçük hareketler oluyor.

Direnç birden kesiliyor. Hiçbir şeye karşı koymuyorum. Vivienne durdu. Nefes alıp verdiğini duyuyorum. "İçeri gelmeme izin vermeyeceksen, seninle bu şekilde konuşmak zorunda kalacağım. Yüz yüze olmayı tercih ederdim."

"Hayır."

"Peki. Alice, senin düşündüğün gibi şeytanın dünyaya inmiş hali değilim ben. Başka şansım var mıydı? Laura torunumu görmeme izin vermiyordu. Felix'e zarar verebileceğimi düşünüyor musun gerçekten? O çocuğa tapıyorum ben. Laura öldüğünden

beri, Felix benim evimde yaşamaya başladığından beri zarar verdim mi ona? Hayır. Üzerine titriyorum. İsteyebileceği her şeye, ayrıca dünyadaki herhangi bir çocuktan daha çok sevgiye sahip. Bunu biliyorsun, Alice.”

Sözlerini, tehlikeli ve çıldırmış mantığının muhakemesini duymamaya çalışıyorum. Kendini haklı çıkarmasını dinlemek korkunç bir şey, kulağıma zehir dökülüyor sanki. Vücudumu kapıya sertçe bastırıyorum. Vivienne her an ani bir hamle yapabilir. “David Laura’yı öldürdüğünü biliyor mu?”

“Elbette bilmiyor. Senin öğrenmeni de istemezdim. Seni ve David’i tatsız olaylardan korumaya çalıştım daima, bunu biliyorsun. İnan bana, bu gerçekten tatsız bir şeydi. Bu bile yetersiz kalır. Sen bir insanı bıçaklamadın, bu yüzden ne kadar korkunç bir şey olduğunu bilemezsin.”

“Suçu masum bir adama attın!”

Kibirli bir homurdanma. “Onu tanısaydın böyle söylemezdin. Ona masum denemez. *Sen* masumsun, Alice. İnsanların yapabilecekleri konusunda hiçbir fikrin yok.” Yine itiyor. Yaslanmanın etkisiyle tüm kasların acıyor. Tam karşımda buna benzeyen mavi bir kapı daha var. Erkek soyunma odalarından koşup resepsiyona gitmeyi deneyebilirim ancak Vivienne benden daha hızlı koşacaktır. Beni yakalayacaktır. “Birini bıçaklamak hissi” diyor düşünceli bir ses tonuyla. “Keşke nasıl bir his olduğunu unutabilsem. Tavuk göğsü dilimlemek gibi kolay olacağını düşünebilirsin, ama öyle değil. Yardığın her şeyi hissediyorsun, kemik, deri, kas. Direncin tabakaları. Bütün bunları aştıktan sonra da yumuşaklık. Et.”

“Kes sesini!”

“Şimdi düşünüyorum da tabanca daha iyi bir silah olabilirdi, ama benim gibi bir insan nasıl alacaktı ki tabancayı? O taraklarda bezim yok benim. Nişan almayı da bilmiyorum. Yani bıçak tek seçeneğimdi.”

“Bıçağı kreşe sakladın. Felix orada oyun oynuyordu. Bunu nasıl yapabildin?” Her yerimden ter boşanıyor. Yüzümden akan makyaj dereciklerini hissedebiliyorum.

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ki!” Vivienne söylediğime içerledi sanki. “Onu etkilemedi. Benim durumumdaki bir insan duygusal olmayı göze alamaz.”

“Canavarsın sen.”

Derin bir nefes alıyor. “Alice, sen ve herkes böyle şeylerde yargılayıcı davranmanın ne kadar saçma olduğunu bilmeli. Bu kadının bana ne kadar acı çektiği konusunda hiçbir fikrin yok. Yaptıkla-

nın bedelini ödedi, o kadar. Onu öldürmekten zevk almadım. Yapılması gereken bir şeydi. O zamandan beri ben acı çekiyorum. O değil. Ben! Nerede yanlış yaptığımı, benden neden o kadar nefret ettiğini düşünüyorum sürekli. Artık sorularına tatmin edici bir cevap verilemez. Bundan *memnun* olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ayaklarımı hafifçe hareket ettiriyorum, daha iyi bir pozisyondayım. Gözlerimi kapatıyor ve sırtımın kapıya aradan bir kum tanesi bile geçemeyecek kadar yapıştığını hayal etmeye çalışıyorum.

“Laura hemen ölmedi” diyor Vivienne. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi çıkıyor. Ahşap sıralardan birine oturduğunu düşünüyorum. “Ölmesine izin vermemem, onu hastaneye götürmem için yalvardı bana.”

“Kes şunu! Bilmek istemiyorum!”

“Bunun için biraz geç kaldın, canım. Seni gerçekten korumaya çalıştım ancak sen istemedin. Artık bundan saklanamazsın.”

“Hastasın sen!”

“Ona yapamayacağımı söyledim tabii. Felix’i istediğim kadar görmeme izin vereceğini söyledi. Hatta çocuğu bana vermeyi teklif etti. ‘Ne istersen’ dedi, ölmesine izin vermezsem ne istersem yapacaktı.” Duruyor. “Söyledikleri beni cezp etmedi zannetme. Kimse bir başkasının kan kaybederek ölmesini izlemekten hoşlanmaz. Ancak ona güvenemeyeceğimi biliyordum, anlarsın ya. O bencil bir kadındı. Son anlarında Felix’in adını bir kez bile söylemedi. Tek söylediği ‘Lütfen ölmeme izin verme, lütfen ölmeme izin verme’ oldu, defalarca söyledi bunu. Laura hep bana hep bana derdi.”

Titriyorum, midem bulanıyor. Öğürüyorum, boğazıma safra doluyor. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Kafama daha fazla görüntü sokmadan durdurmalıyım onu, yoksa kendi düşüncelerimle yalnız kalmak bile korkutacak beni.

Kapıya çok sert bastırmaktan dolayı ayaklarımdan birinin hissizleştiğini fark ediyorum. Duruşumu değiştirmem gerek. Kulaklarıma çenemi acıtacak kadar sert bastırarak vücudumu hafifçe kaldırırken bir şeyin çarptığını hissediyorum. Yere fırlarken çığlık atıyorum.

Başımı kaldırdığımda tepemde duran Vivienne’i görüyorum. Kapıya belli bir uzaklıktan koşmuş olmalı. Karşısındakinin güçsüzleşmeye başladığı o anı tahmin etme konusunda yeteneğini konuşturmuştur hep. Laura’nın ölümünden şeytanca bir zevk duyduğunu gösteren yorumlarına dayanamayacağımı biliyordu.

Ayağa fırlayıp nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başlıyorum. Havuza doğru gittiğimi çok geç fark ediyorum. Tam karşı yöne gi-

diyor olsaydım, erkek soyunma odasına ve merdivenlere Vivienne'den önce ulaşma şansım olabilirdi. "Laura'nın çantasını bana ver, Alice" diyor. "Çantayı bana ver, hiç görmemiş gibi davran, biz de bu konu hakkında tek bir kelime konuşmayalım."

Sol elini uzatarak bana doğru geliyor. Daha fazla geri gidemem çünkü havuz hemen arkamda, bu yüzden yan tarafa fırlıyorum. Vivienne beni kolumdan yakalıyor. Kolumu çevirip kurtarmaya çalışıyorum ancak çok sıkı tutuyor. Yine yerdeyim. Kollarım başımın üzerinde sallanıyor. Çantayı tutamıyorum. Çanta havuza düşünce çok az su sıcıyor. Felix'in belki de Laura'nın en sevdiği, yanından asla ayırmak istemediği fotoğraflarını düşünüyorum. Hepsi mahvolacak şimdi.

Ayağa kalkabilmek için Vivienne'den yuvarlanarak uzaklaşmaya çalışıyorum ancak beni itip yüzüstü çevirerek ileri sürüklüyor. Alt karın kaslarımda keskin bir acı duyuyorum. Yaram. Yaranın açıldığını, kan sızlamaya başladığını düşünerek ürperiyorum. Vücudumun üst kısmı havuzun üstünde asılı duruyor. Havuzun çevresindeki taşa iki elimde yapışıyorum. "Lütfen! Hayır!" Hıçkırarak ağlıyorum, vücudum güçsüz düştü. Daha fazla umut edemem, daha fazla mücadele veremem. Kaybedeceğimi biliyorum. Rakiniz Vivienne Fancourt'sa asla kazanamazsınız.

"Kâbus gibisin!" Nefes nefese kalıyorum. Eğer öleceksem, hakkında düşündüklerimi de söyleyebilirim. "İstedliğini asla alamayacağını bilmelisin. Sevgi dolu bir ailen olsun istiyorsun çaresizce, ama o aileye asla sahip olamayacaksın!"

"Zaten sahibim. David ile Felix bana tapıyor. Florence da tapacak."

"Seni kimin gerçekten sevdiğini ve kimin senden korktuğu için seni seviyormuş gibi davrandığını asla bilemeyeceksin. Belki de onları para ve hediyelere boğduğun, buna hayır diyemeyecek kadar sığ ve açgözlü oldukları için seviyorlardır seni. David mesela. Senden *nefret* ediyor! Bana söyledi, senden gerçekten nefret ediyor! Senin değil de babasının yanında kalmış olmayı diliyor."

Vivienne hayvan gibi hırlıyor, beni tekrar ileri sürükleyip kafamı suya sokuyor. Parlak maviye daldığımı hissediyorum yine. Su kafamı, omuzlarımı, göğsümü örtüyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Kafamı dik tutmaya çalışıyorum ancak Vivienne eğmem için bastırıyor. Su ağzıma, ciğerlerime doluyor. Yumruklayıp tekmelemeye çalışıyorum ancak pelte gibiyim, sıvıyım. Uzun sürmeyeceğini biliyorum, bitmesini istiyorum.

Şimdi tüm vücudum havuzun içinde. Vivienne'in eli boğazım-

da, kafamı suyun altında tutuyor. Bir sürü renk, sonra da karanlık görüyorum. Her şey kayıp gidiyor. Florence'ı bir daha asla göremeyeceğim. Küçük Surat'ımı bir daha asla göremeyeceğim, kısa süre için olsa da benimdi o. Her şey küçülüyor; düşünceler, sözcükler, pişmanlıklar ve hatta sevgi. Her şey bitti. Buhar oldu, şu anı bile buharlaştırıyor.

Baskı hissetmiyorum. Özgür kaldım, sürükleniyorum. Ölü olmak böyle bir his mi? Bacaklarımda ve kollarımda bir sürü el hissediyorum. Vivienne bunu nasıl yapıyor? Gözlerimi açıyor ve öksürüyorum. Başımın üstünde bulanık figürler var. Suda değilim artık. Yakıcı bir acı göğsümü ve boğazımı yakıyor, öksürerek su çıkarıyorum.

Bir şey sırtıma vuruyor. Dönüp bakıyorum. Simon bu. Başka şeyler de görüyorum: Komiser Yardımcısı Zailer Vivienne'e kelepçe takıyor. Gömleğinin ve ceketinin kollarından su süzülen kel bir adam beni izliyor. İşte Briony. "Florence" diye fısıldıyorum.

"Her şey geçti" diyor Simon. "Bulduk. İyi."

Aklımda bir yerlerde bir şeylerin özgür kaldığını, bir şeyin çözüldüğünü hissediyorum. Simon'ın kollarına yığılıyorum.

13 ekim 2003, 09:30

Simon Elms'in önünde durdu ve evin cephesine baktı. Buraya daha ikinci kez geldiğine inanamıyordu. Son birkaç haftadır burası düşüncelerinde öyle önemli bir yer kaplıyordu ki... Ancak buradaydı işte; taş, tahta ve boyadan başka bir şey olmayan, hiçbir anlama gelmeyen bu evde. Herhangi bir insan yaşayabilir burada.

Ev beyazlığı içinde sakın ve ruhsuz görünüyordu bugün. Bütün perdeler kapalıydı. Her pencereden ağır ve kalın katmanlar sarkıyordu. Simon göremediği düzinelerce (bunun abartı olduğunu sanmıyordu) boş odayı düşündü. Dışarıda aydınlık bir hava vardı. Elms'in geride kalan tek sakini günün aydınlığını içeri almayı reddetmeyi seçmişti.

Simon, David Fancourt'la konuşmak için gönüllü olmuştu. Fancourt'un bir erkekle daha rahat konuşacağını düşündüğünü söylemişti. Kısa bir ikna sürecinden sonra razı oldu Charlie. Simon'un asıl amacını biliyorsa da hiç belli etmedi. Gerçek, Alice'le konuşmadan önce Elms'e bir kez daha gitmeyi çok istediğiydi. Kadının hapisane gibi gördüğü evi görmesi, ilk ziyaretinde sadece kokusunu aldığı o haşmetli ve boğucu ölüm sessizliğini hissetmesi gerekiyordu. Belki ondan sonra Alice'in bunları niçin yaptığını anlayabilirdi. Belki ona bu kadar kızmazdı.

Alice'in yaşadığını görmek çok şaşırtmıştı Simon'ı. Hele o görünüşü... Kasıtlı olarak Charlie gibi görünmeye çalışmıştı sanki. Simon bu durumun düşüncesi ve gerçekliği karşısında öylesine şaşırmıştı ki ilk başta hareket edemedi. Charlie'nin bağırıldığını duyunca Vivienne'i Alice'ten uzaklaştırmak için ileri doğru atıldı ve bunu Kardan Adam'ın yardımıyla yapabildi. Çok geç kalmış olabilirdi.

Simon Alice hayatta olduğu için rahatlaması gerektiğini biliyordu, ancak tek hissettiği keskin bir korkuydu. Kadının yoklu-

ğunda onunla bir ilişki istediğini düşünmüştü. Eski Alice'le, amirine hiçbir şekilde benzemeyen Alice'le. Belki o gün merdivenlerin başında gördüğünü düşündüğü o insan artık yoktu. Belki de hiç var olmamıştı. Simon o kadını bir şekilde bulabilirse güven-sizliklerinin her şeyi mahvedeceğini biliyordu.

Onun hakkında bildikleri bu kadardı. Simon bir insanı tanımanın yalnızca bir yolu olduğuna karar vermişti. Eylemlerini gözlemlemek ve bu eylemler doğrultusunda çıkarımlar yapmak. Alice'in ne tür bir insan olduğuna odaklanmak ve kadının neler yapacağını tahmin etmeye çalışmak yerine, olaylardan yola çıkıp geriye doğru gitmeliydi. Kadın ne yapmıştı? Öyleyse nasıl biriydi?

Belki hiç kimseyle yakınlaşmamak en iyisiydi. Diğerleri insanın benliğine çok fazla müdahale ediyordu. Çok zor sorular soruyorlardı. *Simon, sen bakır misin?*

Kızgın olduğunun farkındaydı ancak bu alışık olduğu öfke değildi. Bu midesine kurşun yığını gibi çöken soğuk ve ağır hayal kırıklığıydı. Kendini kaybedene kadar bir şeylere yumruk atıp tükürmek istemiyordu ilk defa. Hiçbir eylemde bulunmak istemiyordu. Bu yeni duygu gizlenmeli, beslenip büyütülmeliydi. Gururlu ve karmaşık bir şeydi, aceleye getirilemezdi. Kurcalanması gerekiyordu. Charlie kendini böyle hissettirenin Alice mi, Charlie mi, yoksa ikisi birden mi olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği o an düşünceleriyle yalnız kalmak istediğiydi.

David Fancourt, Simon zile üçüncü kez basmak üzereyken kapıyı açtı. "Siz" dedi. Kahverengi yünlü pijama ve kahverengi bir sabahlık giymişti. Hafif uzamış sakalları yüzünü karartmıştı, gözleri kırmızı ve suluydu.

"Sizin için uygun bir zaman mı?"

Fancourt acı acı güldü. "O zamanlardan birini beklemenin bir anlamı 'olacağını sanmıyorum. Şimdi de gelebilirsiniz içeri." Simon adamın arkasından mutfığa gitti ve oturdu. 'Bu geçen sefer oturduğum sandalye' diye düşündü. Fancourt karşısına oturdu.

Evin içi şimdi çok farklıydı. Kirli tabak ve bardaklar her yerde yığınlar oluşturmıştı. Çöp kovası taşmıştı. Simon çamurlu botlarla tekmelenmiş yırtık pırtık bir gazete yığını görmüştü holde. "Pek başa çıkamıyorsunuz galiba" dedi. Adama üzüldü. Fancourt annesinin katil olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyordu. Charlie olayı ilk anlattığında tek bir kelime bile etmemişti. Sadece uzun uzun bakmıştı Charlie'ye. "Böyle bir zamanda yalnız kalmamalısınız. Oğlunuzla olmanız daha iyi değil mi?"

Fancourt kaşlarını çattı. "Felix bensiz daha iyi" dedi.

“Neden ki? Anlayamıyorum.”

“Böylesi daha iyi.”

Simon göz kontağı kurmaya çalışarak kafasını eğdi. “Bay Fancourt siz yanlış bir şey yapmadınız. Annenizin yaptığından dolayı suçluluk hissetmemelisiniz.”

“Anlamalıydım. Laura öldürüldüğü gece, bu hikâyenin saçmalığını anlamalıydım.”

“Ne hikâyesi?”

“Laura’nın gece kulübüne gidebilmek için annemden Felix’e bakmasını istemesi. Böyle bir şeyi asla yapmazdı ki. Annemden nefret ediyordu. Bu hikâyenin biraz garip olduğunu düşündüm hep ancak... Gerçeği anlayamayacak kadar aptaldım.”

“Aptal değildiniz. Hiçbir evlat annesinin katil olduğundan şüphelenemez. Sizin yerinizde olsam ben de şüphelenemezdim.”

“Eminim şüphelenirdiniz, *Simon*.” David abartılı ve alay dolu bir tavırla gülümsedi.

“Felix konusundaki fikrinizi birkaç gün içinde değiştirirsiniz belki.”

“Hayır.”

Simon derin bir nefes aldı. Bu zavallı adama yeni bilgilerle saldırmak için iyi bir zaman değildi belki ancak bilmesi gerekiyordu. Test sonuçları gelmişti. Bu sonuçları ona bildirmemenin hiçbir bahanesi olmazdı. Her ne kadar kederli ve hissiz gözüксе de dengesizleştiğine veya delirdiğine dair hiçbir belirti yoktu. Onun durumunda kim olsa kederli görünürdü. Simon adamın gösterdiği tepkinin son derece normal olduğunu düşünüyordu. Felix’i Maggie ve Roger Cryer’ın yanına göndermekle de iyi etmişti belki. Babası iyileşirken çocuğun düzenli bir aile ortamında bulunması iyi olabilirdi.

Simon, anlayabildiği kadarıyla tek kabahati baskı altında alınan davranmak olan Fancourt hakkında bu kadar kötü düşündüğü için suçluluk hissetti. Simon kıskandığı için ondan nefret etmiş, adama iftira atmıştı. Şimdi gerçeği borçluydu ona. Fancourt’u bu uyuşukluğundan çıkarabilecek bir şey varsa o da bu haberdirdi.

Simon “Kızınızı bulduk” dedi kibarca. “Florence’ı bulduk.”

Fancourt sonunda Simon’a baktı. Yüzündeki ifade yanlış anlamayacak kadar netti; sıkıntı. “Onu da istemiyorum. Alice’e verin.”

“Ancak...”

“Alice iyi bir anne. Bense hiçbir konuda iyi değilim. Kararımı değiştirmeyeceğim.”

“Size bir özür borçlu olduğumu düşünüyorum, Bay Fancourt.”

“Ben almam gerekeni aldım. Dedikleri gibi, ne ekersen onu biçersin.”

Simon adamı anlayamıyordu. Karısı ve çocuğuyla mutlu olmak için mücadele vermeyecek miydi? İlgilensin veya ilgilenmesin Simon söylemeye geldiği şeyi söyleyecekti. Konuşmasına planladığı gibi devam etmeye karar verdi. “Alice’le bebeği Alice’in işten arkadaşı Briony Morris’in evinde bulduk. Sağlık merkezindeki olaylardan sonra ikisine de test yapılmasını sağladık.”

Fancourt tepki göstermedi.

“DNA’ları eşleştirdi” diye devam etti Simon. “Yani Alice’in 3 ekim cuma günü buradan aldığı bebek kendi kızı.” Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. Fancourt’un kayıtsızlığında en ufak bir değişim görmeyi diledi. “Sadece bir bebek vardı Bay Fancourt. Bay Fancourt? David? Ne dediğimi anlıyor musun? Baştan beri sadece bir bebek vardı. Sadece Florence vardı.”

David Fancourt esnedi. “Bunu bana söylemenize gerek yok” dedi. “Baştan beri biliyordum.”

14 ekim 2003, salı

Briony'nin uzun ve dar salonundayız, Simon karşımda oturuyor. Briony Simon'la aynı kanepede oturuyor. Burada olmasından memnunum. Dekorasyon işleminin bitmesine çok var daha, bu yüzden mobilyanın hepsi beyaz çarşaflarla kaplı.

Üçümüzün bir arada olması garip ve sinir bozucu. Briony'nin burada olmasından memnun olsam da, Simon'ın da memnun olduğunu hissetsem de (çünkü o burada olmasa bu konuşma çok garip olurdu), Simon'la benim aramda Briony'nin dışarıda kaldığı bir bağ, bir anlaşma yolu var. Yanımızda olması ikimizi de bir süre daha rol yapmaya zorlayacak.

Simon'ın her şeyi bildiğini anlayabiliyorum. İlk geldiği zaman, üçümüz de avını üzerine atlayacak kadar net göremeyen aslanlar gibi tereddütle dolaştık odada. Briony Simon'a oturmasını söylemedi, Florence'in nerede olduğunu öğrenmenin arzusuyla görgü kurallarını unutmuştu. Oturmayı teklif eden Simon oldu, ben de memnun oldum. Haberleri olduğunu söyledi. O konuşmaya başlamadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Bunun gibi bir ana asla yeterince hazırlanılmaz. Sıradan bir hayatta bunun gibi çok fazla an yoktur. Çoğu insanın hayatında hiç olmaz böyle anlar.

Simon ben sandalyeye oturana kadar bekledi. Sonra anlattı. Ortada sadece bir bebek var, vardı. 3 ekim cuma günü Elms'ten aldığım bebek benim kızım. Küçük Surat, Florence. Bunu birbiri ardına üç değişik şekilde anlattı, üç farklı şeyi vurguluyordu sanki. Briony, Simon'ın neden devamlı aynı şeyi tekrarladığını merak etmiş olmalı, ancak ben ne yapmaya çalıştığını biliyordum; bu duruma alternatif bir bakış açısını doğuracak farklı bir şekilde bakmak mümkün değildi. Simon, boşluklardan doğan tüm belirsizliği gerçekçi yaklaşımının nesnel ışıklarıyla aydınlansın diye

meydana çıkarmaya ve ortadan kaldırmaya benim ve Briony'nin iyiliği için kararlı görünüyordu.

Şimdi burada sessizce oturuyoruz işte, sanki birileri dilimizi kesmiş. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Biri sessizliği bozacak. Bu ben olmayacağım. Belki Briony'nin rolünün bir parçasıdır bu; biz konuşamadığımızda konuşmak.

“Nasıl yani?” diye soruyor sonunda. “Yukarıdaki bebek Florence mi? Küçük Surat Florence mı?”

DNA testinden hemen sonra bebeği bize verdiler. Ben iyileşme dönemindeydim hâlâ, Küçük Surat'ı buraya getirdiler. Şaşırmıştım. Ben direkt David'e götürürler diye düşünmüştüm. “Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum. “Doğru değil bu.”

“Evet” diyor Simon aynı benim vurgumla. “DNA testi bunu şüphe götürmeyecek şekilde kanıtladı.”

“Başka bir DNA testi de Darryl Beer'ın Laura Cryer'ı öldürmediğini şüphe götürmez bir şekilde kanıtladı.”

“Buna cevap vermekle zaman harcamayacağım. Farkı biliyorsunuz.”

“Bir yanlışlık olmalı” diyorum. “Bilirdim. Kızım olsaydı bilirdim.” Sandalyemde çöküyorum. Altdudağım titriyor. Dişlerimi içeriden bastırarak sabitlemeye çalışıyorum. Gerçek bir deli gibi görünüyordumdur herhalde. Gerçekten delirmenin rahatlatıcı bir yanı olurdu kuşkusuz. Hiç kimse hiçbir şeyden sorumlu tutamazdı insanı.

Briony yanıma geldi, bana doğru eğiliyor. “Alice, iyi misin? En-dişelenme, tamam mı? Bu yanlış anlaşılmayı çözebiliriz. *Tabii ki* yanlış olabilir o testler. Ayrıca polis, siz üzerinize alınmayın ama...” Simon'a baktı. “şu ana kadar hemen *her şeyi* yanlış anladı.”

Simon “Hangi polisten bahsediyorsunuz bilmiyorum ama o ben değilim” diyor taş gibi bir sesle. “Ben sadece bir şeyi yanlış anladım. Öyle görünüyor ki çok yanlış anlamışım.”

Sesindeki, sözcüklerindeki bu tını hoşuma gitmiyor. Bağışlayıcı davranmadığını düşünüyorum. Beni kurtarmak için kendi çekingen tarzıyla öylesine çabaladı ki... David'le yaşadıklarımın sonra, insanın dikkatinin asıl hedefi şaşınca sadizmin kibarlığın öbür yüzü olarak ortaya çıkabildiğini öğrenemedim mi?

“Küçük Surat benim kızım. Yemin ederim ki öyle” diye fısıldıyorum. Su istiyorum. Boğazım öyle kurudu ki yakında şişecek.

Elini omzuma koyan Briony “Simon da öyle söylüyor” diye mırıldanıyor.

“Hayır. Ben Florence'tan bahsediyorum. Benim kızım *Florence*.”

“Alice’le yalnız konuşmak istiyorum” diyor Simon.

“Bir bardak su istiyorum” diyorum ama kimse duymuyor beni.

“Bunu şimdi yapmanın...” Briony itiraz etmeye başlıyor. Simon’ın bana baskı yapmasını istemiyor. Aklımın bunu kaldıramayacağından korkuyor.

“Şimdi” diye ısrar ediyor Simon.

“Tamam” diyorum. “İyiym. Gerçekten, Briony. İyiym. Sen yurkayı çıkıp bebeğe bak lütfen.”

İkna olmamış görünüyor ancak odadan yavaşça çıkıyor. İyi bir arkadaş o.

O gidince Simon’a bakıyorum. O da boş gözlerle bana bakıyor. Acımasız kararlılığı Briony’yle beraber odadan çıkmış sanki. Birkaç dakika önce öfkesinden korkuyordum. Şimdi ne şekilde olursa olsun asla birbirimize ulaşamayacağımızı hissediyorum. Aramızda cam bir bölme varmış gibi uzağım ona. Ne komik: Briony buradayken aramızda duran şeyin o olduğunu düşünmüştüm. Değilmiş demek ki.

“Performansını beğendim” diyor Simon. “Hatta kusursuz buldum.”

“Ne? Ne demek istiyorsun sen?”

“Kendini nasıl hissediyorsun? Şey... bilirsin ya. Aslında... beni ilgilendirmez. Laura Cryer hakkında konuşmalıyız. İfademi almam gerek.”

“Simon, ne demek istiyorsun? Ne performansı?”

Beni duymuyormuş gibi davranıyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Onunla defalarca hayal ettiğim gibi doğru düzgün konuşmalıyım. Ancak hayallerimdeki Simon böyle soğuk ve ciddi değildi. Kalbim kırıldı. Bu iyi bir şey sanırım. Yaşadığım onca şeyden sonra hâlâ normal şeyler hissedebiliyorum. Kalbim tamamen kapanmadı.

Simon defterine not alırken “Vivienne’in Laura’yı öldürdüğünü biliyordun. Oradan başlayalım” diyor duygusuzca. “Ne zaman öğrendin?”

Küçük Surat’la ilgili konuşmaya hazır değil. Ben de değilim sanırım.

“Okulla ilgili olay, ne zaman aklına geldi?”

“Hamileyken. Başta tam olarak bilmiyordum. Hissediyordum. Seziyordum. Sen tehlikenin varlığını sezmedin mi hiç?”

Ancak Simon hikâyeyi kendi istediği gibi anlatmaya kararlı. “Hamile kalana kadar Vivienne’in kanatları altında olmaktan memnundun. Sonra sana olan davranışları değişti.” Bana bakıp,

bu diyalogda ortak olduğumuzu onaylıyor ilk defa. “Öyle değil mi?” diyor.

İçimde bir şeyler soluyor. Tavırları öylesine heyecansız ve sıradan ki... Yaşadığım her neyse, konuyla alakasız olduğunu ima ediyorlar. Evet, Vivienne’in bana olan davranışları değişti. Şevkli ve yardımsever koruyucum değildi artık. Benden çok daha fazla istediği bir şey vardı bende. Ben bir taşıyıcıydım sadece. Ne yediğimi izlemeye başladı. Dışarı çıkmamı engelledi. Bara gitmeme veya yemekte bir kadeh şarap içmeme izin vermiyordu.

“Florence’in hayatını her açıdan kontrol etmeye kararlı olduğumu gördüm. Aynı şeylerin Laura için de geçerli olduğunu tahmin ettim. O zamana kadar hep David’e inanmış, Laura’nun kimsenin Felix’e yaklaşmasına izin vermeyen mantıksız bir diktatör olduğunu düşünmüştüm.” Başımı iki yana sallıyorum. “Aptal ve safrusım. Vivienne Felix’i sahiplenmek istedi ve Laura buna dayanamadı. Bunu anladığımda Laura’nın ölümünün bunlarla hiçbir ilgisi olmadığına inanamadım. Ve hamileliğim... Hamileyken tüm algılarınız güçlenip keskinleşiyor. Akıldışı bir şey bu. İlk başta Florence ve benim tehlikede olduğumuz hissini abarttığımı düşündüm, ancak... içgüdülerim öylesine güçlüydü ki... Bir türlü geçmiyordu bu his.”

Simon kaşlarını çatıyor. Kurnazlığın onu heyecanlandığı izlenimine kapılıyorum.

“Vivienne hata yaptı” diyorum. “Florence’in ismini Stanley Sidgwick’e yazdırdığı zaman beş aylık hamileydim. Uzun bekleme listesinden asla bahsetmemeliydi bana. Felix’i merak etmeyecek kadar aptal olduğumu, ona karşı gelemeyeceğimi düşünmüş olmalı. Ben onun sadık taraftarıydım.”

“Vivienne yaptığı şeyle gurur duyuyor” diyor Simon. “Suçunu lehine çevirmeye çalışıyor. Durumunu bir tür büyükanne ve büyükbaba hakları mücadelesi olarak kullanmaya kararlı.”

“Akli başında değil. Teknik olarak psikopat sayılmaz mı?” Vivienne Fancourt gibi bir kadın benim psikolojik eğitimim ve tecrübemi aşar. Florence’la benim onunla aynı dünyada yaşadığımız gerçeğini kabullenmekte güçlük çekiyorum.

“Medyanın ilgisini fazlaca çekecektir muhtemelen.”

Beni etkilemeye çalışıyor. Vivienne’in muhtemelen çok dikkat çekeceğini söylerken, neredeyse övünüyor gibi. Vivienne’in ölene kadar hapiste kalacağından emin olup olmadığını sormak istiyor, ancak bu soruyu beni incitmek için fırsat olarak kullanmasından korkuyorum. “Bana kızgınsın. Polisin zamanını boşa harcadığım için.”

“Kızgın?” Hiçbir sıcaklığı olmayan bir kahkaha atıyor. “Hayır. Trafik sıkıştığı zaman *kızgın* olurum ben. Temiz gömleğe kahve döktüğümde *kızgın* olurum.”

“Sana nasıl söyleyebilirdim ki Simon? Risk alamazdım. Vivienne’e ondan şüphelendiğimi söyleseydin neler olurdu sence? Benim sonum da Laura gibi olurdu.” Suyolu’nu, kafamın suya bastırıldığını hatırlayıp ürperiyorum.

Simon’la tanıştığım ilk andan itibaren söylemek istedim ona. Bunu kendi kocama anlatabileceğim düşüncesinden çoktan vazgeçmiştim o zamanlar. Briony okula telefon ettikten sonra David’e her şeyi anlatabilmeyi nasıl da istemiştim... Ancak beni dinlemezdi. Ona göre Vivienne asla hata yapmazdı. Hamileyken beni her konuda desteklediğini düşünüyordu. Minnettar olmamız gerektiğini söylüyordu; bense kendimi gittikçe kullanılmış ve hapsedilmiş hissediyordum.

Zavallı David. Nasıl yıkıldığını tahmin edebiliyorum. Babası tarafından altı yaşında terk edilince geride kalan tek ebeveyni olan annesini nasıl bir insan olursa olsun sevmek zorunda kalan küçük çocuğun bir zamanlar sahip olduğu imkânlar için üzgünüm.

Onu düşünmemeye çalışmalıyım. Bende bıraktığı lekeleri temizlemek için kaynar bir banyo yapmak istiyorum ancak bana verdiği zararın bu kadar kolay silinemeyeceğini biliyorum. Karı-koca arasındaki sonsuz sevgiye olan inancımı yok etmesi umurunda değil. Asıl trajedi David’in kendime olan inancımı yok etmiş olması. Onu severek, onunla evlenerek aptallık etmişim. Geçen hafta burnum bu aptallık yüzünden o kadar çok sürttü ki, bir yanım olanları hak ettiğime inanıyor.

Hastalarım da böyle yapıyor, başkaları tarafından çektilen işkenceler için kendilerini suçluyorlar. Bunun onların hatası olmadığını, kimsenin kurban olmayı istemediğini ve hak etmediğini söylüyorum. Bilge ve yüreklendirici sözlerim sonucunda kendilerine güvenlerinin canlanmadığını görünce usanıyorum bazen. Bilgelinin ve anlayışın da bir yere kadar olduğunu şimdi anlıyorum. İnsanlar kişinin kendini neden küçümsemediğini anlamasına yardımcı olabilirler, ancak bu küçümsemeyi bertaraf edemezler. Bunu yapabilecek bir şey var mı bilmiyorum.

“Yani. Bize gelmekten korktuğun için bebekleri değiştirdin” diyor Simon duygusuzca. “Sen ve Florence kaybolursanız, polisin aileye daha yakından bakacağını, ciddi bir suçla bağlantılı olduklarını keşfedeceğini ve araştırmayı ilerleteceğini düşündün. Biz de böyle yaptık.”

“Küçük Surat’ı alıp kaçtım” diyorum dikkatle. “Kızımı başka biri değiştirdi.”

Simon beni duymazdan geliyor. Bu aşamada neden bunu düşünüyorum bilemiyorum. Alışkanlık mı? Benimle alay edeceği korkusu mu?

“Laura’nın dosyasını tekrar inceleyeceğimizi bilerek Florence’ı alıp kaçtın. Doğru mu?”

“Hayır! Küçük Surat’ı alıp kaçtım, böylece Florence hiç kimse- nin, hatta amirinizin bile söylediklerine bakılmadan kayıp olarak nitelendirilecekti. *Florence’ı* aramanızı istedim.”

“Bu saçmalık, sen de biliyorsun bunu. Mutfakta saklanırken Briony’ye söylediklerimi duydun muhtemelen. Kendi teorim de bu olduğu için söylediklerine inanacak kadar aptal olduğumu düşünerek tekrarlıyorsun her şeyi.”

Aptal olmaktan çok uzak. Düşündüğümünden daha zeki.

“Asıl sorunsa şu, bu benim teorim olmadı asla. O zaman da biliyordum gerçeği. Tek istediğim neden sana ait olmayan bir bebekle kaçmış olabileceğin konusunda Briony’nin düşünmesini sağlamaktı. Senin için yaptığı onca şeyden sonra ona yalan söylediğin, aptalmış gibi davrandığın için suçluluk hissediyor musun?”

Gözlerim yaşlarla doluyor. Simon’ın aksine Briony bebeğimi korumak için ne gerekiyorsa yapmak zorunda olmamı anlayabiliyor.

“Laura’yı Vivienne’in öldürdüğünü öğrenmemizi istedin” diye devam ediyor merhametsizce. “Üstüne post-it yapıştırdığın o broşürü bulmamızı umarak bıraktın oraya. Asıl plan neydi? Sen ve Florence Briony’nin evine kaçıyorsunuz, biz seni aramaya başlıyoruz, Laura’nın ölümünü araştırıyor ve Vivienne’den şüphelenmeye başlıyoruz, bu mu? Sonra o broşürü buluyoruz... Vivienne’i Laura’yı öldürmekten hapse atsak sen ve Florence güvende olur- dunuz, öyle değil mi? Ancak bunu nasıl kanıtlayacaktık? Bunu düşündün mü?”

Çaresizce omuz silkiyorum. “Polis sensin. Bunu kanıtlamanın bir yolunu ben değil sen bulabilirsin muhtemelen.”

“Okul broşürünün üstüne not bırakmak oldukça akıllıca bir hareket. Dolaylı iletişim kurma ve insanları manipüle etme konusunda oldukça başarılısın, öyle değil mi? O post-itten almanız gereken mesajı Vivienne’den şüpheleniyorsak alabilirdik sadece. Aksi halde F’nin Florence anlamına geldiğini tahmin eder ve bunun kızını okula yazdırma konusunda kendine yazdığın faydalı bir not olduğunu düşünüp üzerinde durmazdık. Vivienne’den şüphelenmiyor, onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu fark etmeye başlamasak se-

nin de şüphelendiğini asla anlayamazdık. Eğer şüpheleniyorsak da ondan şüphelendiğini Vivienne'e sezdirmemeye, seni kadının bir sonraki hedefi haline getirmemeye çalışırdık."

Söylediklerinin doğruluğu karşısında çöküyorum. Kafamın içinde yaşıyor sanki ve yine de kızabiliyor bana. "Çok dikkatli olmak zorundaydım" diyorum. "Darryl Beer'la yeniden konuşacağını, adamın da cinayeti işlemediğini söyleyeceğini ummuştum. David ve ben cinayetin işlendiği gece Londra'da olduğumuzdan, Vivienne'den şüphelenmen gerekecekti. Ben de senin yanında Stanley Sidgwick'i elimden geldiği kadar çok kötülemeye çalıştım. Ben kaybolunca, sen de broşürü bulunca, Florence'ı bu derece nefret ettiğim bir okula yazdırmak için neden bu kadar ısrar ettiğimi merak edecektin."

"Evet, aynen böyle düşündüm. Tıpkı eğitilmiş bir fok gibi, düşünmemi istediğin her şeyi düşündüm..."

"Simon, yapma..."

"Şimdiye kadar."

Kalbim duruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şaşkınım. Planda neden değişiklik yapıldı? Sen ve Florence önce Briony'ye, oradan da daha güvenli bir yere kaçacaktınız; her şey ayarlanmıştı, Briony ifadesinde her şeyi anlattı. O halde ne değişti?"

"Biri Florence'ı benden aldı..." diye başlıyorum.

"Yalan veya doğru, söyle, hiçbir önemi yok artık. Ne olduğunu biliyorum. Sorun Florence, değil mi? Florence doğdu ve sen birden planın yeterli olmadığını gördün. Daha derin bir kılıfa ihtiyacın vardı. Florence'la kaçacağın düşüncesi güvende hissetmeni sağlamıyordu artık. Tam anlamıyla dehşet içindeydin. Vivienne hastaneye geliyordu, torunuyla ilk kez tanışacaktı. Bu düşünceye dayanamıyordun, değil mi? Kızına dokunan, onu kucaklayan bir katil."

"Ne diyorsun sen?" Beynim ve kalbim kesilip açılmış gibi ortada ve korunmasız hissediyorum kendimi.

"Ailenizin katili Vivienne bebeğinle tanışmaya geliyordu. Bebeğin şeytan gibi bir kadının sevgi dolu ilgisiyle kirleneceğini düşününce *o an* kaçmak, *o an* bebeğini saklamak, bu tanışmanın gerçekleşmesini engellemek istedin." Bana duygularımı anlatınca ağlamaya başlıyorum. Keşke düşüncelerini zor ve tam olarak ifade edemeyen biri olsaydı. "Ancak saklayamadın, değil mi? Florence'ı saklayamadın. Bebeği annesine göstermeyi dört gözle bekleyen David oradaydı. Beklemek, sabretmek zorundaydın. Bu yüzden bebeği saklamanın başka yollarını aramaya başladın. Be-

beği onlardan *tam da onların yanındayken* nasıl saklayabileceğini düşündün.” Simon kadına bakıyor. “Hikâyeyi istediğin yerden devralabilirsin” diyor.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Evet biliyorsun” diyor sessizce. “Charlie... yani Komiser Yardımcısı Zailer’a sen ve Briony’nin Vivienne’in yaptıklarını bildiğini söylemedim. Stanley Sidgwick’i aradığınızı da söylemedim. Muhtemel suçlamalardan korudum sizi. Eğer birileri bunu öğrenirse işimi kaybedebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Gözlerimi siliyorum. Simon’ın benim hakkımdaki hislerini hâlâ anlayamıyorum. Muhtemelen bir sürü şey, ancak baskın duyguyu anlasam kendimi çok daha rahat hissedebilirdim.

“Doğum sonrası depresyon geçirdiğini, bu yüzden de geçici bir çılgınlık yaşayarak kendi kızını tanımadığını ve polisin vaktini boşa harcadığını iddia etmeye devam edersen, bunu da kabul edebilirim. Komiser Yardımcısı Zailer’a, hatta Briony’ye bile söylemem gerçeği. İstersen seni korumaya devam ederim.” Derin bir nefes alıyor. “Ancak bunların karşılığında gerçeği istiyorum. Bunu senden duymaya ihtiyacım var. Çok şey istediğimi düşünüyorsa cehenneme kadar yolun var.”

Briony’nin salonunun duvarları üzerimize kapanıyor. Bir şey en baştan bu ana kadar birbirimize itiyor bizi. “Ne söylememi istiyorsun?”

“Bütün hikâyeyi istiyorum, gerçeği. Doğru mu söylediklerim?”

Bu ana kadar.

“Evet” diyorum. “Söylediğin her şey doğru.”

Simon gözlerini kapıyor, arkasına yaslanıp kafasını sandalyeye dayıyor. “Anlat bana” diyor.

“Korkmuştum.” Söylenmesi gereken tek şey bu aslında; yaptığım her şeyin tek sebebi. “Florence doğunca, onu alıp kaçtığımı gören Vivienne’in bizi arayacağını düşündüm. Bizi asla bulamasa bile her zaman tedirgin ve tetikte olacaktım. Bunları Florence doğmadan önce de biliyordum sanırım, ancak o zaman bizi korumak için yapabileceğim başka şeyler olduğunu düşünememiştim.”

“Peki ya sonra?” diyor Simon, hızlanmamı istiyor. Sesi bitkin, bütün enerjisini kaybetmiş sanki.

“Benim yapabileceğimden çok daha iyi anlattın. Daha derin bir kılıfa ihtiyacım vardı ve aklıma bu fikir geldi. Çok çılgınca görünüyordu ama...” Omuz silkiyorum. “İşe yarayacak kadar çılgınca olabileceğini düşündüm. Bebek kaybolmadan önce, Vivienne’i

evindeki bebeğin onun gerçek torunu olmadığına inandırabilirim..." Konuşmakta tereddüt ediyorum. Bunları daha önce sözcüklere dökmedim hiç. Florence doğduktan sonraki başlıca ve içgüdüsel düşünce ve duygularımdan başka bir şey anlatamayacağım yeni bir dil öğreniyordum sanki.

"Vivienne bana güveniyordu. Bana inandığından emindim. Bunun sebebi her şeyi kolaylaştırmak değildi." Vivienne'in katil olduğunu bilsem de desteğine ihtiyaç duyduğumu Simon'a nasıl anlatabilirim? Duygusal açıdan ondan etkilenmemeyi başaramıyordum. Şu an başarabiliyor muyum bilemiyorum. "Delirdiğimi düşünmemesini istemiştım sadece. Felix için verdiği savaştan sonra torunlarını kaybetmekten çok korkuyordu. DNA testini beklerken her ne kadar tarafsız davranmaya çalıştıysa da bir yanının bana inandığını biliyordum. Söylediklerim korkunç bir şekilde gerçek olabilecek izlenimi veriyordu çünkü Vivienne'in en büyük korkularıyla uyumluydu. İnsan doğası böyledir. En korkunç kâbuslarımızın gerçekleşebileceğine çok kolay inanırız. Florence'la ilgili söylediklerim Vivienne'in bam telini titretti, çünkü kendi kaygılarıyla benzeşiyordu."

"Komiser Yardımcısı Zailer sana inansaydı direkt DNA testi yapılacaktı" diyor Simon. "O zaman ne yapacaktın?"

"Daha hızlı hareket etmek, kaçma şansı yakalayana kadar vakt kazanmaya çalışmak zorunda kalacaktım. Polis DNA testi yapmasa bile Vivienne'in yaptıracağını biliyordum. Test sonuçları gelmeden Briony'ye gitmem gerektiğini biliyordum. Hazırlanmak için bir haftam vardı. Chompers'taki ikinci görüşmemizi hatırlıyor musun?"

Simon cevap vermiyor. Tabii ki hatırlıyor.

"Sen geldiğinde ben ödemeli telefonun oradaydım. Briony'yi aramıştım. Stratejik düşünemeyecek durumdaydım ancak bunu yapmak zorundaydım. Onun yanında olduğumu düşünmeni engellemek için Briony'ye yakın zamanda buluşmayı önerdiğim samimi ama mesafeli bir e-posta göndermeyi bile düşündüm. David'in bilgisayarına bakacağını biliyordum."

"Hiçbir e-posta bulamadık." Simon kaşlarını çatıyor.

"E-postayı gönderemedim."

"Briony'ye, Florence'in hayali kaçırılmasını ne zaman anlattın o halde? Telefonda mı?"

"E-postada bunu da yazmak istemiştım." Bunu konuşurken hatırlıyorum. "Hayır, bizi almaya geldiği gece söyledim ona. Elms'ten ayrıldığımız gece."

“Neden Briony’ye gerçeği söylemedin? Ona sonuna kadar güveniyorsun, öyle değil mi?”

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“O halde neden?”

Kucağıma bakarken “Bilmiyorum” diye mırıldanıyorum. Gerçekten de bilmiyorum. Briony’ye her şeyi söylemiş olabilirim, ansızın ortaya çıkan daha derin bir kılıf ihtiyacı. Anlardı. Ona söyleyebilirdim. Ancak söylememeyi seçtim.”

“Senin deli olduğunu düşünmesini istemedin” diyor Simon. “Ah, şu an deli olduğunu düşünüyor olması umurunda bile değil; doğum sonrası depresyon geçiren ya da bebeğinin bir yabancı olduğunu hayal eden sıradan bir deli. Hepimizin böyle düşünmesinden memnundun. Sonra gösterişli olduğu kadar hızlı bir şekilde iyileştin ve birden Florence’ı tanıdın, hiç ayrılmamıştınız; ailen mutlu bir şekilde yeniden bir araya gelecekti. Bu muydu aklındaki?”

Başımı bir kez daha evet anlamında sallıyorum.

“Bu çeşit bir çılgınlığın arkasına saklanmak çok kolay, öyle değil mi? Çünkü bunun getirdiği bir sorumluluk yok. Bile bile acze düşülmez. Gerçekle olan bağlantını kopardın, etrafta öylece süzülüyor, halüsinasyon görüyordun. Bunun için kimse suçlayamazdı seni, değil mi? Ancak kızının kendi öz kızın değilmiş gibi davrandığın, dikkatle uyguladığın bir plan var ortada. Çılgınca olabilir ama bilinçli, kusursuz. Bazıları açıkça yanlış olduğunu söyleyebilir.”

“Suçlanmaktan korkmuyordum” diyorum. “Ancak neden korktuğumu fark etmemi sağladın. Bana kusursuz derecede mantıklı gelen, mantıklı ve kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm için yapmak zorunda kaldığım bir açıklamayı Briony’nin de aralarında olduğu diğer insanlarla paylaşmaktan ve bu açıklamayı yaptığımda karşımdakinin aklımı kaçırmış olduğunu söylemesinden korkuyordum. Çünkü *biliyordum*, anlıyorsunuz ya. İlk başta ne kadar mantıkdışı gözükse de yapabileceğim tek şey buydu. Böyle yapmak zorundaydım.”

“Yaptığının mantığını anlayabiliyorum. Belki Briony de anlardı. İşe yarayacak kadar çılgınca, dedin. Bunu anlayabiliyorum. Vivienne’in torununu ondan uzak tutanın sen değil de David olduğunu düşünmesini istedin. Sen ve Florence kaybolduğunuzda, Vivienne David’in DNA testi öncesinde Florence’ın kimliği hakkında yalan söylediği kanıtlanamaması diye kurtulduğunu düşünecekti.” Simon hakkımda yapılan suçlamaların listesini okuyor gibi. Belki zihninde bu tür bir doküman vardır.

Vivienne'in oğlunun bu derece acımasız olabileceğine inanıp inanamayacağını merak ediyorum, yoksa oğlu adına özürler mi dilemişti hep... "Tek istediğim Vivienne'in bana inanması değildi" diyorum. "Yeterince emin gözükersen David'i de ikna edebilmeyi umuyordum. Bu...." Açıklamayı kafamın içinde bitiriyorum: 'David ve Vivienne'in düşüncelerini, en esaslı inançlarını etkileyerek Florence'a baktıklarında kızını veya torununu değil de bir yabancı'nın çocuğunu gördüklerini düşünmelerini sağlayıp, Florence'ı benim, sadece benim yapmaya çalışmaktı. Florence hem onların hemen önünde hem de gizlenmiş olacaktı. Bu uyuşmazlık bana çekici geldi. Kaçmayı başarana kadar böyle koruyacaktım kızımı.'

"Briony'ye tüm gerçeği anlatmayı istemedim" diyorum. "Neden bilmem fazla... kişisel geldi. Her şeyi anlatmak istediğim tek bir kişi vardı sadece, o sendin Simon. Florence'ın Florence olmadığı konusundaki ısrarımı destekleyen hiçbir kanıt yoktu, ancak sen bana neredeyse inandın, öyle değil mi?"

"Sana inandım" diye düzeltiyor beni.

"Bunu asla söylemedin. Açık ve net olarak 'Sana inanıyorum Alice' demedin asla. Böyle demiş olsaydın her şeyi anlatırdım sana. Laura'yı, her şeyi... Sana güvenmemi sağlayacak, senin de bana ne olursa olsun güvendiğini gösterecek o işareti bekliyordum sadece..."

"Lütfen." Yüzü tiksinti dolu bir bakışla çarpılıyor. "Tanıştığımız andan beri yalan söylemek dışında hiçbir şey yapmamış bir insandan duyunca inanılması zor bir şey bu."

"Şu an yalan söylemiyorum, değil mi?"

"Sana başka bir seçenek bırakmadım ki." Öksürüp sandalyede doğruluyor. Polisten kaçma konusunda gerçekten tecrübeli olanlar dışındaki kayıp insanlar genelde bulunur. Sen ve Florence da bulunacaktınız." Beni yerime geri koymaya, aramızda mesleki bir uzaklık bırakmaya çalıştığını anlıyorum. "Vivienne DNA testi konusunda ısrar ederdi, oyun da son bulurdu. Laura'nın dosyasını yeniden incelememiş olsak veya ilk ulaştığımız sonuca yeniden ulaşırsak başladığın yere geri dönerdin."

"Belki de bulunmamayı başarabilirdim. Dosya da bu kadar önemli olmaktan çıkardı. Daha acil başka dosyalarınız olurdu. Bu dosya için gösterdiğiniz çabayı giderek azaltırdınız."

"İş arkadaşının evinde kalıyordun. Seni bulurduk."

"Çoktan gitmiş olurdum. Daha geç değil, daha erken. Ama muhtemelen haklısındır. Filmlerdeki insanların yaptığı gibi kaybolup yurtdışında yeni bir yaşama başlamayı bilen insanlardan

değilim. Ancak elimden geleni yapardım. Polisin sonunda pes edeceğini biliyorum. Pes etmek zorundalar çünkü yeni kayıp vakaları için başka dosyalarda, başka yerlerde çalışmaları gerek. Bu yüzden Florence'ın kaçırıldığı yalanını söyledim. Vivienne'in torununun yanımda olduğunu bilerek mutlu ve rahat bir hayat süremezdim. Florence'ın tüm çocukluk dönemini cezamın beni bulmasını bekleyerek geçirirdim. Çılgınca geldiğini biliyorum, Vivienne'in her şeyi bilen ve gören bir Yunan tanrısı olmadığını farkındayım ama... bana bir şekilde ulaşmanın yolunu bulacağı hisini bir türlü atamıyordum içimden."

Simon başını evet anlamında sallıyor. "Bu yüzden seni arayacak kadar umursamaması için elinden geleni yaptın. Bunun da tek bir yolu vardı, yanındaki bebeğin Florence olmadığına inanması. Ancak planın bu kısmı da zayıf. Vivienne seni yine de bulmak istiyordu. DNA testini ve kanıtını görmek istiyordu."

Derin bir nefes alıyorum. "Onu hafife aldım. Küçük Surat'ın Florence olmasını ne kadar istediğini hesaba katmadım. Kayıplara karıştığımız an tüm kalbiyle bana inanacağını sandım. Emin olmak için DNA testi isteyecekti yine de, ancak kararını testten çok önce benim lehime vereceğinden emindim. Ayrıca 'diğer' bebek kayıplara karışınca neredeyse rahatlayacağını tahmin etmiştim. Vivienne evinde böyle bir çocuğun bulunması düşüncesinden nefret edecekti. Nefret ediyordu. Florence'ı aramaya başladığında da, arayacağını biliyordum, aramayı asla bırakmayacaktı, sadece Florence'ı arayacağını düşünüyordum. Beni veya diğer bebeği değil."

"Alice, diğer bebek diye bir şey yok."

Başımı iki yana sallıyorum. Simon beni yanlış anlamamalı, şimdi olmaz. "Ben Küçük Surat'ın da Florence olmasını istedim" diyorum sessizce. "Ancak Vivienne yolumuzdan çekilirse, bize zarar vermeyeceğinden emin olursam mümkün olabilirdi bu."

"Onun Florence olduğunu biliyordun."

"Evet, ancak... yüreğimde yalan söylüyormuşum gibi bir his yoktu. Söylediğim her şey doğruymuş gibi geliyordu. Florence benim bebeğimdi, kesinlikle benim. Küçük Surat oldukça farklıydı. Küçük Surat benden her an çalınabilecek olan bebektir. Ya da ben ondan çalınabilirdim. Anlıyor musun?"

"Kendi kızını reddettin. İş başında gördüğüm en iyi yalancısın."

"Çünkü yalan gibi gelmiyordu. İstiraptı" diyorum gözlerim yaşlarla dolarken. "En kötü yanı da neydi biliyor musun, kesinlikle en kötü tarafı? Florence'ın fotoğraflarını tamamen yok etmek."

Fotoğraf makinesinin arka kapağını açtığımda içeri girmesine izin verdiğim ışık değil de en kötü karanlık türüymüş gibi hissetmiştim. “Yine de yaptım. Bunu yapmak zorundaydım, Simon. Bilinmeyen bir güç tarafından yönetiliyordum sanki ve yaptığım her şeyi yapmak zorundaydım.”

“Bana yalan söyledin. Sana güvenmiştim.”

Peki ben neden hiç hissedemedim bunu? Bana neden bir kez bile ‘sana güveniyorum’ demedin? Bu soruyu yüksek sesle soruyorum.

“Yaptıklarımı anlamaya çalışmalısın” diyorum.

“Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun? Her şeyi göz önünde bulundurca iyi iş çıkardım. Gayet iyi iş çıkardım. Kusursuz değil, ancak kötü de değil. Anlayamadığım birkaç şey var hâlâ.”

“Simon, detaylar önemli değil...”

“Önemli olan tek şey detaylardır. Mandy Buckley hakkındaki o saçmalıklara ne demeli? Neden benden David’in babasını aramamı istedin?”

“Çünkü adam Vivienne’le evliydi ve ayrıldılar! Bir şeyler onu çaresizce gitmek zorunda bırakmış ve adam oğlunu bir daha aramamış. David’i aramak Vivienne’i aramak demektir. Adamın Vivienne’in kişiliği hakkında bilgi sahibi olduğunu, Laura’nın ölümünü gazetelerde okuduğunda merak edip kurcalayacağını düşündüm, öyle görünüyor ki yanıldım...”

“Yani onu bize bunları anlatabilsin diye mi bulmamız gerekiyordu?”

“Evet.”

“Peki.” Simon bozulmuş görünüyor. “Bunu tahmin etmeliydim, sanırım. Peki ya Mandy?”

Omuz silkiyorum, utandım.

“Birilerinin bebeğimi başka bir bebekle değiştirdiğini konusunda ısrar edeceksem, olası birkaç teori üretmem gerekiyordu, öyle değil mi? Panik oldum. O noktada zihnim biraz karmaşık bir hal aldı.”

“Bütün bu saçmalıklardan bahsederek inanırlılığını azalttın. Sana...” Duruyor, yüzü hafif renkleniyor.

“Bana inanmamanın sebebi kısmen bu mu?” Onaylandığımı hissediyorum. “Simon bana kızmaktan vazgeçsen. Beni anlamaya çalışsan.”

Ben de kendimi anlamaya çalışıyorum hâlâ. Bütün bunlardan tutarlı bir öykü çıkarmak zor olacak. Tek bildiğim, bir süre için Küçük Surat diye bir bebeğin var olduğu. Kusursuz derecede yu-

varlak bir kafası, mavi gözleri, burnunun üzerinde de süt lekeleri vardı. Kime ait olduğunu kimse bilemiyordu.

Simon ayağa kalkıyor. “Seni bazı şeylerden koruyabilirim ama her şeyden değil” diyor. Hafifletici sebepler göz önüne alındığında bile, David’in kızını kaçırdın ve polisin vaktini boşa harcadın. Doğum sonrası depresyon hafifletici bir sebep sayılabilir ancak... daha da ileri gidilmeyeceğini söyleyemem.” Resmi sözcüklerin arkasına saklanıyor. Simon Waterhouse değil de polis kuvvetlerinin bir temsilcisi.

“Peki ya arkadaşlık?” diye soruyorum, arkadaş olup olmadığını merak ediyorum. Ortak işimiz biter bitmez aramızdaki bu bağ da buharlaşacak. Ancak Simon aklıma hiç kimsenin giremediği bir şekilde girebildi. Onu oradan çıkarmak zor olacak sanırım. “Arkadaşlığımız devam edecek mi?”

Cevap vermiyor. Birbirimize bakıyoruz. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ben son sorunun cevaplanabileceği bir anın ikimiz için de asla gelmeyeceğini düşünüyorum. Hayatımızda hep gevşek sonlar olacak, hayatımızdan iplikler sallanacak; çözümlenemeyen ve tatmin etmeyen. Florence karmaşık bir dünyaya doğdu, ona her zaman açıklama yapamayacağımı, onun da her zaman bir açıklama bulamayacağını söylemek zorunda kalacağım bir zaman gelecek. Ancak o ve ben bu karmaşık geleceğe sendeleyerek de olsa yürüyeceğiz. Birbirimizin hep yanında olacağız.

Küçük Surat *Sophie Hannah*

Çeviren: Pınar Aslan

DK
DOĞAN
KITAP

Çocuğunu kurtarmak için sınırları zorlayan bir anne...
Tüyler ürpertici psikolojik bir gerilim...

İki haftalık bebeğini ilk kez yalnız bırakmıştır. İki saatliğine ona kocası bakacaktır...

Döndüğünde ön kapıyı açık bulur, kocası yukarı katta uyumaktadır. Bebeğinin odasına koşar ve bağırmaya başlar: "Bu bizim bebeğimiz değil! Bizim bebeğimiz nerede?" Giderek düşmanlaşan kocası, karısının çıldırdığını ya da yalan söylediğini iddia eder. Alice çok geç olmadan polisi ikna etmek zorundadır... Ama nasıl?

"Olağanüstü bir gerilim. Polisiyenin klasik formülünü altüst edici bir sonuçla harmanlayan bir roman. Modern kaygılarla uyum içindeki bir kayıp bebek hikâyesi."

Guardian

"Şüphe dolu psikolojik bir gerilim; şaşırtıcı dönüm noktaları hikâye sonlanana kadar devam ediyor."

Independent

"Mükemmel bir entrika... Beklenmedik bir son... Son derece etkileyici..."

The Times

Sophie Hannah 1971'de Manchester'da doğdu. Manchester Üniversitesi'nde eğitim gördü. Cambridge'deki Trinity College'da ve Oxford'daki Wolfson College'da araştırma görevlisi olarak çalıştı, şu an Manchester Metropolitan Üniversitesi'nin Yazı Okulu'nda ders veriyor. 1995'te Eric Gregory Ödülü'nü aldı, aynı yıl Swansea Edebiyat Yılı çerçevesinde Sanatın Koruyucusu unvanını aldı. İlk *Küçük Surat* olan psikolojik gerilim romanları sadece İngiltere'de 200 000 sattı. Ayrıca Amerika, Fransa, İtalya, Almanya, Hollanda, Portekiz, İspanya, Norveç, Polonya, Çek Cumhuriyeti, Hırvatistan, Bulgaristan, Romanya gibi birçok ülkede yayımlandı.

ISBN 978-975-991-774-6

Sertifika No: 1105-34-002002

16 YTL